

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΠΟΙΗΤΙΚΑ

ΕΠΙ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

«Μὴ σιγήσῃς, μὴδὲ καταπνύσῃς ὁ Θεός.
«Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἔχθησαν, καὶ οἱ μισοῦν-
τές σε ἦσαν κεφαλὴν.
«Ἐπὶ τὸν λαόν σου καταπανουργύσαντο γνώμῃν,
καὶ ἰδουλύσαντο κατὰ τῶν ἀγίων σου
«Ἐβούλευσαντο ἐν ἡμετέροις ἐπὶ τὸ αὐτὸ το σκν.
«Ἐνώματα τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ οἱ Ἰσραηλιτῆς. Μωαβ
καὶ οἱ Ἀγγαρινοὶ μετὰ τῶν κατοικούντων Τύρον.
«Ἐῖπαν Κληρονομήσωμεν ἑαυτοῖς τὸ θυσιαστή-
ριον τοῦ Θεοῦ.
«Ὁ Θεός μου, θεὸς αὐτοῦς ὡς τροχόν, ὡς καλά-
μην κατὰ πρόσωπον ἀν' ἐμοῦ.»
(ΨΑΛΜΟΣ ΗΒ΄.)

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ,

ΕΙΣ ἩΝ ΠΡΟΣΘΗΘΕΤΑΙ ΟΔΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β΄.

Ε. Κ. Β. Μαυροζώου

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΚΑΡΜΠΟΛΑ.

1857

Ε.Κ.

ΤΗ Α. Μ. ΤΩ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙ ΠΑΣΩΝ ΤΩΝ ΡΩΣΙΩΝ,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ Β΄.

Ὅτε πρωτοστάτης γένους δούλου καὶ διωκομένου,
Νέος Μωϋσῆς ἐπάγω τοῦ Σενᾶ κυρτολούμενος,
Ὅ γερνήτωρ Σου τὰς πλάκας εἰς τοὺς κόλπους του ἐκράτει
Ὅπου τὸν ἀρχέγονόν του Νόμον ὁ Θεὸς φυλάττει,
Ὅτε εἰς τὸ μέτωπόν του λάμπουσα ἡ Πίστις ὄλη
Ὡς ἡλίον χρυσοῦς δίσκος πόρρωθεν ἐφωτοβάλλει,
Πᾶσα δὲ τὸν ἰθεῖατο ἡ Ἀνατολὴ σκιρτώσα,
Καῖσαρ! ἡ Ἑλλὰς ἀνίστη πρὸς αὐτὸν ἐρθουσιῶσα.
Πλὴν ἐφώρμησεν ἡ Δύσις καὶ τὴν ἔδραξεν, ὡς δρᾷται
Ὅ ἱεραξ τὸ στρουθίον καὶ ἀσπαίρον τὸ σπαράττει.
Καὶ τὴν χώραν τῆς δουλείας ἐγὼ φεβύων, ὡς αἱ Μοῦσαι
Αἰὰ πὸ πολλῶν αἰῶνων τὴν ἔσταν των φυγεῖσαι,
Ἦλθον πρὸς τὸν κυβερνῶντα τὴν βύβινλον Ῥωσῶν.
Διὰ σκήπτρον συγχρατοῦντος τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν . . .

Φιῦ! τὸν Μάρτυρα ἐκείνον ἢ γῆ σήμερον δὲρ βλέπει,
 Λίδρ ἔγραψα τσαῦτα εἰς τὸν Ἑλικῶνα ἔπη,
 Ὁ ἀστήρ, ὁ ἐπιχόσας λαμπρότα παγκοσμίαν,
 Εἰς τὴν ἀπείρον ἐκρόβη τοῦ αἰθέρος ἐρημίαν,
 Καὶ τῆς Πίστεως τὴν νέαν ζωωτὸν εἰς τὰς ἐχτάσεις
 Σκοτειῆς, πολυχυμάντου ἐγκατέλιπε θαλάσσης ...

Πλὴν τί λέγω; Ἀπτοχράτωρ, ἔλαβες κληρονομίαν
 Τὸ ἐδραῖον φρόνημά του, τὴν γερραίαν του καρδίαν.
 Ἡ ἐκ πέρθους βαθυτάτου ἀναδυομένη μόλις
 Βασιλεία Σου ἀγάζει ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας ὕλης,
 Ὡς ἑαρινῷ ἡλίῳ ἰλαρόφωτος πρώτα
 Ῥοδοστέφουσα τὰ ὄρη καὶ χρυσοῦσα τὰ πεδία.

Ἀπολύεις τοῦ ἐδάφους τοὺς λαούς Σου καθ' ἡμέραν,
 Τῆς παιδείας τῆρ λαμπύδα καθιστᾷς φωτειοτέραν,

Καὶ διὰ σιδηροδόμων ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας πάσης,
 Συντεμνόντων καὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τὰς ἐκτάσεις,
 Κατ' Αὐστρίας καὶ Τουρκίας δίδεις εἰς τοὺς Ῥώσους δῶρον
 Τὰς ἐπὶ τῶν Θηβῶν Πέλας μεθ' ἐπὶ δροσφορῶν.

Τὴν Ῥωσσίαν ἢ προῆ Σου, Βασιλεῦ! ἰσχυροτάτη,
 Εἰς εὐρείαν ὀπλοθήκην, εἰς στρατῶνα μεταλλάττει
 Φάλαγγες δὲ Τουρκομάχοι καὶ στρατοὶ πέλων, ἐρίπλων,
 Ὡς ἀπὸ τῆν γῆν γερνῶνται εἰς τῆς πτέρυγης Σου τὸν κτύπον.

Μετὰ φλογερῶν δακρύων βρέχων κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν
 Τὴν διὰ τῆς Ἑλληνίδος Ἄρτης βαπτισθεῖσαν χώραν,
 Ὅτις ἔχει στέφανόν της τοὺς ἀδάμαρτας τοῦ πόλου
 Καὶ τοὺς πάγονες προμαχῶνας κατ' ἐχθροῦ της κόσμου ὄλοι,
 Λαλιὰν ἀκούω, ἦτις μὲ ἀναλαλεῖ ἐκείνον
 Τὸν ὀκταετῆ ἀγῶνα τῶν ἠρωϊκῶν Ἑλλήνων

Ἀνατριχιδῶν δὲ βλέπω ἀκρατήτους συγκινήσεις,
 Πατριωτικὰς ἐμπνεύσεις καὶ ἀγνὰς αὐταπαρηήσεις
 Λαοῦ τρέχοντος ἀτρόμως εἰς τὰ ξίφη τοῦ θανάτου
 Διὰ τὴν Ἐλευθερίαν καὶ διὰ τὸν Καίσαρά του.

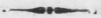
Ὁ Θεὸς ἐτήρει σώους εἰς ἑπτὰ πυρὰς κλιβάνου
 Τοὺς Ἀβραμιαίους παῖδας, ρικηφόρους τῆς βασιάνου·
 Οὕτω χθὲς εἰς τὴν πυρῶδη Σεβαστοπόλιν ἐκράτει
 Ἀβλαβῆ τὸν Ῥώσσον, ὅστις ἐπὶ τῶν φλογῶν ἐπάτει:

Ἄλλ' ἀφ' οὗ αὐτὸς ἐν μέσῳ ἐχθρικῶν ὀχυρωμάτων
 Ἐμειρε, τῆς ὀρισμένης ὥρας τοῦ Θεοῦ φυλάττωρ,
 Ὡς ὁ Τάραϊς, ὁ πρόσω φραγμὸν πάντα καταβάλλων,
 Ἀκατάσχετος διῆλθε τὰ στρατεύματα τῶν Γάλλων.

Κατὰ θέλαν βουλὴν ἤδη τελευτᾷ ἡ Συμμαχία.
 Ἡλὴν αἰώνων βίον ἔχει ἀτερμόνων ἡ Ῥωσσία.

Ὁ ζητῶν γὰ καταστρέψῃ τὸ Σὺν, Καῖσαρ, μεγαλειῶν
 Τῆν γῆν πρέπει γ' ἀνατρέψῃ πρῶτον ὑπὸ Φεμελλῶν.

Εὐτυχῆς ἂν ἡ γραφὴ μου ἐπαξίως ὄψιν μίαν
 Τοῦ πολέμου δείξῃ τούτου, πρῶτον εἰς τὴν Ἱστορίαν!
 Εὐτυχέστερος δίδει, ὅτε καὶ ὑπὸ τὰ φύλλα
 Τρέμει τῆς μικρᾶς τῆς γλώσσης τῆν κοπήν ἡ Φιλομήλα,
 Σὺ, προστάτης τῶν ψαλμῶν μου, τῆν ἀθανάσιαν οὕτω
 Τοῦ ἰνόμετός Σου δίδεις εἰς τὸ σύγγραμμά μου τοῦτο!

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

(19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1835.)

Ότε, και άναχωχῆς ἐπιγενομένης, ἡ μὲν ἔφημεριδο-
γραφία τῆς Ἀγγλίας, ἀδιαλλάκτως πρὸς τὴν Ῥωσίαν
καὶ τὴν Ἑλλάδα ἔχουσα, διχστρέφει τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ
Ἀνατολικοῦ πολέμου, ὁ δὲ τύπος τῆς Γαλλίας, ὑπὸ
σιδηρᾶ χειρὸς πιεζόμενος, ἐκφέρει ἐγκώμια καὶ πανηγυ-
ρικούς ὑπὲρ τῆς Τουρκίας, δημοσιεύω ἐγὼ, πρὸς ἀνά-
θλεψιν τῆς τυφλωττούσης Εὐρώπης, μελέτας τινὰς μὴ
ἀμοιρούσας ἴσως ἐμβριθείας, καὶ τοὶ ἐπιγραφομένας
Ἀπομνημονεύματα Ποιητικά.

Εἰς τὰς σελίδας αὐτὰς ἐγχαραττώ τὰ ἐπισημότερα
τῶν ἐπὶ τοὺς τρεῖς φοβεροὺς ἐνιαυτοὺς γεγονότων,
καταδεικνύω τὰ αἷτια καὶ τὰ ἐπακόλουθα τούτων, προσ-
τίθημι τὰς σκέψεις καὶ τὰς εὐχὰς μου, ἀνασκευά-
ζω δὲ καὶ ὅσα τὸ ψεῦδος δι' ἀναριθμητῶν βιβλιαρίων
εἰσέτι διαδίδει, πλανῶν τοὺς εὐπίστους λαοὺς ἐπὶ πο-
λέμου ἀνοσίως ἀρθέντος καὶ πασιφανῶς λαθόντος τὴν
ἀρὰν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ προκείμενον πόνημα, ὡς τρίπλευρόν τι μνημεῖον, ἀπὸ τριῶν προσόψεων παρίστησιν εἰς μὲν τὴν Δύσιν τὰ στυγερά ἐγκλήματα τῶν διεπόντων τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, εἰς δὲ τὴν Ἀνατολήν τὴν ἀδιάκοπον σειρὰν τῶν μαρτυριῶντης καὶ τὴν προαγγελίαν τῆς ἀπὸ τούτων ἀπαλλαγῆς, εἰς δὲ τὴν Ἄρκτον τὴν ἄδικον κατ' αὐτῆς ἐπίθεσιν τῶν ἐσπερίων ἔθνῶν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ προορισμοῦ τῆς ἐν ἔμμενῃ ἐπιζητούσα τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν.

Ἡ τοῦ λόγου μου ἔμμετρος ὑφή οὐδόλως βλάπτει τὴν δύναμιν τοῦ συλλογισμοῦ· ἐν ᾧ δὲ κρύπτει αἵματηρὰς καὶ φρικαλέας σκηνὰς ὑπ' ἄνθη καλλιχρᾶ, προσκτᾶται ἀπὸ τῆς ποιήσεως καὶ νεῦρα ἔλκοντα τὴν προσοχὴν ἐπὶ πραγμάτων τοσοῦτω σοβαρῶν.

Ἄλλ' ἐνὸς μόνου λύχνου φῶς ἀρκεῖ πρὸς διασκέδασιν τοσοῦτου σκότους, ἢ μιᾶς μόνης φωνῆς ἐπήχησις πρὸς κατασίγασιν τοσοῦτων κραυγῶν; Ἀμφιβάλλω.

Ἡ γῆ ἐν τούτοις ὑπέταξε τὸν οὐρανόν; Οἱ κοσμοκράτορες ἐξήλειψαν τὴν ἄνωθεν αὐτῶν ἱσταμένην εἰκόνα τοῦ τιμωροῦ Θεοῦ, καὶ συνέτριψαν τὸν ἔπισθεν αὐτῶν ὀξυνόμενον κάλαμον τῆς ἀδεκίστου Ἱστορίας;

Ἡ συγγραφή μου ἔστω καὶ διαμαρτύρησις τῆς σφαγισθείσης ἀνθρωπότητος κατὰ τῶν σφαγέων αὐτῆς.

Πρὶν ἢ σάλπιγξ τοῦ Ἀρχαγγέλου καλέσῃ τούτους ἐνώπιον τοῦ κρινοῦντος τοὺς δυνατοὺς τῆς γῆς, ἢ φωνή

μου καλεῖ αὐτοὺς τούτους εἰς τὸ δικαστήριον τῶν νῦν καὶ τῶν ἔπειτα γενεῶν.

Ναπολέον καὶ Παλμερστῶν, παράστητε! Τί ἐγένοντο αἱ ἀπὸ μιᾶς ἐσχατιᾶς εἰς ἄλλην ἀποσταλεῖσαι τοσαῦται μυριάδες ἀνθρώπων;

Διὰ τίνας ἐθύσατε τούτους; διὰ τοὺς Μωαμεθανούς, τοὺς οὐδὲ καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς ἔθνος ἀποτελοῦντας! διὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὁμάρου καὶ τοῦ Ἀμουράτου, τῶν ἐμπρησάντων τὰς βιβλιοθήκας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Βυζαντίου! διὰ τοὺς φονεῖς δέκα ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων ἀπολεσθέντων, τῶν μὲν κατὰ τὴν Θράκην, Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν, Ἡπειρον καὶ Πελοπόννησον, τῶν δὲ κατὰ τὴν Εὐβοίαν, Κρήτην, Κύπρον, Ρόδον καὶ Χίον! διὰ τοὺς παραδόντας εἰς πῦρ καὶ εἰς μάχαιραν τὴν Βουλγαρίαν καὶ Σερβίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ Τρανσυλθανίαν, τὴν Πολωνίαν καὶ Αὐστρίαν! διὰ τὸ ὑπὸ γήρατος κάτω νεῦσαν Ὀθωμανικὸν Κράτος, πρὸς οὗ τὴν ὑποστήριξιν ἐπινοεῖτε ματαίως ἐρείσματα καὶ βακτηρίας!.. Πλὴν τί λέγεις; Οὐδ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς κατὰ τῶν Ῥώσων ὑπερασπίσεως τῶν Τούρκων· οἱ Ῥῶσοι ἐξῆλθον πρότερον τῆς Τουρκικῆς χώρας, ὑμεῖς δὲ εἰσεβάλετε ὕστερον εἰς τὴν Ῥωσικὴν.

Ἄλλὰ καὶ κατὰ τίνος χώρας, καὶ κατὰ τίνων λαῶν ἐφώρμησαν αἱ φάλαγγες ὑμῶν; κατὰ τῆς Ῥωσσίας ὅπου οἰκισθῆποτε στρατιαὶ ὀδεύσωσιν εἰς τὰ ἐνδότερα, ὅ,τι ἂν αὐταὶ ἀρπάσωσι προχέουσαι τὸ αἷμά των κατὰ

τούς τρεῖς μῆνας τοῦ θέρους, ἀποδίδουσι τοῦτο προστιθέμεναι καὶ τὰ ὄστα των κατὰ τοὺς ἐννέα τοῦ χειμῶνος! κατὰ τῶν Ῥώσων, οἵτινες, ἂν ἠττηθῶσι κατὰ τὰς προσβαλλομένας ἄκρας τῆς Αὐτοκρατορίας, ἀποχωροῦντες τότε ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν τῆς Βαλτικῆς μέχρι τοῦ Βεριγείου πορθμοῦ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς Ταυρίδος μέχρι τῆς Λαπονίας, ἐγκλείουσι τὸν ἐχθρὸν ἐντὸς ἀπεράντων ἐρήμων, ὕστερον δὲ πίπτουσιν ἐπ' αὐτοῦ σύμπαντες, ἄνδρες, γυναῖκες, παῖδες, ἐτοίμως ἀποθνήσκοντες ὑπὲρ Πίστειος, Πατρίδος καὶ Καίσαρος!

Ἡ ἄρα ἠγνοεῖτε ὅτι πολέμιος μὲν ἦν ὑμῶν, σύμμαχος δὲ τῶν Ῥώσων καὶ ὁ χρόνος αὐτός, ὅτι ἀνέφικτος ὑπῆρχεν ἡ διὰ παντός στρατοπεύδουσις ὑμῶν ἀπὸ τοῦ Νιεμένου μέχρι τοῦ Ἱεράσου πρὸς κἀχειρξίν τοῦ Γίγαντος ἐντὸς τῆς ἡμισείας οἰκουμένης, ἐφ' ἧς βασιλεύει;

Πρὸς τί ἐπὶ τέλους ἐγένετο ἡ σφαγὴ τοσούτων μυριάδων Χριστιανῶν; Εἶδετε τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον ἐξεγειρόμενον τοῦ τάφου, καὶ μετὰ φονικῆς ὀρμῆς ἐτρέξατε ὅπως ὠθήσητε αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ βάραθρον τοῦ θανάτου καὶ ἄνω τοῦ μνήματος ἐμπήξατε τὴν ἡμισέληνον ἀντὶ τοῦ σταυροῦ;

Ἐκηρύξατε δύο σκοποὺς τοῦ ἀθεμίτου αὐτοῦ πολέμου, τὴν ἀκεραιότητα τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ τὴν ἐξασθένεισιν τῆς Ῥωσσίας Ἀμφότεροι ὁμῶς κατεδείχθησαν μάταιοι καὶ ἀνεμῶλιοι: τὸ μὲν Τουρκικὸν Βασίλειον

καταρρέει, σαθρωθὲν κορυφήν καὶ θέμεθλα· τὸ δὲ Ῥωσικὸν Κράτος, πλήρες ζωῆς καὶ δυνάμειων, διατηρεῖ ἄσβεστόν τι πῦρ συντήκον τὰ ἐν τοῖς σπλάγχνοις αὐτοῦ στοιχεῖα, καὶ ὡς ἠφίστειον ὄρος ἐκρήγνυται κατὰ παντὸς ἀπερισκέπτως πλησιάζοντος.

Ἐπεφέρετε δύο λόγους, τὴν νομιμότητα τοῦ Σουλτάνου καὶ τὴν συντήρησιν τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας. Ἄλλ' ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν ἐξερχόμενος, καθίσταται καὶ γελοιώδης, διότι καὶ σοῦ, ὦ Ναπολέον, ἡ κυβέρνησις ὑψώθη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Βουρβονικῆς νομιμότητος, καὶ σὺ, ὦ Παλμερστῶν, αἰείποτε πᾶσαν κατὰ πάσης νομιμότητος μηχανὴν ὑπεκίνησας· ὁ δὲ δεύτερος καὶ αὐτὸς πρόδηλος ἐστὶν ἀντίφασις, διότι, καταβάλλοντες τὴν Ῥωσσίαν, ἀνατρέπετε τὴν ἰσοσταθμίαν αὐτὴν τῆς Εὐρώπης ἰδρυμένην, ὡς ἐπὶ μεγάλου τρίποδος, ἐπὶ τῆς Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Ῥωσσίας.

Τί λοιπὸν ἀγκραῶν πρὸς ὑμᾶς, οἵτινες ἐνεβάλετε τὰς χεῖρας εἰς τοσαύτας ἀνθρωποθυσίας, ἐνεπλέχθητε εἰς τοιαύτας ματαιοπονίας καὶ πρὸς δικαιολογίαν ὑμῶν διεκωδωνίσατε τοιαῦτα σοφιστεύματα;..

Ἀποτείνομαι ἤδη πρὸς σὲ τὴν ἠπατημένην Εὐρώπην.

Ἡ ἀπαίσιος αὐτὴ πάλη ἐκύρωσε πολιτικόν τι δόγμα τοσοῦτον ὀλέθριον, ὥστε φρονῶ ἀναγκαίαν οὐχὶ τὴν ἀποκάλυψιν, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν ἀνάμνησιν ἀληθειῶν προφανεστάτων.

μαρος πέραν τῶν ὁρίων ἐκχυθῆ, τίς ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς, τίς στήσει τότε τὸν ῥοῦν αὐτοῦ χωρὶς τῆς Ῥωσσικῆς ἐπιβοηθείας;

Ἄρα ἡ ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου στηριζομένη ἀκεραιότης τῆς Ῥωσσίας καὶ ἡ ἀνάμιξις αὐτῆς εἰς τὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ἀδιασπάστως συνδέονται μετὰ τῆς αὐτονομίας τῶν λαῶν, μετὰ τῆς συντηρήσεως τῶν ἐπικρατειῶν καὶ τῶν στεμμάτων, μετὰ τῆς καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην κοινωνικῆς τάξεως.

Ἐπιστήσατε εἰς ταῦτα τὸν νοῦν, λαοὶ καὶ βασιλεῖς, πρὶν παραδώσῃτε τὴν Εὐρώπην εἰς τῆς Ναπολεοντείου δοξοκοπίας τὸν ἄνεμον, εἰς τῆς Βρεττανικῆς κερδοσκοπίας τὸ πέλγχος καὶ εἰς τῆς Γαλλικῆς ὀχλαγωγίας τὴν φλόγα.

Λέξω δὲ καὶ ταῦτα·

Ἡ κατὰ τῆς μετριόφρονος Ῥωσσίας καὶ τῆς ἀδυνάτου Ἑλλάδος τηλικαύτη καταφορά τῆς Δύσεως ἐξελέγχει πολλὴν αὐτῆς τὴν ἀδικίαν.

Τί κακὸν ἔπραξαν πρὸς ὑμᾶς οἱ κατὰ τὸ λέγειν ὑμῶν βάρβαροι Ῥῶσσοι, ὦ λαοὶ τῆς Εὐρώπης; Ὑμεῖς μὲν, τσαρᾶκοντα πέντε μυριάδες ἀπανταχόθεν συνηγμένοι ἐκπορθηταὶ, προσήλθετε μέχρι τοῦ Κρεμλίνου ἀπερημιούντες τὴν χώραν ἐκείνων, ἐξυβρίσατε τὰς σκιάς τῶν Καيسάρων των καὶ τέλος εἶδετε ἄνευ ἐλέγχου συνειδήσεως τὴν μεγάλην πυράκτωσιν τῆς Μόσχας, ἣν ὁ λαὸς ἐκεῖ-

νος ἐκδιασθῆις προσήνεγκεν ὀλοκχύτωσιν εἰς τὴν Ἐλευθερίαν. Οἱ δὲ Ῥῶσοι, ἀπ' ἐνκνήτας, ὁπότε ὁ κικχὸς τοῦ Βοναπάρτου Δαίμων πρέστη αὐτῷ ἀγγέλλων τὸ τέρμα τῆς δόξης του εἰς Σμολένσκην καὶ μετ' ὀλίγον τὰ τέγμματα του κτεθράχθησαν εἰς Βερεζίνην, οἱ Ῥῶσοι αὐτοί, λέγω, ἐπιδιώξαντες τὰ λείψανα τοῦ ἡττημένου στρατοῦ μέχρι τῆς Γαλλίας, οὐδέν τι ἐλομήνηντο ἀγρόν, οὐδεμίαν ἐκυστην καλύθη, καὶ ὁ Μονάρχης αὐτῶν παρεκάθησεν ὡς φίλος εἰς τὴν ἐστὶν ἕμῶν. Ὁ ἀρχαῖος Ἀλεξάνδρος, νικῆσας τὴν Ἑλλάδα, ἐσεβάσθη τὰς Ἀθήνας· καὶ Ἀλεξάνδρος ὁ νεώτερος, καταβλῶν τὴν Γαλλίαν, ἐφείσθη τῶν Παρισίων· ὡς δὲ ὁ Μικεδών, καὶ ὁ Ῥῶσος νικητὴς ἐτίμησε τοὺς Φωκίονας, τοὺς Ἀπελλεῖς καὶ τοὺς Λυσίππους· διέσωσε τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς ἐπικειμένης κολοβώσεως καὶ, τὸ μέγιστον πάντων, ἀποφυμνώσας τῆς πορφύρας τὸν εὐτυχῆ στρατιώτην, ὅστις ἔβαλε τὴν πτέρναν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν βασιλείων, ἀπέδωκε τὰ Κράτη των εἰς τοὺς ἡγεμόνας τῆς Γερμανίας καὶ Ἰταλίας, μόνον δ' ἔπαθλον ἔφερεν εἰς τὸν τάφον τὴν προσηγορίαν τοῦ Μεγαλοψύχου.

Ὅτε κατὰ τὸ 1848 ἔτος ἡ Εὐρώπη διὰ τὴν ἐπισκῆψαν ἀναρχίαν κτεστή, οὕτως εἰπεῖν, παράλυτος καὶ οὐδὲ κυβέρνησις, οὐδὲ κοινωνία τις ἔμεινεν ὀρθία, ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, εὐκόλως, εἰ μόνον ἤθελεν, ἐδέσμευε τὴν Ἀνατολήν· ἐν ἀκκ-

στρατείαν ἐκ βάρθρων τότε ἀνετρέψατε τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, σφαγιάσαντες δὲ τὴν Ἡόλιον τοῦ Κωνσταντίνου κατεστήσατε αὐτὴν αἵμοσταγῆ ἑορὰν θύματος. Οἱ Ἕλληνες ὁμῶς αἰείποτε ἀνεδείχθησαν εὐεργέται ὑμῶν. Ὅτε ἡ Ἀσία, ἐπὶ Δακρυίου καὶ Ξέρξου, κατεπλημμύριζε τὴν Εὐρώπην, οἱ Ἕλληνες ἔσωσαν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τοιοῦτου κατακλυσμοῦ προκινδυνεύοντες εἰς Μαρθῶνα, εἰς Σαλαμῖνα καὶ εἰς Πλαταιάς. Ἡ Ἑλλάς, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῆς ἀποικιῶν, διέδωκεν εἰς τὴν Δύσιν τὰ ζώπυρα τῶν ἀνθρωπίνων γνώσεων, καὶ ἡ διδάσκαλος ὑμῶν Ῥώμη μαθήτρια ὑπῆρξε τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ Ἑλλάς ἔτι, διὰ τῶν κηρύκων καὶ ἀποστόλων αὐτῆς, ἐνέσταξεν εἰς τὰ ὦτα ὑμῶν τὸν σωτήριον λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἑλλάς τέλος μετέφερε πρὸς ὑμᾶς τὴν ἔτι ἄσβεστον λαμπράδα τῆς φιλολογίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς φιλοσοφίας διὰ τοῦ Χρυσολοῦ, τοῦ Γαζή, τοῦ Λασκάριου, τοῦ Γεμιστοῦ καὶ ὅλου τοῦ χοροῦ τῶν μουσοστροφῶν αὐτῆς οἴων, οἵτινες, πρόσφυγες λαμπροί, διέλυσαν ἐν τῇ Εὐρώπῃ τὸν πυκνὸν ζόφον τοῦ μεσαιῶνος.

ΘΡΑΚΗ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 18 Φεβρουαρίου 1853.

Ἄυτοκράτειρα ζητοῦσα τὸ ἀνθρώπι στῆν σου στέμμα,
ὦ τοῦ Κωνσταντίνου Πόλις, στρέψε ἄδικρυ τὸ βλέμμα
Καὶ ἰδὲ τὴν πρώτην φάσιν τῆς ἐν μέσῳ κρότου τάσου
Ἀναγεννομένης δάξης καὶ μεγαλειότητός σου!

Οἱ χρησμοὶ λοιπὸν τελοῦνται· τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος·
Μενσικώφης τῆς Ρωσσίας ἤλθεν ὁ ἀπεσταλμένος
Τὸν προαγγελθέντα μῆνα τῶν τετρακοσίων χρόνων,
Ἄρ' οὐ ἤρπασεν ὁ Τούρκος τὴν ἐν Βυζαντίῳ θρόνον (1).
Ἦλθε, καὶ τὸν ἐδάγκουσι μέχρι τῶν Ἀνακτορέων
Πάσης χέρσου, πάσης νήσου Ἕλληνες μετὰ βατῶν.

Ἡ Ἄγις τῶν Σοφίᾶ κατὰ γῆς· ἀπὸ τῆ βύφη
Θέλει τὴν ἐπάρατόν της ἡμισέληνον νὰ ρίψῃ,
Ὡς ποτὲ τὴν κίδαριν του ἐβρίψεν ὁ Καστριώτης
Εἰς τὸ στάδιον πηδῆσας τοῦ Κυρίου στρατιώτης.

Ἄρ' οὐ ἔφυγεν ὁ μέγας ἀετὸς τοῦ Κωνσταντίνου
Φέρον εἰς τὴν Μοσχολίαν τὸ διάδημα ἐκείνου (2),

Κατὰ πρῶτον ἐπανῆλθεν ἡ χαρὰ καὶ θυμηδία
 Καὶ ἡ παύσασα ἠκούσθη τῶν Ἀγγέλων μελωδία
 Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βοσπόρου, ὑψουμένην ὡς ἀψίδα
 Κατ' Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, Εὐξείνου καὶ Προποντίδα.

Ὡς οἱ ἔγκλειστοι, ὁπόταν αἰ εἰρκαί τῶν ἀνοιχθῶσιν
 Ἐλκοντες, τὴν ποδοκάκην ἀπὸ τὴν χερὰν σκιρτῶσιν,
 Οἱ Χριστιανοὶ ὁμοίως συγκινοῦντες τὰ δεσμὰ των,
 Παρ.σιῶσι τὴν κοινὴν των εὐφροσύνην δι' ἄσμάτων.

« Ἡ σκηνή, πᾶς Ἕλληνα κράζει, τοῦ νομάδος Τούρκου πίπτει,
 « Καὶ τὸ κτίσμα τῶν αἰώνων λαμπρὸν πάλιν ἀνακύπτει,
 « Βασιλεία Πανελλήνων συνταγματικὴ τὸ εἶδος,
 « Κυβερνώσα τοῦ λαοῦ τῆς διὰ γλώσσας Ἑλληνίδος,
 « Τὸ Βυζάντιον καθέδραν ἔχουσα τῆς Ἐξουσίας,
 « Γὰρ Ἀθήνας τῶν Γραμμάτων, τὴν Σιών τῆς Ἐκκλησίας. »

Ἄλλὰ τίς θνητὸς ἐν μέσῳ τῆς ὠραίας Ἐπταλόφου
 Τὸ πομπῶδες αὐτὸ δῶμα ἔφερε τοῦ Μενσικώφου;
 Ἰεραζεν ὁ Ναπολέων, τῶν Καθολικῶν ὁ ἦρωρ,
 Τὴν ἀκτινοβόλον Κοίτην καὶ τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος,
 Καὶ τοῦ; Ἕλληνας ἐπτέρει δύο Προσκυνητηρίων (3)
 Ὁ δὲ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας ἐπεράνη λόγχην σείων
 Καὶ ζητῶν τῶν Ὀρθοδόξων ἐλευθέραν τὴν θρησκείαν,
 Ἐπειδὴ τοιαύτην ἔχει ἐκ συνθήκης προνομίαν.

Τῆς σκαιᾶς Ἀγγλίας Πρόσβου; καὶ ἀγέρωχος Καλίφης,
 Τὴν πυρκαϊὴν ἀνάπτει Ἀβέρδος Κάνιγα ὁ Ροδάλφης.

εἰς παρήκαόν του παιδα τὸν Μεζιτιην κολαφίζει·
 Τοὺς Βιζύρας, τοὺς Ἰμάμας καὶ τὸν ὄχλον ἐρεθίζει·
 Τοὺς ἀσκούς τῆς Ἀγγλικῆς του Λύων ὑπερηφανείας,
 Αἴολος Θαλασσοκράτωρ, σπείρει μαύρας τρικυμίας. . .

Πλὴν τὴν νύκτα βλέπω λάμπεις οὐρανόθεν ἐρχομένας,
 Καὶ ἀκούω ψαλμοῦδίας ἐκ τῆς γῆς ἀνυφουμένας.
 Μὴ ὁ μέγας Ταξιάρχης στρατὸν φέρῃ Τουρκοφθόρον
 Καὶ κομίζῃ τὸν ἀρχαῖον θρόνον τῶν Αὐτοκρατόρων;
 ἢ τὴν θεδόχον Φάτιην καὶ τὸ λαξευτὸν Μνημεῖον
 Εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἰψίστου ἄγουσι χοροὶ Ἁγίων
 Πρὶν κατὰ τὴν Παλαιστίνην ἡ ἀλλόδοξος τὰ φθάσῃ,
 Πρὶν ὁ Ἄγγλος τὰ πωλήσῃ, πρὶν ὁ Γάλλος τ' ἀναρπάσῃ;

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 19 Φεβρουαρίου 1853.

Οἱ γυμνοὶ καὶ ληστευθέντες μίαν Αὐτοκρατορίαν
 ἔπωσαν, εἰς τοῦ Μωάμεθ τὴν μακρὰν λεηλασίαν,
 Δύο μόνους μαργαρίτας ἀπὸ Θεσσαυρῶν τασούτους·
 Λυτικοί, μὴ πικραιτῆσθε· δρᾶζετε καὶ αὐτοὺς τούτους.

Πρὸς τοὺς παῖδας τῆς Ἑλλάδος φέρεσθε σεῖς εὐγνωμόνων!
 Ἀνηρπάσατε πᾶν λάμπον κόσμημα τοῦ Παρθενῶνος·
 Ἀνηρπάσατε καὶ ὅσας ἀπὸ χεῖρας κτισθεῖς θείας
 Ὁ ἐν Βηθλεὲμ ναός των σώζει στήλας Κορινθίας,
 Καὶ τῶν Ἱεροσολύμων θραύοντες τὴν ἐκκλησίαν
 Λάβετε καὶ τὴν στολὴν τῆς κόρης Ἑλληνος γυναικίαν.

Φέρετε εἰς τὰς Ἐκθέσεις Παρισίων καὶ Λονδίνου,
 Φέρετε τὸ στίλβον τμημα τοῦ ἰάσπιδος ἐκεῖνου,
 Ὅστις μύρου εὐωδῶν πνέων μαρτυρεῖ τὸν τόπον
 Ὃπου ὁ Θεὸς καὶ Ῥύστης ἐγεννήθη τῶν ἀνθρώπων.

Φέρετε τὸν στύλον ἔθεν εἰς τοὺς ἐμπαιγμοὺς ἀφέθη
 Ὅτε τὸν ἀκάνθινόν του στέφανον περιτέθη,
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Κρανίου ὅπου προσκυνήτας εἶδα
 Τοῦ ἀχράντου αἵματός του τὴν ἀτίμητον βανάδα.

Φέρετε τὴν πέτραν ὅπου, πλήρης θεαπνεύστου ζήλου,
 Τὸν καθείλεν ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου,
 Καὶ τὴν ἄλλην, ἐφ' ἧς ἔστη, ὅτε ἀναστὰς εἰς μίαν
 Ἐπεφάνη τῶν ἁγίων γυναικῶν, εἰς τὴν Μαρίαν. . .

Ἄλλ' ἀκέραιον ζητεῖτε τοῦ Ὀθωμανοῦ τὸν θρόνον,
 Καὶ τὸ στέμμα του κρατεῖτε διὰ δύο βραχιόνων.

Ἄφετε εἰς τοὺς ἀπίστους λοιπὸν ὄλην, ἀκεραίαν
 Τὴν ἐκ θαύματος ἀνθούσαν δισχιλιετῆ ἐλαίαν,
 Ἴτις ὑπὸ τὴν σκιάν της ὑπεδέχθη τὸν Μεσίαν
 Προαγγέλλοντα εἰς πάντας τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Ἄφετε τὸ ἄντρον ὅπου τοὺς δημίους του προσμένων
 Καὶ εἰς τῆς σταυρώσεώς του τὸ μυστήριον προβαίνων,
 Ἐφριξε πρὸς τὴν ὀδύνην τῆς βασάνου στιγμὴν μίαν
 Χύσας αἵματος ἰδρώτα καὶ πησῶν εἰς ἀγωνίαν.

Ἄφετε τὸν βράχον ἔθεν ἀνελήφθη χεῖρας τείνας
 Καὶ τὸν οὐρανὸν εἰς ταύτας συμπεριλαβὼν καὶ κλίνας,

Καί τὸν χεῖμαρρὸν τῶν Κέδρων, καὶ τὴν ὄλοφυρομένην
 Τοῦ Ἰωσαφάτ κοιλάδα, καὶ Σιών τὴν ἀφειμένην. . .

Ἐπειδὴ ποιῶντες ὄσα καὶ ἡ Θεοκτόνος σπεῖρα,
 Τὸν πικρὸν ἐκ νέου σπύγγον δίδετε εἰς τὸν Σωτῆρα. . .
 Ἀλλὰ τὴν θρησκευτικὴν μου παῖω χύνων μελωδίαν,
 Ἦτις φέρει παλμοὺς λύπης εἰς τὴν εὐσεβῆ καρδίαν.

Τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο εἶμαι τῆς Ἀμερικῆς τὸ τρέχον,
 Τὸ ποθοῦν τὰς ἐρημίας καὶ σημάντρου φωνὴν ἔχον·
 Ἀπὸ θρήνους του τὸ δάσος καὶ ὄλοφυρμοὺς πληροῦται,
 Ὁ βοσκὸς ἀπὸ τὰ ὄρη τὸ ἀκούει καὶ σταυροῦται. . .

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Φεβρουαρίου 1833.

Ἦλὴν σκιάν τινα δικαίου ἔχετε κατὰ τὴν Δύσιν
 Οἱ τῶν δύο ζωηρότων ναῶν θέλοντες τὴν κτῆσιν,
 Σφύρα Ἕλληνας εἰργάσθη ἕκαστον τῶν δόμων τούτων,
 Καὶ ἰδοὺ αὐτὸν πῶς ἔτι διασώζομεν τὸν πλοῦτον.

Ἡ τεθρυλλημένη χήρα τοῦ Σουλτάνου Ἰβραήμου
 Ἰερῶς ἦτον κόρη ἐν τῇ Σμύρνῃ διασήμου,
 Καὶ οὐδέποτε ὁ λάμπων ἥλιος τῆς Ἰωνίας
 Ἐμειδίασεν εἰς ἄνθος τόσου κάλλους κ' εὐωδίας.

Δωδεκαετῆς παιδίσκη ἀπὸ Τούρκους ἀνηράσθη,
 Καὶ εἰς ἄρνησιν θρησκείας καὶ γονέων ἐβιάσθη.
 Υἱὸς ταύτης ὁ Μωάμεθ Τέταρτος, καὶ βασιλεύων
 Εἰς τοὺς πτόθους τῆς μητρὸς του ἔχαίρει συγκατανεύων.

Ἄλλ' ἡ κρατικὴ τῶν Τούρκων ἄνασσα τὴν Ἑλληνίδα
 Πίστιν πάντοτε ἠγάπα καὶ τὴν πρώτην τῆς πατρίδα·
 Καὶ ὅποτε τὴν μεγάλην ἐβδομάδα, Ἐσθὴρ ἄλλη,
 Τρέμοντα τὸν Πατριάρχην εἰς τ' Ἀνάκτορα ἐκάλει
 Καὶ κρυφίως τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐκινῶναι,
 Κρουνοῦ; ἔχυνε δακρύων θέτουσα χαμὰ τὸ γόνυ.

Πρὸς αὐτὴν ἰδοῦ προστρέχει, τῶν Ἑλλήνων Μορδοχαῖος
 Καὶ διερμηνεὺς τῆς Πύλης, ὁ Νικουσίος δρομικός·
 Εἰς τὸ μέσον χρυσοφόρου ἐμφανίζεται κοιτῶνος,
 Εἰς τὰ κράσπεδά τῆ; πίπτει, τὰ φιλεῖ καὶ μείνας μόνος,
 «ὦ Βασιλομήτωρ, λέγει, καὶ προστάτρια τοῦ Γένους!
 «Οἴκτειρε ὁμογενεῖς σου' σύνδραμε ἀδικουμένους·
 «Εἰς σὲ πᾶσαν ἀναθέτει τὴν ἐλπίδα του ὁ Ἕλλην.
 «Ὁ Μονάρχης τῆς Γαλλίας ἔστειλε τὸν Νοαντέλν,
 «Καὶ ζητεῖ τὸ φωτοβόλον Ἄντρον τῆς Θεογονίας
 «Καὶ τὸ θεῖον Μνημα ὅπου ἐκηδεύθη ὁ Μεσσίας,
 «Τοῦ υἱοῦ σου βασιλεύς λάβει θέσπισμα εἰς χεῖρας,
 «Ἀποκλείον εἰς τὸν Φράγκοντὰς χρυσάκτινάς των θύρας.»

Οὕτω πως, εἰς τὴν μητέρα ὁ Μωάμεθ ὑποκλίνων,
 Ἐγγραφὸν κυριαρχίας ἔδωκεν ὑπὲρ Ἑλλήνων.
 Ὁ Νικουσίος ἐτήρει τὴν διαταγὴν κρυφίαν·
 Μέλλων δὲ νὰ συνοδεύσῃ τὴν καθ' Οὐγγρων ἐκστρατείαν,
 Εἶπε πρὸς τὸν Πατριάρχην Διονύσιον· «Πρὶν φύγω,
 «Εἰς σὲ μόνον ὡς Ἐθνάρχην τὴν καρδίαν μου ἀνοίγω·

«ὡς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου κόρην τοῦτό μου τὸ δῶρον κράτει
 «Ἄν κατόπιν μου ἢ μοῖρα θάνατον ἐπιφυλάττη
 «Καὶ ἂν τοὺς Ἁγίους Τόπους καταλάβωσιν οἱ Γάλλοι,
 «Ἴδου ὄπλον, αὐτὸ λάβε, καὶ αὐτὸ τοὺς καταβάλλει.»

Ἐδραμε κατὰ τῶν Οὐγγρων μετ' ὀλίγον ὁ Σουλτάνος·
 Χρυσοποίκιλτον ἐφόρει θώρακα ὑπερφάνως
 Ῥωδιοῦ πτερὰ κοσμοῦντα πρασινόχρωμον τιάραν
 Καὶ Στλεγγίς ἀδαμαντίνη ἔστερον αὐτοῦ τὴν κάραν,
 Καὶ ἠκούετο κλαγγή τις εἰς τοὺς ὤμους του φαρέτρης,
 Ἥτις ἀπὸ πολυτίμους ἤστραπτε παντοίας πέτρας (4).

Τοῦ ἀγρίου στρατοῦ Νέστορ, τῶν Χριστιανῶν τὰ πλήθη
 Ὁ Νικουσίος πολλάκις ἠττημένα ἐδόθηθαι.
 Πλὴν τὸν Ἕλληνα ἐξαίφνης εὖρε δρέπανον θανάτου (5),
 Καὶ πρὸς τὴν Σιών ὁ Γάλλος εὐθύνε τὰ βήματά του.
 Ἐκεῖ φθάσας καὶ εἰς ὄλους τοὺς ἐν τέλει χρυσὸν σπείρας,
 Ἐθεσε Κερβέρους Φράγκους εἰς τὰς δύο θείας θύρας.
 Ἄλλ' ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ὁ ὑποκλοπεὺς ἐξώσθη,
 Ἄμα τοῦ κρυπτοῦ ἐγγράφου νέα κύρωσις ἐγνώσθη (6).

Ἀποστερηθεὶς τοιαῦτα μυριόλυχα τεμένη
 Ὄπου Ἄγιον φῶς ἅμα οὐρανόθεν καταβαίνει,
 Τῶν Καθολικῶν ὁ Πρέσβυς ἐπανεστρεψε βιαίως·
 Ἐπαρηγορήθη ὁμως εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγέως,
 Εἶδωλα Θεῶν συνάξας ἐκ Πεντελικοῦ μαρμάρου
 Καὶ τελέσας λειτουργίαν εἰς τὸ ἄντρον Ἀντιπάρου

Ὅπου ἀπὸ σταλακτίτας εἶδεν ἀντανακλωμένας
τὰς λαμπάδας καὶ τὰς δάδας, ὅσας εἶχεν ἀναμμένας (7).

Ἐμειναν Ἑλλήνων κτήμα ἕκτοτε οἱ θεοὶ δόμοι,
καὶ τὰς χεῖρας κενὰς ἔσχον ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ῥώμη.

Ἡ Ῥωσσία δὲ, προστάτις τῆς θρησκείας τῶν Ἑλλήνων,

σήμερον αὐτοὺς δικαίως προστάζει κατὰ Λατίνων.

Κ' ἐγὼ δίδωμι εἰς τὸ ἔθνος τὴν θραυθεῖσάν του βήρυφαίαν,

φέρων δύο Κωνσταντίνων τὴν πορφύραν ὡς σημαίαν,

Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, Κωνσταντίνου τοῦ ἑσχάτου,

συγκινῶ τὸς ἐκ τοῦ Ἰστροῦ λαοὺς μέχρι τοῦ Εὐφράτου.

Ὁ ἄστρονομὸς τῆς λύρας καὶ ὁ τοῦ Σταυροῦ πλησίον,

λάμπουσιν εἰς τὸν αἰθέρα ὡς τὸ καθαρὸν χρυσίονι οὐρανό.

Ἄνωθεν ἐκείνην ἀράττων, ἄνω τούτου εἰς τὸ Γένος,

καὶ τὸ Γένος με ἀκούει καὶ ἀπλίζεται ἀσμένως.

Ἄλλ' ἐν δὴ τὴν κτήσιν τῶν ἁγίων σκηνωμάτων,

πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον ἀμειλλᾶται ταῦτα πράττων,

ἄλλ' ἐν ζηλοτυπικῆς τρέφης φρόνημα γενναίων,

πρὸς τὸν Μέγαν Λουδοβίκον, Λουδοβίκος Ναπολέων,

εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὰ φῶτα στρέψε διὰ ἀδρῶν βραυείων,

ὅσον ἐθνικὸν ἀρῆκες εἰς τοὺς Γάλλους μεγαλείον.

Ἀφ' οὗ ὕψωσε, χυλκὸχειρ Σιγαλίων τῆς Γαλλίας (8),

τὸν βωμὸν σου εἰς τὴν Πύκα τῆς βροντώδους ῥητορείας,

Φέρε κ' ἔν τὸν τοῦ Μενάνδρου σύνθρονον, τὸν Μολιέρον,
 Καὶ τὸν πρῶτον Λαφονταῖνον, Αἰσωπον τῶν νεωτέρων,
 Καὶ τὸν ἀετὸν τῆς θείας εὐγλωττίας Βοσσανιέτον. εἰς τὴν
 ἰδοῦ σχέδια καὶ πράξεις Ἠγεμόνων ἐξαιρέτων.

Πλὴν ὁ κόσμος εἰς τὸ στόμα τῆς μαχαίρας σου ἀφέθη...
 Παλμερστών καὶ Ναπολέων! σὰς ζαλίζει παθῶν μέθη·
 Σὲ τὸν Ἄγγλον ἢ λυσσώδης, ἢ αἰσχρὰ φιλεμπορία,
 Ἥτις καὶ τὰς τύχας βάλλει τῶν ἐθνῶν εἰς τὰ ζυγία,
 Ἥτις θέλει τὴν Εὐρώπην χωρικὴν ζευγπλατουσάν,
 Καὶ τῆς Μαγκεστέρης μόνης τὰ ὑφάσματα φοραῦσαν.
 Σὲ τὸν Γάλλον ἢ μανία τῆς ἀρχῆς καὶ τῶν πολέμων,
 Ἀκατάσχετος ἀπάντων τῶν Ναπολεόντων Δαίμων,

Ἐφραντάζου τῆς Γαλλίας βέρον ὄριον τὸν Ῥήνον
 Εἰς αὐτὸν τὸν Βοναπάρτην ἔδιδες καὶ εἰς ἐκεῖνον
 Τὰ μικρὰ τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Ἰταλίας Κράτη,
 Πλὴν φραγὴ πρὸς σὲ ἢ Ἄρκτος ἔγεινεν ὀχληροτάτη.

Ἐγκλειστος εἰς τὴν βοῶταν κατὰ σοῦ στενὴν Γαλλίαν,
 Ἐξοδὸν ζητήσας, εὔρες ἐξοδὸν σου τὴν Ἀσίαν.
 Ὁ ἐξόριστος ἀφ' ὅλης τῆς Εὐρώπης ἀετός σου
 Οὐρανὸν ζητήσας, εὔρεν οὐρανὸν φωτὸς καὶ δρόσου.

Ὡς ὁ Σατανᾶς ἐπάνω οἰκοδόμει τῆς ἀβύσσου
 Γέφυραν ἀπὸ τὸν Ἄδην μέχρι πύλης Παρδείσου,
 Οὕτω ρίπτεις καὶ σὺ ζευγμα εἰς τοῦ χάους τὰς ἐκτάσεις
 Καὶ ζητεῖς ἀπὸ τὴν Δύσειν τὴν Ἀνατολήν γὰ φιλότητος.

Πλὴν τὸν ἄθραυστον ἢ Πίστις ἐνεδύθη θώρακά της,
 Αὐτὴ οὖσα τῶν Ἑλλήνων ἢ τροφὸς καὶ ἢ προστάτις·
 Ἐκρυψεν εἰς τὸν βωμὸν της βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,
 ὧς ὁ Κύριος τὸν παῖδα ἔκρυψε τοῦ Ὁχοζίου

Ἐνδον θυσιαστηρίου

Φεβύριτα τὴν παιδοκτόνον καὶ κακοῦργον Γοθολίαν.

Εἰς Ἀμερικὴν βλαστάνει δένδρον τι γλακτοφόρον,
 Τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς πεινῶντας καὶ πρὸς τοὺς διψῶντας δῶρον.
 Τοὺς προσερχομένους πάντας αὐτὸ τρέφει ὕδοιπόρους·
 Ζωοδοτεῖρα, ὁμοίως ἢ ἁγία ἡμῶν Πίστις

Ὅλα τῆς Ἀνατολῆς της

Συντηρεῖ τὰ δοῦλα ἔθνη κατ' αἰῶνας ταλαιπώρους.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 3 Μαρτίου 1853.

Νέαν ἔθεσεν ὁ Γάλλος εἰς τὴν πρώτην ἀδικίαν·
 Τῆς Ἀγίας Ἄνης ἔτι ἀπαιτεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.

Πρὸς τὸν Γάλλον λέξεις ἔτι ἀποτείνω δύο μόνας·
 Ἀνερεύνησαι, ὦ Τρίτε Ναπολέων, τοὺς αἰῶνας·
 Ἐνθυμήθης κακὰ ὅσα οἱ ὠμότεροι Τελχίνων
 Ἐπραξαν εἰς Παλαιστίνην σταυροφόροι καθ' Ἑλλήνων;

Ἐξῶσε τὸν ἀρχηγέτην τῆς ἀμόμου των θρησκείας
 Πέραν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης, εἰς τὴν Πέτραν Ἀραβίας,
 Βασιλεύσας Γοδοφρίδος Βουλλῶν εἰς Ἰουδαίαν·
 Ἦγειρε Πατριάρχην Ἱεροσολύμων νέαν,

Τὸν Καθολικὸν Ἀρνούλδον Ἀντιπάπαν ἐκεῖ πλάσας·
 Ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου ἐξελάσας,
 Ἦρπασε τὸ Ἄντρον ὅπου ὁ Χριστὸς ἐσπαργανώθη,
 Καὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν λόφον ὅπου εἰς σταυρὸν ὑψώθη,
 Καὶ τὸ Ἰπερῶν ἐνθ' ὁ νικτὴρ του ἐτελέσθη
 Καὶ ὡς λύχνος ἡ Ἁγία Θεοτόκος ἀπεσβέσθη. . .

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τίνων ἐστηρίζετο δικαίων,
 Ἐπὶ τίνων καὶ σὺ βαίνεις σήμερον, ὦ Ναπολεών;

Ὅτε ἡ ἐκ Βιθυνίας Ἑλληνοτόκος Ἑλένη (9)

Εἰς τὸ βάπτισμα καλοῦσα τῆς Ἀνατολῆς τὰ γένη,
 Εὔρισκε τὸ κεχωσμένον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μνημα
 Καὶ τὸ ἐντυπον εἰς τ' ὄρος Ἑλικίων ἐκείνου βῆμα
 Καὶ τὸ τίμιόν του ξύλον, τί ἐπράττετε οἱ Γάλλοι,
 Οἱ τῶν θεῶν αὐτῶν τόπων νῦν ἀπαιτῆται μέγαλοι;

Ὅτε ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων,

Τὸν διχάσαντα τὸν κόσμον καὶ τὸν χρόνον Κωνσταντῖνον,
 Οἱ ναοὶ τοῦ Θεανθρώπου κατὰ πρῶτον ἀνυψοῦντο
 Καὶ εἰς Ἑλληνίδας στήλας καὶ στοᾶς οἰκοδομοῦντο,
 Ἀπὸ πάσης ἡμῶν χώρας μετὰ πλήθους Ἐπισκόπων
 Ἦλθον Ἠγεμόνες, ἦλθον φυλαὶ ἄμετροι ἀνθρώπων,
 Μοισοὶ, Θραῖκες, Μακεδόνες, Καππαδόκκι, Τρωαδίται,
 Τῆς Πελοποννήσου παῖδες, Ἀθηῶν, Θεῶν πολῖται,
 Κρήτη, Κύπρος, Ῥόδος, Χίος, Ἰππεῖρος καὶ Θεσσαλίαι.
 Πού οἱ Γάλλοι τότε ἦσθε, καὶ πού τότε ἡ Γαλλία;

ὦ; ὁ ἥλιος εἰσδύων εἰς τὰς θαλασσίαις κοίτας,
 Τὰ κοράλλια παράγει καὶ γεννᾷ τοὺς μαργαρίτας,
 Οὕτω καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος θερμὸς νοῦς διαπεράσας
 Καὶ τὰς ἐποχὰς τοῦ κόσμου καὶ τὰς χώρας αὐτοῦ πάσας,
 Ἔτεκε καὶ τέκει ἔτι καὶ κατὰ τοὺς δύο πόλους,
 Τὰς μεγάλας πράξεις ἔλας, τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἔβλουσε.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 13 Μαΐου 1853.

Τέλος ἄφησεν εἰς χεῖρας ὡς τὸ πρῶτον Ἑλληνίδας
 Τὰς ἀρχαίας καὶ τῶν δύο Προσκυνητηρίων κλειδάς,
 Δειλιάσασα ἢ Δύτις μὴ συμμάχους τῆς Ῥωσσίας
 Τοὺς χριστιανούς ἐγείρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
 Πλὴν καθ' ὑπαγόρευσίν τῆς τῶν ἐκτελέσειν τῶν πράξεων
 Συνθηκῶν αὐτοῦ ὁ Τοῦρκος ἀπηνήθη πρὸς τὸν Ῥώσσον.

Οἱ σπουδαῖοι διπλωμάται τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
 Τὸν εἰρηνικὸν Σουλτάνου ἤγειραν κατὰ Ῥωσσίας
 «Ἰδοὺ, ἔκραζεν, ὁ στόλος αὐτῆς τρέχει ἀποκλείων
 «Τὸ πρὸς πώλησίν του πλέον πλῆθος νέων Κιρκασίων,
 «Καὶ εἰς τοὺς ἀσκητικούς σου σήμερον γυναικωνίτας
 «Βλέπεις μόνον χαλκοχρόμους τῆς Λιβύας Ἀφραδίτας
 —Τὰς λευκὰς καὶ ξανθοκόμους ἐστερήθην Κιρκασίας,
 «Καὶ ἀκούω ἐγὼ ἔτι τὰς ζητήσεις τῆς Ῥωσσίας!
 «Εἶπε τότε ὁ Μεζίτης· πᾶσαν πρόβασίν τῆς ῤίπτω,
 «Πατῶ πᾶσάν μου συνθήκην καὶ τὸ μίσός μου δὲν κρύπτω.»

Ἄπρακτος ὁ Μεναικῶφης ἐπλεύσε πρὸς τὴν Ταυρίδα·
 Φεύγοντα, εἰς τοῦ τρικρότου τὸ κατάστρομα τὸν εἶδα·
 Σκεπτικὸς ἐπεριπάτει ὡς τὰς τύχας τῆς γῆς φέρων,
 Καὶ τὸν Βόσπορον ἀφίνων «ὄφονται!» εἶπεν ὁ γέροντ'...

Ἄλλ' εἰς τῶν Δακῶν τὰς χώρας Μοσχοβίτης στρατὸς φθάνει,
 ὧς δ' ἐνέχειρον ὁ Καῖσαρ τῆς Ῥωσσίας τὰς λαμβάνει...

Ὅταν σκοτισθῇ τῆς ἄρκτου ὁ ἀπώτατος ὀρίζων,
 Φέγγος ἀστραπῆς· ῥαγδαίας, φέγγος τὰς νεφέλας σχίζων·
 Εἰς τὸν πόντον καταβαίνει πρὸδρομον τῆς τρικυμίας,
 Καὶ τοῦ κραυνοῦ ὁ κρότος φθάνει μέχρι μεσημβρίας·
 Οὕτως ἀπὸ τὴν Κριμέην ἤττησεν ὁ Μεναικῶφης,
 Καὶ βροντᾷ εἰς τὴν Δακίαν μετ' αὐτὸν ὁ Γορσακῶφης...

Ἐνθουσιασμὸς τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων κυριεύει,
 Καὶ ἡ φαντασία ὄλων ἀχαλίνωτος ὀδεύει,
 Καὶ κηδεῖς εἰς τὰς ὀρκίας τοῦ Βοσπόρου παραλίαις
 Τὴν ἀνέγερσιν ἐλπίζει Ἑλληίδος Βασιλείας.

Ὅλοι ὄνειροπαλοῦσιν ἓνα ἐκ τῶν δύο θρόνων,
 Οὗ· ἀνόψωσιν αἱ χεῖρες κλεινῶν δύο Μακεδόνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ Ἰουστιανοῦ των.
 Ἐφθασεν ἐκ τοῦ Στρυμόνος εἰς τὸν Γάγγην ὁ εἶς τούτων·
 Ἄλλ' ὡς ἀστραπὴ στιγμικῆ ἐσβυσεν εἰς λάμπην μίαν,
 Εἰς καθένα στρατηγὸν του ἀφείξ μίαν Βασιλίαν·
 Ὁ δὲ ἄλλος ὡς εἰς δέσμην χώρας συνενῶν ἀπείρους,
 Τὴν βρεῖν αὐτοῦ λόγχην ἔπηξεν εἰς τρεῖς ἠπείρους.

Τὴν περικαλλῆ τὸ ἔθνος ὀλοσχέρειάν του θέλει,
Ὡς πᾶν σῶμα ζῶν ἔχον θέλει ὄλα του τὰ μέλη·
Καὶ πᾶν ἔθνος πόθον φέρον εἰς τὰ στήθη φλογερὸν
Ἐκπληροῖ αὐτὸν, εὐρίσκον τὸν ἀρμόδιον καιρὸν.

Ἡ Βυζαντινὴ τῶν πάλαι χρόνων Αὐτοκρατορία,
Ἦτις εἰς τὸ μέτωπόν της στέμματα ἐφόρει τρία,
Ἐκ τῆς σήμερον ἀστράπτει κατὰ νότον καὶ βορρᾶν,
Καὶ τυφλὸς πᾶς ὁ μὴ βλέπων λάμπειν τόσον ζωηράν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 8 Ἰουνίου 1853.

Κατακτῆσις ἐν τοσούτῳ εἰς Ἀσίαν διὰ ποίων
Ὀνειρεύονται οἱ Φράγχοι κωμικῶν μορμολυκεῶν!

Τοῦ Καλβίνου καὶ τοῦ Πάπα ὑπὸ μίτρον καὶ χλαμύδα
Περιτρέχοντάς, τὸ ἄστυ δύο Πατριάρχας εἶδα,
Ἐν ὑπὸ τοῦ Ῥεδαλίφου Κάνιγχο; εὐλογηθέντα,
Ἄλλον ὑπὸ τοῦ Ἐνάτου Πίου χειροτονηθέντα.
Τὴν Ἀνατολὴν ὁ Ἄγγλος διὰ βίβλων παγιδεύει,
Καὶ ὁ Γάλλος διὰ μάρων μοναχῶν τὴν σαγηνεύει·
Καὶ ὁ μὲν, ὠθῶν τὸν Ῥῶσσον, δούλην ταύτην καλινίξει,
Καὶ ὁ δὲ, ὠθῶν τὸν Ῥῶσσον, δούλην ταύτην λατινίξει.

Τῆς Κολάσεως τὰς πόλεις ἔθρασαν μικροὶ μεγάλοι
Πικρὸς σχήματος καὶ εἶδους μαυροφόροι Ἄγγλοι, Γάλλοι,
Τοῦ Καλβίνου, τοῦ Λοιόλα
Τάγματα καὶ τέκνα ὄλα,

Καί εἰς τὰς ὁδοὺς πλανῶνται τῆς χρυσῆς Ἀσίας ὅπου
 Ἡ μυρτόφυτος ὠρίσθη κατοικίαι τοῦ ἀνθρώπου,
 Ὅπου ἡ τοῦ Παρδαίσιου μυροφόρος αὔρα πνέει,
 Ὅπου ἔρρες τὸ γάλα, ὅπου τὸ χρυσίον ῥέει ...

Μεταξὺ ληστῶν σταυροῦται δύο τοῦ Χριστοῦ ἡ Πίστις,
 Δύο ναί, καθὼς τὸ πάλαι καὶ ὁ Θεμελιωτῆς τῆς !..

*

Τὴν Χρυσούπολιν δὴλθ, φίλον ἄστυ τῆς Τουρκίας.
 Ὅπου ἔσπειραν οἱ Τοῦρκοι λιθοξόους καὶ πλουσίους
 Τὰς ἀρχαίας των ταφάς,
 Καὶ Ἀραβικὰς γραφάς,
 Ἀνεγίνωσκα βαδίζων ἐν τῷ μέσῳ κυπαρίσσαν
 Καὶ Κιδάρων πρασίνων καὶ κιώνων καταχρύσων.

Ἐκτισαν εἰς τὴν Ἀσίαν τοὺς νεκρῶνάς των λιθίνους
 Καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην οἴλους ἀνεγείρουσι ξυλίνους
 Οἱ δειλοὶ Ὀθωμανοί,
 Ἐπειδὴ Ἀσιανοί,

ὧς σκηνὴν μιᾶς ἐσπέραφ ὑψώσαν τὴν βασιλείαν,
 Ν' ἀναζεύξωσιν ἐντεῦθεν ἔποιμοι πρὸς τὴν Κασπίαν.

Ἄν ἡ Δύσις πρὸς τὸν Τοῦρκον ἀνακράξῃ ταῦτα μόνα
 «Πέραν ἔπελθε τοῦ Τάουρου, Τοῦρκε, εἰς τὴν Βαβυλῶνα!»

Ἰππρέτης διωχθεὶς,
 Ὁ Σουλτάνος παρθεύς

Φεύγει, καὶ ἀπολυτροῦται πᾶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων
 Τὴν Ἐπτάλορον λαμβάνον καὶ τὸν Τρίτον Κωνσταντινόν.

Ἄπεδίωξεν ὁ κόσμος εἰς σπιλάδας, εἰς δρυμῶνας,
 Καὶ τὰς τίγρεις καὶ τοὺς ὄφεις, τῶν ἀνθρώπων λυμεῶνας,

Οὐδὲ λέων ἐνοικεῖ

Ὅπου γῆ Ἑλληνική.

Πλὴν τὸν Τούρκον τὸν πανθῆρα, ὅστις αἷμα σφαγῆς ὄζει,
 Εἰς τὰς Ἑλληνίδας γῆρας ἢ σαρὴν Εὐρώπῃ σώζει...

Τίς ποτε πιστεύσει ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν αἰῶνα
 Ἐφθασαν εἰς τὸν τοιοῦτον τῆς μοῆρας κολοφῶνα
 Ἔθνη τὰ κολοσσιαῖα, ἔθνη τὰ πεπαιδευμένα,
 ὅσπερ κατὰ νόθην σπουδαίως ἔβησαν καὶ κατὰ φρόνα
 Τὴν μεταλλαγὴν τῶν Τούρκων εἰς σοφῶν Ἀκαδημίων,

Τοῦ Ὁμάρου εἰς Σωκράτην, τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεσσίαν;

Ἐλαβαν οἱ δύο Πρέσβεις, ὁ τῶν Ἀγγλων, ὁ τῶν Γάλλων,
 Βίβλους, πάπυρον, καλάμους καὶ βραβεία διδασκάλων

Καὶ διδάσκουσι τοὺς παῖδας τῆς βαρβάρου Ἰρακινίας

Τὰς ἀρχὰς τοῦ Μοντεσκιού, τοῦ Βενθάμου τὰς ἐννοίας.

Ἰδοὺ δίδεται εἰς κύναις τὸ ἀγίασμα, τὸ μύρον,

Καὶ ἰδοὺ αἰμαργαρίζεται περιδέριον τῶν χοίρων!

Πλὴν τὰ φῶτα πλησιάζων τῆς Εὐρώπης, καθ' ἡμέραν

Ὁ Ἀγκρηνὸς λαμβάνει ὄρασις ἀμκυροτέραν.

Οὕτως ἐν τῷ μέσῳ πάγων καὶ κρυστάλλων ἀπεράντων,
 Ἄκτινοβολούντων ὄλων ὡς μεγάλων ἀδαμάντων,
 Ὁ ἐμβαλίνων ὁδοιπόρος κατὰ πρῶτον ἐκθαμβοῦται,
 Ἄν πολὺ δὲ ἀτενίσῃ πρὸς τὴν λάμψιν των τυφλοῦται (10).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει 16 Ιουνίου 1833.

Ὡς οἱ Μάγοι ἐξεληθόντες ἀπ' Ἀνατολῆς βυθείας.

Ἐβλεπον εἰς τὸν αἰθέρα

Τὸν πυρίφωτον ἄστερα,

Ὅστις τούτους πρὸς τὸ ἄντρον ἦγε τῆς Θεογονίας,

Μὴ ἐγὼ εἰς τὰς ῥοδίνας καὶ χρυσᾶς αὐτὰς νεφέλας

Βλέπω τῆς Ἐλευθερίας τὸ μυστηριώδες σέλας,

Φέρον με εἰς μέρη ὅπου σμύρνας πνέει εὐωδία

Καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ γεννάται κόρη Ἀυτοκρατορία; ..

Ταύτην χθὲς ὁ Νέξος Ῥώμης Πατριάρχης τὴν ἁγίαν

Καὶ τριπλῆν ἀνέφερε μοι περὶ Γένους προφητείαν

«Λέων ὁ σοφὸς (11), μὲ εἶπεν, εἰς τὸν ἔνατον αἰῶνα

«Ταῦτα ἔγραψε, καὶ ταῦτα σώζει λίθινος κολῶνα»

«Βύζαντος Ἀυλῆ, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντινου,

«Ἡ κληθεῖσα Νέα Ῥώμη καὶ Πρωτεύουσα ἐκείνου,

«Βαβυλῶν εἰς ἀλλοθρήσκους καὶ Σιών εἰς ὁμοδόξους,

«Εἰς αἰῶνας σὺ ἐννέα πίνεις τὴν χολὴν μετ' ὄξους.

«Εἰς τὸ πῦρ τὸ ξανθὸν γένος ὡς χρυσὸν σὲ καθαρίζει,

«Ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν τέκνων τῆς Ἀγὰρ σ' ἀποχωρίζει.

« Μετὰ τρεῖς ἑκατοντάδας μέγας, τέκνον μου, Λευίτης
 « Ταῦτα ἔγραψε, καὶ οὗτος Ἄγαθάγγελος προφήτης (12)
 « Ἦρξατο μὲν Κωνσταντῖνος, Κωνσταντῖνος δὲ καὶ πάλιν
 « Βασιλεὺς Βουλγαρίου ἀπολέσει τὴν μεγάλην.
 « Νέος Ναβουχοδονόσωρ νέον Ἰσραὴλ νικήσει,
 « Καὶ ὑπόδουλον τὴν πολίμνην τῶν Χριστιανῶν κρατήσει
 « Ὁ Ἀγαρηὸς, εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα θρόνων.
 « Πλὴν τὰ σκηπτρα Κωνσταντῖνος Τρίτος ἔρχεται λαμβάνων.

« Ἄκουσε καὶ ταῦτα ἔτι τὰ μετέπειτα ῥηθέντα
 « Εἰς τὸν τάφον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου εὐρεθέντα,
 « Τὰ παρέλαβεν ὁ πρῶτος ἐπὶ Τούρκων Πατριάρχης,
 « Ὁ Σχολάρχης, Ἑλλήνων προσαγορευθεὶς Ἐθνάρχης (13)
 « Τὸ ξανθὸν δὲ γένος ἔλον Ἰσμαὴλ ἐξαφανίσει,
 « Καὶ τὸν θρόνον τῶν Ἑλλήνων εἰς Βυζάντιον ἰδρύσει.

« Ἄσπμον εἰσέτι γένος ἐπὶ Λέοντος, οἱ Ῥῶσσοι
 « Πρὸς τὰς θύρας τῆς Τουρκίας ἰδοὺ σήμερον βοῶσι.
 « Λήγει τοῦ Ἄγαθαγγέλου τέταρτος αἰὼν καὶ πλήρης,
 « Ὅτε ἡ τοῦ Μενσικώφου φεύγη ἄπρακτος τριήρης.
 « Ὁ χρησμὸς τοῦ Σχολαρίου, καὶ αὐτὸς σχεδὸν τελεῖται
 « Ἰδοὺ θρόνου ὀρθοδόξου ἔγερσις ὑπολαλεῖται.

« Οὕτως ἔδωκαν τὴν πρώτην αὐτὴν ὄθησιν οἱ Ῥῶσσοι,
 « Πλὴν τὰ περαιτέρω μέλλει ὁ καιρὸς νὰ περατώσῃ.
 « Ἄρχεται μεγίστη πάλη ἄλλην φέρουσα δευτέραν,
 « Ἦτις πᾶσαν μου τὴν ποίμνην καταστήσει ἐλευθέραν.

«Ὁ τρωθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων εἰς τοῦ Ῥωμανοῦ τὰς πύλας
 «Ἄετός τῆς Νέας Ῥώμης τὰ πτερά του περιστείλας,
 «Εἰς τὰ Δίπτυχα ἐκρύβη ταύτης τῆς Πατριαρχίας·
 «Εἶθε ν' ἀναβῆ τὸν θόλον τῆς Ἀγίας του Σοφίας!
 «Γεννηθῆτω, πρὶν ἢ Δύσις τὴν Συρίαν καὶ Λιβύαν
 «Εἰς τοῦ Πάπα καὶ Καλθίνου ἐκβιάσῃ τὴν λατρείαν!
 «Τὸν χιτῶνα τοῦ Σωτῆρος ἕκαστος ἀπ' ἄκρων σῦρον,
 «Βάλλει τοῦτον ὁ Γαλάτης καὶ ὁ Βρεττανὸς εἰς κλῆρον.
 «Τὴν Ἀνατολὴν ἐρήμην, κενὴν ἄφησεν ὁ Πλάστης·
 «Βάθρον ἔμεινε, καὶ λείπει ὁ ἀρχαῖος ἀνδριάς της,
 «Ὁ καθέξων τὴν φορμαίαν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 «Βασιλεὺς τῶν Ὀρθοδόξων καὶ ἀπόγονος ἐκείνου·
 «Βλέπουσι δὲ οἱ λαοὶ τῆς μετ' ἀποστροφῆς ὁμοίας·
 «Ἀραβίας τὸν Μωάμεθ καὶ τὸν Πάπαν Ἰταλίας.»
 «Αὐτὰ εἶπε, καὶ τὰ δύο δάκτυλα ἐπισταυρώσας
 Καὶ τὰς ὄψεις δακρυρροῦσας εἰς τὸν οὐρανὸν ὑψώσας,
 Τριπλῆν ἔστειλεν εἰς νότον, εἰς βορρᾶν τὴν εὐλογίαν
 Κ' ἔκραζεν· «Ὁ Θεὸς σῶζοι τὴν Ἑλλάδα καὶ Ῥωσσίαν!
 «Ὡς ὁ φαινὸς Ἄρκτουρος κατ' ὀλίγον πλησιάζει
 «Πρὸς τὴν μεσημβρίαν ὅπου λάμπον ἄστρον τὸν φωνάζει,
 «Ἢ Ῥωσσίᾳ ζητεῖ οὕτω τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀγκάλην,
 «Καὶ ἡ μία τείνει χεῖρα θερμοῦ πόθου πρὸς τὴν ἄλλην...
 «Φῶτις, σωτὴρ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφίων
 «Λιὰ τῆς Μυριοβίβλου, ἧτις χύνει φῶς ἀρχαῖον,

«Καὶ εἰς τὰς Συνόδους φύστα τῶν Γραφῶν καὶ τῆς Θρησκείας
 «Ἀπὸ τῆς ἀνθρωπεμπόρου τῶν Λατίνων ἐρμηνείας!
 «Εἰς τὰ σκότῃ τῶν αἰῶνων γοργὰς ἔσπειρες ἀκτίνας.
 «Τὰς μεγαλουργοὺς σου χεῖρας καὶ τὰς δύο ἐπεκτείνας,
 «Ἐκοψες ἀπὸ τὴν δύσιν τὴν Ἀνατολὴν, ὦ Ἕλλην,
 «Καὶ παρέλαβες τὴν Ἄρκτον νέαν τοῦ Χριστοῦ κυψέλην.
 «Εἰς τὴν γῆν τῶν Ῥώσων ὅπου ὁ Πρωτόκλητος Ἀνδρέας
 «Ἐλθὼν αὐλακὰς ἀφῆκε Θείου Λόγου ἀρουραίας
 «Ἔστειλες σὺ μετὰ ταῦτα τὸν ἐκλελεγμένον σπόρον,
 «Ὅστις ἔπεσεν εἰς χῶρον ἀγαθὴν καὶ καρποφόρον,
 «Καὶ ἰδοὺ ἡμᾶς σκιάζον δένδρον πύξησε καὶ θάλλει·
 «Τηρεῖ δὲ ἡ μία χεὶρ σου ὅ,τι ἔκωσεν ἡ ἄλλη.
 «Οὕτως ὁ Θεὸς βαδίζων διὰ τριῶν ἀοράτων,
 «Βάλλει σήμερον εἰς πρᾶξιν ὅσα του τῶν βουλημάτων
 «Πρὸ αἰῶνων ἤδη δέκα εἰς τὰς κυανὰς διφθέρας
 «Ἐγραψεν ὑπὲρ Ἑλλάδος ἐσομένης ἐλευθέρως (14).

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 5 Σεπτεμβρίου 1853.

Ἄλλαζον τῆς Εὐρώπης κύμβαλον, ὁ Μουσουλμάνος
 ἤγγειλεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πόλεμον ὑπερῆράνω.
 Ἐφ' ἡμέρας πολλὰς εἶχεν ὁ Μαζίτης συναλεύσεις
 Καὶ πομπὰς καὶ παρατάξεις καὶ στρατῶν παρακαλεύσεις,
 Καὶ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ὅπου ζωσθεὶς σπάσθη ἐθαυμάσθη,
 Πρὶν ὁ ἦρω, ἐκστρατεύσῃ, Νικητὴς ἐπωνομάσθη (15).

Οὕτως ἔφερεν ὁ Δᾶτις, στρατηλάτης τῶν βαρβάρων,
 Εἰς τὸν Μαραθῶνα μέγα μάρμαρον ἀπὸ τὴν Πάρον
 Ἐμμερίμνα πρὸ τῆς μάχης καὶ αὐτὸς περὶ τροπαίων,
 Ὁ δὲ λίθος ἐλαξέσθη τροπαίον τῶν Ἀθηναίων...

Πλὴν τὸ αἶμα τοῦ Μεζίτου κρυσταλλοῦσα εἰς τὰς φλέβας;
 Χύνεται τοῦ Νικολάου ἡ φωνὴ ἐπὶ τῆς Νέβας,
 Καὶ ἀπὸ τὸν ἄνω κόσμον ἕως εἰς τὸν κάτω φθάνει
 Ὅπου τέλος ἡ μεγάλη Βασιλεία του λαμβάνει
 Προχωρεῖ βαρὺς ὁ Καῖσαρ, τὴν ἀπὸ τῶν Οὐραλίων
 Πέραν καὶ τῶν Πυρηναίων χώραν τῆς Εὐρώπης σείων...

Εἰς τὸν Βόσπορον ἐν ταύτοις φθάνουσι κερκυσόβλοι
 Τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας οἱ ἐπιτηροῦντες στόλοι·
 Ἡ τῶν Φράγκων παρουσία δίδει θράσος εἰς τοὺς λύκους·
 Σφάζουσιν ἡμᾶς εἰ Τούρκοι, καίουσιν ἡμῶν τοὺς σῆκους...

Τὴν οικείωσιν ὁ χρόνος φέρει τῶν ἐχθρῶν θηρίων
 Εἶδα λέοντα μετ' ἄρκτου εἰς σιδήρινον κλωβίον.
 Ὁ καιρὸς καὶ εἰς ἀγάπην μεταβάλλει μῖσος ζώων·
 Εἶδα εἰς μαστοὺς αἰλούρου καὶ σκυλάκιον ἀθῶον.
 Ἄλλὰ μόνος τρέφει λύσσαν, ἀλλὰ μόνος πνέει φόνον
 Πρὸς τὸν Ἕλληνα ὁ Ταῦρκος, σύνοικόν του ἀπ' αἰῶνων...

Εἰς αὐτὰ οἱ Ἀγγλο-Γάλλοι χαίροντες ἐπιγελῶσι
 Καὶ ποῦ κρᾶζουσιν εἰς Ἕλληνα, ποῦ οἱ πρόμαχοί σου Ῥῶσσοι;
 Τὰ χαλκέντερά των πλοῖα εἶθε εἰς πολυθυέλλους
 Νὰ βιβθῶσι περαλίαις καὶ εἰς σύρταις καὶ σκοπέλους

Ἄν δὲ ἴδωσι τὴν Πόντον, εἰς τὰς ἄμμους τῆς Ταυρίδος
 εἶθε ἕλκος νὰ μὴ μένη ἀσιντρίπτου των σανίδος!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 6 Σεπτεμβρίου 1833.

Καθ' ἡμῶν ὀργὴν μεγάλην τρέφουσιν αὐτοὶ καὶ μῖσος,
 Ἐπειδὴ πρὸς φιλοτούρκους δὲν εὐγνωμονοῦμεν ἴσως . . .
 Θέλετε καρδίαν φίλην; Θέλετε ψυχὴν προθύμην;
 Ἀφαιρέσατε τὰς φρένας τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν μνήμην·
 Ἐξαλείψατε τὰς βίβλους, τὰ μνημεῖα τῶν προγόνων
 Καὶ τὰς παραδόσεις ὅλας τῶν Ἑλληνικῶν αἰώνων . . .

Χθὲς εἰς τοῦ μεσονικτίου ἄγρουπνος τὴν ἡρεμίαν
 Ἐγγραφα τὴν νεωτέραν τῆς Ἑλλάδος ἱστορίαν,
 Καὶ εἰς τοὺς καιροὺς εὐρίσκων δημοσιότητα μεγάλην,
 «Ὅ,τι ἄλλοτε συνίδη, ἔκραξα, συμβαίνει πάλιν.
 «Τρέχοντες εἰς Παλαιστίνην οἱ τῶν Γάλλων σταυροφόροι
 «Ἐπῆξαν, ἀφήσαντέ, τὴν, εἰς Βυζάντιον τὸ δόρυ·
 «Πικρετὴ τὴν Παλαιστίνην καὶ ὁ Γάλλος Ναπολέων,
 «Εἰς τοῦ Κερατίου κόλπου τὸν ὑδράργυρον εἰσπλέων.
 «Ἐνετοὶ παρηκολούθουν ἔμποροι ἐκείνους τότε·
 «Ἄγγλοι ἔμποροι καὶ τούτου σήμερον συστρατιῶται.
 «Φρικτὸς ἦν Ἑλληνομάχος ὁ τῶν Γάλλων Βαλδουῖνος,
 «Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος Ναπολέων θέλει κτῆνος.
 «Ὅλην ἐδίωξε καὶ Γάλλους κ' Ἐνετοῦς καὶ Βαλδουῖνον
 «Ἐνωθὲν μετὰ τῶν Σλάβων πᾶν τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων·

« Ἴσως μετὰ τούτων παλιν ὁ Σταυρὸς ἀγαθὴ τύχη
 « Φθάσῃ ἀπὸ τοῦ Ταινάρου εἰς τῶν Κομνηνῶν τὰ τεῖχη. »

Τῆς ἀγνώστου ἱστορίας, Ἕλληνας τῶν προπατόρων
 Αὐτὸ λάβετε τὸ τμήμα ὡς μικρὰς γραφίδος δῶρον·
 Εἰς πενήκοντα ὀγκώδη κάτεργα τῆς Ἐνετίας,
 Τῆς δεσποτικῆς ἐκείνης καὶ φρικτῆς Δημοκρατίας,
 Σταυροφορικὴν σημαίαν ἐξαπλοῦντες εἰς τὴν πρύμνην,
 Ἀλλὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πρώτην ἐποφθαλμιῶντες ποιμνην,
 Ἐπλεον ὁ Βαλδουῖνος καὶ ὁ Δάνδολος συνάμα
 Καὶ μακρόθεν ἐμελέτων τῆς ἀλώσεως τὸ δράμα.

Φθάσαντα δι' Ἑλλησπόντου εἰς Βυζάντιον τὰ σκάρη,
 Ἐμεσαν εἰς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου τὰ ἐδάφη
 Δισμυρίους στρατιώτας τοῦ βαρβάρου Βαλδουῖνου,
 Ὅστις τὸν σταυρὸν ἐκρέμα ἐπὶ στήθους σιδηρίνου.

Ἐξεπόρθησαν τὸ ἄστυ οὗτοι, καὶ εἰς μακελλεῖα
 Ἐσφρχζαν γυναῖκας, κόρας, νέους, γέροντας, παιδιά·
 Εἰς τὸν θεοπρόπον θρόνον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου
 Πόρνην ἔθεσαν ἐν ἤχῳ ἄσματος νικητηρίου·
 Ἐπυράκτωσεν ἐν μέσῳ τῶν τριόδων καὶ τῶν Φόρων
 Ὀβελίσαντες εἰς λόγχας σοφὰς βίβλους προπατόρων·
 Ἀπὸ τοὺς ὠραίους λίθους Πάρου καὶ Ἄντιοχείας
 Ἀπεγύμνωσαν τὰς κρήνας, τὰς στοὰς καὶ τὰς Πλατείας·
 Τὰς Χαλκᾶς ἐξῆλθον Πύλας κ' ἐπ' αὐτῶν τὴν Ἱστορίαν·
 Ἐσυραν τοὺς Κορινθίους ἵππους εἰς τὴν Ἐνετίαν·

Πραξιτέλους και Φειδίου ἔθραυσαν τοὺς ἀνδριάντας,
Κ' ἔκοψαν τὸν τοῦ Λυσίππου και τοὺς ἐπιχρύσους πάντας (16).

Εἰς αὐτὸν τὸν ἀντικρῦ μου Κίονα τυφλὸς ὑψοῦται
Και κακὸς ὑπὸ κακίστων ριφθεὶς κάτω θανατοῦται
Ὁ Ἀλέξιος, ὁ τότε Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων
Ὡς δὲ τοῦ Καρόλου Μάγνου ἐγγονοῦν τὸν Βαλδουῖνον
Οἱ Λατῖνοι Βασιλέα Βυζαντίου ταινιοῦσι,
Και τὸν Φράγκον Μοροζίνην Πατριάρχην των κληροῦσι.

Πλὴν ὁ Λάσκαρις ἀρπάζει τῶν Ἑλλήνων τὴν σημαίαν
Εἰς τὴν Νίκαιαν ἐμβάίνει γομνὴν σεῖων τὴν βροφαίαν
Σώζονται τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὴν Νίκαιαν ὁ Κληρὸς
Και ἡ Σύγκλητος· πᾶς Ἕλληνα μάρτυρ γίνεται καὶ ἤρως·
«Οἱ Καθολικοὶ και ξένοι!» ἀνυψοῦται φωνὴ μία
Και περῶσα τὰ πελάγη, τὴν ξηρὰν ὡς τρικυμία,
Εἰς τὸν ἄγριον Μαλέαν φθάνει ἀπὸ τὴν Ῥοδόπην
Και ὀπλίζει Ἔω, Δύσιν, τὴν Ἀσίαν, τὴν Εὐρώπην
Σφάζεται ὁ Βαλδουῖνος, και εἰς ταῦτο τὸ κρανίον
Ὁ Στρατάρχης τῶν Βουλγάρων πίνει χαίρων και μεθύων.

Αὐτοκράτωρ τῶν Ἑλλήνων ἐκλεχθεὶς ἐπὶ ἀσπίδος,
Μιχαὴλ Παλαιολόγος μάχεται ὑπὲρ πατρίδος·
Ἡπειρον και τὴν πλουσίαν Πελοπόννησον ἀρπάζει,
Βαλδουῖνου τοῦ Δευτέρου τὰ στρατεύματα δαμάζει
Και πολιορκεῖ τὸν Γάλλον, ὅστις ἄπορος χρημάτων,
Γίνεται ἀντὶ μονάρχου ἀρπαξ τῶν ἀναθημάτων

Καὶ πωλεῖ κατὰ τὴν Δύσιν ὅπως δύνатаι καὶ ὅπου
Τὸν αἱματηρὸν ἐκεῖνον στέφανον τοῦ Θεανθρώπου.

Ποῖος ὄρθρος! εἰς τὸ βάθος ὑπονόμου κρυπτῆς κλίνων
Στρατηγόπουλος, τῶν Σλάβων ἀρχηγὸς καὶ τῶν Ἑλλήνων,
Εἰς Βυζάντιον ἐμβαίνει, πῦρ εἰς τὰς οἰκίας βάλλει
Καὶ φωνάζει, ἅμα ἤρθη κύκλω ἡ πυρὰ μεγάλη,
«Νίκη, νίκη τῶν Ἑλλήνων!» Ὁ λαὸς τοὺς Φράγκους σφάζει
«Ἔστωσαν πολλὰ τὰ ἔτη τῶν Παλαιολόγων!» κράζει.

Ἐξυπνᾷ ὁ Βαλδουῖνος καὶ οὐδένα βλέπων φίλον,
Δίχως σκῆπτρου καὶ καλύπτρας, δίχως χλαῖνης καὶ πεδίλων,
Εἰς τὸν Ἐνετῶν τὸν στόλον, ὅστις φεύγει, ἐπιβαίνει,
Καὶ εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ ξίφος τοῦ Καρόλου Μάγνου μένει (17).

Εἰς τοῦ Βύζαντος τὴν πόλιν διὰ Πύλης τῆς Χρυσείας

Ὁ Παλαιολόγος βαίνει, ψαλμωδούσης λιτανείας·

Ἐξαπτέρυγα κινουῦνται καὶ Σταυροὶ ἀνυψωμένοι·

Πατριάρχαι, ἱεράρχαι τ' ἅμφια ἐνδεδυμένοι·

Τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου φέρουσιν Ὀδηγητρίας·

Εἰς τοὺς ὄμους συγκαταῦσι Πρόεδροι τῆς Γερουσίας

Τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τὸν διεσωσμένον θρόνον,

Καὶ κατόπιν τῶν ἀνδρείων τῆς Νικαίας λεγεῶνων

Ἀναστάσιμον λαμπάδα εἰς τὴν δεξιὰν βαστάζει,

Ἀνυπόδητος προβαίνει ὁ Μονάρχης καὶ στενάζει.

Φθάσας τέλος εἰς τὰς θύρας τοῦ τεμένους γόνυ κλίνει,

Καὶ φωνὴν τὸ πλῆθος ὅλον μίαν μετ' αὐτοῦ ἐκχύνει·

«Χάρις τῷ Θεῷ καὶ δόξα! ἡ πατρις ἀπελευτρώθη,
«Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἀνωρθώθη!»

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 19 Δεκεμβρίου 1833.

Μέγιστα συμβάντα δύο κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον
Ἠγγειλον πανολετήρα πόλεμον κατὰ τῶν ζώντων.

Χειρῶν ἤρξαν αἰφνιδίως οἱ Ὄθωμανοὶ ἀδίκων
Ἐρμησαν κατὰ τῶν Ῥώσων ὡς ὀμὰς πεινόντων λύκων,
Καὶ ἀπὸ τὰ Βάτα, πόλιν γείτονα τῆς Γεωργίας,
Τυφλὸς ἔτρεξεν ὁ Δαΐμων τῆς ἡμιθανοῦς Τουρκίας.
Σφάζαντες πολλοὺς οἱ Ῥῶσσοι, ἔδραμον αὐτῶν κατόπιν
Καὶ τριήρεις αὐτῶν δέκα ἔκαυσαν εἰς τὴν Σινώπην.
Οἱ αὐθάδεις τότε στόλοι τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας
Πλεύσαντες πρὸς τὰς ἀρκτώας τοῦ Εὐξείνου παραλίας,
Εἰς τὸν Ῥώσσον Ποσειδῶνα ἔβρον ἔθεσαν θαλάσσης
Κράζοντες· «τὸ κύμα τοῦτο, Μοσχοβίτα, μὴ περάσης!»

Οἰκουμενικοῦ πολέμου μὴ φανέντος ἀπ' αἰώνων
Καὶ οὐδὲ φανησομένου κατ' οὐδένα ἔσως χρόνον
Ἡ προμήνυσις ταραττεὶ καὶ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς θρόνους.
Οὕτως, ὅταν ἀπειλῆται ἀπὸ ἡφαιστείους κλόνους,
Ἡ γῆ πάθημα τοιοῦτον προαγγέλλει φορικαλέον
Εἰς ἀγρόπνου θνητοῦ ὄτα διὰ στεναγμῶν βαθέων...

Ἄγγλοι! Γάλλοι! τὸν Σουλτάνον ἠναγκάσατε τὸ πρῶτον
Εἰς παράθρασιν ἀρχαίων συνθηκῶν καὶ πολυκρότων,

Εἰς πολέμου μετ' ὀλίγον διακήρυξιν θρασεῖαν,
 Καὶ εἰς ληστρικὴν τοιαύτην σήμερον ἐχθροπραξίαν.
 Ἄμκ δὲ ἀντεξεγέρθη πρὸς τὴν βίαν ἡ Ῥωσσία,
 Στέλλοντες ὑμεῖς ἐφ' ὅλων τῶν αἰγιαλῶν τῆς πλοῖα
 Καὶ εἰς τόσας σκληρὰς ὕβρεις θέτοντες τὴν κορυφαίαν,
 Τρέχετε καὶ ἀποσπάτε τῶν χειρῶν τῆς τὴν βρομφαίαν.
 Ἐκλογὴν τὴν κατασχόνην δίδετε ἢ τὸν ἀγῶνα
 Εἰς τὴν ἔχουσαν τὸν πόλον ἔσχατόν τῆς προμαχῶνα!

Ἦς ὁ κυνηγὸς ὁ φέρων τὸν ἰέρακα εἰς χεῖρας
 Κάτωθεν τὸν ἀναδύπτει πρὸς τὰς οὐρανίας θύρας,
 Πιστὸς δὲ ὁ ἀγκυλώνουξ εἰς τὴν ὠθησιν ἐμμένει
 Καὶ τὰ ὕψη ἀναβαίνει,
 Οὕτω κατὰ τῆς Ῥωσσίας ἐκτοξεύει ἀρπακτῆρα
 Ἐχουσα τὸν Βοναπάρτην ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν χεῖρα,
 Καὶ ἡ ἄπληστος προσμένει ἀπὸ δεξιᾶν δολίαν
 Τῆς Ἀνατολῆς τὴν λείαν.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 20 Δεκεμβρίου 1853.

Θέλω νὰ ἰδῶ τὰς δύο λυκοφιλουμένας πόλεις
 Πρὸς φθορὰν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανωσύνης ὄλης,
 Καὶ τοῦ συμριλιωθέντας, ὡς διὰ μυθοποιίας,
 Βρεττανίας τὸν πανθῆρα καὶ τὸν ἀετὸν Γαλλίας.

Θέλω τὰς διαδρομὰς των ὕλας νὰ παραμονεύσω,
Καὶ εἰς τῶν κρυπτῶν σκοπῶν των τοὺς μυχοὺς νὰ ἐμβατεύσω.

Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν λόγχην καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ πελάγη
Καὶ πᾶν ἔχουσι, μὴ ἄρα καὶ ὁ νοῦς ἡμῶν ἠρπάγη;
Ἡ διάνοια τῆς ὕλης δὲν ἐπλάσθη ἀνωτέρα;
Πᾶς εἰς ταύτην δὲν ὑπεῖκει τοῦ Θεοῦ τὴν θυγατέρα; ..

Ἄλλὰ τίς τὴν τιμωρίαν ἀνδρῶν τῶσα κολοσσαίων
Ἄναδέχεται, ὅποιοι Παλμεστρῶν καὶ Ναπολέων;
Ἐγὼ μόνος, ἐγὼ Ἕλληνα, καὶ ὡς Ἕλληνα ἐγὼ εἶλωσ,
Ἐγὼ γίνομαι ἀρβύλας τῆς σταυρώσεώς των ἦλος ...

Αἱ σκληρὰ καρδίαι λόγους σκληροτέρους ἀπαιτοῦσιν,
Οἷτινες τὸ ἄκιστόν των τρώγουσι καὶ ἀραιροῦσιν,
Ὡς τὸ μάρμαρον ἢ μαύρη-σμίρις λίθος ἐξισάζει.
Ἐπειδὴ τῆς φύσεώς του τὸ τραχὺ καταδαμάζει.
Μόνον τρυφερὰν καρδίαν γλυκὺς λόγος ἀπαλύνει,
Ὡς κηροῦ ἢ μαλακότης τὸν ἀλάβαστρον καλλύνει.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 21 Δεκεμβρίου 1853.

Τοὺς ἐσχάτους ἀσπασμούς μου ἡ γενέτειρά μου πόλις
Ἐλαθε, καὶ περιῆλθα πνέων καὶ βαδίζων μόλις
Τὴν Ἀγίαν τῆς Σοφίαν καὶ τὰς πέριξ ἐρημίας ...
Ἔργος μὲ κατέχει ἔτι συγκινήσεως ἀγίας ...
Τὸ πρῶτ' τὴν καλουμένην Ἰψηλὴν ἀφήτας Πύλην,
Πρὸς τὸ Αὐγουσταῖον εἶδα τὴν ὄρθρην εἰσέτι Στήλην,

Ἦτις τοῦ Παλαιολόγου περιέδειξε τὴν κάραν
 Στέλλουσα κατὰ τῶν Φράγκων αἱματόστακτον κατάραν.

Εἰς τοσαῦτα ἐπιζῶσα χρονοβρόχθιστα μνημεῖα,
 Ἡ Ἄγια καὶ μεγάλη μὲ κατέπληξε Σοφία·
 Ἐλαμψαν ἐνώπιόν μου πρῶται Πύλαι τῆς ἐννέας,
 Ὄρειχάλκινος ἐκάστη, παμμεγέθης καὶ ὠραία·
 Τύπος δὲ εἰς μίαν τούτων σταυρῶν δύο αἰωρεῖται,
 Καὶ τὸ τοῦ Κουροπαλάτου ὄνομα διατρεῖται.

Τὴν ὀκτάστυλον Στοάν τῆς ἐνθουσιωδῶς περάσας
 Καὶ εἰς τὸν Πυλῶνα βῆμα εὐλαθείας πλησιάσας,
 Καθησπάσθην τὴν γῆν ἔθεν τότε διόξει προπατόρων
 Προσέπερασαν καὶ τόσοι θρίαμβοι Αὐτοκρατόρων.
 Πλὴν τὰ σάνδαλά μου νεύσις ἀφαιρέσασα ἱμάμου,
 Συναφῆρσε τὸ ζέον εἰς τὰ στήθη αἰσθημά μου.
 Ἐμεινε νεκρὰ ἡ χεὶρ μου εἰς τὸ μέτωπον ἐν ταύτοις,
 Πρὶν τὸ ἅγιον σημεῖον ἀποσώσῃ τοῦ σταυροῦ τῆς . . .

Εἰς τὸν Πρόναον εἰσέβην ὄπου, θαῦμα τῶν αἰώνων,
 Διασώζεται τὸ κάλλος τεσσαράκοντα κίωνων·
 Καὶ προβὰς, ἀπὸ ψηφίον χρυσοποικιλιμένην εἶδα
 Τὴν ἐκπλήττουσαν τὸ βλέμμα ἐναέριον ἀψίδα.
 Τέσσαρα εἰκονισμένα Χερουδίμ τὴν συκρατοῦσι,
 Καὶ νομίζεις ὅτι μέχρι οὐρανοῦ τὴν ἀνυψοῦσι.

Φθάσας εἰς τῆς ἀναβάθρας τὴν ἀπόγειον βαθμίδα,
 Τὰς ἐζήκοντα κολώνας τῶν Κατῆχουμένων εἶδα·

Πλὴν ἡ ὄρασίς μου κάτω ἔκυψε . . . καὶ ἀπεστράφη . . .

Πρηνεῖς Τούρκοι ἐπροσκύνουν βεβηλοῦντες τὰ ἐδάφη,

Ἄλλοι δ' ἐνίπτον τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας εἰς ὑδρίας

Ἐκ τῆν Σιχάρ ἐλθούσας τῆς ἀρχαίας Σκμυρείας . . .

ὦ! εἰς ποῖον παραιτοῦσιν ὄνειδος οἱ Εὐρωπαῖοι

Τὸν Χριστὸν, Χριστοῦ Πιλάτοι καὶ Χριστοῦ Ἡρώδαι νέοι,

Πκραιτοῦντες εἰς σφαγέως Τούρκου ἱεροσυλίαν

Τὸν παλαικτιστόν του Οἴκου, τὴν Ἁγίαν του Σοφίαν! . . .

Ἄλλὰ ποῖα δόξης, θάμβους καὶ κοινῆς χαρᾶς ἡμέρα

Ὅτε τὰ ἐγκαίνιά του εἶδεν ὑπὸ τὸν αἰθέρα

Ἐξεληθὼν ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ τὸν νοῦν τοῦ Ἀνθεμίου,

Στίλβων ἔξω, στίλβων ἔνδον, ὁ Νὰός τῆς ὑφυλίου!

Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν βασιλεύων,

Κατ' Ἀνατολήν καὶ Δύσιν ταυτοχρόνως θριαμβεύων,

Ἐφθασεν ἀρματηλάτης τῶν Ἑλλήνων ὁ Μονάρχης

Καὶ Μηνᾶς ἐξακοσίων πόλεμων ὁ Πατριάρχης,

Καὶ τῆς Ῥώμης δάφνας φέρων, φρίνικας τῆς Καρχηδόνας,

Βελισσάριος ὁ ἥρωας καὶ τὸ θυμὸν τοῦ αἰῶνος,

Καὶ τρεῖς Ἑλλήνες πατέρες οἰκουμενικῶν Κωδικῶν (48),

Ὅλοι τρέξαντες εἰς τοῦτον τοῦ Δημιουργοῦ τὸν Οἶκον.

Ὡς πῦρ καίον κατὰ πρῶτον ἤστραψε μακρόθεν ἔλος

Ἐκ τῶν τὴν φαντασίαν μέχρι τοῦ ἀπείρου (-) θόλου.

Εἰς εἰκόνα κολοσσαίαν τὴν θεότητά του σώζων,

Ἐλαμψεν ὁ Παντοκράτωρ ἄνωθεν τὴν γῆν δεσπόζων.

Ἄργυρόστρωτον τὸ μέγα ἱερὸν ἀκτινοβόλει·

Ἐπὶ ἐξ χρυσῶν κίωνων ἀνυψοῦτο χρυστὴ ὄλη

Ἡ Ἁγία Τράπεζά του, κοσμουμένη ἐξ ἀπείρων

Καὶ σμαράγδων καὶ ἀνθράκων καὶ τοπάζων καὶ σαπφείρων.

Ὁ ἐξειργασμένος Ἄμβων ἀπὸ τῶν αὐτῶν μετάλλων

Στιλπνὴν εἶχε τὴν καλύπτραν ἐκ τιμίων λίθων ἄλλων,

Καὶ Σταυρὸς χρυσοῦς εἰς ταύτην ἑκατόλιτρος ὑψοῦτο,

Ὅστις ἀπὸ μαργαρίτας ἀτιμήτους ἐκυκλοῦτο.

Χιλιάδα λαμπαδούχων ἱερέων, διακόνων

Ὁ Μονάρχης ἐθεῖτο ἀπὸ τὸν σεπτὸν τοῦ θρόνου,

Καὶ τὰς ὄψεις του ἐθάμβουν δῆδες κάτω καὶ μυρία

Ἄνω του ἀπηρτημένοι (-) μυριόρωτοι λυχνίαι·

Καὶ ἀνέκραξεν ἐν μέθῃ αὐτὸς πνεύματος ἁγίου·

« Αἰνετὸν εἰς τοὺς αἰῶνας εἴη τ' ὄνομα Κυρίου

« Ἐπιτρέψαντος τοιοῦτον ἔργον εἰς θνητοῦ παλάμας! ..

« Σολομῶν, νικῶ σε! λάμπει ὁ Ναός μου ὡς ἀδάμας! .. »

Ἀντ' αὐτῶν τί βλέπεις ἤδη; βλέπεις μόνον πρὸς τοὺς τοίχους

Εἰς Ἀραβικὰ στοιχεῖα τοῦ Μωάμεθ τινὰς στίχους,

Καὶ ἀντὶ τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ τῶν Ὀρθοδόξων

Ἄπὸ δύο του σημαίας Ὀριαμθευτικόν του τόξον. . .

Δόμε ὕψιστε, σὲ εἶδα, τοῦ ὕψιστου καὶ Ἀμέτρου!

Τὸν Ναὸν ἀντίπαλόν σου εἶχες τοῦ Ἁγίου Πέτρου·

Πλὴν καὶ τοῦτον ὑπερτέρεις, ὡς ἡνέα ἔτι Ῥώμη

Πρὸς τὴν παλαιὰν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου ὠρθοτόμει. . .

Ἄποχαιρετῶ σε. . . φεύγω. . . Εἶθε, εἶθε ἀποθνήσκων
Νὰ σ' ἐπανιδῶ εἰς χεῖρας ἐλευθέρων ὁμορρήσκων,
Ἐπειδὴ καὶ σὲ ἡ Δύσις διὰ Τουρκικοῦ ζωστήρος
Κρατεῖ σήμερον δεσμώτην ὡς τὸν Τάφον τοῦ Σωτῆρος!

ΑΓΓΛΙΑ.

Ἐν Λονδίνο, 31 Ἰανουαρίου 1836.

Ποία κίνησις ἀνθρώπων, ποῖος κρότος ὀχημάτων,
Ποία δὲ καὶ γαιανθράκων κάπνισις ἐκ τῶν δωματίων,
Ἴτις καὶ τῆς γῆς τὴν πᾶσαν ἐπιφάνειαν μαιίνει
Καὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου, ἂν φανῆ ποτε, ὠχραίνει!

Ἰποκάτω τῆς πυκνῆς τῆς ἀτμοσφαιρῆς κρυπτῆ μένει

Ἡ ἀκάματος Ἀλβίων,

Ἐκ δικλειμμάτων μόναν εἰς τὰς λάμπεις φανομένη

Τῶν θερμῶν σιδηρουργείων.

Προμοίως πανθὲρ μαῦρος εἰς τὸ μαῦρον ἐμφωλεύει

Καὶ ὑπόγειόν του δῶμα,

Τοὺς ὀδόντας του ὀξύνει καὶ σπινθῆρας ἐκτοξεύει

Ἀπὸ φωσφορώδες ὄμμα.

Ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου σώζων τὰς λοιπάς του πλάσεις

Τὴν ἐχώρισε βιαίως ἀπὸ τῆς Εὐρώπης πάσης,

Καὶ τὴν φωλεὰν ὄρνέου φειδεροῦ καὶ ἀπαισίου

Ἐκλείσεν ὑπὸ τὰ νέφη ἐντὸς βράχου πελαγεῖου.

Ὡς ἡ θάλασσα καθ' ὅλης τῆς Ξηρᾶς, ἡ Βρετανία
 Κατὰ τῆς Εὐρώπης ὅλης ζῆ ἐν πάλη αἰωνίᾳ·
 Κατατρώγει τὰ πλευρά της, ἀλλὰ παρ' αὐτῆς μισεῖται·
 Ἄν τὸν πλοῦτόν της ἀρπάξῃ, τὴν ἀγάπην της στερεῖται.
 Οὕτω καὶ ὁ πόντος μέρος κατακτᾷ τῆς γῆς καὶ κρύπτει;
 Πλὴν συγχρόνως μέρος ἄλλο χάνει καὶ ἀποκαλύπτει;

Ἄφησεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἡ Ἀγγλία τὸ ὕνιον,
 Καὶ εἰς χεῖρας τὴν κλωστῆρα ἔλαβε καὶ τὸ σφυρίον.
 Δι' αὐτὸ ἡ τεχνουργία ὅλων τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων
 Βλάβη καὶ τῶν ὕφαντῶν της καὶ τῶν τόσων της Κυκλώπων(19).

Θλίβεται ὁ Ἄγγλος ὅταν εὐπορῇ ὁ Εὐρωπαῖος,
 Καὶ κυμαίνεται ὁσάκις ζῆ αὐτὸς γαληνῖαιος.
 Ἡ Ἀγγλία, ἡ Εὐρώπη ἀντιθέτως πῶς μοχθοῦσι
 Καὶ τοῦ βίου τὸ ἀμμῶδες ὠρολόγιον κρατοῦσι·
 Ζωὴν φέρει πρὸς τὴν μίαν, θάνατον δὲ πρὸς τὴν ἄλλην,
 Πίπτων ἐκ μιᾶς πᾶς κόκκος εἰς τὴν ἄλλην του φιάλην.

Φύλακες ἐπὶ τῶν δύο τῆς Εὐρώπης ἄκρων ζῶσι
 Καὶ τοὺς Ἄγγλους θορυβοῦσιν οἱ τε Γάλλοι καὶ οἱ Ῥῶσσοι.
 Διὰ τοῦτο ἡ Ἀγγλία σήμερον κατὰ Ῥωσσίας
 Παρορμᾷ τοὺς ὀξυθύμους ἐργολάβους τῆς Γαλλίας;

Ἐν Λονδίῳ, 3 Φεβρουαρίου 1854.

Εἶδα καὶ τὸν Παλμερστῶνα... Εἶν' αὐτὸς, αὐτὸς ὁ γέρον
 Ὁ τοῦ λόγου τὰς σειρῆνας εἰς πανοῦργα χεῖλη φέρων,

Ὅστις ἐκ τῶν θεμελίων τὴν γῆν σύμπασαν κλονίζει
Καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου πρὸς τὸ ἄλλο ἐνοπλίζει! ..

Οὐδὲ ἄνθρωπος, οὐδ' Ἕλληνας, ἀλλ' οὐδὲ τῆς Σπάρτης μόνον,
'Ὁ πολίτης τοῦ Λυκούργου τὸν ἀρχαῖον ἦτον χρόνον'
Ἄγγλος μόνον καὶ οὐδόλως ἄνθρωπος, οὐδ' Εὐρωπαῖος,
Καὶ ὁ Παλμερστὼν . . . ἀλλ' οὔτε Σπαρτιάτης καὶ ἀρχαῖος!..

Ἐμπρηστής τῆς οἰκουμένης καὶ τῶν ὄχλων παραξίας,
Μάχεται διὰ τὸν μόλιον ὀβολὸν τῆς Βρεττανίας.

'Ὁ ἱστός τῶν τόσων λόγων, ὁ λεπτότερος καὶ ἄχνης,
Ὅσον δολερῶς ὑφάνει ὡς ἐκ στόματος ἀράχνης,
Ἀρχαὶ τόσαι τοῦ μεγάλαι ἠθικῆς καὶ ἐλευθερίας
Ἀρχὴν ἔχουσι καὶ τέλος τὴν δραχμὴν τῆς Βρεττανίας.

Ὡς ὁ ἀποστάτης Δαίμων τοῦ Βρεττανικοῦ 'Ομήρου
Βλέπων λάμπουσαν τὴν κτίσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπείρου
Καὶ εἰς ταύτην εὐτυχεῖν τὸν πρωτόπλαστον ἐκεῖνον,
Ἐβρυχάτο χολὴν φθόνου, δάκρυον μνηστῆς χάνων,
Προμοίως καὶ ὁ Λόρδος Ἐωσφόρος βλέπει κλαίων
Ἀπὸ τὴν φρικτὴν τοῦ νῆτον χείροντα τὸν Εὐρωπαῖον..

Πλὴν μὴ θρήναι, ἐθνοκτόνε! ἀπὸ τῶν Μεδιολάνων
Ἐκκυσεσ τὴν Ἰταλίαν μέχρι Σικελίας φθάνων'
Ἐσχίτες εἰς τὰ ἐννέα Τμήματά της τὴν Αὐστρίαν,
Καὶ τὸν θρόνον τοῦ Φιλίππου ἐβίψες εἰς τὴν Γαλλίαν,
Καὶ καθώπλιπες τοὺς Οὐγγάρους δολοφόνον χουστὸν στείλας,
Καὶ τῆς οἰκουμένης σφύρα ἔγινες ὡς ὁ Ἀττίλας (20).

Καταχθόνιος κατέχει λογισμὸς τὸν Παλμερστῶνα·
 Τῆς Εὐρώπης αὐτὸς ὄλης μελετᾷ τὸν κυκεῶνα·
 Τὰ ποικίλα τῆς ζηλεύει καὶ φοβεῖται τεχνουργεῖα·
 «Γῆ πυρὶ μιχθήτω, κράζει, ἀλλὰ ζήτω ἡ Ἀγγλία!»

Τὸν γιγάντειον ἀγῶνα τῆς Ἀσίας ὀργανίζει,
 Καὶ τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης ἐν κτ' ἄλλοι ἐξοπλίζει.
 Ἰλας καυστικὰς εἰς τ' ἄντρα τῆς Ἀνατολῆς στοιβάζει,
 Καὶ τῆς Δύσεως ἐκείθεν τὸν σεισμὸν προετοιμάζει.

Πρὶν ὁ δημογέροτις Γράκχος εἰς τὴν Ῥώμην ἀποθάνη,
 Κόνιν ἐκ τῆς λεωφόρου εἰς τὴν δεξιὰν λαμβάνει
 Καὶ τὴν σπείρει· ἀπὸ ταύτην Σύλλαι, Μάριοι καὶ στάσεις,
 Ἐμπρησμοὶ, σφαγαὶ καὶ θρῆνοι φέρονται τῆς γῆς ἀπάσης.

Καὶ ὁ δημοκόπος Λόρδος ὑποκύπτων εἰς τὸ γῆρας,
 Τῆς Τουρκίας τοῦ πιπτούσης δρᾷ ττει κόνιν εἰς τὰς χεῖρας,
 Καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Εὐρώπην ἄπασαν διασκορπίζει,
 Καὶ τὴν γενικὴν ἐκ ταύτης, ἀναστάτωσιν ἐλπίζει.

Ἐν Λονδίῳ, 8 Φεβρουαρίου 1851.

Δύο Πρέσβεις τῆς Ἑλλάδος βλέπων δι' αὐτὴν μοχθοῦντας
 Καὶ τὸν λίθον τοῦ Σισύφου πρὸς ἀνήρορον κινουντας
 Εἰς τὰς δύο Βαβυλῶνας, Παρισίους καὶ Λονδίον,
 Ἐνθουμήθη τὸν ἱκέτην Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων

Μανουήλ Παλαιολόγον, τρέξαντα εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Ἐφ' οὗ πρῶτον περιῆλθεν Ἰταλίαν καὶ Γαλλίαν.

Ἐκείσε τὴν Θράκην τότε μέχρι τοῦ Βοσπόρου φθάνων

Ἐφ' οὗ φρικώδης Βεργιαζίτης, κερκυνὸς τῶν Μουσουλμάνων,

Καὶ ὡς ἔμπροσθεν δημίου μάρτυς ἔμπροσθεν ἐκείνου

Γυμνοτράχηλος ἢ Πόλις ἕστατο τοῦ Κωνσταντίου.

Ἐφ' οὗ Μονάρχης ποσσωμίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς Ἐνετίαν,

Καὶ ἀπέτυχε ζητήσας ναυτικὴν ἐπικουρίαν·

Εἰς τοὺς Παπικοὺς ἐκείθεν περιεπλανήθη τόπους·

Πρὸς τοὺς δὴθεν τοῦ Σωτῆρος ἔδραμεν ἀντιπροσώπους,

Πρὸς τοὺς σχίζοντας Λατίνους κατ' ἐκείνον τὸν αἰῶνα

Τὸν οὐρκανοῦφαντόν του καὶ τὴν ἄρβραρον χιτῶνα.

Πλὴν εἰς ἕλα κωφὸν εὔρε καὶ αὐτὸ τὸ Βατικάνον (21).

Ἀπὸ μόνον τὸν γενναῖον Λουκκ τῶν Μεδιολάνων

Ἐλαβὼν ἵππους καὶ ἀξίαν ἐκυτοῦ δορυφρεσίαν,

Ἐπὸ τὰς τραχείας Ἄλπεις ἔφθασεν εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν τιμῇ ὡς Αὐτοκράτωρ ἦλθεν εἰς τοὺς Παρισίους,

Προπομπῶς του Γάλλους ἔχων εὐπατρίδας διαχιλίους·

Λευκὴν δὲ φορῶν χλαμύδα, λευκοῦ ἵππου ἀναβάτης (22),

Εἰς τὸ Λούβριον ἀνῆλθεν· ἀλλὰ πρίγιον ἀπάτης,

Ἐπὸ τοῦ Καρόλου Ἐκτου τὴν ἀδύνατον αἰγίδα

ἔθεσεν ἐκεῖ ματαίως ἐκυτόν καὶ τὴν πατρίδα·

Καὶ ὁπότε μετ' ὀλίγον διὰ ψυχικὴν ὀδύνην

Ἐφ' οὗ Μονάρχης τῆς Γαλλίας ἔπεσεν εἰς ἀφροσύνην (23),

Ἀνεχώρησε νοήσας ὅτι ἔκαιεν ὡς λύχνος

Εἰς βωμὸν, ἐξοῦ ἐσβύσθη τῆς Θεότητος πᾶν ἔχνος.

Εἰς τοὺς Βρεττανοὺς μετέβη, καὶ εἰς τὴν Καντορβερίαν

Προσηλυτισμοῦ προτάσει, καὶ ὁμοῦ φιλοξενίαν

Ἐλάβεν ἀπὸ τὸ τάγμα τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου.

Ἄλλ' εἰς τοὺς Καρχηδονίους πλησιάσας τοῦ Λονδίνου,

Εὔρεν ὄφιν παγετώδη τὸν Λαγκάστερον Ἐρβρίκον,

Κ' ἐπανέστρεψεν ὁ τάλας εἰς τὴν μοῖραν του ὑπέικων.

Ὀλὴν πᾶν ὅ,τι ἀπηνήθη πᾶς πρὸς τοῦτον Εὐρωπαῖος

Ἐπραξεν ἐκ συγκυρίας εἰς Ἀσιανὸς γενναῖος.

Ὀδηγῶν ἑκτάκισις ὄπλοφόρους χιλιάδας

Καὶ τὰς ἐξω τῆς Ἀγκύρας πλημμυρίσας πεδιάδας,

Ὁ Τεμίρις ἀνεράνη νικητὴς, καὶ ὡς θηρίον

Ἐκλείσσε τὸν Βεργιζίτην εἰς σιδήρινον κλωβίον.

Οὕτως ἡ ὠραία Παλις κατὰ τύχην διεσώθη

Πλὴν τῆς Ῥώμης ἐπὶ τέλους ἐπληρώθησαν οἱ πόθοι,

Καὶ ὡς κόρη Κιρκασία, ἥτις θαυμαστὴ τὰ κάλλη

Εἰς τοῦ θεατοῦ τὸ σιῆθος πόθον φλογερὸν ἐμβάλλει,

ὑπὸ Τούρκων ἀνηρπάσθη,

Ὁ σταυρὸς δὲ τοῦ Σωτῆρος ἀπὸ πένθος ἐσκεπέσθη

Καὶ ἡ Αὐτοκρατορία τῶν Ἑλλήνων ἐκρημνίσθη

Καὶ εἰς τμήματα μεγάλα καὶ ὠραῖα ἐχωρίσθη,

Εἰς ἀπὸ πνοὴν στροβίλου κρημισθεῖσα αἰφνιδίου
 Ἡ ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις στήλη τοῦ Ὀλυμπίου
 Εἰς τὴν κόνιν χαμαὶ κεῖται,
 Καὶ εἰς κύκλους καὶ σφονδύλους παμμεγέθεις διαιρεῖται.

Ἐν Λονδίῳ 13 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἀνατέλλει φῶς Κυριακῆς ἡμέρας·
 εἰς νὰ ἔφυγεν ἡ πόλις σύσσωμος εἰς τοὺς ἀέρας
 Ὅλα κάτω σιωπῶσι, καὶ ἀκούεις ἄνω μόνον
 Ὡς φωνὰς πολλῶν στομάτων τὰς δονήσεις τῶν κωδῶνων·
 Οὐδεὶς ἦχος, οὐδὲν ἔχνος εἰς τὰς Ἀγορὰς ἀνθρώπου·
 Διεκόπη πᾶσα, λέγεις, κίνησις αὐτοῦ τοῦ τόπου·
 Τοῦ Χριστοῦ ὁ θεῖος λόγος τὴν Καθέδραν ὅλην βόσκει,
 Καὶ καθεὶς τὴν Διαθήκην ἔγκλειστος ἀναγινώσκει...
 Μακαρία πόλις ὅπου τόση πίστις ἐμφωλεύει,
 Ὅπου πρὸς τὴν Πλάστην τόσος φόβος κ' ἔρωσ βασιλεύει!
 Ἀπὸ σύναξιν Ἁγίων καὶ Ὁσίων συναίξιν
 Ἀδικίαν καρτερεῖ τις, περιμένει τις κακίαν; ..

Ἐν Λονδίῳ, 16 Φεβρουαρίου 1834.

Εἰς τὴν Λόνδραν ἐτελέσθη σήμερον, αὐτὴν τὴν ὥραν,
 Κακουργία μὴπραχθεῖσα εἰς κάμμίαν ποτὲ χώραν.
 Οἱ κλούμενοι προστάται τῶν τεχνῶν καὶ τῆς σοφίας
 Καὶ τῶν νόμων καὶ ἀπάσης ἐθνικῆς ἐλευθερίας.

Μιαρὰν οἱ Ἄγγλο-Γάλλοι συνυπέγραψαν συνθήκην,
 Καὶ κατὰ τῶν Ῥώσσοι σπάθην σύροντες ἀπὸ τὴν θήκην
 Ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ Τούρκου, κτήνους ἄμα καὶ θηρίου,
 Καὶ εἰς τὰ δεσμὰ δουλείας σιδηρᾶς, αἰωνοβίου,
 Βάλλουσι τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ὀρφέως καὶ Ὀμήρου,
 Τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἀμφικτύονος καὶ Πύρρου,
 Καὶ Χριστιανοὶ, τοὺς πρώτους παῖδας τοῦ Χριστοῦ εἰς κλῆρον
 Δίδουσιν εἰς τὸν Ὀμάρον καὶ εἰς τὸν Ἀβουδεκῆρον !...

Ἄλλ' ὁ πνευματώδη, Ἕλληνας, κάτοικος τῶν χρυσαπλίων
 Εἰς Εὐρώπην, εἰς Ἀσίαν καὶ Λιβύαν παραλίαν,
 Οὐδ' εἰς μίαν στιγμήν, Ἄγγλοι, οὐδ' εἰς μίαν πόσιν, Γάλλοι,
 Πίνεται ὡς ἀνθοσμίας οἶνος ἐν μικρᾷ φιάλῃ.

Ἡ Ἑλλάς ἐκτὸς τοῦ τάφου κεφαλὴ φοροῦσα στέμμα,
 Ἡ Ἑλλάς ἐντὸς τοῦ τάφου σῶμα ἐμβαπτον εἰς αἷμα,
 Σῶμα ὑπὸ τὴν κονίαν εἰκοσιτριῶν αἰώνων,
 Τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐποφθαλμιᾶ τὸν θρόνον...

Καθεὶς Ἕλληνας ἀπὸ τ' ἄκρα τῆς χρυσοκορύφου Οἴτης

Πρὸς τοῦ Βύζαντος τὴν πόλιν,
 Πρὸς τὸν ὑψηλὸν τῆς θρόνον καὶ τὸν ἡλιοφεγγῆ τῆς,
 Στρέφει τὸ γοργόν του βλέμμα, τὴν θερμὴν του σκέψιν ὕλην,
 Ὡς τὸν ἥλιον ὁ πλάνης ἀετὸς ἐνατενίζων

Ἐν ἀκινήσιᾳ μένει,

Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ αἰθέρος ἐκυτὸν πτεροζυγίζων
 Τὴν χρυσοκιτρίνην ἱρὴν τῶν ὀμμάτων του θερμαίνων.

Εἰς τὰς κρύπτας ἀνευρέθη τῆς μιᾶς τῶν πυραμίδων

Σίτου κόκκος, ζωὴν ζήσας

Τεσσαράκοντα καὶ πλέον ἑκατονταετηρίδων,

Καὶ ἀνέπαφον τὸ φῦτρον καὶ τὸ χρομᾶ του τηρήσας.

Οὕτως εἰς τὴν οἰκουμένην, ὅπου τῶν λαῶν τὰ πλήθη

Ἄλλοιοῦνται καθ' ἑκάστην,

Τὸ τῶν Πανελλήνων γένος ἐπ' αἰῶνας ἐτηρήθη,

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς δουλείας, ἄφθορον ἀπὸ τὸν Πλάστην.

Διατί μισεῖ ὁ Ἄγγλος καὶ διώκει τὴν Ἑλλάδα;

Μὴ διότι μαθητὴς τῆς, τὴν Ἑλληνικὴν λαμπάδα

Εἰς τὸν Τάμεσιν ὁ Καῖσαρ τῆς σοφίας μετακέρων,

Εἰς Κελτοὺς ἀγρίους ἤθη ἔθνῶν ἔδωκεν ἡμέρων;

Ἢ διότι τοῦ Λυκούργου ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν Ἀγγλίαν

Ἐδωρήσατο τὴν πρώτην πάσης ἄλλης βασιλείαν,

Καὶ τοῦ Ἀμφικτύονός τῆς τὸν χρυσοῦν θεσμὸν ἐκείνον

Εἰς τὴν κόρην τῆς Ἀγγλίας, τὴν τεκοῦσαν τὸν Φραγκλῖνον;

Ἢ διότι τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν βαρὺν κρατοῦσα

Καὶ τὸν κολοσσὸν τῆς Ῥώμης δι' αὐτοῦ διχοτομοῦσα,

Ἐθραυσε τὴν ποδοκάκην τῶν ἐθνῶν, τὴν δὲ Ἀγγλίαν

Ἔθησε καὶ πρὸς τὰ φῶτα καὶ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν;

Ἢ διότι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγκάλῃς τῆς ὁ Βύρων

Ἐκλείσει τὰ δύο χεῖλη τὸ κελεύθρον τοῦ σπείρου

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Ναυπάκτου καὶ εἰς τὸν τῆς Ἀμβρακίας,
Οἷτινες τὰς δύο πρώτας τῆς γῆς εἶδαν νουμαχίας;

Ἐν Λονδίῳ, 26 Φεβρουαρίου 1834.

Δίδουσά μοι χθὲς ἡ Φήμη ἐν πτερὸν τῆς ἐλαφρόν
Εἰς δηλητηρίου μαύρου βεδαμμένον τὸν ἀρρὸν,
«Αὐτὸ λάβε κάλαμόν σου, μ' ἔκραξε, καὶ μὴ ἀργῆς·
«Γράψε τὰ ἐξῆς συμβάντα· τὰ γνωρίζω ἐκ πηγῆς.»

Ἐστειλεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἡ ἀνάδογρος Τουρκία
Ὅσα ὁ Μωάμεθ σκεύη τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀγγεῖα
Ἦρπασεν ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Ἀγίας των Σοφίας,
Καὶ δεχθεὶς αὐτὰ ὁ Λόρδος Πάλμερστον μετ' εὐλαβείας,
Προσεκάλεσεν εἰς δεῖπνον τοὺς μεγάλους τοῦ Λονδίνου
Καὶ τὸν Πρέσβυν τῆς Τριχασίου καὶ τὸν τῆς Ἡμισελήνου.
Παρευεθέτησαν καὶ ἄλλοι τῆς Εὐρώπης διπλωμάται,
Καὶ ὁ τῆς Ἑλλάδος, ὅστις ὡς ἱστορικὸς τιμᾶται.

Καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἀγγλῶν ἔπινε Κυπρίους οἶνους,
Εἰς ἐκείνους τοὺς κρατῆρας τοὺς χουσοῦς καὶ σμαραγδίνους,
Κ' ἔκραξεν· « Ἴδοὺ προπίνω ὑπὲρ τοῦ νομιμωτέρου
«Βασιλέως τῆς Εὐρώπης καὶ ὁμοῦ δικαιωτέρου,
«Τοῦ λαμπροῦ Ἀβδοῦλ-Μεζίτου!» Ἄλλ' ὦ φρίκη αἰφνιδία!
Δάκτυλοι χεῖρὸς ἐξῆλθον κ' ἔγγραφον πυρὸς στοιχεῖα
Εἰς τοῦ τοίχου τὴν κονίαν φωτεινότερα τῶν λύχνων·
Καὶ ὁ Πάλμερστον ἐστρέφη πρὸς τὸν τῆς Ἑλλάδος δείχνων

Τῆς φορικτῆς χειρὸς τὰ ἔχνη •ΝΟΤΑΡΑΣ ΛΟΥΚΑΣ• γραφοῦσης
Καὶ εἰς γλῶσσαν Ἑλληνίδα μέγα τι ἀνακαλούσης.

Καὶ ὁ Ἕλλην Πρέσβυς εἶπεν· «Ἢ γραφὴ λαλεῖ εὐγλώττως·
«Τοῦ νομίμου σου Σουλτάνου εἰς προπάτωρ καὶ ὁ πρῶτος,
«Ὁ Μωάμεθ, εἰς τὰς ὄρας τῆς ἀλώσεως ἐκείνης,
«Ἐχαιρε καθὼς σὺ χάρεις, κ' ἔπινε καθὼς σὺ πίνεις·
«Ὅτε δὲ ἀπὸ κτηνώδους ἀσελγείας συγκινήσεις
«Ἐταράχθησαν τοῦ Τούρκου αἱ οἰνοβαρεῖς αἰσθήσεις,
«Ἐστειλεν ἀρχιευνοῦχον εἰς τοῦ Νοταρᾶ τὸν οἶκον.
«Ἄλλ' ὁ Νοταρᾶς οὐδόλως εἰς τὸν τύραννον ὑπέικων,
«Θάνατον προκρίνω, εἶπεν, ἢ τὸ αἶσχος τῶν φιλιτάων·
«Θάνατον λαμβάνω μᾶλλον, καὶ τὸν πρῶτον τῶν θανάτων.
«Δῆμιος λοιπὸν τὴν σπάθην εἵλκυσε ἀπὸ τὴν θήκην,
«Αὐτὸν δὲ καὶ δύο τούτου παιδᾶς εἰς τὴν καταδίκην
«Σύρας ἀπὸ τοῦ τροχῆλου, ἔκραξεν· Ἐτοιμασθήτε.
«Καὶ ὁ γέρον εἶπε· Τέκνα, πρὸ ἐμοῦ θυσιασθήτε·
«Τρέμω μὴ, ἂν πρῶτος πέσω, ἐξ ὑμῶν τις δειλιάσῃ,
«Ἐξομώσῃ τὴν θρησκείαν καὶ τὸ Γένος ἀτιμάσῃ·
«Καὶ εἰς τὸν σφαγέα εἶπεν· Ἀρχου, ἀπὸ τῶν νιῶν μου·
«Ἀρχου, καὶ μὴ περιμένῃς· σφάξε τους ἐνώπιόν μου·
«Καὶ ἀφ' οὗ τὰ δύο τέκνα εἶδε κατατομημένα
«Εἰς τὴν φορικτὴν βομφαίαν ἔτεινε πρηνῆ αὐχένα,
«Καὶ ἀκέφαλος ὁπότε κάτω ἔπιπτεν ὁ τάλας
«Ἦνοιγε πρὸς τοὺς σφαγέντας, δύο παιδᾶς τὰς ἀγκάλας.»

Ἀναστάς ὁ Γάλλος Πρόεδρος εἶπε καὶ αὐτὸς, πλὴν τρέμων.
 «Ὅλον τὸ ποτήριόν μου ἀπὸ ἀνθοσμίαν γέμον
 «Εἰς τὴν ἱερὰν τὸ πίνω ὑπὲρ Τούρκων συμμαχίαν,
 «Ἕπις μετ' αὐτῶν συνδέει τὴν Ἀγγλίαν καὶ Γαλλίαν (24)!»
 Ἄλλ' εὐθὺς ἐξήλθε πάλιν ἡ πυρώδης χεὶρ ἐκεῖνη
 Κ' ἔγραψεν εἰς τὴν κονίαν, ὡς Θεὸς νὰ τὴν ἐκείνη,
 «ΣΟΛΙΜΑΝΟΣ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ». εἰσιώπησεν ὁ Γάλλος.
 Καὶ καθεὶς τῶν συντραπέζων ἔγεινεν ἐξ ἄλλου ἄλλος.

Καὶ ὁ Ἕλλην εἶπε πάλιν, «Ἡ γραφὴ αὐτὴ σημαίνει
 «Ὅτι Τούρκοι τε καὶ Γάλλοι καὶ πρὶν ἦσαν ἐνωμένοι,
 «Ὅτε χιλιάδας δέκα Ἕλληνας ἐπ' ἐκκλησίᾳς
 «Ἔσφαζεν ὁ Σολιμάνος τελομένης λειτουργίας,
 «Καὶ ἀπέτεμνε τὰς γλώσσας, τὸ αἰμοχαρὲς θηρίον!
 «Εἰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου παίδων πλέον τρισμυρίων.
 «Σφαγὴ τόση καὶ τοιαύτη στυγερά γλωσσοκοπία
 «Ἰερὰ τοὺς τότε χρόνους ἀνομάσθη Συμμαχία!»

«Αὐτὰ, ἔκραξεν ὁ Τούρκος διπλωμάτης, αὐτὰ ἦσαν
 «Κακαὶ πράξεις μικροτυροῦσαι θηριώδη ὄντως λύσαν.
 «Πλὴν εἰς τὴν Τουρκίαν πλέον γίνετα. σφαγὴ ἑμοίς;
 «Βασιλεύει τοῦ Μαχμούτου πανταχοῦ ἡ εὐνομία.»
 Εἰς τὸν τοῖχον ὅμως πάλιν ἀνεφάνη γραφὴ ἄλλη
 «Ο ΜΑΧΜΟΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΤΦΟΡΔΟΣ»· καὶ ὁ Τούρκος συνεστάλη.

«Ἐννοεῖς, ὁ Ἕλλην εἶπεν, ἡ γραφὴ αὐτὴ τί λέγει;
 «Τὴν Ἀγγλίαν καὶ σὲ ἅμα ὡς δουλὸς αὐτὴ δὲν φλέγει;

«Ὁ Μαχμούτης καὶ Στατφόρδος, τῆς Ἀγγλίας συναινούσης
 «Καὶ τῆς ἱερᾶς τοῦ Πάσχα ἐστῆς ὑποφωσκούσης,
 «Ἀπὸ τὸν ναὸν, ἐν μέσῳ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων,
 «Ἦρπασαν τὸν Πατριάρχην μετὰ δέκα Ἐπισκόπων
 «Κ' ἐπλάσαν, κρεμάσαντές τους τ' ἄμφια ἐνδεδυμένους,
 «Ἀπ' ἀνδρῶν ἀγχιονισμένων νέκν Σύνοδον τοῦ Γένους.»

Ἄλλ' ἐκ δύο ἐταράχθη τὸ πᾶν τότε φαντασμάτων
 Προβαινόντων καὶ φορούντων τὴν σινδόνην τῶν μνημάτων.
 «Ὁ Ριχάρδος!..» πολλὰ Λόρδοι ἐβραῆσκον φωνῇ μεγάλῃ.
 «Τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἡ σιὰ!..» εἶπαν οἱ Γάλλοι.

Καὶ ὁ πρῶτος εἶπεν «Αἰσχος! αἰσχος! Ἄγγλοι πατριῶται.
 «Οἱ γονεῖς ὑμῶν, γονατοὶ καὶ πιστοὶ μὲν στρατιῶται,
 «Ἐπολέμησαν τοῦς Τούρκους ἐμπροσθεν τῆς Καισαρείας
 «Καὶ ὀλίγοι, χιλιάδας ἔτροψαν δικασίας.
 «Ἐξω τῆς Ἡτολευαίδος εἰς πνοήνμου μίαν μόνην
 «Ἐκατὸν τῶν χιλιάδων διασκόρπισα ὡς κόνιν.
 «Ἐμὲ βλέποντες οἱ Τούρκοι ἔθρισσαν, ἀνετριχίαν
 «Πλὴν σὰς βλέποντες ἀνοίγουν κόλπους φίλων ἐγκαρδίων...
 «Εἰς τῆς Ἀγγλικῆς, ὦ παῖδες, ἱστορίας τὰς σελίδας
 «Σήμερον ἀνεξαλείπτους ἐπροστρίψατε κηλίδας.»

Καὶ ὁ δεῦτερος «εἰς Μέμφιν ἐμχόμην, εἶπεν, ὅτε
 «Γάλλοι μύριοι ἐξαίφνης ἐζωαγήθημεν ἰππόται.
 «Εἰς περιοχὰς ὑπαίθρου; ἀλυσίδετοι ἐζῶμεν,
 «Καὶ στερούμενοι χιτῶνος καὶ τροφῆς ἠγωνιῶμεν.

« Ἐδεκάτιζον οἱ Τούρκοι πᾶσαν νύκτα τοῦ δεσμίου,
 « Καὶ εἰς τὰ νερά τοῦ Νείλου ἔπνιγον τριακοσίους·
 « Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὕπνου καὶ τῶν τρομερῶν ὀνείρων,
 « Τοῦ πικροῦ θανάτου ὄλοι ἐπροσμένομεν τὸν κληρον.

« Σώσας ὀλιγίστους ἄνδρας, ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν·
 « Πλὴν κατὰ τῶν Τούρκων νέκν ὀδηγήσας ἐκστρατείαν
 « Καὶ παρὰ τὴν Καρχηδόνα λαβὼν φοίνικα Μαρτύρων,
 « Ἡξιώθην τῶν Ἀγίων εἰς τοὺς οὐρανοὺς τὸ μύρον...

« Ἴ! μὴ γίνεσθε διωκταί, Γάλλοι, τοῦ Εὐαγγελίου
 « Καὶ ὑπὲρ τοῦ Τούρκου Τούρκοι ὀπαδοὶ τοῦ Κορανίου·
 « Σὰς ὀμνύω εἰς ἐκείνην τὴν φοικτὴν αἰχμαλωσίαν,
 « Καθ' ἣν ἔλλαυσα μυρίων Γάλλων ἀνθρωποθυσίαν!
 « Σὰς ὀμνύω εἰς τὴν τέρραν τοῦ ὑπέρο, μου κραυβότου,
 « Ὄπου κείμενος ὑπέστην τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου!...

« Καὶ σὺ, Βασιλεῦ τῶν Γάλλων, ἀλήθῃ ἀνέχης πίστιν,
 « Μὴ συνδέτης συμπύχῃαν κητὰ τοῦ Χριστοῦ κακίστην.
 « Δύτρωσε τὴν Παλαιστίνην ἀπὸ τῶν Ἰσμακλιτῶν,
 « Τὸν πατοῦντα τοῦ Κυρίου καὶ τὸν τάρον καὶ τὴν κούτην.»

Τὸ συμπόσιον ἐν μέσῳ κοινῆς φρίκης διελύθη,
 Καὶ ὁ βροῦς τῶν ὀμοδείπων εἰς τὴν πόλιν ἐξεχύθη.

Ἐν Λονδίῳ, 2 Μαρτίου 1834.

ἮΨωσεν ὁ Δισρκέλης πρῶτος τὴν φοινὴν γενναίως,
 Καὶ ὁ Κόβδεν μετὰ τοῦτον, ἄλλ' ἀμφότεροι ματαίως.

Βλέπουνσι Βρετανίας τ' ὄνειδος ἐκ τοῦ πλησίον,
 Αἰεῖκόνες τοῦ Χατάμου καὶ τοῦ Φώξου ἐρυθρίων.
 Ἐδωκεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων λευκὴν ψῆφον ἡ Βουλὴ της! . .
 Φεύγω τὴν ἐχθίστην γῆν σου, Καρχηδῶν ἀνθρωποθύτις! . .

Ποῖον πρῶτον ν' ἀναφέρω τῶν πολλῶν σου ἐγκλημάτων;
 Πλύνεσαι, καὶ ἂν τὴν λοῦσιν λάβῃς ὄλων τῶν ὑδάτων;
 Τῆς ἀθλίας Κοπεγχάγης καὶ μετὰ τοσαύτα εἶτη
 Εἰς τὸ πρόσωπόν σου φέρεις τὴν ἀνθρακίαν εἰσέτι; (25).
 Πρόσφυγά σου τὸν πεσόντα μέγαν ἡγεμονομάχον,
 Τὸν Γαλιτὴν Προμηθεά, ἐπεκάρφωσες εἰς βράχον.
 Κιτηνάγκασες τῆς Κίνας τοὺς νωθροὺς λαοὺς, ὦ τέρας!
 Εἰς τὰ δολιχέρια σου διὰ φοινικῆς μαχαίρας (26).
 Μὰ; ἐσταύρωσες δι' ἓνα τοῦ Ἰούδι συμπολίτην,
 Διὰ Θεοκτόνον ἓνα σταυρωτὴν Ἰσραηλίτην (27).
 Καὶ, ὦ πράτρια της Πάργας, μετὰ λύσσης
 Δίδεις ἤδη καὶ τὸ Γένος εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Προκρούστου.

Ἐν τῇ ἀποκλείῳ, 3 Μαρτίου 1834.

Θλίβουσι τὰ ὄμματά μου εἰς τὸν Τάμεσιν κινήσεις
 Πυρροκάρων της φερόντων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀλύσεις...
 Καὶ τί θέλει ἐπὶ τέλους ἡ Ἀγγλίς, ἥτις στέλλει
 Τὰ χαλκένδυνά της πλοῖα εἰς Ἀνατολήν; τί θέλει;..
 Τὴν πυρπόλησιν τῶν στόλων αὐτὴ θέλει τῆς Ῥωσσίας
 Τοὺς ναυστάθμους αὐτὴ καίει αὔριον καὶ τῆς Γαλλίας;

Ἄφ' οὗ δὲ γυμνὴν ἀφήσῃ μονοζύλου τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ φλέγει καὶ τὰ σάφη τῆς Ἀμερικῆς κατόπιν·
 Καὶ ὁπότεν κατκαστρέψῃ καὶ τοὺς τρεῖς Κουριατίους,
 Καὶ κηρύξῃ τοὺς υἱοὺς τῆς τῶν ἔθνων μονοκυρίου,
 Εἰς τὸν κόσμον ἐπιβάλλει τέλος τὰ ἐργόχειρά της·
 Καὶ τοῦ κόσμου ἐργολάβος γίνεται καὶ μονοπράτις.

Βλέπω τῶν ἑπτανησίων τοὺς βασιανιστὰς ἐν βίᾳ
 Ἐτοιμάζοντας τοῦ Γένους τὰ σιδήρινα κλωβία,
 Καὶ τῶν τόσων τῶν ἀκούων ἀτμοπλοίων τὰς βομβήσεις
 Ἐκφωνῶ τοῦ φιλερήμου Ἰεζεκιήλ τὰς ῥήσεις·

«Ἰσταται εἰς τὴν καρδίαν, κακὴ Ἔβρος, τῆς θαλάσσης·
 «Τοὺς πλατάνους καὶ τὰς κέδρους ναυπηγεῖ, τῆς γῆς ἀπάσης,
 «Καὶ ὁ Αἴθνας προσφέρει τοὺς ἰστούς σου ἐλατίνους·
 «Χρυσὸν, ἄργυρον ἑδόντας σέου σὺν ἐλεφαντίνους
 «Πρὸς σὲ Αἴθους καὶ Πέρσαι καὶ Ἰνδοὶ καὶ λαοὶ ἄλλοι,
 «Καὶ τοῦ κυανοῦ πελάγους ἡ χλαμὺς σὲ περιβάλλει...

«Ἄλλ' ἰδοὺ, ἰδοὺ ἐθραύσθη εἰς τὰ νῶτα τῶν κυμάτων
 «Καὶ ὡς λίθος ἐβυθίσθη εἰς τὸ χάσμα τῶν ὑδάτων.
 «Ὡς σφρίζουσι καὶ ναῦται καὶ πρῶρεῖς καὶ κωπηλάται,
 «Καὶ ἡ πτωσίς σου ἐν μέσῳ φαλκινῶν καταγελάται·
 «Ἡ δὲ θάλασσα τὸν ἕνα πλήττουσα καὶ ἄλλον πόλον,
 «Ἄλογός σου! καὶ αὕτη κράζει μετὰ τῶν ἀβύσσων ὕλων.»

Κατὰ τὸν ἀπ' Ἀγγλίας εἰς Γάλλων διάπλουν.

Τὸν πορθμὸν τὴν νύκτα πλέω δύο ἐχθρικῶν ἠπειρῶν,
Ὅστις πόρρω τοῦ Ρακίνου ἔθεσε τὸν Σακκεσπῆρον.

Δύο λαμοτομηθέντες Μονοκράτορες ἀδίκως
Εἰς τὰς δύο ἀκτὰς κεῖνται, Κάρολος καὶ Λουδοβίκος . . .

Ἀπειλῆς ἢ μία χώρα πρὸς τὴν ἄλλην στρέφει νεῦμα.
Αἱ νῦν σύμμαχοι μισοῦσι τὸ χωρίζον αὐτὰς ῥεῦμα·
Ποθεῖ, φλέγεται ὁ Ἄγγλος νὰ ριφθῆ κατὰ τοῦ Γάλλου
Καὶ κατὰ χιλιετοῦ, τοῦ νὰ πρυτεύσῃ ἀντιπάλου . . .

Φωνὴ Γίγαντος δεσμίου εἰς Εὐρώπην ἀναβαίνει
Ἐκ τῆς κάτω ζώνης, ὅπου ἡ Ἄγια τῶν Ἑλλένων·
Συνταράττουσα τοὺς ὕπνους Ναπολέοντος τοῦ Τρίτου,
Φθάνει μέχρι Παρισίων καὶ Λονδίνου ἡ κραυγὴ του·

«Εἰς τῶν παιδῶν σου προσήλθα, Γῆ κατάρax, τὴν ἐτίαν
«Καὶ τὴν σὴν ἐπεκαλέσθην εὐμενῆ φιλοξενίαν.
«Ἄλλὰ σὺ ἐπάνω βράχου μ' ἔθεσες ἀνθρωποδόρου,
«Ὅπου τὴν πνοὴν ἀέρος ἔπνευσα θανατηφόρου.

«Ἐναπέκειτό σοι, Τύρος, βασιλεῖς νὰ σαγηνεύσης,
«Καὶ εἰς τὴν πελάγιόν σου φυλακὴν νὰ τοὺς δεσμεύσης,
«Καὶ τὸ θέαμα νὰ δώσης τῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου
«Ἐνομιμένων πρὸς τὴν μόνην βλάσκων τοῦ σώματός μου.

« Ἴδου γίνεσαι, ὦ Νῆσος ὑψηλαύχην, ἡ γελοία
 « Ἐκ τοῦ πρώτου αὐτῆς ὄγκου ἐκπεσοῦσα Ὀλλανδία·
 « Μόνον δὲ, ὡς τὸ μυθῶδες ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος,
 « Ἡ σκιά σου διαμένει μετὰ πλήρωσιν αἰῶνος.

« Αἰδεῖς, ὡς ἡ Ἐνετία, δίδεις τέρμα εἰς τοσοῦτον
 « Σωρὸν δόλων σου καὶ φόνων, μόνον κλέος σου καὶ πλοῦτον·
 « Ἐγὼ δὲ εἰς τούτους μένω τοὺς σκοπέλους ἐρριμμένος,
 « Θρόνου, γυναικὸς καὶ τέκνου καὶ παντὸς ἐστερημένος.

« Ἄλλ' εἰς τοῦ ἀγωνιῶντος ἀνθρώπουμένης τὴν κλίνην,
 « Τοῦ θανάτου μου ἀφίνω τὴν αἰώνιον αἰσχύνην
 « Καὶ τὸ μῖσος τῆς Γαλλίας φοδερὰν κληρονομίαν
 « Καὶ εἰς σὲ καὶ εἰς τῶν ζώντων Μοναρχῶν σου τὴν οἰκίαν! »

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἐν Παρισίαις, 6 Μαρτίου 1834.

Καὶ εἰς Παρισίους ἦλθα· καὶ περὶ δυσμάς ἤλιου
Εἰς ἰτέας ἐκαθήμην κλυθμουροῦ κοιμητηρίου·
Καὶ τὸ μέτωπον στηρίζας εἰς τὴν χεῖρα, ἐσκεπτόμην·
Καὶ κατ' ἐμαυτὸν τοιαῦτα θλιβερά διελεγόμην·

«Ὁ Θεὸς λοιπὸν τὸ γένος πλάττει τῶν Ναπολεόντων
«Ὡς ἐν μέσῳ τῶν χειρσαίων ἐπλάσε τὸ τῶν λεόντων,
«Ὡς τῶν ἀετῶν τὸ γένος μεταξὺ τῶν πετομένων
«Καὶ τὰ τερατώδη κήτη μεταξὺ τῶν νηχομένων;

Ὁ ἀρχαῖος, ὡς θρυλλεῖται, Ναπολέον ὦν πικιδίον
Εἰς ἕν σπήλαιον τῆς Κύρνου γάλα ἔπιε θηρίων,
Ὡς ἐτρέφθη τοῦ Ρωμύλου ἡ ἀγρία νηπιότης.
Διὰ τοῦτο ἡ τοσαύτη τῶν Βοναπαρτῶν σκληρότης;

«Συνεχύθησαν τὰ πάντα, πίστις, ἤθη, ἀρχαὶ, νόμοι·
«Ἢ δικάζουσα τὸν κόσμον κατεστράφη καινὴ γ νόμη·

«Τὴν ἀσπίδα τῆς Γαλλίας Βοναπάρτης εἰς τις κρούει,
«Καὶ σιγῶσα ἡ Εὐρώπη τὸν Δρυῖδην τῆς ἀκούει.

«Ἡ Γαλλία ὑπερτέρει πάσαν χώραν τῆς γῆς ἄλλην
«Μέγα ἔχουσα τὸ σῶμα, τὴν διάνοιαν μεγάλην.
«Ἀπεσκότισε τὸν νοῦν τῆς ὁ δυνάστης Ναπολέον,
«Καὶ ἀνάστημα εἰς ταύτην μένει μόνον κολοσσαῖον . . .

«Ὁ δουλώσας, ὡς ὁ Μέγας τὴν ἀδάμαστον Γαλλίαν
«Μὴ καὶ τὰ ἐνούπνιά του ἔλαθε κληρονομίαν;
«Πλέκει ἄρα εἰς Ἀθήνας, εἰς Βυζάντιον καὶ Ρώμην
«Τρία στέμματα εἰς παίδων Ναπολεοντείων κόμην;

«Ἀληθῶς ὁ Ναπολέον ἔρωτα Ὀρησκείας ἔχει,
«Καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ Ρώσους ὡς παλίζων κατατρέχει;
«Τρέμετε, ἴησουῖται, μὴ τὸν Ἐννατόν του Πιόν
«Φέρη, ὡς τὸν Βεγιαζίτην ὁ Τεμίρη, εἰς κλωδίον . . .

«Εἰς ἐνὸς ἀνθρώπου λόγους, ἀλλὰ τοῦ δυνατωτέρου,
«Πῶς ὑπήκουσαν οἱ παῖδες τοῦ Ρουσσῶ καὶ τοῦ Βολταίρου;
«Σήμερον Ὀρησκοδιῶνται, ἀνεξίθρησκοι χθές ἦσαν.
«Πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην εἶχον, καθ' ἡμῶν δὲ ἤδη λύσαν.

«Διατί; διότι φῶτα θέλοντες κ' ἐλευθερίαν,
«Φεύγοντες τοὺς Φραγκισκάνους καὶ αὐτῶν τὴν ἀγυρτεῖαν,
«Ὅσα χθές αὐτοὶ ἐφίλουσιν σήμερον ἡμεῖς φιλοῦμεν,
«Ὅσα χθές αὐτοὶ ἐμίσουν σήμερον ἡμεῖς μισοῦμεν . . .»

Ὄς ὁ νυκτοκλέπτης λύκος, ὁ διώκτης τῶν ποιμνίων,
 Στρέφων πρὸς τὰ θύματά του ὄμμα βλοσυρὸν καὶ κρῦον

Τῆς φωνῆς των τὰ στερεῖ,

Παρομοίως ὁ ἀρπάσας τὴν ὑψίστην ἐξουσίαν

Ἐκτοξεύων φρικαλέα βλέμματα πρὸς τὴν Γαλλίαν,

Τὴν φωνὴν της ἀφαιρεῖ.

Ἐν τῇ Πλατεῖᾳ τῆς Ἐπανάστασιως, 7 Μαρτίου 1834.

Γάλλοι, βάλετε τοὺς πόδας εἰς αὐτὴν τὴν γῆν... πῶς τρέμεις;

Προσεγγίσατε τὰ ὄψα εἰς αὐτὴν... πῶς κρότου γέμεις;..

Κάτω, τῆς ἀγλαγωγίας ὁ Ἐγκέλαδος γογγύζει

Εἰς τὰ βάθη ὅπου τοῦτον ὁ Θεὸς περιορίζει.

Ἐννοῶν ὅτι ὁ Τρίτος Ναπολέων ὡς ὁ πρῶτος,

Τὴν ἀλύσωσιν χαλκίζει τῆς Γαλλίας εἰς τὸ σκότος,

Τὰ ὑπόγεια τοῦ ζόφου καὶ τῆς θέρμης περιτρέχει,

Τῆς Εὐρώπης δὲ τὴν τέφραν εἰς τοὺς πόδας ἔτι ἔχει.

Ὁ Τυράννός του ὄμος τὰς πυροστεγεῖς ἐστίας

Καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἐσχάρας σείει τῆς Δημοκρατίας,

Τρέμει δὲ ὁ Ναπολέων μὴ ὁ θρονοθραύστης Δαίμων

Τὸν ἐκσφενδονήσῃ ἄνω τῶν νεφῶν καὶ τῶν ἀνέμων.

Καθ' ἐκάστην εἰκοσάδα ἐτῶν ἔξω τοῦ κρατῆρος

Τὴν πυρώδη του ὁ Γίγας φέρει κάραν ὀλοκληρώως.

Δίς καὶ τρίς ἀπὸ τὴν λήξιν τοῦ ὑστερινοῦ αἰῶνος
Ἐπεφάνη, καὶ τοςάκις κάτω ἔπεσεν εἰς Θρόνος.

Ἴσως ἐξορμήσῃ πάλιν τὴν ἰσότητα κηρύττων
Καὶ εἰς τὰς ἀβύσσους σύρων Ναπολέοντα τὸν Τρίτον,
Τὸν αὐτοκρατορικόν του εἰς Γαλλίαν κυκεῶνα
Καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ Μιωάμεθ εἰς Ἀνατολὴν ἀγῶνα.

Ἐν Περιοίσις, 8 Μαρτίου 1854.

Εἶδα τὴν ἀρειμανῆ του διακήρυξιν . . . ὁποῖαν
Ἰθὺριν φέρει καθ' Ἑλλήνων, ὑπὲρ Τούρκων σοφιστεῖαν !.
Πόλεμος ὑπὲρ τῶν φώτων, πρῶτος τῆς γῆς μεγάλη
Ἡ κατὰ τῶν Πανελλήνων καὶ ὑπὲρ τῶν Τούρκων πάλη!..

Ναπολέον, λοιπὸν σῶσε τοὺς θεσμοὺς τῆς ὑψηλοῦ
Ξιφουλκῶν ὑπὲρ Τουρκίας, τρισβαρβάρου Βασιλείου,
Ὅπου κτήνη μεταπλάττει τοὺς ἀνθρώπους ἢ δουλεία,
Ὅπου τῶν ἠθῶν ἢ σῆψις, ὅπου ἡ πολυγαμία,
Καὶ συγχρόνως μεγαλαύχει ὡς ὑπὲρ τοῦ κόσμου πράττων
Τὸν ἀρχαῖον ὅλον κόσμον Τουρκικὸν διαφυλάττων !..

Εἰς τὰ ἔλη τῆς δουλείας, Γάλλε, μένουσι τὰ πλήθη
Ἀρχιτάτων λαῶν τόσων, χωρῶν τόσων θαυμασίων,
ὧς οἱ σμάρραδοι καὶ ἄλλοι τιμαλφεῖς παντοῖοι λίθοι
Εἰς τὸν βόρβορον τελεμάτων ἀπαντῶνται ποταμίων.

Τὸ εὐρὸ τῶν Τούρκων Κράτος περιέχει τὰς πλουσίας
Καὶ σταχυοφόρους δύο τῶν Ἀσικῶν Ἡγεμονίας

Καὶ τὴν πίνουσαν τὸν Σαῦον καὶ τὸν Δούναβιν Μοισίαν·
 Καὶ τὴν πάλαι Βασιλίδα τῶν ἐθνῶν Μακεδονίαν·
 Καὶ τὴν θάρκην, τὴν κρατοῦσαν εἰς τὸ εὐγενές της στῆθος
 Τὸ Βυζάντιον, ὡς φέρει τὸν ἀδάμαντα ἢ λίθος·
 Καὶ τὴν γῆν τοῦ Καστριώτου, τὴν ποτὲ ἥρωστρόφον,
 ὅπου κάθηται ὁ ἥρωε εἰς τῆς Κρούης του τὸν λόφον·
 Καὶ τὴν Θεσσαλίαν ὅπου πέτρας ὄπισθεν κυλίων,
 Ἐσπαιρε τοὺς Γίγαντάς του εἰς τὴν γῆν ὁ Δευκαλίων.

Περιέχει καὶ τὸν Πόντον τοῦ Μεγάλου Μιθριδάτου,
 Κλείοντα ἐθνῶν ἐννέα χώρας εἰς τὰ ὄρια του·
 Καὶ τὸ Κράτος τοῦ Προυσίου· καὶ τὴν γῆν ὅπου τὸν Πάριν
 Ἐβελξεν ἡ Ἀφροδίτη, γυμνὴν δείξασα τὴν χάριν·
 Καὶ τὰς τρεῖς συγκρατουμένας ἀδελφάς, τὴν Αἰολίδα,
 Τὴν ὠραίαν Ἰωνίαν καὶ μυρτώστεπτον Δωρίδα·
 Καὶ τὴν Κρήτην, καὶ τὴν Κύπρον, καὶ τὴν Ῥόδον, καὶ τὴν Σάμον
 Καὶ τοσούτων ἄλλων νήσων ἐσπαρμένην χρυσῆν ἄμμον.

Περιέχει καὶ τὰς χώρας, τὰς ἐκ Τύρου καὶ Σιδῶνος
 Ἐπεκτεινομένας μέχρι Νινευθῆς καὶ Βαβυλώνος,
 ὅπου, ὡς τὸν μαργαρίτην φέρει μήτρα ὀστρακίνη,
 Τὴν σεπτὴν Θεόπολιν της φέρει καὶ ἡ Παλαιστίνη·
 Καὶ τὴν Ἀραβίαν, ἣτις τάφον ἔδωκε καὶ κοίτην
 Εἰς τὸν ἔχοντα τὴν σπάθην ἀντὶ τῆς παιθοῦς προφήτην·
 Καὶ τοῦ Χέοπος τὰς γαίας ὅπου ἔργων σου ματαίων
 Ἐμβλημα ἢ πυραμῖς του ἵσταται, ὃ Ναπολέον!

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου, ἔχοντας ὡς ἑρία του
 Τὰς μακρὰς βράς τοῦ Νείλου, τοῦ Δουνάβεως κ' Εὐφράτου,
 Κράτει διὰ τῶν πολλῶν σου σιδηρίνων λεγεῶνων
 Τὴν φθορὰν, τὴν τυραννίαν καὶ τὸ σκότος εἰς τὸν θρόνον,
 Καὶ πρὸς ὅλην τὴν Εὐρώπην ταυτοχρόνως δημηγόρει
 Ὅτι δῆθεν ὑπὲρ ὅλης τῆς Εὐρώπης αἰεὶς δόρυ . . .

Ἄλλὰ πολεμῶν, ὡς λέγεις, τοὺς βαρβάρους τῆς Ῥωσσίας,
 Τὴν βαρβάρωσιν μὴ φέρης πανταχοῦ ἐκ τῆς Γαλλίας;
 Πολεμῶν, ἐνδυναμοῦσαι καὶ αὐθίνας ἔτι μάλλον
 Τὴν μὴ ἔχουσαν ἑμοίαν ἀνδραπόδισιν τῶν Γάλλων·
 Ἄμα δὲ εἰς δουλοσύνης αὐτοὶ πέσωσιν ἀλύσεις,
 Συνδεσμίους τῶν ζητοῦσι τοὺς λαίπους λαοὺς ἐπίσης.

Καὶ αὐτὴ σου ἡ μετ' Ἄγγλων κατὰ Ῥώσων συμμαχία
 Ἀληθής, ὦ Ναπολέον, τῆς Γαλλίας δυστυχία !
 Καθιστᾷ τῆς Μεσογείου τὴν Ἀγγλίαν βασιλίδα,
 Ἄν τὸν στόλον τῆς Ῥωσσίας καταλύσῃ εἰς Ταυρίδα,
 Πλὴν οὐ τοῦτο παρεδέχθῃς ἢ ἐκτέλεις δὲ μόνον
 Τῆς παραδοχῆς σου κείται εἰς τὴν τύχην καὶ τὸν χρόνον.

Ἄκουσε τὰ εἰς Τιλοίτην Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου,
 Καὶ μὴ φρόνει τὰ τοῦ Ἄγγλου, τοῦ ἀσπλάγχχνου του δεσμότου*

Ὁ μικρὸς πρὸ χροῶνων δέκα δεκανεὺς τῶν λεγεῶνων
 Τὴν χιλιετῆ κορώναν φέρων τότε τῶν Βουρβόνου

Καὶ τῶν ὑψηλοκορύφων Ἄλπεων τὴν σιδηρίνην.

Ἐκλείει μετὰ τοῦ Ῥώσσου δαφνοστόλιστον εἰρήνην.

Τὸν Ἀλεξάνδρον καλέσας εἰς τὸν μέγαν Νισμέον,
 Πρὸς τὰς ὄχθας καὶ τῶν δύο στρατευμάτων τεταγμένων,
 Εἰς σχεδίαν τὸν ἐδέχθη μέσον τῶν ῥοῶν κειμένην,
 Καὶ διέθεσαν οἱ δύο ἐπ' αὐτῆς τὴν οἰκουμένην.

Ὁ εἶς ἤνοιξεν ἀγκάλην πρὸς τὸν ἄλλον κατὰ πρῶτον,
 Τῶν στρατῶν ἐψευφημούντων μετ' ἀλαλαγμῶν καὶ κρότων·
 Καὶ ὁ Βοναπάρτης εἶπεν· «Ἐπ' ὀλέθρῳ ἐμοχθοῦμεν.
 «Γίγαντες, τυφλάς τὰς ὄψεις ἔχοντες, ἐπολεμοῦμεν.
 «Ἐν τῷ μέσῳ ἡμᾶς ρίψας κατασπρεπτικοῦ ἀγῶνος,
 «Ἐξησθένειζεν ὁ Ἄγγλος ἐχθροῦς δύο του συγχρόνως.
 — Ἐὰν ἡ Γαλλία μῖσος πνέη πρὸς τὴν Βρεττανίαν,
 «Τρέφω, ἔκραξεν ὁ Καῖσαρ, ἔχθραν κατ' αὐτῆς ὁμοίαν.
 «Ἐμβαλοῦσά με ὑπόβλως εἰς τοῦ Ἄρεως τὴν ζάλην,
 «Μ' ἐγκατέλιπε, καὶ μόνος ὑπεστήριξα τὴν πάλιν·
 «Φίλους ὀχληροῦς ἢ χεῖρ μου ἢ δολίους ἐβλήθει,
 «Καὶ βραδέως ἡ ὁμίχλη τῆς ἀπάτης διελύθη.
 — Ἄν οἱ ἐν Αὐστέρλιτση, Ἐὐλῶ καὶ Φριεδλάντη
 «Εἰς τοὺς δόλους τῆς Ἀγγλίας Γάλλοι, Ῥῶσοι ξένοι πάντη
 «Συνεσφίγγοντο τὰς χεῖρας, ἔλεξεν ὁ Ναπολέων,
 «Ἐχόμεν τὰς τύχας ὄλων τῶν λαῶν καὶ βασιλείων
 «Καὶ τῆς ὑψηλοῦ πάσης ἐνεμόμεθα τὰ Κράτη.
 «Ζημιοῦται ἡ Ῥωσσία, ἡ Ῥωσσία κακῶς πράττει.

«Βοηθοῦσα γείτονάς της Γερμανούς τοὺς ἀχρήστους,
«Καὶ συντρέχουσα τοὺς Ἄγγλους, μονοπόλας τοὺς ἀπλήστους.»

Καὶ τὴν ἐπιούσαν πάλιν συνελθὼν ἐν τῇ Τιλοσίττῃ,
Μετ' αὐτοῦ τὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας συνεζήτει·

«Ἐγὼ, εἶπε τὰς μεγάλας τοῦ Καρόλου Μάγνου κτήσεις·

«Μένει μέχρι Νιεμένου πᾶσα ὑπ' ἐμὲ ἡ Δύσις·

«Καὶ σὺ ἔχεις, Αὐτοκράτωρ, χώραν ταύτης διπλάσιαν,
«Ὡς διέπων δὲ τὴν Ἄρκτον πρόσλαβε τὴν Φινλανδίαν.

«Ἀπὸ φορτικῶν συνδέσμων ὁ Θεὸς μὲ ἀπολύει,
«Εἰς τοὺς κόλπους σου μὲ φέρει καὶ τὸ στάδιόν μου κλείει.
«Εἰς ἀλύσεις ὁ Σελίμης ἐκ τοῦ θρόνου ἐκρημνίσθη,
«Καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀποστάτας Τούρκους ζέσις μου ἐβύσθη.
«Ἰπατήθην βιωσίμους τοὺς Ὀθωμανοὺς νομίσας·
«Κόψωμεν αὐτῶν τὸ Κράτος εἰς μερίδας δύο ἴσας,
«Λόθωμεν δὲ ἡμεῖς τοῦτο πρὶν ὁ Βρεττανὸς τὸ λάβῃ.
«Τὴν Τουρκίαν αὐτὸς ὄλην ἐποφθαλμιῶν δὲν παύει·
«Ἄλλοτε τὸν μέγαν Νεῖλον ὑποχείριον ἐζήτει,
«Ὁ δ' Ἑλλήσποντος χθὲς εἶδε τὰ πυρίπνοά του κήτη.

«Ναί, ὁ Βρεττανὸς ἐχθρὸς μου, πλὴν πολέμιος σου μᾶλλον
«Διὰ πλῆθος εἰς Ἀσίαν συμφερόντων ἀντιπάλων.
«Τὴν Κρονστάδην σου ὁ στόλος αὔριον ἐκεῖνου καίει,
«Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν σου, εἰς τὴν Ὀδησσόν σου πλέει,
«Καὶ εἰς δύο μεταβάλλει αἴφνης λίμνας ἀσημάντους
«Εὐξείνιον καὶ Βαλτικὴν σου, πόντους σου τοὺς ἀπεράντους.

« Ἐνωθέντες, τῆς Ἀγγλίας θραύσωμεν τὴν δεσποτείαν,
 « Καὶ ὡς δύο καταγίδες πέσωμεν εἰς τὴν Ἰνδίαν.
 « Καταλύσωμεν τὸ Κράτος τῶν Ὀθωμανῶν συγχρόνως,
 « Καὶ γενέσθω ἡμῶν λεία ὁ τοῦ Κωνσταντίνου θρόνος.
 « Λάβε σὺ τὰ πρὸς τὸν Ἰστρον τρία Κράτη μέχρι Αἴμου,
 « Καὶ κατέχουσι τὴν ἄνω Ἡπειρον αἱ στρατιαί μου,
 « Τῆς Ἑλλάδος τὴν γῆν πᾶσαν, τὰς Κυκλάδας καὶ τὴν Κρήτην...

— Ἀλλὰ λησμονεῖς τῆς Θράκης τὸν ὠραῖον μαργαρίτην,
 Ἄνερόνησεν ὁ Ξάρος τοῦ σκοπού; τοῦ ὑποπτεύων
 Καὶ εἰς τὴν τῆς Ἐπταλόφου ἀρπαγὴν μὴ καταλείπων.»

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὕλας συσκεπτόμενοι βαθέως,
 Τῆς δικνομῆς τὸ ἔργον ἐπεχείρησαν ματαίως.
 Καθεὶς τούτων ἦτον μέγας, καὶ διὰ τοῦ Βυζαντίου
 Καθιστάτο κυριαρχὸς τοῦ λοιποῦ ἡμιφαιρίου.

Οὕτω μετὰ τῶν δύο, καὶ τοι γενομένων φίλων,
 Τὸ Βυζάντιον ὑπῆρξε νέας ἐριδος τὸ μῆλον.
 Ἡ μεγάλων ἀνδρῶν δύο ἀρμονία διεκόπη,
 Καὶ ψυχροὺς τοὺς ἐπανεῖδεν εἰς Ἐρμούρτην ἢ Εὐρώπη.

Ἐφυγεν ἀστραπηφόλος πρὸς τὴν δύσιν ὁ εἰς τρέχων,
 Καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὴν ἄρκτον ὀδῆγός; τὰ νέφη ἔχων.

Ὁ μὲν ἔβη μέχρι Μόσχας ἔθνη δώδεκα κυλιών,

Ὁ δὲ τοῦτον φυγαδεύσας ἦλθε μέχρι Παρισίων.

Ἐκ τοῦ μέσου τὴν αἰτίαν τῆς συγκρούσεως ἐκβάλλων,
 Ἐχρεώσταις σὺ νὰ φέρης δεσμὸν ῥώσων μετὰ Γάλλων,

Ναπολέον, καὶ τὸ Κράτος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 Εἰς τὴν εἰσοδον, ὡς πάλαι, νὰ ἰδρύσης τοῦ Εὐξείνου,
 Κράτος ἔχον ὄριά του εἰς Ἀσίαν τὴν Σινώπην,
 Εἰς Μεσόγειόν τὴν Κύπρον καὶ τὴν Βάρνην εἰς Εὐρώπην,
 Κράτος Πανελλήνων ἔχον τὴν λαμπράν του ναυτιλίαν
 Καὶ πρὸς τὴν Ῥωσσίαν φίλην, φίλην καὶ πρὸς τὴν Γαλλίαν.

Ἐν Παρισίοις, 9 Μαρτίου 1854.

Ἄγιε Μητροπολίτα Παρισίων, μίαν μόνην
 Λάβε πέτραν ἀπ' αὐτὴν μου τὴν πολυλίθον σφενδόνην.

Εἶπεν ὁ Χριστὸς «ἀγάπα τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον»
 Εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο λόγους βίβλους ἑκατὸν ἐγκλείων.
 Ἐπ' αὐτῶν τῶν δύο λόγων θεμελιώθη μία,
 Ἡ ὀρθόδοξος Ἑλλήνων καὶ Μοσχάβων Ἐκκλησία
 Ἄρχηγὸν δὲ αὕτη ἔχει τὸν Θεάνθρωπον ἐκεῖνον,
 Ὅστις ἀνελήθη χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκτείνων.

«Μὴ ἀγάπα τὸν Θεόν σου, ἀλλ' ἐμὲ τὸν Πάπαν μόνον»
 «Μὴ ἀγάπα τὸν πλησίον, ἀλλὰ τούτου καὶ τὸν φόνον»
 «Ἐξαγόραζε λαμβάνων τοῦ Κυρίου τὴν συγγνώμην»
 «Διὰ συγχωροχαρτίων πωλουμένων εἰς τὴν Ῥώμην.»
 Εἰς αὐτάς τὰς δύο βάσεις ἄλλη τις οἰκοδομήθη
 Πολλὰς ἔχουσα Αἰρέσεις, καὶ Λατινικὴ ἐκλήθη
 Ἄρχηγὸν δὲ αὕτη ἔχει Πάπαν ἐβρυτιδωμένον,
 Εἰς τὰς βρώσεις, εἰς τὰς πόσεις καὶ τὰ πάθη δεδομένον,

Ὅστις τὸν σταυρὸν ὑβρίζει φέρων εἰς τὰ πόδια του
Καὶ τοῦ παραδείσου παίξει κλειδαεῖς εἰς τὰ δάκτυλά του.

Αὐτὴν τρυφὴν ἀπὸ βείθηρα ὀλοπόρφυρον αἱμάτων,
Ῥυπαρὰν καὶ ἀπὸ μαύρην τέφραν ὀλοκαυτομάτων,
Αὐτὴν φέρουσι τὴν λώβαν, ἀδελφὴν τῆς χολοβρόσιας,
Εἰς Ἀνατολὴν οἱ Γάλλοι, φίλοι τῆς Τουρκοκρατίας·
Καὶ αὐτοὺς, ὦ ἱεράρχα, εὐλογεῖς μετὰ δακρύων
Κράζων· «Φέρετε τὸ δόγμα τῶν πιστῶν καὶ τῶν γνησίων
«Εἰς τὴν ψωριῶσαν ποταμὴν τῶν σχισματικῶν Ἑλλήνων,
«Ἢ φονεύσατέ τους ἄλλοι, ὦ υἱοὶ τῶν Βαλδουίνων (28)!»

Καρδινάλιε! τοῦ φόνου τὴν σκληρὰν χορδὴν μὴ ψάυης...
Σίγα... μάχαιραν μὴ δίδης, ἵνα μάχαιραν μὴ λάβης...
Ἔνδον τῶν πλευρῶν σου βλέπω εἰς τοῦ μέλλοντος τὰ νέφη
Τὴν βομφαίαν, ἣν ἡ χεὶρ σου κατὰ τῶν Ἑλλήνων στρέφει...

Φονεύσμεθα καὶ ἄλλοι. Ἄν λατινισθῇ ὁ Ἕλληνας,
Μεταβάλλεται τὸ ἔθνος εἰς βοῶν κυπτὴν ἀγέλην
Καὶ πᾶν αἶσθημα γενναῖον περὶ Γένους ἀσβάλλει,
Καὶ θεσμῶν, ἠθῶν, ἐθίμων ἡ ἀπώλεια μεγάλη.
Ἀπ' αἰῶνων παλαιτάτων εἰς τοῦ Ἕλληνος τὰ στήθη
Τῆς θρησκείας καὶ πατρίδος ἡ ἀγάπη συνεχέθη·
Ἀφαίρεται ἡ θρησκεία; ἡ πατρίς ἡμοῦ ἐκρέει·
Δι' αὐτὸ πιστὸς πᾶς Ἕλληνας ὑπὲρ πίστεως ἐκπνέει...

Ἡ Ἀνατολὴ τὸν Τάφον τοῦ Κυρίου ἔχει ὁμως,
Ὅθεν εἰς τὴν γῆν ἐξῆλθε νικητὴς ὁ Θεὸς Νόμος

Εἰς τὴν ἀρετὴν τὰ ἔθνη καὶ εἰς τὴν ἀγάπην πείθων,
 Ὅθεν ὁ Χριστὸς κυλίσας τὸν ἐσφραγισμένον λίθον
 Τὸν κκτέλιπεν ὡς σῆμα μεθορίου τελευταίου.
 Μεταξὺ τῶν δύο κόσμων, τοῦ ἀρχαίου καὶ νέου·
 Ἄλλ' ἢ Ῥώμη κατὰ πρῶτον τὸν Θεάνθρωπον σταυροῦσα,
 Μετὰ ταῦτα εἰς τὸ στόμα τῶν λεόντων παραδοῦσα
 Τοὺς ἁγίους ὀπαδοὺς του καὶ τοὺς θείους κήρυκας του,
 Ἡ ἐπίμονος ἐδείχθη καὶ τυφλὴ ἐχθρὰ τοῦ Πλάστου (29).

Τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τούταις ἡ Θρησκεία σώζει ὄλον,
 Ὡς πασῶν ἀρχαιοτέρα τὸν χρυσὸν τῶν Ἀποστόλων·
 Ἄλλ' ἡ Παπικὴ πορφύραν ἐνεδύθη βασιλείας,
 Καὶ ἡ λάμψις της ἐμίχθη μετὰ κοσμικῆς σκωφείας·
 Ἄλλὰ συγχωρῶν τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Μωϋσέως,
 Ἰνδραπόδισε τὴν Δύσιν Πατριάρχης ὁ Ῥωμαῖος·
 Προσδιέφθειραν δὲ ταύτην ὁ Καλθίνος καὶ Λουθῆρος
 Ἵστερον διὰ Θρησκείας, μὴ ἐχούσης θεῖον κύρος.
 Δι' αὐτὸ εἰς τὴν καρδίαν σήμερον τοῦ Εὐρωπαίου
 Ἀνεστράφη ἀρχὴ πᾶσα τοῦ ἀδίκου καὶ δικαίου,
 Συζητεῖται τῶν αἰῶνων πᾶτα ῥήτρα, πᾶσα ῥῆσις,
 Καὶ ἡ γυναικὶς καὶ παίδων καὶ ἀγροῦ καὶ οἴκου κτῆσις.

Καρδιάλις τῆς Ῥώμης! ἕνα τῆς Ἑλλάδος ἄνδρα
 Μὴ ἐλπίσῃ ἐπ' αἰῶνας ἡ ποιμενικὴ σου μάνδρα·
 Λάβε ὁδηγόν σου, λάβε λύχνον σου τὴν ἱστορίαν·
 Ἄφ' ἧς ὥρας ὁ Ὀθμάνος ἤρπασε τὴν Βιθυνίαν

Καὶ προπάτωρ λευκοχαίτης ἐξ ἠμμοσιδῶν λεόντων
 Εἰς ὀκτὼ Παλαιολόγους χάσμα ἐδειξε ὀδόντων,
 Αὐτοὶ ἔστελλον ἀπαύστους πρὸς τοὺς Πάπας σου πρεσβείας,
 Καὶ οἱ Πάπαι σου ἀπαύστους πρὸς αὐτοὺς λυκοφιλάς.
 Πλὴν παρ' ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἔμεινε κατηραμένος
 Εἷς, ὑποβλεφθεὶς ὡς δίδων εἰς τοὺς Πάπας σου τὸ Γένος.

Ὅτε τὸν κλεινὸν Δραγόσην ὁ Μωάμεθ ἀποκλείσας
 Ἐπολέμει, καὶ ὁ Πάπας τὸν παρήτει ἀπατήσας,
 Ἄλλ' ὑπέσχετο μεγάλην εἰς αὐτὸν ἐπικουρίαν
 Ἄν ἠσπάζετο πανδήμως τὴν Ἀκτινικὴν λατρείαν,
 Καὶ τὸ πλῆθος εἰς τὸ Βῆμα τῆς Ἁγίας του Σοφίας
 Ἦκουσε Καρδιναλίου ἀπαισίους εὐλογίας,
 Κυμανθὲν αὐτὸ ἐξαίφνης ἔκραξε μεγαλοφώνως
 «Παρά πίστιν νοθευθεῖσαν προκριώτερος ὁ φόνος!»
 Ὁ Σχολάριος δὲ τότε, ῥήτωρ τῆς Ὀρθοδοξίας
 Καὶ τὴν Σύνοδον ταράξας πρὸ μικροῦ τῆς Φλωρεντίας,
 Ἐδραμεν ἐκεῖ ἀφήσας τὴν χρυσὴν τῶν βιβλίων κόριν'
 Τῶν Ἑλλήνων ἦτον ξίφος τροχισθὲν εἰς τὴν ἀκόνην
 Τῶν τυραννιῶν τῆς Ῥώμης, ὅσαι εἰς τὴν Γερμανίαν
 Συνεκίνουν ἀπὸ τότε τῶν λαῶν τὴν ἀνταρσίαν·
 «Ἢ ἀπόκληρε σὺ Ἕλληνα καὶ τῆς χέρσου καὶ τῶν νήσων,
 «Ἐκραξεν, ἐν μέσῳ δύο ἐπικρέμασαι ἀβύσσων·
 «Ὁ Ἄγαρηνός τὸ σῶμα καὶ ὁ φράγκος τὴν ψυχὴν σου
 «Δικιμάχονται εἰς ταύτην τὴν στενὴν περιοχὴν σου.

«Τουρκοὶ νέμονται καὶ Φράγχοι τὰ προγονικά σου Κράτη·
 «Τὴν θρησκείαν σου ὡς σπάθην καὶ κατὰ τῶν δύο κράτει·
 «Δι' αὐτῆς ὑπάρξεις ἔθνος μετ' αἰῶνας διασῶσαν
 «Καὶ τὴν πάτριόν σου χώραν καὶ τὴν πάτριόν σου γλῶσσαν.»

Καρδινάλιε, τοιαύτη πρὸς τὸ δόγμα τῶν Λατίνων
 Ἦ ἐκ πρώτης ἀρχῆς γνώμη τῶν ποτὲ καὶ νῦν Ἑλλήνων...

Ἄλλ' ἀκούων σε καλοῦντα ἱερὰν σταυροφφρίαν

Τὴν κατὰ τοῦ Σταυρωθέντος στυγεράν ἐπιστρατείαν,

Γελᾷ γέλωτα ὁ Ἄδης φροβερὸν καὶ θορυβώδη·

Καὶ ὁ Σατανᾶς ἐκχύνων τὴν φωνὴν αὐτοῦ βραγχώδη,

«Οὐδεις, κράζει, τῶν φρορύντων τήβενναν Καρδιναλίου

«Καὶ τῶν ζώντων ἀπὸ κέρδη τοῦ χρυσοῦ Πουργατορίου

«Ἐλαβε ποτὲ τοιαύτην ἐμπνευσιν, ὡς ὁ υἱὸς μου

«Ἱεράρχης Παρισίων καὶ φωστὴρ τοῦ ἄνω κόσμου!

«ὦ! εἰς τὸν βῶμὸν ἐπάνω σήμερον τῆς Ἐκκλησίας

«Ὁ Δεσποτισμὸς χαλκεύει τὰς ἀλύσεις τῆς Γαλλίας!»

Διατί ὁ Πάπικς Ῥώμης μάχεται περὶ πρωτείων,

Σφετερίζεται δὲ ὅλον Ἰησοῦ τὸ μεγαλεῖον;

Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς ἡ Ῥώμη αὐτὴ πρώτη παραδέχθη

Ὅ,τι μέγα, ὅ,τι θεῖον ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἐλέχθη;

Εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἡ Ῥώμη, πρώτη σείουσα τὴν πλάνην,

Τὸν φιλούμενον ἐδέχθη μαθητὴν τοῦ Ἰωάννην;

Ἡ Ἑλλάς ἐπὶ τοῦ ξύλου, εἰς τὸν τόπον τοῦ Κρανίου,
Ἐπερόνησε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ;
Ἡ Ἑλλάς τὸν Ζεβεδαιὸν ἔτραξεν εἰς Ἰουδαίαν,
Καὶ διὰ τοῦ Πραϊτορός της εἰς τὰς Πάτρας τὸν Ἀνδρέαν,
Καὶ εἰς φάρυγγας λεόντων, ἐπὶ τρεῖς αἰῶνας ὄλους,
Ἐῤῥίπτε τοὺς Θεοφόρους κήρυκας καὶ ἀποστόλους ;

Ῥώμη, τῶν ἔθνων δεσμότης διὰ σιδηρίνων νόμων
Καὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔτι τὴν μητέρα σου ἀγνώμων !
Ῥώμη μιχιφόνος, ἥτις τὸν Θεόν σου καὶ Σωτῆρα
ἤρτησες μετὰ κηκούργων εἰς σταυρὸν πανολετήρα !
Ῥώμη, καὶ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν τυράννων σου Καισάρων
Κίρκη τῶν πλημμυρησάντων κύκλω σου λαῶν βαρβάρων !
Ῥώμη, καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Νέαν Ῥώμην μετὰ μίσους
Παραιτήτασα εἰς Τούρκου Χριστομάχου τὰς ἀλώσσους !
Ἐχθρὰ πάλαι τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἑλλάδος ἐχθρὰ ἤδη,
Εἰς τὴν ἑπαρσίην σου χλεύην ἡ Ἑλλάς ἀνταποδίδει
Ἀνεξιθρησκος, ἐμπαίζει μετὰ τῶν υἱῶν της ὄλων
Τῶν δογμάτων σου τὸ ψεῦδος, τῶν κηρύκων σου τὸν δόλον.

Ἐν Παρισίαις, 10 Μαρτίου 1854.

ῬΟ Δεσπρέλης, Γάλλος θύων εἰς τὰς Ἑλληνίδας Μούσας
Καὶ συγγραφέων βίβλους πλείστην εὐφυῆν μαρτυρούσας (30),
Χθὲς μ' ἐπέπληττε διότι ὁμιλῶ ὑπὲρ τῶν Ῥώσων
Καὶ πολλῶν ὁμογενῶν μου πάσχω, μ' ἔλεγε, τὴν νόσον.

Σεβασμῷ μου καὶ φιλίᾳ; ἄξιον τὸν ἄνδρα κρίνων,
 Πρὸς ἀπολογίαὺς εἶπον ἐμκυτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων·

«Ὁ μὲν Ἄγγλος καὶ ὁ Γάλλος ἀκεραίαν, αἰωνίαν,
 «Διεκρήρξεν τοῦ Τούρκου ἄρπαγος τὴν Βασιλείαν·
 «Ὁ δὲ Ῥώσσοις ἐκ τοῦ Χάρτου αὐτὴν ἤδη ὡς κληῖδα
 «Ἐξακλείφει, καὶ οὐδόλως ἐξ αὐτῆς ζητεῖ μερίδα.

«Ἵπερίσχυσεν ἡ Δύσις; Ἡ Τουρκία συντηρεῖται·
 «Ἐθριάμβευσεν ἡ Ἄρκτος; Ἡ Τουρκία καταργεῖται,
 «Εἰς Χριστιανὸν μονάρχην ἡ Ἀνατολὴ κυροῦται,
 «Καὶ αὐτόνομον τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἀνορθοῦται.

«Διὰ τοῦτο ἡμεῖς πάντες πρὸς τοὺς Ῥώσσους εὐφημίαν
 «Ἀναπέμπομεν, καὶ πάντες ὑπὲρ Ῥώσσων εὐχὴν μίαν.

«Πρόσθετε, ὅτι, ἂν οἱ Ῥῶσσοι κατὰ κράτος νικηθῶσιν,
 «Ἡ καταστροφή τῶν φέρει καὶ τῆς πίστεως τὴν πτώσιν.
 «Ἡ ἀρχέγονος θρησκεία τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου
 «Βρῆθ' γίνεται τοῦ Πάπα, τοῦ Λουθήρου καὶ Καλβίνου.
 «Λύκοι Δυτικῶν ἀμέσῳ καὶ Διαμαρτυρομένων
 «Ἡμᾶς σχίζουσι εὐρόντες ποίμνιον μεμονωμένον.

«Αὐτὰ ὅλα εἰς τὴν στάθμην μετὰ τῶν Ἑλλήνων βάλλων,
 «Ἐμπροσθεν τῶν ὑπὲρ Τούρκων συμμαχοῦντων Ἄγγλο-Γάλλων
 «Ἵπὲρ πίστεως, κραυγάζω, καὶ ὑπὲρ αὐτονομίας
 «Εἰς ἡμᾶς ἡ κροτουμένη πάλῃ αὐτὴ τῆς Ῥωσσίας.

«Ἡ Γαλλία ὅμως πνέει ὄργην, μῖσος κατὰ Ῥώσσων
 «Διατί δὲ ὄργη τόση; διατί δὲ μῖσος τόσον;

« Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων, Φαράς ἀρματηλάτης,
 « Ἴβρησεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν πυρπολῶν τ' ἀνάκτορά της,
 « Ὁ Ἀλέξανδρός της ὄμως καὶ τὰ μέλη τῆς Γαλλίας
 « Ἀπὸ τὴν μακρὰν ψαλίδα ἔσωσε τῆς Βρεττανίας; ..
 « Ἄλλ' ὁ ἀετὸς τῶν Γάλλων κατὰ βούλησιν τοῦ Πλάστου
 « Εἰς αὐτὴν κρυσταλλωθείσας ἄφησε τὰς πτέρυγάς του·
 « Καὶ τί τοῦτο; δὲν ὑπῆρξε γῆ πρὸς κήδευσιν ἀξία
 « Τοῦ ἀνδρὸς τοῦ ἀπεράντου ἢ ἀπέρχοντος Ῥωσσίας; ..
 « Ἀφανῆς ὁ παῖς κατέστη τοῦ Φιλίππου Μακεδόνοιο·
 « Εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τὰς ἐκείθεν Βαβυλωνίους·
 « Οὕτω καὶ ὁ Ναπολέων εἰς τὰς πεδιάδας, ὅσαι
 « Μετὰ μόνων τῶν βλεμμάτων φαίνονται σύντελευτῶσαι,
 « Καὶ εἰς τοὺς ἀκαταμέτρους τῆς Ῥωσσίας δρυμοὺς, ὅσοι
 « Εἰς τὸ πρόμαχον τῆς Κίνας μέγα τεῖχος κατακτιῶσι. »

Γελιοῦτης! ἡ Γαλλία τὸν Μεζιῆτην ἐρωτεύθη·
 Ἄπ' αὐτὸν ψυχὴ καὶ σῶμα παραδόξως ἐμαγεύθη,
 Καὶ ἡμέραν νύκτα ὄλους ἐρωτᾷ· « Καὶ ὁ Σουλτάνος;
 — Ζῆ ἐν δόξῃ καὶ ἀνέσει, καὶ ὡς θρησκὸς Μουσουλμάνος
 « Πρὸς τιμὴν τοῦ Κορανοῦ κολυμβᾷ εἰς ἀνθουσίαν. »
 « Ὁ πτωχός! αὐτὴ φωνάζει· ἔχει ἄκακην καρδίαν. »

Τύμπανον τὴν ἀκοὴν τῆς μακρυνοῦ πολέμου κρούει;
 Πυροβόλον πρὸς τὸν Πίνδον, πρὸς τὸν Ὀλυμπον ἀκούει;

Παραξκλισμένη πάλιν ἔρωτᾷ· «Καὶ ὁ Σουλτάνος;
—Μεταξὺ βωβῶν ὁ ἦρωσ κάθηται ὑπερηφάνως,
«Μεταξὺ εὐνούχων μαύρων, μαύρων καὶ λευκῶν συζύγων.»
«Ὁ πτωχός!» αὐτὴ φωνάζει καὶ δακρύζει παρ' ὀλίγον.

Ἔρχεται ἀπὸ τὰ Βάτα τῆς Ἀσίας σάλπισμὰ τι;
Ὀλην τοῦτο τὴν ὠχραίνει· ὀλην τοῦτο τὴν ταράττει·
Ἐρωτᾷ· Καὶ ὁ Σουλτάνος;— «Ὁ Σουλτάνος, ἐν ᾧ παίζει,
«Ἄκκα τοὺς λάτρας ὅλους τοῦ Χριστοῦ καταπιέζει
«Καὶ εἰς τὸ Κατάστηνόν του τὸν καλὸν του Κληρὸν πνίγει.»
«Ὁ πτωχός!» φωνάζει πάλιν καὶ τοὺς κύλπους τῆς ἀνοίγει.

Καὶ ὁ Πρέσβυς του ὡς ζῶων σφαίρας ἄλλης θεωρεῖται·
Ἀπὸ παιδᾶς καὶ γυναίκας καθ' ὁδὸν πολιορκεῖται.
«Ὁ πλατύχειλος Αἰθίοψ καὶ αὐτὸς κητέστη Πάρις,
Καὶ ζητεῖται μετὰ λόχνου τοῦ προσώπου του ἡ χάρις.

Ἄλλ' οἱ Ἕλληνας μισοῦνται ὡς τοῦ Δάντου κολασμένοι,
Καὶ τὸ μῖσος τοῦτο μέχρι τῶν ἀρχαίων ἀναβαίνει·
Ἴσως καὶ τὸν Ὀμηρὸν τῶν, ἐν Ἀκαδημίᾳ πλήρει,
Καύσῃ τις ἰησοῦίτης καὶ τὴν τέφραν αὐτοῦ σπεῖρη...

Ὅλοι ἔπεσαν ἐπάνω τοῦ πολυδακρύτου γένους,
Ὅμοιάζοντες τοὺς σκύλους εἰς τὰς βύμας συνηγμένους,
Οἷτινες, καθὼς ἰδῶσι πόρρωθεν τὸν ψωμοζήτην

Ἀσθενῆ καὶ ῥακενδύτην,

Ὅλοι τρέχουσι συνάμα καὶ τοῦ δάκνουσιν ἐν μέλος,
Ἄλλος τὴν ἰσχνὴν του κνήμην, ἄλλος τὸ ξηρὸν του σκέλος...

Ἡ τῶν Τούρκων Πύλη δούλας καὶ τὰς Σάρδεις καὶ τὰ Σοῦσα,

Τὴν ἀρχαίαν Βαβυλῶνα,

Τὴν μεγάλην Καρχηδόνα,

Τὴν Ὀφεῖρ καὶ τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλήμ κρατοῦσα,

Φαίνεται ἡ πάλαι Θύρα τοῦ μεγάλου Βασιλέως·

Καὶ Δαρεῖος ὁ Σουλτάνος

Ἐπ' αὐτῆς ὑπερῆράνως

Τῶν ἐνδόξων ὀνομάτων περιβάλλεται τὸ κλέος.

Ἄλλ' αὐτὸς καὶ τὸ δεσπότην γένους του νομάδες, ξένοι,

Καὶ οὐδ' ἔθνος, οὐδὲ Κράτος.

Κακῶς ζῶσι καὶ ἀστάτως,

Γεωργίας, ναυτιλίας, ἐμπορίου στερημένοι.

Οὕτως εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιν καὶ μεγάλοι καὶ ὠραῖοι

Καρποὶ σώζονται εἰς κλώνας

Ἀπατῶντες τοὺς αἰῶνας·

Ἐγγισέ τους· καὶ τὸ σῶμα καὶ τὸ χρῶμα καταρρέει . . .

Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων ἔλαβεν, ὡς τινες εἶπον,

Τὴν κυβέρνησιν τῶν Τούρκων κυβερνήσεώς του τύπον,

Οἱ πολλοὶ καὶ εἰς ποιήσεις καὶ πεζὰ συγγράμματά των

Τὸ Διβάνιον ὑμνοῦσι καὶ τὸ μέγα Βιζιράτον.

Ἐκλειςε τὰ βλέφαρά του εἰς τῆς δόξης του τὴν κλίην

Ὁ θανὼν Σατωβριάνδος, καὶ δὲν εἶδε τὴν αἰσχύνην.

Ἄλλοι ζῶντες ἢ θανόντες ἐσιώπησαν ἐγκαίρως,

* Ἀμμενναῖος, Κορμενίγος, Αελαβίγος, Βεραγγέρος-

Εἰς τὰ γέμοντά των χεῖλη καὶ πειθοῦς καὶ ἁρμονίας
 Εὐωδίαζε τὸ μύρον τῆς αἰδοῦς καὶ ἀληθείας.
 Ἦχῶ τότε, ἤχῳ εἶχεν εἰς τὴν εὐτυχῆ Γαλλίαν
 Ὁ λαῶν διὰ πατρίδα καὶ διὰ ἐλευθερίαν.

ὦ σὺ, ὅστις νέος ὕμνος τὴν Σιών ἐπὶ τῆς γῆρας,
 Πλὴν τὴν Μέκκην καὶ Μεθίην ἤδη ψάλλεις εἰς τὸ γῆρας,
 Λαμαρτίνε! λάτρες εἶσαι τῆς δεσποτικῆς Τουρκίας
 Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος ἦτο στύλος τῆς Δημοκρατίας,
 Ἦ διότι ἀγαπῶσι τὰς παρθένους Πιερίδας
 Οἱ Ὄθωμανοὶ ὡς ἄλλας παραδείσου τῶν Οὐρίδας;
 Ξενοφῶν τῶν Μουσουλμάνων, καὶ, κατὰ βορρᾶν καὶ νότον
 Τὸ ἱστορικὸν σου γένος ὑπερμάχησε τῶν φῶτων.
 Πυρῶν τόσων, δὲν τ' ἄρνούμαι, φαινὰς αὐτὸ κολῶνας;
 Πρὸς ἀνάβλεψιν τοῦ κόσμου ὕψωσε κατὰ αἰῶνας!
 Χιλιάδας μὲν βιβλίων ἔκαυσεν ὀκτακοσίας;
 Ὁ Ὀμάρης εἰς τὰς Θέρμας τῆς κλεινῆς Ἀλεξανδρείας.
 Ἄλλας δὲ διακοσίας ἐκλεκτὰς τῆς ὑψηλίου.
 Περικλῆς ὁ Ἀμουράτης ἔμπροσθεν τοῦ Βυζαντίου (34).
 Ναί, φιλόανθρωπον, ὡς λέγεις, τῶν Ὄθωμανῶν τὸ γένος.
 Δίκαιος καὶ σοῦ καὶ ἄλλων τόσος ὕμνος, τόσος αἶνος!
 Εἰς σκολοπισμοῦς οἱ Τοῦρκοι, ἀγγωνίσεις καὶ σταυρώσεις,
 Εἰς κοκκάλων ἐξαρθρώσεις καὶ μελῶν καταστρεβλώσεις,

Ἐνεακοσίαις μόνον μυριάδας, ὄχι πλέον,
Ἐξωλόθρευσαν Ἑλλήνων ἢ καὶ ἄλλων Εὐρωπαϊῶν.

Ἄλλὰ γράφων ἱστορίαν τῶν ἡρώων σου ἀρχαίαν,
Ἴσως χρήζη; ὕλης νέας· ἰδοὺ δίδω σοι ὠραίαν·
Τριῶν νήσων ἐκπορθήσεις, γυναικῶν τριῶν θανάτους
Καὶ τριῶν Σουλτάνων πράξεις εὐκλεεῖς καὶ ἀθανάτους.

—Εἰς Χαλκίδα ὁ Μωάμεθ, κύριος τοῦ Βυζαντίου,
Ἐφερεν ἐξ μυριάδας κατὰ γῆν στρατοῦ ἀγρίου·
Τριακόσια δὲ ἅμα πτεροφόρα κότεργά του
ἔχοντα χαλκίνοὺς ὄλμοις, ἐξεμιῦντα πῦρ θανάτου;
Μεταξὺ ἐφόδων δύο ἔβαλον τὴν πόλιν ταύτην.
Πρὸς πεζὸν στρατὸν τοσοῦτον καὶ πρὸς στόλον πολυναύτην
‘Ο Ἐρίσσο, ἐπτὰ ἔχων χιλιάδας Εὐβοέων,
Ἐφ’ ἡμέρας δεκαπέντε στῆθος ἔταξε γενναίον,
Καὶ ἀπώλεσεν ὁ Τούρκος εἰς συγκρούσεις ἐξ ἑξήντης
Τετρακισμυρίου ἀνδράς καὶ τριάκοντα τριήρεις.
Ἄλλ’ ἡ καρτερία τέλους τοῦ φρουρίου ἀπεσώθη,
Αὐτὸς δὲ πιστὰ τοῦ Τούρκου ἔλαβε καὶ παρεδόθη.

‘Ο Μωάμεθ τότε ἄλλους Ἕλληνας εἰς τοῖχον κτίζει,
Ἄλλους εἰς σταυρὸν ὑψώνει, ἄλλους ἀνασκολοπίζει,
Καὶ τὸν ἥρωα Ἐρίστον μετὰ λύσσης πριονίζων,
Χαίρει βλέπων αἶμα βέον καὶ ἀκούων ὄστουν τρίζον.

Εἰς τὴν βίασχον παροῦσαι ἡ συμβίβια του Μαρία
Καὶ ἡ νέα του θυγάτηρ, ἡ γλαυκῶπις Εὐδοξία,

Μεταξὺ λειποθυμίας ἦσαν καὶ παραφροσύνης.

Ἐτελεύτησεν ἡ μήτηρ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδῆς,

Καὶ ἀναίσθητος ἡ κόρη παρὰ τὸν νεκρὸν πατέρα

Ἐπεσεν ὡς πίπτει κρῖνον, καὶ τοῦ κρῖνου λευκότερα.

‘Ο Μωάμεθ, τὴν ἤρασθη, καὶ εἰς τὸν γυναικωνίτην

Τὴν χρυσόκομον ἐπῆρε τῆς Εὐβοίας Ἀφροδίτην.

« Εἰς τὰ σπήλαια ἐν μέσῳ λεοπάρδων καὶ λέοντων,

« Ἐκραζεν ἡ νέα τότε, εἰς τὸ στόμα τῶν δρακόντων,

« Περὰ εἰς τοὺς θυλάκας σου, ὦ Θηρίον, τοὺς βαμμένους

« Εἰς τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου καὶ τοῦ δυστοχοῦς μου γένους!

Καὶ ὁπότε ὁ Μωάμεθ ὤρμησεν μετὰ μαχαίρας,

« Ἐγὼ, εἶπε, πρὸς σὲ τρέχω . . . κτύπα . . . φόνευσέ με, τέρας! . . .

« Τὸ μαρτυρικόν μου αἷμα χύσέ το . . . Τί περιμένω; . . .

« Εἰς τὸν τάφον τῶν γονέων ἀγνὴ κόρη καταβαίνω . . . »

Μέχρι τῆς λαθῆς τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος τῆς ἐπήχθη,

Καὶ τὸ στόμα τῆς ὡς ῥόδον αἱματόφωτον ἀνοίχθη.

Αὐτὰ, φίλε Λαμαρτίνε, εἰς τὸν κάλαμόν σου φέρω

Βάπτε τον εἰς αἷμα, γράφων ταῦτα καὶ τὰ περικιτέρω.

—Ὡς ὁ ἀλιεὺς τὸν γρῖπον βίψας ἄνωθεν τοῦ πλοίου

Ἐσωκλείει τὸν ξιφίαν εἰς τὸν κύκλον τοῦ δικτύου,

Ἐγκλειστον ὁ Σολιμάνος παρεφύλαττε τὴν ‘Ρόδον.

Μετ’ ἀποτυχίαν δύο φρικαλέων τευ ἐφόδων

Καὶ θυσίαν Νεολέκτων ἑκατοντακισχιλίων,

Ἐκραζε πρὸς τὸν στρατὸν του ἀκινάκην κυρτὸν σείων

«Αὐριὸν ἢ τελευταία τῶν Χριστιανῶν ἡμέρα,
 «Καὶ μὴ φέγξῃ ἄλλη ταύτης εἰς τὴν γῆν τρομερωτέρα!
 «Εἰς ἐμὲ τῆς πόλεως τῶν τὰ ἐδάφη καὶ οἱ λίθοι!
 «Εἰς σὰς ὄλους τῶν ὀ πλοῦτος καὶ τῶν γυναικῶν τὰ πλήθη!»

Ἐδραμον τὴν ἐπιούσαν δεκατρεῖς του μυριάδες,
 Καὶ ἀλάλαξαν καὶ ὄρη καὶ πεδία καὶ κοιλάδες·
 Ἐβρίψαν ἐκ τῆς Ἀγίας ἄνω Ἐλεημονίτρας
 Τηλεβόλων βαρεῖς μύδρους ἔλκοντας ἕκατὸν λίτρας,
 Καὶ ἀφέντες εἰς τὰς τάφρους σώματα νεκρῶν μυρίων,
 Ἦνοιζαν τὸ τεῖχος ὅπου αἱ γυναῖκες τῶν Ῥοδίων
 Θνήσκουσαι ὑπὲρ θρησκείας, τάφων, οἰκῶν καὶ φιλιτάτων,
 Φραγμὸν ἔθετον πρὸς τούτους ἐκ δρεπάνων καὶ δοράτων.

Ἀμαζῶν καὶ εἰς τὴν τόλμην καὶ εἰς τὸν βαθμὸν ἢ πρώτη,
 Ἡ Αἰκατερίνη μάχην πεισματώδη συνεκρότει.
 Εἶχε Κύπριδος τὸ κάλλος, εἶχε Χάριτος τὸ σχῆμα
 Καὶ Ἀρτέμιδος τὸ μέγα καὶ ἀνάστημα καὶ βῆμα.
 Ἐμπροσθεν τῆς καιομένης στέγης τῆς προπολεμοῦσα
 Καὶ τοὺς δύο ἀνηλίκους παῖδάς της χειροκρατοῦσα,
 Εἶδεν αἶφνης φονευθέντα τὸν ἀνδρεῖον σύζυγόν της·
 Εἰς τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του ἔβαψε τὸ δάκτυλόν της,
 Εἰς τὸ μέτωπον τῶν τέκνων ἔγραψε σταυροῦ σημεῖον
 Καὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἔσφαξε μετὰ δακρῶν,
 Εἰς τοῦ οἴκου δὲ τὰς φλόγας ῥίπτουσα τὰ πτώματά των
 Ἐκραξέ· «Γενῆτε, παῖδες, κόνις ὀλοκαυτωμάτων!..

« Τὴν ἀφὴν τῶν Μουσουλμάνων σεῖς οὐδὲ νεκροὶ φοβεῖσθε . . .
 « Ἐξασφαλισμένοι πλέον κατὰ τῆς αἰσχύνης εἶσθε . . .

Τοῦ ἀνδρός τῆς φορεῖ τότε τὸν αιματηρὸν χιτῶνα,
 Καὶ τὴν σπάθην αὐτοῦ δράττει, καὶ πηδᾷ εἰς τὸν ἀγῶνα·
 Τοῦρκους ἔκοψε κ' ἐκόπη, Τοῦρκους ἔσφαξε κ' ἐσφάγη,
 Κράζασα· « Τὰ λείψανά μου βίψετε εἰς τὰ πελάγη! »

Ἐκυρίευσε τὴν Ῥόδον ὁ στρατὸς τοῦ Σολιμάνου
 Καὶ εἰς τὸν ναὸν ἀνέβη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου·
 Τὴν πανάχραντον συντρίψας Τράπεζαν μετὰ μανίας,
 Τὸν σταυρὸν καὶ τὰς εἰκόνας ἔσυρεν εἰς τὰς Πλατείας,
 Καθ' ἣν ὄραν εἰς τὸ κύπτον ἔμπροσθεν τοῦ Πάπα πλήθος
 Ἐπιπτεν ἀπὸ τὸν θόλον τοῦ Ἁγίου Πέτρου λίθος,
 Τὴν σφαγὴν καὶ τὴν δουλείαν τῶν Χριστιανῶν μηνύων
 Καὶ ὑπὸ τὰ γόνατά του πρὸς ὀργὴν τὸν Ἄδην σείων.

Ἴδου αἶμα ὕσον θέλεις, τρυφερέ μου Λαμαρτίνε·
 Γράφε, γράφε, καὶ τὰ ὦτα εἰς τὰ περαιτέρω τείνε·
 — Ἰουδαῖός τις Μικέζης, βαθυπλούτου ἔχων φήμην,
 Ἐφερε Κυπρίους οἶνους εἰς τὸν Δεύτερον Σελίμην·
 Μεθυσθεὶς ἐσπέραν μίαν ὁ Σουλτάνος μετ' ἐκείνου,
 « Ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας, εἶπεν, ἡγεμῶν τῆς Κύπρου γίνου.
 « Ἐγὼ σ' ἔδωκα τὴν νῆσον, καὶ σὺ ταύτης λοιπὸν ὄλον
 « Στέλλε εἰς ἐμὲ τὸ νέκταρ χρύσαφρον καὶ μυροβόλον. »

Τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Βάκχου δίπλωμά του ὁ Ἑβραῖος
 Λαβὼν, ἔτρεξεν εἰς Κύπρον μετὰ τίτλου βασιλέως·

Ἄλλ' ἢ Κύπρος, δὲν ὑπέϊκε· στόλος Τούρκων ἐνωπίσθη,
 Στόλος ἄγων στρατὸν μέγαν, καὶ εἰς Πάφον προσωρμίσθη.
 Ὁ Λαλᾶ-Μουσταφᾶς ἤρχε καὶ γενναίως πολεμοῦντα
 Τὸν στρατάρχην Βρεγαδῖνον κλείσας εἰς τὴν Λαθοῦντα,
 Ὀκτακόσια χωρία μετὰ ταῦτα αἱματώσας
 Καὶ τὴν Λαιμησὸν σπαράξας καὶ τὴν Λάρνακα γυμνώσας,
 Ἔδραμε πρὸς τὴν ἀτρόμως ξιφουλκοῦσαν Νικησίαν·
 Ἀλλὰ καὶ ἡ Νικησία μετ' ἀντίστασιν ἀνδρείαν,
 ὡς περιστερὰ πεσοῦσα εἰς ἰέρακας, ἠλώθη
 Ὅτε ὑπὸ τῶν ἑπτὰ τοῦ στρατοπέδων ἐκυκλώθη,
 Ἐπλημύθησαν οἱ Τούρκοι ἔνδον τῆς διαχυθέντες·
 Καὶ εἰς πάντα δρόμον, οἶκον καὶ ναὸν διασπαρύντες·
 Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ στήθη φέρουσαι τὰ φίλτατά των
 Ἐπιπτον εἰς λιθοστρώτους ἀγυῖας ἐκ τῶν δωματίων,
 Καὶ ἡ κῆρα Μοκενίγου, τοῦ φρουράρχου Νικησίας
 Ἐπὶ λόγγης τὰς τριόδους ἔτραξε καὶ τὰς Πλατείας.

Ὁ Σατράπης τότε θέσας εἰς τὸ μέγιστόν του πλοῖον

Καὶ εἰς δύο ἔτι ἄλλα ὅσον ἄργυρον, χρυσίον,
 Ὅσας ἐκλεκτὰς γυναῖκας, ὅσην ἄλλην εἶχε λείαν,
 Προσφορὰν εἰς τὸν Σουλτάνον τὰ ἠτοίμαζε πλουσίαν.
 Εἰς αὐτὰ λαμπροὶ τὸ κάλλος καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ἦσαν,
 Καὶ τρισχίλιοι τοῦ Τούρκοι πνέοντες θηρίων λύσαν.

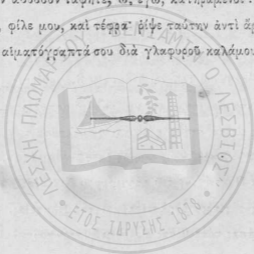
Ἡ Συγκλητικὴ Μαρία, πρώτη τῶν αἰχμαλωτίδων,
 Συνομόσασα μετ' ἄλλων ἀτρομήτων Ἑλληνίδων,

Ἔβλεπε τὸ πῦρ εἰς ταῦτα καὶ τὰ τρία ὁμοῦ σκάφη,
 Ἐναέριοι δὲ πάντα ἔγιναν συμπάντων τάφοι,
 Καὶ σκηνοῦντα εἰς τὰς ἄκρας τῆς πρασίνης παραλίας
 Ἐπεκάλυψεν ἡ τέφρα τὸν στολάρχην τῆς Τουρκίας.

Τῆς ἡρωϊκῆς Μαρίας ὁ ἡμίκαιστος βραχίον
 Εἰς τὰ κύματα ἐφάνη μεταξὺ τῶν ναυαγίων,
 Καὶ ἠκούσθη κατ' ὀλίγον ἡ φωνή της σβυνομένη . . .

• Εἰς τὴν ἄβυσσον ταφῆτε, ὡς ἐγὼ, κατηραμένοι ! . . »

Ἴδου, φίλε μου, καὶ τέφρα· ρίψε ταύτην ἀντὶ ἄμμου
 Εἰς τὰ αἰματόγραπτά σου διὰ γλαφυροῦ καλάμου.

ΜΕΣΟΓΙΟΣ.

Ἐν Μελίτη 18 Μαρτίου 1854.

Ἦλθα εἰς Μελίτην, ἧτις μεταξὺ τῆς Σικελίας
καὶ τῆς Ἀφρικῆς ὑφούται σκοπιὰ τῆς πειρατείας.
Εἰς αὐτὴν ὁ Ἄγγλος φέρει, ὡς εἰς κρύπτην τῶν λαφύρων,
Ὅσα πλοῖα συλλαμβάνει ἀπὸ τῶν τριῶν ἡπείρων.

Καθ' ἡμέραν χιλιάδες, μυριάδες Χριστομάχων
Ἄγγλων, Γάλλων ὑπὸ τοῦτον διαβαίνουν τὸν βράχον,
καὶ ὁ πόντος Τουρκοφίλους εἰς τὰ νῶτά του κυλίνει
τόσους, ὄσους ἰχθῦς ἴσως εἰς τὰ ἔγκατά του κλείει.

Ἀτμοκίνηταί των πόλεις φέρονται στρατοὺς ἀπείρους
μετὰ γογγυσμῶν ἀγρίων προπερῶσι τοὺς ζεφύρους,
ὡς αἱ φέρονται τὴν ὕλην ἀερίων των πολέμων
Μελανόβαφοι νεφέλαι τρέχουσι πρὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐχουσιν εἰς τὸν ἱστόν των τοῦ Μωάμεθ τὴν σημαίαν
καὶ Ὀρσούπρωροι ζητοῦσι θάλασσαν αὐταὶ ἀρχίαν,

Ὄπου ἐξελθὼν τὸ σῶμα νεογνὸν τῆς Ἀφροδίτης
Μεταξὺ τῶν Νηρηίδων ἔλαμψεν ὡς μαργαρίτης·

Θάλασσαν, εἰς ἣν ἀνέδου ἐπιπλέουσα ἡ Δήλος
Καὶ φορεῖ ἐκ κοραλλίων περιδέραιον ἡ Μήλος,
Ὄπου τῆς Σαπρούς τὰ ἔπη ἀλκυόνες κελαδοῦσι
Καὶ γλαυκοὶ δελφῖνες ἔτι τὸν Ἄριονα ζητοῦσι.

Πλέουσι πρὸς τὰ πελάγη, ὄπου ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ του
‘Ὁ Ἰάσων ἐπιβαίνων τὴν Ἀργὴ πρὸς κτήτιν πλούτου,
Πάρεδρόν του εἰς τὴν πρύμνην ἔφερε τὸν Ἡρακλέα
Καὶ πρᾶοντα τὸ κῦμα δι’ ἀσμάτων τὸν Ὀρφέα.

Ἐν Μαλίτῃ, 19 Μαρτίου 1834.

Δύο ἔτι χαρακτηρὰς προλαμβάνει ἀδικίας,
‘Ὁ τοῦ Ἄγγλου καὶ τοῦ Γάλλου ἀπλισμὸς ὑπὲρ Τουρκίας.

‘Ὁ στρατὸς τῶν ὀχι μόνον τὴν Τουρκίαν προφυλάττει,
Ἀλλὰ καὶ τοῦ Μοσχοβίτου ἐποφθαλμιᾷ τὰ Κράτη·
Καὶ ἰδοὺ τὴν τρίκιναν τῶν πηγύθων εἰς τὴν Ῥωσίαν
Στόλοι πλέοντες πρὸς ἄρκτον, πλείοντες πρὸς μεσημβρίαν.

Ἐκτὸς τούτου καὶ εἰς ἔθνη μισοπόλεμα ἡ Δύσις
Διαδίδωσι τὴν θέρμην τῆς αἰμοχαροῦς τῆς λύσης,
Εἰς εὐεργεσίας λήθην τὴν Αὐστρίαν ἀναγκάζει,
Καὶ διὰ διστόμου ξίφους τοὺς λαοὺς αὐτῆς βιάζει,
Σλάβους τοὺς πολλοὺς, εἰς μέγαν πόλεμον κατὰ τῶν Σλάβων,
Καὶ φωνάζει ὡς τὸ πάλαι ὁ προφήτης τῶν Ἀράβων·

« Κατ' ἐμοῦ τὰ ὄπλα φέρει πᾶς τις ἐκ τῶν οὐδετέρων,
 « Ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ μηδ' ὄπλα μηδὲ πῦρ εἰς χεῖρας φέρων. »
 Καθ' ὅν χρόνον λαοὺς τόσους εἰς τὸν Ἄρην αὐτὴ θύει,
 Ἐκ τοῦ περισσοῦ καὶ ἄλλους εἰς τὰ αἵματα κυλίνει·
 Κατ' ἀόπλων φυλῶν στέλλει τὸν Σαμίλην, ὅστις σφάζει
 Παῖδας, γέροντας, γυναῖκας, καὶ ναοὺς τῶν διαρπάζει·
 Αὐτὴ δὲ τὴν εἰρηναίαν τοῦ Κερδῶου Ἑρμοῦ πόλιν,
 Ὀδησσὸν τὴν τροφοδότιν, παρ' ὀλίγον καίει ὅλην . . .

Πλὴν φωνή τις ἀνυψοῦται κατ' ἀνομημάτων τόσων;
 Ἡ Εὐρώπη μίαν μόνην φωνὴν ἔχει, — κατὰ Ῥώσσων . . .

Διατί κατὰ τῶν Ῥώσσων ἡ Εὐρώπη πνέει φόνον;
 Μὴ διότι ἐξάνεστη ὁ Ἀλέξανδρος τῶν μόνων.
 Ὅτε τῶν ἐθνῶν τοὺς ὄρους ἀφαιρῶν ὁ Ναπολέων,
 Ἐσχίσε τὰς ἀλουργίδας ἀρχαιτάτων Βασιλείων,
 ὧς ὡς παρητημένα ἤθροιζε τῆς γῆς τὰ Κράτη
 Καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην ὡς νεοσσιὰν ἐκράτει;

Ἐν ᾧ πᾶσα σὺ, Εὐρώπη, τῶν στρατῶν τοῦ ἦσο λεία,
 Ἐν ᾧ χεῖρα νὰ σαλεύσῃ πᾶς Μονάρχης ἐδειλία,
 Καὶ σκηνάς του τὰς καθέδρας ἔβλεπε; τῶν Βασιλείων,
 Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν γαῦρον Ἄρχοντα τῶν Ἀσσυρίων
 Μόνος ἐρρίψε, πατάξας καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς στρατοὺς του
 Καὶ εἰς πῦρ τὴν Μύσχην δόσας μετὰ τόλμης ἀνηκούστου

Ἐπεσεν ὁ Βαναπάρτης ... ἡ γῆ ἔλη διεσχίσθη,
 Καὶ ὁ Κόρσος δορυκτῆτωρ εἰς τὸν Ἄδην ἐκυλίσθη,
 Καὶ περὶ αὐτὸν τὸν μέγαν ἐξολοθρευτὴν τῶν Θρόνων
 Οἱ κατακτητῆται συνῆλθον τῶν ἀρχαίων ἔλων χρόνων
 Κράζοντες· «Καὶ σὺ ἐάλως κ' εἰς ἡμᾶς καταλογίσθης;
 «Ἐωσφόρε χθὲς ἀστράπτων, σήμερον πῶς ἀπεσβύσθης.»

Κατασχόνην καὶ νικῶντες περιμένετε μεγάλην,
 ἢ τοῦ Τούρκου Πρωτοστᾶται, ἀπὸ τῆν ταυάτην πάλην.
 Ὡς παραφυάδα σάρκα, ἣτις φέρει δυσμορφίαν,
 Ἡ Εὐρώπη ἀνώθεν τῆς ἀποκόπτει τὴν Τουρκίαν·
 Καὶ σεῖς σχίζοντες τὰς φλέβας τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας
 Τὸ θερμότερόν των αἷμα εἰς αὐτὴν μετακενούετε,
 Εἰς αὐτὴν, ἣτις, μυρίαις

Ἐμφυχώσεις καὶ ἂν λάβῃ, ἐκ τοῦ γήρατος νεκροῦται!

Καταβαίνων σφυροκόπος τῆς Ἑλλάδος ὁ βραχίων,
 Ἔσεισε τὸ τοῦ Ὀσμάνου κτίριον ἐκ θεμελίων.
 Λίθοι ἕκτοτε μεγάλοι ἔπεσαν ἀπὸ τῶν τοίχων,
 Καὶ τῆς πτώσεώς των πᾶσα ἤκουσεν ἡ γῆ τὸν ἦχον.
 Σεῖς τὰς κρημνισθείσας πέτρας τοῦ ὑψιτενοῦς του θόλου
 Συναθροίζοντες, εἰς νέαν ἄρμωσίν των ἀσχολεῖσθε,
 Οὐδὲ σκέπτεσθε διόλου

Ὅτι πρὸς στερέωσίν των πηλὸν, ἄσβεστον στερεῖσθε.

Οι λαοὶ ἀπατηθέντες σὰς ὑψοῦσιν ἀνδριάντας·
 Ἄλλὰ θέλουσι καλύψει μετ' ὀλίγον αὐτοὺς πάντας,
 εἰς ἣ Θέμις συγκαλύπτει παραδίδουσα εἰς φόνον
 τὰς φρικτὰς καὶ ἀπαισίους κεφαλὰς τῶν μητροκτόνων,
 Ἐπειδὴ, οὐδεὶς τῶν δύο τὴν μητέρα του οἰκτεῖρων,
 Σφαγιάζετε ἀσπλάγχχνως τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν
 Διὰ τὸν Ἄβουβεκῆρον,
 Καὶ ἀρίνετε τὰ ἔθνη τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν δαυλείαν.

Ἐν Μερίτῃ, 20 Μαρτίου 1854.

Ἐφθασεν ὁ Τουρκισμὸς τῶν εἰς ἀπίστευτον μανίαν !
 Ἐκ τῆς γῆς τὴν βέβηλὸν τῶν φέρουσι Βαβυλωνίαν
 εἰς τοὺς οὐρανοὺς δόμοις, ἔπου τὸν Μωάμεθ ἔτι
 Σύμμαχον τοῦ Θεανθρώπου ἢ ἀσέβειά τῶν θείων,
 Καί, ὦ τῶν ἀνθρώπων γένη,
 Μάθετε τὴν ὥραν ταύτην τί ἀθέμιτον συμβαίνει.

Ὁ Βελζεβουὺλ τὰς δύο ἔχων ἔτι παρειὰς τοῦ
 Ἐρυθρὰς ἀπὸ τὰς φλόγας καὶ ταῦς κεραυνοὺς τοῦ Πλάστου,
 Ἐκ τῶν Παρισίων φέρει τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος
 Κόσμημα εἰς τὸν Μεζίτην, τὸν Καλίφην Βαβυλῶνος.
 Ὁ Χριστὸς δὲ τὴν μεγάλην
 Τῆς σταυρώσεως ὁδὸν συναισθάνεται καὶ πάλιν.

Καὶ ὡς ἥλιος ἐκλείψας ἔχων ἡμισυ προσώπου
 Ἄλλος Λαίμων, ὑπουργὸς τις τοῦ καταχθονίου τόπου,

Εἰς τὴν μαύρην του παλάμην, μαύρην ὡς τὴν καταιγίδα,
 Τὴν διάσημον ἐκ Λόνδρας ἄγει περιγονατίδα,

Τὴν κρεμᾶ ὑπὸ τὸ σέλος

Τοῦ Σουλτάνου, καὶ τοῦ Ἄδου εἰς τὴν γῆν ἠχεῖ ὁ γέλως.

Καὶ τῆς Δύσεως οἱ Πρέσβεις μετὰ μουσικῶν ὀργάνων
 Ἀγορεύοντες Ἰππότην τοῦ Σωτῆρος τὸν Σουλτάνον,
 Κράζουσι· «Βωμόν σου ἔχε τὴν ὑψίδομον Σοφίαν,
 «Καὶ τῆς Μίκκας σου εἰς ταύτην τέλει τὴν ἱερουργίαν.

«Τοῦ Μωᾶμεθ ἡ θρησκεία

«Αἴρεσις, καὶ οὐχὶ ἄλλο, τοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὴ μία (32).»

Ἐν Κουθήροις, 22 Μαρτίου 1854.

Μ' ἔφεραν αἱ χελιδόνες τῆς Ἑλλάδος ἀγγελίαν·
 Πίνδος, Ὀλύμπος καὶ Ἄθως ἀρειμάνιον πρεσβείαν
 Εἰς Ἀγρίνιον, Ἰπάτην ἔστειλαν καὶ Ἀταλάντην,
 Καὶ ζητοῦσι τῆς δευτέρας πάλης τῶν τὸν Ἰψηλάντην

Ἐβδομήκοντα λογάδες λοχαγῆται εἰς Ἀθήνας
 Τὰ τυραννομάχα ξίφη κρύπτουσιν εἰς τὰς μυρσίνας,
 Καὶ καλοῦσιν Ἐπιτρόπους δύο ἐκ τῶν κορυφαίων,
 Χαζή-Πέτρον καὶ Ζαβέλλαν, καὶ τὸν Σούτσον τὸν Τυρταῖον (33).

Ἐπειδὴ ὁ Γορσακώφης εἰς τὰς Ῥωσικὰς του μοίρας
 Ἔστησεν ἐπὶ τοῦ Ἰστρου διαβάσεως γεφύρας,
 Τοὺς στρατοὺς των δὲ οἱ Τοῦρκοι συνεκέντρωσαν εἰς Αἶμον,
 Ὁ καιρὸς αὐτὸς ἐκρίθη καιρὸς δόξης καὶ πολέμων . . .

Τῆς Ἑλλάδος οἱ παῖδες σεῖ; γενῆτε σπινθῆρες,
 Στρατηγοὶ τῶν γενῆτε καὶ τοῦ Γένους σωτῆρες.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἄς χυθῆ!

Ἄστοι τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνὰ στερημένοι,
 Στὸ στενὸν αὐτὸ Κράτος τῆς Ἑλλάδος κλεισμένοι,
 Τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια μόλις πλέον βαστάτε.
 Ὁ Θεὸς σὰς ἀνοίγει τὸ κλουβί, καὶ πετᾶτε.
 Εἰς τὴν πόλιν πετᾶτε τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου.
 Καθεὶς δράξετε μέρος τῆς πορφύρας ἐκείνου,
 Καὶ τὰ μέρη τῆς μίαν οἱ Πανέλληνες ὦραν.
 Ἄς ἐνώσωμεν ὅλα στὴν διθάλασσην χώραν.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἄς χυθῆ!

Στὴν Ἁγίαν Σοφίαν τὸ θυμίαμα καίει,
 Καὶ τὸ πλῆθος σταῖς πέτραις γονατίζει καὶ κλαίει.
 Κωνσταντῖνος ὁ Μάρτυρ, πρὶν ὡς Μάρτυρ πεθάνῃ
 Τὴν ἁγίαν στά χεῖλη Κοινωνίαν λαμβάνει,
 Καὶ χορὸς τῶν Ἀγγέλων μελανὰ ἐνδυμένος
 Ἄπ' ἐπάνω του κλαίει καὶ αὐτὸν καὶ τὸ Γένος...

Πλὴν τὸ Λάβαραν πάλιν αὐτὸς τῶρα βαστάζει,
 Εὐλογεῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ στὰ ὄπλα μᾶς κράζει.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Εἰς τὰ τεῖχη ἐπάνω αὐτὸς ἔκραζε τότε:

«Πολεμαῖτε τοὺς Τούρκους! πληγαῖς λάβετε, δότε!»

Πλὴν τὴν σπάθην σπασμένην κάτω ἔρέψε τρέχων,

Ἄετὸς τὰ πτεράτου καὶ τὰ νύχια του ἔχων,

Κι' αὐτὰ λέγουσα τέλος ἡ φωνὴ του ἐσπάρη:

«Πάρετέ μου τὴν κάραν μὴν ὁ Τούρκος τὴν πάρη...»

Ἀλλὰ τῶρ' ἀπ' τὴν δούλην τοῦ Μωάμεθ κολώναν

Ὁ νεκρὸς τὴν ἀρπάζει, καὶ φορεῖ τὴν κορώναν (34).

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,

Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἄς χυθῆ!

Ἐκεῖ τρέξετε ὅπου, ὅπου θέλει καθήσει

Τὸν οὐράνιον θρόνον ὁ Θεὸς ἂν ἀφήσει,

Ἐκεῖ ὅπου ὡς φόρον ἢ βασιλίσσα Χώρα

Γαιῶν δύο λαμβάνει, πάντων δύο τὰ δῶρα...

Νὰ ὁ Δούναβις, ὅστις μόνον ἔχυνέ δρόσον.

Φωτιᾶς ρεύματα χύνει καὶ στρατεύματα ῥώσων...

Καταιβαίνει· ὁ Ῥώσσοσ, τὴν Ἑλλάδα κυττάζει
 Καὶ ἐστὰ ἔπλα, ὦ γένος ἠμοθάπτιστον! κρᾶζει.
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' αἰς χυθῆ!

Ὁ ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος ἱερὸς καὶ ὠραῖος,
 Καὶ κἀνεὶς Ἀγγλο-Γάλλοσ καὶ κἀνεὶς Εὐρωπαῖοσ
 Δὲν σηκώνει, Ἑλλάσ μου, κπτ' ἐπάνω σου δόρυ,
 Κί' ἂν σηκώσῃ τὸ θραύουν τὰ μεγάλα σου ἔρη...
 Πλὴν σὲ φέρει ὁ Φράγκοσ ἀλυσίδαισ, ἀγγλόναισ,
 Κ' ἐλησμόνησεν ὅσα ἐνθυμεῖντ' οἱ αἰῶνεσ...
 Μίαν βίβλον σου φέρε εἰσ τὸ ἕνα σου χέρι,
 Τὸν σκυρόν εἰσ τὸ ἄλλο, καὶ εἰπέ τον· «Καρτέρει!»
 Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί, τὸ σπαθί,
 Ναι τὸ αἶμα τοῦ Φράγκου καὶ αὐτὸ σὲ χυθῆ!

Ἐν Λευκάδι, 24 Μαρτίου 1854.

Ἦ Ἑλλάσ κινεῖται ὅλη... Ποῖα ἔξαψισ πνευμάτων!..
 Ὅτε ὁ σφοδρὸσ βορέασ ἀνυψοῖ βουνὰ κυμάτων,
 Τότε τὴν μικράν του λέμβον εἰσ τὴν γῆν ὁ κωπηλάτης
 Ἀποσύρει... διὰ λίθων ἀσφαλίζει τὰ πλευρά της,
 Καὶ τὴν θάλασσαν ἀκούων ὀλολύζουσαν σταυροῦται,
 Καὶ ὑπὸ τὸ μέγα κράτοσ τῶν στοιχείων ταπεινοῦται.
 Ἄλλ' ἀτρόμητοσ ὁ Ἕλλησ,
 Καὶ τοὶ βλέπων τῆσ θυέλλησ προχωροῦσταν τὴν νεφέλησ,

Φέρει πρὸς τὸν μαῦρον σάλον, φέρει πρὸς τὴν καταγίδα
Τὸν ἀδύνατον ἱστὸν τοῦ, τὴν ξυλίην τοῦ τροπίδα.

Οἱ ἑπτὰ τῆς Βρεττανίας κυματόπληκτοι στρατῶνες,
Οἱ ἑπτὰ τῆς κατὰ Γάλλων, κατὰ Ῥώσων προμαχῶνες,
Τὰ ἑπτὰ στενὰ κλωθία ὅπου πόνου αἰωνίου
Φωνὰς χύνουσι θρηνώδεις τὰ πτηνὰ τοῦ Ἰονίου,
Αἱ ὠραιὰι καὶ ἀνδρεῖαι γῆσοι μέχρι τῶν ἀβύσσων
Συνταράσσονται πρὸς ῥῆξιν τῶν Βρεττανικῶν ἀλύσων.

Διασεῖς πρώτη ὄλων ἢ ἀντίπαλος Κορίνθου
Τὰ βρέα φρούρια τῆς ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ πλίνθου,
Καὶ ἀναπηδᾷ ἡ ἄλλη ὡς ὁπότε ἡ προστάτις
Καὶ Οὐαρδικὴ ἀγχόνη ἐσφιγξε τὸν λάρυγγά τῆς.
Παραιτεῖ τὴν Ζάκυνθόν τοῦ ὁ Δομενεγίνης μάρτυς,
Ὡς παρήτει τὴν πατρίδα ὁ πολεμιστὴς τῆς Σπάρτης.

Ἡ καρδία τῆς Ἰθάκης παλαιὸν τῆς πονεῖ πόνον
Ἐνθυμεῖται τοῦ Δρακούλη προμαχῆσαντος τὸν φόνον
Εἰς τὸν ἐν Δραγασκνίῳ Λεωνίδειον ἀγῶνα,
Καὶ εἰς τοὺς υἱούς τῆς διίδει ξίφη νέα Τουρκοκτόνα.
Τὸν Λευκάδιον ὁ Ἄγγλος συγκρατεῖ . . . πλὴν εἰς τὸ κύμα
Ῥίπτεται αὐτὸς καὶ φεύγει, τῆς Σαπροῦς περῶν τὸ βῆμα.

ΗΠΕΙΡΟΣ.

Αντιπέραν τῆς Λευκάδος, 25 Μαρτίου 1856.

Γρίβα! εἰς τὴν Περαιτιάν ἰδοὺ ἔρθασα ἐγκαίρως.
Ἄγρυπνος σκοπὸς τοῦ Κράτους μένων εἰς αὐτὸ τὸ μέρος,
τὴν βροντὴν τοῦ πυροβόλου χρόνους ἐκαιροφυλάχτεις.
Σάλπιγξ Ῥώσων, Ἀγγλων, Γάλλων ἤχησε πολεμοκράτεις.
Προλαμβάνοντες τὴν Ἄρκτον, προλαμβάνοντες τὴν Δύσιν,
τοῦ Γορδίου δεσμοῦ κόψιν μᾶλλον δάσωμεν ἢ λύσιν.

Ὅ τὸ Ναύπλιον μὴ δώσας, Γρίβα, εἰς τὸν Ἰβραϊμν,
Σὺ τοῦ Ἄετοῦ ὁ ἥρωϊς, πιστὸς μένε εἰς τὴν Φήμν.
Δράττων τὴν ἠρωϊκὴν σου, βαρυσίδηρον ῥομφαίαν,
ἀρέπε κλάδους γλωῶς δάφνης καὶ παραίτει τὴν ἐλαίαν.
Δὲν ἐγήρασεν ὁ λέων τῆς Ἀκαρνανίας ἔτι.
Σώζονται οἱ ὄνυχές του, καὶ τοῦ σίσταται ἡ χαιτὴ . . .

Πλὴν τὴν ἱερὰν σημαίαν βλέπω τοῦ Σταυροῦ ἐτοίμην,
καὶ γυμνὴν τὴν μάχαιράν σου, καὶ τὴν χεῖρά σου προθύμην.
Εἰς αὐτὰ τὰ δάση ἄνδρες χίλιοι σου συνηγμένοι
Μὲ κυκλοῦσι, μὲ λαλοῦσι, καὶ τὸ πῦρ των μὲ θερμαίνει.

Ἄσματα ἐλευθερίας ψάλλοντες ἄς προχωρῶμεν,
 Καὶ κροτοῦντες τῆς Γραβίας τὸν χορὸν ἄς πολεμῶμεν. . .

Τέκνα γνήσια Ἑλλήνων, εἰς τὴν Ἥπειρον πετάτε!
 Σῶμα ἓνα, ψυχὴ μία, τὸν Ἀγαρηνὸν κτυπάτε,
 Τὸ διάδημα νὰ πέσῃ τοῦ Μαζίτου τρομασμένου!

Ἡ πατρίς καὶ ἡ Θρησκεία
 Δίστομη ῥομφαία μία
 Εἰς τὴν δεξιάν ἄς λάμψῃ Γένους ἀναστατωμένου!

Ἐξω τῶν ὀρίων, Γρίβρα, τοὺς ἀνδρείους σου ὀδήγει!
 Μέχρι τῶν Ἰωαννίνων τοὺς Ὄθωμανοὺς κυνήγει!
 Σεῖς ἡμᾶς ἀκολοθεῖτε, καὶ σὺ Ζέρβα, καὶ σὺ Στρέατε,
 Καὶ σὺ Βαρνακιώτη νέε,
 Καὶ σὺ Βίτκε γενναῖε!
 Καὶ σεῖς τοῦ Μακρῆ καὶ Ἰσκού παῖδες ἄτρομοι, ὄρματε!

Δὲν ἀκούετε τῆς Ἄρκτου τὸν Ἑλλάδοσείστην κρότον; . .
 Ἄστραψε τὸ τηλεβόλον εἰς τὸν Δούναβιν τὸ πρῶτον . . .
 Γύρω τῆς ἠΘράκῃ βλέπει Ἄγγλους, Γάλλους συναγμένους.
 Λάβετε σεῖς τὴν πλουσίαν
 Πατρικὴν περιουσίαν.

Ὁ ἀγὼν ὑπὲρ Πατρίδος, ὑπὲρ Πίστεω, καὶ Γένους.

Ἡ μικρὴ καὶ πανεστία τῆς Ἑλλάδος Βασιλεία
 Ἔσωτε τὸ τάλαντόν της, τοὺς βαθμοὺς της, τ' ἀριστεία!

Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσει·

«Ὁ Θεὸς τὴν εἶπε. «Στάσου!

«ὦ; ἐδῶ τὸ βάδισμά σου!

«Θέλω νέον ἄλλο Κράτος Πανελληνίου ὑψώσει.»

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστης τὴν μεγάλην πεδιάδα
Ἐβρίψε τὸ χῶμα ὄλον, κτίζων πάσαι τὴν Ἑλλάδα.

Ὅσου; ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὄλους

Ἐβρίψε τῆς Οἴτης πέραν,

Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν

Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριτόλους...

Ἐμπροστὰ, Σημαιοφόρε! Ἡ φωνὴ σου ἔστω μία·
«Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία!»

Εἰς τὸ Λάθρον ἐπάνω φέρε μέχρι τοῦ Εὐξείνου

Ἄνοικτὸν εἰς τοὺς ἀνέμους

Καὶ φρικτὸν εἰς τοὺς πολέμους

Τὸν δικέφαλον καὶ μέγαν Ἄετὸν τοῦ Κωνσταντίνου!..

Ὄθων! Ὄθων! ἔθνῶν τόσων σύγχυσις δὲν σὲ συγχίζει,

Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει;

Εἰς τὸν ἵππον ἀναπήδα! Φθάσε εἰς τὰς Θερμοπύλας!

Μακεδόνας κ' Ἠπειρώτας,

Στρατηγοὺς καὶ στρατιώτας,

Ὅλους εἰς τῆς Ἐπταλόφου φέρε τὰς ὠραίαις πύλας!

Όταν Κράτος κινδυνεύη, τότε εἰς τὸν Βασιλέα
 Μένει στέμμα τοῦ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ βρομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου μεταξύ τῶν πραιμαχῶνων,
 Ὄπου στέκεται βαρέως,
 Ὄπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητῆ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάρον ἢ τὸν θρόνον.

Πρὸ τῆς Ἄρτης, 28 Μαρτίου 1854.

Ταχύτερα τῶν ἀνέμων, ἢ γενναίω καὶ ἀντάρτις
 Φάλαγγ' τῆς Ἀκαρνανίας ἤλθεν ἔμπροσθεν τῆς Ἄρτης.
 Ἀπαιτῶν τὴν ἐξ ἐφ' ὁδοῦ ἄλωσιν αὐτῆς ὁ Γρίβας
 Ἐκραξε· «Τὴν κυριεύω ἀνασθαιῶν νεκρῶν στοίβης.»
 Ἄλλ' ἀντέτεινε, μὴ θέλων μέτοχον τῆς δόξης ἄλλον
 Ὁ υἱὸς τοῦ Καραϊσκού καὶ τὸ ἔργον ἀναβάλλων.
 Τότε ὁ Δομενεγίνης, Ἀγγλομάχος ῥιζοσπάστης,
 Τὴν αὐγὴν αὐτὰ ἐφώνει πρὸς τοὺς πολιορκητάς της·

«Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους!
 Ὅσους γύρω ἢ γῆ τρέφει, ὅσους ὑψηλοῦς πλατάνους,
 Τόσοι, τόσοι πολεμάρχαι συμπηδήσετε ὄρθοι,
 Ὁ ἐχθρὸς νὰ νεκρωθῆ!

Ἄς βαφῶσιν αἱ μακραί σας σπάθαι μέχρι τῆς λαβῆς των
 Εἰς τὸ αἷμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἷμα τῶν ἀπίστων!
 Εἰς τὴν Ἄρταν! εἰς τὴν Ἄρταν! ὁ Σταυρὸς ἄς τὴν στολίσῃ,
 Πρὶν ὁ Βρεττανὸς εἰς ταύτην νέους Τούρκους ὀδηγήτῃ!

«Μάχεσθε ὑπὲρ πατρίδος, σεις τοῦ στρατοπέδου νέοι,
ὧς ἐμάχοντο ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος οἱ γενναῖοι
Ὅταν ἐσπειραν τὸν τρόμον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθορὰν

Εἰς θαλάσσας, εἰς ξηρὰν!

Τῶν πατέρων ἡ ἀνδρία σᾶς τὰ τέκνα δὲν στολιζει;
Ἄλλος ἥλιος τοὺς τόπους αὐτοὺς σήμερον φωτίζει,
Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατασχύνη
Ἐφεγγεν εἰς τὴν Βαλτέζην, Ἀμπλανὴν καὶ Κεραστίνην;

«Τοῦ τακτοῦ στρατοῦ λογάδες λειποτάκται, τόσους χρόνους
Ἡ ἀκμή σας εἰς ἀσκήσεις ἐμκραίνετο ἀγόνους.

Ἀλλὰ ἐξω στενοῦ Κράτους ἰδοὺ σήμερον ζητεῖ

Εὐρὺ στάδιον αὐτή.

Ἄνω στήσετε τοῦ Πίνδου τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,

Καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν

Ἀπ' τῆς μικροβασιλείας ἄς λατρευθῇ τὴν φύσιν.

«Τί ὠραῖον εἰς Ἰππέκ νεανίαν νὰ ἐμβαίῃ

Δαφνηφόρος εἰς τὰς πόλεις, καὶ ῥοδόχειλαι παρθένοι

Ν' ἀναθέτουν εἰς ἐκεῖνου τὴν νικητρίαν αἰχμὴν

Καὶ ζωὴν τῶν καὶ τιμὴν!

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἀφ' οὗ τρέξῃ

Καὶ τὰ μέλη του τῆς νίκης ὁ πυρώδης ἰδρῶς βρέξῃ,

Μετὰ πείναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον,

Εἰς τὸ τέλος νὰ εὕρισκῃ καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον!

« Ἀλλὰ σὲ διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σὲ μέλει·
Θάνατον λαμπρὸν ὁ Ἕλληνας ἢ ἐλευθερίαν θέλει,
Καὶ εἰς πρόσκλησιν σκλιπίγγων καὶ εἰς Ἄρσους βοήν

Ταῖνατε τὴν ἀκοήν.

Ἄρταν μᾶς προσφέρει πρώτην λείαν·
Ἄπ' αὐτῆς τὰ τεῖχη πέτρον δράζωμεν ὁ καθείς μίαν·
Ἐφορμήσωμεν . . . Σὺ φέγγε, ἥλιε! μὴ ἀργοπόρει . . .
Αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὡς κορώναν φέρει . . .

« Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθη μάχαιρα καὶ πυροβόλα
Νὰ ταφῶσι, καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγη ἄλλα,
Ὀνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ

Παντὸς Ἕλληνοσ φωνή,

Ἄν τὴν Ἄρταν, ἂν τὰς πύλας τῆς Τουρκίας ἀναγκημένως
Δὲν περάσωμεν κρατοῦντες τὰς ῥομφαίας γυμνωμένως!
Ὅταν ἔθνος τυνομώσῃ τὸν ζυγὸν του νὰ συντρίψῃ,
Εὐλογεῖ τὴν δύνάμιν του ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη. »

Ἐν Πίττ 10 Ἀπριλίου 1831.

Ἄρταν μᾶς προσφέρει πρώτην λείαν·
Ἄπ' αὐτῆς τὰ τεῖχη πέτρον δράζωμεν ὁ καθείς μίαν·
Ἐφορμήσωμεν . . . Σὺ φέγγε, ἥλιε! μὴ ἀργοπόρει . . .
Αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὡς κορώναν φέρει . . .
« Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βάθη μάχαιρα καὶ πυροβόλα
Νὰ ταφῶσι, καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγη ἄλλα,
Ὀνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρῃ ταπεινὴ
Παντὸς Ἕλληνοσ φωνή,
Ἄν τὴν Ἄρταν, ἂν τὰς πύλας τῆς Τουρκίας ἀναγκημένως
Δὲν περάσωμεν κρατοῦντες τὰς ῥομφαίας γυμνωμένως!
Ὅταν ἔθνος τυνομώσῃ τὸν ζυγὸν του νὰ συντρίψῃ,
Εὐλογεῖ τὴν δύνάμιν του ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη. »

Ἐφυγάδευσεν ἐκείνους σφάξας μίαν χιλιάδα,
Καὶ τὰς πύλας τῆς Ἠπείρου ἤνοιξεν εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἐξω τῶν Ἰωαννίνων ἐρυμνὸν χωρίον κεῖται
Ὀλιγίστους ἔχον οἴκους, καὶ Κοσόλιον καλεῖται.
Μέρος τῶν στρῆσιωτῶν του εἰς τὰς στενωποὺς ἀφήσας
Καὶ δι' ἄλλων τὰς σποράδας ἀνταρσίας ἐνισχύσας.
Ἐκεῖ ἔρχεται ὁ Γρίβας, καὶ εἰς τὴν Ἀχερουσίαν
Τῶν χρυσῶν Ἰωαννίνων θέτει τὴν πολιορκίαν,
Καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν μετὰ πρῶτακούστου κρότου
Προσκαλεῖ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγάλου Καστριώτου.
Πρὶν ὁ Φοῖνιξ του προσλάβῃ βοηθούς τοῦ Ἠπειρώτα,
'Ὁ Ἀδὸν-Πασᾶς ἐκλέγει τρισχιλίους στρατιώτας,
Πίπτει αἴφνης κατ' ἐκείνου ἔχοντος τριακοσίου,
Ἄλλὰ φεύγει ἀπολέσας εἰς τὴν συμπλοκὴν χιλίου.

Δαυλοφόρος μετὰ ταῦτα πέραν τῶν Ἰωαννίνων
Ἦλθε τῆς πυρᾶς τὸν κύκλον ὁ στρατάρχης ἐπεκτείνων,
Εἰς τὴν ἄκρην δὲ τοῦ Πίνδου ἐπεφάνη ἀναβάτης,
Πρῶτος Ἕλλην ὀροθέτης, πρῶτος Ἕλλην ἀποστάτης...

Πλὴν ἡ Δύσις εἰς τὰ πάντα φέρει τὴν παραλυσίαν
Τὴν μικρὰν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπειλοῦσα Βασιλεῖαν,
Ἐμποδίζει τοὺς πρὸς πῆξιν Κυβερνήσεως τοῦ Γένους
Πεντακισχιλίου ἄνδρας τακτικοῦς ἐξερχομένους
Μετὰ δέκκ τηλεβόλων καὶ μετὰ πολλῶν ἵππέων.
'Ὁ Οὐχέρδης ἐκ Κερκίρας μετὰ τοῦ Φοῦτου πλείων,

Καὶ εἰς Πρέβεζαν εἰσάγει καὶ εἰς Ἄρταν μετὰ τάχους
 Πολωνοὺς ἀρνησιθρήσκους, Οὐγγρούς χριστιανομάχους·
 Τῆς διαφθορᾶς δὲ χύνων ἄλλος Λόρδος τὸ χρυσίον
 Ἀπὸ πόλεως εἰς κώμην, ἀπὸ κώμης εἰς χωρίον,
 Καὶ τὸν τρόμον τῶν δημίων τοῦ Σουλτάνου διασπεύρων,
 Εἰς διχογνωμίαν φέρει τοὺς Προκρίτους καὶ τὸν Κλήρον.

Ἄφθεις λοιπὸν καὶ μείνας ἄνευ πολεμφοδίων,
 Ἐντὸς ἔδραμεν ὁ Γρίβας τῶν Θετταλικῶν ὀρίων·
 Ὁ Ζαβέλλας δὲ εἰς Πέταν ἐνδυθεὶς τὴν στρατηγίαν,
 Διευθύνει τῆς Ἡπείρου σήμερον τὴν ναυαγίαν.
 Τοῦρκοι κατ' αὐτοῦ μετ' Ἄγγλων, ἅμα ἔφυγεν ὁ Γρίβας,
 Ἐρχονται ἀπερημοῦντες νεοὺς, οἴκους καὶ καλύβας.

Ἐν Πίττ, 11 Ἀπριλίου 1851.

Ἡ λυσώδης Βρετανία πίπτει κατὰ τῶν Ἑλλήνων,
 Καθὼς πίπτει ὁ Ἰέραξ κατὰ νεοσσῶν ἀπιήνων.
 Ἄπο ἐκβολῶν Ἄλωου μέχρι τῆς Ἀκαρνανίας;
 Τεσσαράκοντά τῆς πλοῖα ἔξωσαν τὰς παραλίας; . .

Βάλλετε τὰ ὄπλα κάτω, ἀποστάται Ἡπειρώται!
 Εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίας προσοχὴν καὶ πίστιν δότε! . .
 Πλὴν τί βλέπω; . . Πῶ; ἐξαίφνης ὄλοι ἀνατριχιάτε.
 Καὶ πῶ; κράζοντες «ὦ Πάργα! αἰ σικαί!» ἀναπηδᾶτε; . .

Ὅλοι κράζετε «Τῆς Πάργας, τὰ λευκὰ ὅσα κινουῦνται! . .
 «Οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ βέθη τῶν μνημῶτων ἀνορθουῦνται! . .

«Κλαίει κύπτουσα ἡ Πάργα εἰς τῶν τάφων τῆς τοῦς λάκκου»,
 «Καὶ τὰ λείψανα στοιβαζει τῶν υἱῶν τῆς εἰς τοῦς σάκκου»!..

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
 Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθη τῆς λεοπαρδάλεώς τῆς!
 Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
 Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυροῖς σταυρωθεῖσα!

Ἡρώπολις ἡ Πάργα, προμαχῶν ἐλευθερίας,
 Εἰς σέ, Νῆτος τῶν ἀγρίων! Νῆτος τῆς μισανθρωπίας!
 Εἰς σέ φρούριον καὶ τέκνα, εἰς σέ πᾶν ἐνεπιστεύθη
 Σὲ μητέρα τῆς ἐκάλει· ἀλλὰ πῶς ἀντεβραβεύθη;

Τὴν ἐπρόδωκες ἀσπλάγγως· τὴν ἐπώλησες εἰς ποῖον;
 Εἰς τὸν Νάβιν τῆς Ἡπείρου, ἀνθρωπόμορφον θηρίον,
 Ἐτοιμον εἰς σπαραγμὸν τῆς, ἔχον πείναν, δούλαν φόνου,
 Εἰς Ἄλφιν τὸν σκελοθρῦστην τοῦ ἀθλίου Καστανιῶνου.

Ἄλλ' αὐτὴ παραλαβοῦσα τὸν Χριστὸν τῆς εἰς τὰ στήθη,
 Ἄφητε καὶ σὲ κ' ἐκείνον, εἰς τὸν κόσμον ἐξεχύθη,
 Καὶ εἰς τῆς θαλάσσης ἔτι τὴν βουὴν καὶ τρικυμίαν
 Ἡ κατὰρα τῆς γογγύζει καὶ ταράττει τὸν Ἄνδριαν...!

Πάργα, στίγμα τῆς Ἀγγλίας! αἱματώδη κύκλε, ὅστις
 Εἰς τὸ στήθος ἐχαράχθη τῆς λεοπαρδάλεώς τῆς!
 Πάργα, ἡ ἀπὸ Ἰούδαν Βρεττανὸν παραδοθεῖσα
 Κ' ἐπὶ τοῖς τριάκοντά του ἀργυροῖς σταυρωθεῖσα!

Πλησίον τῆς Πέτας, 13 Ἀπριλίου 1834.

Ἐκλεισεν οἰκτρῶς τὸ δρᾶμα ἢ κατὰ τὴν Πέταν μάχη.

Πᾶσα πέτρα στάζει αἷμα, καὶ στεναζοῦσιν οἱ βράχοι.

Μεταξὺ πεσόντων τόσων περιφέρομαι γενναίων

Καὶ πλανῶ τὸ βῆμα μόνος εἰς τὰ πέριξ τῶν σπηλαιῶν,

Ὅπου ἔφεραν οἱ Τοῦρκοι μετὰ φοινικῆς τῶν σπείρας

Τὸν καλὸν Δομενεγίνην ἀλυσίδετον τὰς χεῖρας . . .

Οὐρανέ μου ! . . αὐτοῦ τούτου ἡ φωνὴ σπασακτομένου,

Ἀπὸ ἄσπλαγγχον δεσμότην Τοῦρκον βασανιζομένου ! . .

« Εἰς τοὺς ὄνυχάς μου, Τοῦρκε, σχίζεις, ἔπηξες κλάμου . . .

« Ἰπεράνω τῆς σαρκός μου, Τοῦρκε, τὰ μαρτύριά μου . . .

— Ἄλλαξε τὴν πίστιν' λάβε τὴν λατρείαν τοῦ Προφήτου'

« Ἡ καταστραφῆτε ὅλοι, φανεροί, κρυφοί ἐχθροί του !

— ὦχ ! ὦχ ! μὲ φλέγεις ὅλον . . . ποῖοι πόνοι φρικτέοι ! . .

« Ρίγῳ . . . φρίσῳ . . . ἡ ψυχὴ μου εἰς τὴν ἑσθάνον ἐκπνέει . . .

« Ἡ χιλκῆ καὶ πύρινός σου μὲ κατέκαυσε κορώνῃ . . .

« Ἀλλ' ὁ Κύριός μου ζήτω εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ! . .

— Πίστιν ἄλλαξε, κακοῦργε' εἰς τὴν διδαχὴν μου πείσου'

« Πλὴν τὸ βρπτισμά σου θέλεις; εἰς τὸ αἷμά σου βρπτίσου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου ἐμμένω, πίστιν ὅλου μου τοῦ Γένους . . .

— Τοὺς δαυλοὺς μου λοιπὸν δέξου καὶ τοὺς δύο ἀναμμένους.

— Σβύνονται τὰ ὀμματά μου . . . τὸ φῶς χάνω τῆς ἡμέρας . . .

— Λάβε καὶ τὸν τελευταῖον κῆτὸν κτύπον τῆς μαχαίρας.

— Ἄρπασαν καὶ τὴν πνοὴν μου τὴν ἐσχάτην τὰ θηρία . . .
 «Γένος μου! . πατρίς μου!.. πίστις!.. Ζάκυνθος!.. ἐλευθερία!!!»

*

Οὕτως ἡ ἐλευθερία τῆς Ἠπείρου κατεστράφη,
 Δένδρον φυτευθὲν ἐν βίᾳ εἰς ἀνέτοιμα ἐδάφη
 Καὶ οὐδόλως ριζωθὲν,
 Τὸ ἀνέτρεψεν ὡς λαίλαψ ὁ Βρεττανικὸς βραχίων,
 Καὶ ἀπέναντι τῆς χώρας τῶν νεκρῶν Ἐπτανησίων
 Καίται ἤδη νεκρωθὲν.

Εἰς τὰς πέτρας τῆς Ἑλλάδος τρίβου, ὄρι τῆς Ἀγγλίας.
 Ἄλλαξε τὸ κόκκινόν σου δέρμα τῆς μιαιφονίας
 Ἄλλαξε τὸ παλαιόν
 Λάβε ἄλλο σπιλινόν, νέον, καὶ παρίστα ὄφιν πρῶτον
 Εἰς τὰ βάθρα τῶν ναρθήκων, εἰς τὸ μέσον τῶν προνάων,
 Ἐρποντα πρὸς τὸν Θεόν!

Ἄλλ' ἡμεῖς τὸ παλαιόν σου, ὅθεν αἶμα ἔτι στάζει,
 Αἶμα τῆς Ἠπείρου, ἥτις μέχρι οὐρανοῦ φωνάζει,
 Θέλομεν διατηρεῖ.

Ἀπ' αὐτοῦ ὁ δράκων λείπει· πλὴν ὡς θήκη αὐτὸ μένει
 Κενὴ ξίφους, ἥτις ὅλη ἔμεινε μεμιασμένη
 Καὶ τὸν φόνον μαρτυρεῖ.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Εν Βαρσοβιῳ, 23 Μαΐου 1834.

Τρέχουσιν οἱ αἰμοβόροι Τούρκοι πρὸς τὴν Θεσσαλίαν.
Ἄλλ' αὐτῶν ὁ Χαζή-Πέτρος ἀνατρέπει τὴν πορείαν,
Καὶ ἡ φοβερὰ του σπάθη, ὡς τὸ δρέπανον τοῦ ἀτάχαις,
Κόπτει τρεῖς ἑκατοντάδας εἰς Λουτρὸν, πεδίον μάχης.

Προχωρεῖ, τὰς βάλαντας τῶν πολεμῶν καὶ καταβάλλων
Εἰς Φανάριον, Κηροδίτσαν καὶ πλησιαστικῶν Τρικάλων
Ὁ Σελίμ-Πασῆς δὲ τότε, ὁ ἀπὸ τὰς Πυραμίδας
Μέχρι τοῦ Πηλίου φέρων τῆς Αἰγύπτου τὰς ἀκρίδας,
Ἐκ τῆς Βῶλον εἰς Βελέστην μετ' ἑννακισχιλίων
Ἔρχεται τὰ θέρη φθειρῶν τῶν Θεσσαλικῶν πεδίων.
Δύο του ὁ Χαζή-Πέτρος τάγματα περὶ φονεύει,
Καὶ τὰς δεκατέσσαράς του ὀχυρώσεις κυριεύει.

Πλὴν ὁ Φράσαλης ἐξ Ἄρτης πρὸς βοήθειάν του τρέχει.
Τετρακισχιλίους γύπας Ἀλβανοὺς ὀπλίτας ἔχει·
Νέαν δύναμιν καὶ τόλμην ὁ Σελίμ-Πασῆς λαμβάνει,
Καὶ κατὰ τοῦ ἀποστάτου Ἑλλήνος ἐξίφνης φθάνει.

Προσλαβὼν ὁ Χαζή-Πέτρος βοηθοὺς τοὺς Μακεδόνας,
 Πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Γόμφων ἀνεγείρει προμαχῶνας
 Καὶ καλεῖ ἀπανταχόθεν τῶν Ἑλλήνων τοὺς σποράδας·
 Φθάνει ὁ Πετροπουλάκος φέρων Σπάρτης τοὺς λογάδας·
 Φθάνει ὁ Γιουροῦκος ἄνδρας ἄγων ἐκ τῆς Κορινθίας·
 Φθάνει ὁ Πλαπούτας ἄνδρας ἐκ τῆς Ἀκαρδίας.
 Ἐφορμῶσι τότε πάντες, καὶ ὁ Χαζή-Πέτρος πρῶτος·
 Τοῦρκοι, Ἄραβες νικῶνται, καὶ εἰς τῆς νυκτὸς τὸ σκότος
 Σπεύδοντες τὸν βαθυρρέειτὴν Πηνειὸν γὰ διαβῶσι
 Πνίγονται αὐτῶν οἱ πλείστοι, καὶ ὀλίγοι τὸν περῶσι.
 Χιλιάδες ἐπτά ἦσαν τὰ σπαρέντα πτώματά των,
 Καὶ ὁ ποταμὸς ἐξέμει· τούτους ἀπὸ τῶν ἐγκατέων
 Ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας φρίττων πρὸς τὴν δυσωδίαν
 Καὶ τοῦ Νεῖλου νεκρὰν βίπτων ἔξω του τὴν ἐκστρατείαν.

Οἱ δὲ Τοῦρκοι τῶν Τρικάλων καὶ οἱ Τοῦρκοι τῆς Λαρίσσης
 Ἦδη ἔντρομοι, ζητοῦσιν εἰρηναίας διαλύσεις
 Καὶ τὴν χώραν ἐλευθέραν ἀπ' Ὀλύμπου μέχρις Οἴτης
 Παρκιτοῦσιν, ἂν εἰς τοῦτο συναινέσῃ ὁ Μεζίτης.

Ἐν τῷ στρατοπέδῳ Γόμφων, 28 Μαΐου 1834.

Χαίρετε, ὦραϊα Τέμπη, ὄχθαι Πηνειοῦ ὦραϊαι!
 Χαίρετε, ἀρχαῖοι Γόμφοι, ἐκκλησῖαι τῶν ἀρχαῖαι!
 Χαῖρε βράχε Μετεώρων εἰς τὴν κορυφὴν σου φέρων
 Στέμμα ἐκ Μοναστηρίων τιμαλφῶν καὶ πανιέρων!

Καὶ ὧ σεις ἐσκηνομένοι παρὰ τὰς συκαμινέας,
Χαίρετε, οἱ ἀνυψοῦντες τὰς Ἑλληνικὰς σημαίας!

Ἐν Γόμοις, 29 Μαΐου 1854.

Σήμερον τὸ τηλεβόλον ἤχησεν ἀπὸ πρωΐας
Καὶ προήγγειλε τὴν ὥραν ἐγγιζούσης λειτουργίας.
Εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κτίσμα τοῦ Βυζαντινοῦ αἰῶνος,
Ὄπου ὁ τοῦ Ἀνδρονίκου ἀπὸ πορφυρίτην θρόνος
Σώζει ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐκατέρωθεν βαθμίδας,
Λαὸς ἦλθεν ἀναθέτων εἰς τὸν Πλάστην τὰς ἐλπίδας,
Καὶ ἀπὸ τῶν Μετεώρων διὰ δρόμου ἀερίου
Ἐφθασεν ὁ ἱεράρχης τῶν Σταγῶν ἐντὸς δικτύου
Ἐφθασε καὶ ὁ Στρατάρχης τῶν ἀποστατῶν Ἑλλήνων·
Ἄλλ' ἡ τελετὴ πολλάκις ἀνemίχθη μετὰ θρήνων...

Διατί τὸ πλῆθος ὅλον ἐξερχόμενον ἐθρήνει;
Εἰς ὀργὴν καὶ ἀθυμίαν τί τὸ στράτευμα ἐκίνηει;
Περιέτρεχον τῶν Γόμων τὰς ἑδαῦς οἰκτραὶ εἰδήσεις.
Ἀποστείλασα στρατούς της εἰς τὸν Πειραιᾶ ἠδύσεις,
Ἄνεκάλει ὅσους ἀνδρας αἱ Ἀθῆναι ὀπλοφόρους
Εἰς τὰς Τουρκικὰς τρεῖς χώρας ἔπεμψαν τὰς συνομόρους,
Καὶ ὡς φόβητρον παρίστα τὴν διάλυσιν τοῦ Κράτους.
Ἐκτὸς τούτου, εἰς συμμάχους παλιμβούλους καὶ ἀστάτους
Ἐμπλεχθεὶς ὁ Μωσχοβίτης, τὴν Σιλίστριαν παρήτει
Καὶ τὴν ἔντιμον ἐξ Ἰστρου ἀποχώρησιν ἐζήτηει.

Ἐγγραφον τὴν μετὰ Τούρκων συμμαχίαν τῶν κρατοῦντες

Καὶ διὰ σκαπίγγων ἔλους ὑπὸ τὸν ζυγὸν καλοῦντες,

Οἱ Ἀνθύπατοι τῶν Ἀγγλῶν καὶ οἱ Ηραΐτορες τῶν Γάλλων

Πρὸς τὴν Λάρισσαν ἐχώρουν μετὰ Τούρκων καὶ κυμβάλων,

Καὶ πολλῶν ἀνθισταμένων αἶμα ἔρβρε γενναίων. . .

Ἐρ' ὁμας τὸ αἶμα τοῦτο, Παλμεροτῶν καὶ Ναπολέων! . .

Μεταξὺ γερόντων, παίδων, μεταξὺ τῶν στρατευμάτων

Καὶ τῶν κληρικῶν φοροῦντων τὰ ἐπιτραχήλιά των,

Τὴν ἀντίχριστον συνθήκην ἐγὼ ὑψῶσα εἰς δόρυ,

Ταῦτα ἔκραζα, καὶ ταῦτα κέκλω ἔκραζαν τὰ ἔρη'

«Τουρκο-Φράγγικων Συμμαχία! ὅλην ὀπλίσας τὴν κτίσιν

«Κατὰ νότον καὶ βορέην, κατ' ἀνατολήν καὶ δύσιν.

«Τοῦ Εὐξείνου πόντου βάρεις καὶ τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης

«Τὰς θρηνώδεις παραλίαις ἀπὸ αἶμα φυλῆς πάσης.

«Εἰς βρεβάρους τῆς Ἀσίας Εὐρωπαϊκίους θουσιάζεις,

«Καὶ Χριστιανοὺς εἰς παίδας τοῦ Μωάμεθ σφαγιάζεις.

«Μέγαира! ὠθεῖς τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων εἰς τὸ μνήμα,

«Ἐν ᾧ μόλις ἔξω φέρει νεκρικὸν Λαζάρου βῆμα.

«Τὰς ὠρκαίας δύο χώρας, Ἥπειρον καὶ Θεσσαλίαν,

«Παραδίδεις εἰς τῶν Τούρκων τὴν θεοστουγῆ δουλείαν,

«Ἐν ᾧ σὺ αὐτοὺς κηρύττεας τρισθεβάρους, πανθλίους,

«Καὶ οὐδὲ διὰ χανδάκων τὴν ἐξόρυξιν ἀξίους.

«Εἰς ξηρὰν καὶ εἰς πελάγη ἔχεις στρατιάς μυριάς.
 « Ἀλλὰ στίγμα βαθὺ μένει· καταδικῆς αἰωνίας
 « Εἰς τὰ μέτωπα ὧ τέραι! τῶν ἀσπλάγγων σου γονέων,
 » Ὡς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου εἰς τὰ ξίφη τῶν φονέων,
 « Ὡς τὸ αἷμα ὅταν στάζῃ καὶ τὸν δρόμον των βαντίζῃ
 « Καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύῃ καὶ τὰς ὄψεις των σκοτίζῃ.

« Ἀδελφὴν πρωτότοκόν σου εἰς τὸν Ἄδην ἔχεις μίαν,
 « Τὴν κατὰ Θεοῦ ἐκείνην τῶν Δαιμόνων Συμμαχίαν.
 « Παρὰ σὰς τὰς δύο ἄλλαι εἰς τὸν κάτω κόσμον ὄλον
 « Δὲν ἐφάνησαν τοιαῦται θυγατέρες Διαβόλων.
 « Ἄλλ' εἰς σὲ ὁ Ἑωσφόρος παραιτεῖ καὶ τὰ πρωτεῖα,
 « Βλέπων τόσα σου εἰς Ἰστρον καὶ εἰς Πηνειὸν σφαγεῖα.

« Δι' αὐτὰ οἱ πλαττουργοὶ σου, ὡς ἀνταμοιβὴν των μόνην,
 « Ἄς προσμένωσι θεόθεν τοῦ Ἰούδα τὴν ἀγχόνην
 « Καὶ τὸν τρόμον καὶ τὸ βῆγος Κάιν τοῦ ἀδελφοκτόνου.
 « Εἰς αὐτῶν τὴν μνήμην μόνην, παντὸς τόπου, παντὸς χρόνου
 « Πᾶς Χριστιανὸς ἄς φρίττῃ τὴν χοιρῖαν του μεταλλάττων,
 « Καὶ ἄς κάμνῃ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ εἰς τ' ὄνομά των.

« Θέλουσι τὰ μνήματά των οἱ ὀπίγονοι ἀνοίξει
 « Καὶ εἰς λόγχαις μακροσκέιους τὰ κρανία των ἐμπήξει,
 « Τρέμοντες μὴ τῆς ἀφῆς των ἢ πανώλης τοὺς νεκρώσῃ
 « Εἰς τὸ κοῖλον σαθροῦ σκάφου; θέλουσι τὰ παραδώσει,

«Καὶ μακρὰν τῶν κατὰ πόλεις εὐσεβῶν κοιμητηρίων

«Εἰς τὰ φύκη τ' ἀπορρίψει ἀπωτάτων παραλίω.

«Τοῦ Ὀλύμπου ἐκεῖ τότε, ἀστοὶ ταχεῖς, πετᾶτε'

«Δι' ὀνύχων καὶ πτερύγων τοὺς κροτάρους των κτυπάτε'

«Ἐπειδὴ αὐτοὶ κρατοῦσιν εἰς τῶν Τούρκων τὴν δουλείαν

«Ὀλυμπον τὸν ἀκουσμένον, τῶν Θεῶν τὴν κατοικίαν,

οἷ; κρατοῦσιν εἰς τοὺς πόδας τῶν ἀσεβεστάτων τούτων

«Τὰ Μετέωρα, τὸν Ἄθων τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ των.»

Ἐσιώπησα' μυρίων ὀπλοφόρων πυροβόλα

Ἐκενώθησαν ἐπάνω τῆς αἰσχροῦς συνθήκης ὕλα,

Ἥτις εἰς τὸν πάσσαλόν της ἔμεινε τετρουπημένη

Ὡ; ἡ παλαιὰ σημαία τοῦ Μωάμεθ σχιστὴ μένει.

«Τοῦ Λεβέντου υἱέ, ὅστις κεῖσαι τετραυματισμένος,

«Καθῶ; σὺ ἐτραυματίσθη καὶ τὸ μέγα ἡμῶν Γένος.

«Ὀδηγοῦσα στρατοῦ; Τούρκων, φέρει καὶ εἰς σέ Δύσις»

«Φέρει καὶ εἰς τὴν ἀθλίαν Θεσσαλίαν σου ἀλύσεις.

— Ἀπὸ τῆς πληγῆς μου, φίλοι, ἀποσπάσετε τὸ δέμα,

«Καὶ ἄς τρέξῃ λοιπὸν ὅλον τὸ ἀνωφελέ; μου αἶμα . . ,

— Ἡ ζωὴ σου ὅλη ῥέει ἀπὸ τὸ θερμόν σου στῆθος.

«Ζῆθι, φεῦγε, πρὶν ἢ φθάσῃ τῶν Ὀθωμανῶν τὸ πλῆθος.

— Οὔτε φεύγω, οὔτε μένω εἰς τῶν Τούρκων τὰς βασάνους»

«Καὶ ἀφίνει μετ' ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου τοὺς τυράννους. . .

«Εἰς αὐτὰ τῆς Θεσσαλίας τὰ ἥρωϊκὰ ἐδάφη

«Διαμαρτυρία ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐπεγράφη

«Διὰ ξίφους τῶν γραφίδος καὶ δι' αἵματος μελάνης... .

«Ἦλπε, τὸ αἶμα τοῦτο μὴ ποτὲ ἀποξηράνης! . .

—Χύνουσι τὰ ὄμματά σου κρύους σταλαγματοὺς δακρύων,

«Καὶ χειρετισμὸν μὲ δίδεις, ἐγκολπούμενός με, κρῦον.

—Ἄν ὑπάγῃς εἰς Ἀθήνας, φέρε χάριν μου τὸ βῆμα

«Εἰς τοῦ ἀτυχοῦς πατρὸς μου τὴν ληθμονημένον μνήμα...

«Ἐκεῖ κράξε· Ὁ νιός σου ἔδραμεν εἰς Θεσσαλίαν,

«Καὶ κατέστρεψε τὸν βίον διὰ τὴν ἐλευθερίαν...

«Καὶ ἂν τὴν ἐπιστροφήν μου περιμένῃ δυστυχῆς τις,

«Εἰς αὐτὴν εἶπε· Τὸν κρίνει τοῦ Πατρὸς ὁ μόνος κτίστης...

—Κλαίεις διὰ τὴν πατρίδα, ἣτις κατεστράφη; ..—Κλαίω...

—Πᾶν καλὸν κελὺ γονέω; ἀποπνέεις; ..—Ἀποπνέω... »

Κεῖται εἰς τὴν Θεσσαλίαν

Τοῦ Αεβέντου ὁ νιός,

Ὡς ἐπάνω εἰς ἄσπδα

Σπαρτιάτης παλαῖος.

Ἢ Ἑλλὰς εἰς σῆς γερραῖοι,

Ἀνδριάντας χρεωστεῖ·

Ἀπεθάρετε, ὦ νιόι,

Στρατιῶται τῆς πιστοῖ.

Καὶ τὴν ἐπιούσαν ἦλθεν ἀπ' Ἀθήνας νεανίας

Ἐρωτῶν «ποῦ ὁ Αεβέντης;» τὰς ἡχὰς τῆς Θεσσαλίας.

Ἐλαμπε καὶ πανοπλίαν ἀρματωλικὴν ἐφόρει,
 Καὶ ὁ κόσμος τοῦτον βλέπων τὸν πολεμιστὴν ἠπόρει
 Πῶς τοιοῦτον ἔχων ἔαρ, πῶς τοιαύτην ἔχων χάριν,
 Τόσσην χάριν, τόσον ἔαρ ἐδαπάνα εἰς τὸν Ἄρην.
 Ἄπὸ τοῦ πολλοῦ ἀκούσας «ὁ Λεβέντης δὲν ζῆ πλέον»
 «Δὲν ζῆ πλέον! . . .» ἐπανεῖπε κάτωχρος καὶ μόλις πνέων·
 Καὶ βαδίσας ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε μετὰ προμάχων,
 Δις καὶ τρεῖς ἠσπάσθη κλαίων τὸν αἰμοσταγῆ του βράχον.

Εἰς τὸν ἔρημὸν τοῦ τάφου ἦλθε τὴν αὐτὴν πρωΐαν·
 Ἄλλ' ἐπρόδωκε τῆς κόμης ὁ χρυσοὺς τὸν νεκρίαν,
 Ὅτε εἰς τὴν ταραχὴν του ἡ ξανθὴ πλεξις ἐλύθη
 Καὶ εἰς στήθος φανέν αἰφνης ἀλαδίαστρινον ἐχύθη·
 Κατεφάνη δὲ νεᾶνις κύπτουσα παρὰ τὸ μνήμα
 Καὶ Ἀγγέλου μικροσώμου ἔχουσα τὸ λάμπον σχῆμα.
 Ἰψωσεν εἰς τὸν αἰθέρα δακρυρρόον αὐτὴ ἄμμα,
 Καὶ τοιοῦτους λόγους εἶπε τῆ ῥοδοβαφῆς τῆς στόμα.

«Ὅτε, φίλε μου, σὲ εἶδα εἰς τὸν κόσμον κατὰ πρῶτον,
 «Ὡς ναὸς αὐτὸς μ' ἐφάνη χύνων μυριάδας φώτων,
 «Καὶ ὁ οὐρανὸς ἐξαίφνης ἔλαμψεν ἀπὸ χιλίους
 «Ἀκτινοβολῶν ἡλίους.

«Ὅτε ἄνοιγες τὰ χεῖλη, οὐρανόθεν ἡ γλυκεία
 «Ἐθελγε τὰς ἀκράς μου τῶν Ἀγγέλων μελωδία,
 «Καὶ τὴν τέρψιν ἐκελάδουν εἰς τὰ ὦτα τῆς πιστῆς σου
 «Τὰ πτηνὰ τοῦ Παραδείσου . . .

«Σὲ ἀσπάζομαι, σὲ θάλπω, ψυχρὰ πέτρα τοῦ μνημείου,
«Ἦτις λείψανα ἐγκλείεις ὄντος τόσον ἐρασμίου.

«Σὺ καλύπτεις, σὺ βαστάζεις ὄσον ἡ ἀθλία πλουτων

«Εἰς τὸν κόσμον εἶχα τοῦτον . . .»

Ὡς παράφρων ἀνωρθώθη, ἐκ τῆς λύπης ἐσκοτίσθη,

Ἐπεσεν εἰς τὴν πλησίον φάραγγα καὶ ἠρανίσθη.

Θεσσαλία! Θεσσαλία! ὅ, τὰ βλέφαρά τοῦ κλείων

Ἐπὶ τῆς κατακλυσμαίας λάρνακος τοῦ Δευκαλίων

Καὶ οἱ γέροντες νεκροὶ σου, εἰς ἓν σάλπισμά σου μόνον,

Ἄπατίναζαν τὸν ὕπνον τεσσαράκοντα αἰώνων.

Εἰς τοὺς πόδας ὀρθωθέντες, σ' ἐγκιρέπησαν κρατοῦσαν

Τὴν προγομικὴν φομφαίαν καὶ τοὺς Τούρκους κυληγοῦσαν.

Ἦδη ὁμως βλέποντές σε εἰς τὴν πρώτην σου δουλείαν,

Στρέφουσι τὰ βήματά των εἰς τοῦ τάφου τὴν σκοτίαν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ.

Ἐπὶ τοῦ Ἁγίου ὄρους, 5 Ἰουνίου 1854.

Ὁ ἐγκλείων εἰς ἓν στήθος καὶ τὸν δόλον καὶ τὸ θράσος
Πρόξενος Θεσσαλονίκης, λειτουργὸς τοῦ Βοναπάρτου,

Ἦλθε μέχρι τοῦ ἀντάρτου
Ἄθωνος, ἔπου ἐνίκα ὁ γενναῖος Καρατάσος.

Ἐζώσε τοὺς Μακεδόνας διὰ Τουρκικῶν σκλάβῶν
Ἄρτου πολεμεροδίων καὶ παντὸς ἐστερημένους,

Καὶ οἱ ἀθληταὶ τοῦ Γένους
Ἐπλευσαν πρὸς τὰς Ἀθήνας εἰς πυρὸς καὶ φάγκων.

Δύο μέχρι τοῦ Πλουτάρχου διεφύλαξεν ὁ χρόνος,
Δύο ἔδρας μαρμαρίνας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Στρυμόνος.
Ἐπεκάθησαν εἰς ταύτας, λαξευτάς ἐκ τῆς Πεντέλης,
Ὁ Ἀλέξανδρος ἀκούων, λέγων ὁ Ἀριστοτέλης ...

Ποῖοι ἄνδρες!.. Ὁ εἷς τούτων ἔθεσε τὸ τελευταῖον
Ὅριον τῆς διανοίας,

Καὶ ὁ ἕτερος τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους τῶν ἀρχαίων
Ἐφερεν εἰς τὰς ἐσχάτας χώρας τῆς χρυσεῆς Ἀσίας.

Ἡ Μεσόγειος τὸν παῖδα Γίγαντα ἐστενοχώρει·
Ἀνεπήδησεν ἐμπήγων εἰς Περσέπολιν τὸ δόρυ,
Καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ μέχρις Ἰσημερινοῦ ἐκτείνων
Μόνον εὔρεν ὄριόν του τὸν ὠκεανὸν ἐκείνῳ,
Ὅστις τὸν εὐρὺν Εὐφράτην δέχεται ὡς μικρὰν βρύσιν,

Ὅστις βαθυρρέιτης βρέχει
τὴν Ἀμερικὴν πρὸς ἄνω, τὴν Αὐστραλικὴν πρὸς δύσιν,
Καὶ ὡς δύο θυγατέρας εἰς τοὺς κόλπους του τὰς ἔχει.

Ὅτε εἰς τὴν γῆν οὐδὲν τι ἄξιόν του εἶθεάθη,
Ἐβρίψε τὴν μάχαιράν του εἰς αὐτοῦ τὰ μαῦρα βάθη
Καὶ εἰς τὸν αἰθέρα αἴφνης ἀνελήφθη, μὴ ἀφῆσας
Δόξας εἰς τὸν κόσμον ἄλλας πρὸς τὴν δόξαν αὐτοῦ ἴσας.
Ἐπραξεν εἰς ἔτη δέκα ὅ,τι πάντες οἱ Ῥωμαῖοι

Εἰς αἰῶνας δέκα μόλις,

Καὶ ἡ λάρναξ του τὰς κόνεις περικλείει καὶ συγγέει
Καίσαρος καὶ Πομπηίου καὶ τῆς Ῥώμης ἄμυχ ὕλης.

Ἵπὲρ μίαν εἰκοσάδα ἑκατονταετηρίδων
Οἱ τοῦ Τροπικοῦ ἀστέρεις τὴν σκιάν του μόνην εἶδον

Εἰς τὰ Ἰνδικὰ πελάγη τὰς ἐσπέρας πλανωμένην.

Ἄλλ' ἀφ' οὗ εἰς τὴν Ἀγίαν ἐμαρτύρησεν Ἐλένην

Ὁ κληθεὶς ὑπὸ κομήτου εἰς τοῦ βίου του τὸ τέλος

Καὶ ἀφείξ ἀπὸ τὰ χεῖλη.

Δι' ἐσχάτην πνοὴν ἓνα στρόβιλον ὡς ὁ Κρομβέλλος,

Μετὰ τῆς σκιάς τοῦ Γάλλου ἢ τοῦ Ἑλληνοσ ὠμίλει.

Καὶ τοῦ Γρανικοῦ τὰς μάχας, τῆς Ἰσοῦ καὶ τῶν Ἀρβήλων

Ὁ Ἀλέξανδρος ἱστῶρει πρὸς τὸν νέον αὐτοῦ φίλον

Καὶ ὁ Ναπολέων πάλιν νίκας διαθρολλουμένας

Διηγείτο τοῦ Μαρσέγκου, τῆς Βαγράμης, τῆς Ἰένας...

Ὁ εἰς ἄφησε γῆς μέρος, ὅσον ἤσπασεν ὁ ἄλλος.

Εἰς τὸν κόσμον αὐτοὶ μόνον,

Κατ' ἀνατολᾶς ὁ Ἕλληνας καὶ κατὰ δυσμᾶς ὁ Γάλλος,

Φέγγουσιν ὡς Φάροι δύο εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων...

Ὁ ἀστερισμὸς γῆς ὅμως τοῦ Σταυροῦ ἐφωτοβόλει,

Καὶ ἡ δόξα τοῦ Λαζάρου ἐλαμπεν εἰς τοῦτον ὄλη

Φωνὴ δὲ ἠκούσθη αἴφνης «Κατατρέχει μῖσος πνέων

«Τοὺς υἱοὺς μου Μακεδόνας ὁ υἱὸς σου Ναπολέων»

«Εἰς τοὺς Τούρκους, τοὺς βερβέρους ἀπογόνους τοῦ Δαρείου,

«Χεῖρα δίδει ἀνοσίαν...

«Ἵπαγε μακρὰν μου, ἔξω τούτου τοῦ ἡμισφαιρίου! . .

«Ἀποστρέφωμι τὸν δόλον καὶ μισῶ τὴν προδοσίαν . .

«Πότε παύσεις τὸν μακρὸν σου καὶ τὸν δίκαιόν σου θρήνον,
 «Γένος δουλωθὲν ἡρώων, γένος δυστυχῆς Ἑλλήνων,
 «Ἔθνος δῶσαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ τὰ φῶτα καὶ τοὺς νόμους
 «Καὶ τοὺς δαφνοσκίους πάντας διελθὸν τῆς δόξης δρόμους;
 «Εἰς τὰς Ἰνδικὰς ἀβύσσους, ὅπου κεῖται κεκρυμμένη,

«Ποῖος Ἕλλην ἀνευρήσει

«Τὴν μεγάλην μου βροφίαν, ἥτις ἄνευ χειρὸς μένει,
 «Καὶ Γαλάτας, Κελτοὺς, Τούρκους, ὁμοῦ πάντας δρεπανίσει;

«Ποῖος Ἕλλην ἀναστήσει τὴν εὐρείαν μου ἐκείνην

«Βασιλείαν, ἥτις εἶχεν Αἴγυπτον καὶ Παλαιστίνην,
 «Ἀσσυρίαν καὶ Φοινίκην, Ἀραβίαν καὶ Περσίαν,
 «Μέχρις Αἴμου τὴν Ἑλλάδα, μέχρι Ταύρου τὴν Ἀσίαν;,
 «Μὴ διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν συμφορὰν καταπλαγῆτε,
 «Ἄλλ' ἐν ὄρῃ αἰφνιδία,

«Ἕλληνες, ἀνεγερθέντες τοὺς βροχάρους πολεμεῖτε

«Καὶ λυτροῦτε τὴν πατρίδα καὶ τὰ πατριὰ μνημεῖα! »

ΕΛΛΑΣ.

Ἐκ Πειραιῶ, Ἰουλίου 1834.

Τῆς Σαρωνικῆς θαλάσσης διαπλέων χθὲς τὸ κύμα,
Ὄπου ὁ στρατὸς τοῦ Εἰρῆου εὗρε θάνατον καὶ μνήμα,
Εἶδα εἰς τῆς τεθλιμμένης Ἀττικῆς τὰς παραλίας
Ἀγγλο-Γαλλικὰς σημαίας φοβερὰς καὶ ἀπαισίας.

Αὐγὴ πᾶσα μίαν φέγγει τῶν Σοιμαχῶν ἀνομίαν·
Ἄφ' οὗ ἔσφαξαν τὰς κόρας, Ἰππειρον καὶ Θεσσαλίαν,
Ἔδεσαν καὶ τὴν Ἑλλάδα, τὴν δακρῶουσαν μητέρα,
Θέσκοντες εἰς πᾶν πλευρὸν τῆς γακρᾶν μίαν θυγατέρα·.

Ὁ ταρεῖς ἀρχαῖος κόσμος τὸν βαρὺν του τύμβον σείει
Ἄλλ' ὁ νέος εἰς τὸν λάκκον ἀπανθρώπως αὐτὸν κλείει.
Εἰς βαθεῖαν πλούσιός τις ἔπεσε λειποθυμίαν,
Καὶ πρὶν ἔτι ἀποπνεῖσθ' ἔλλαβε νεκροῦ κηδεῖαν·

Αἴφνης συνελθὼν, τὸν λίθον ἀπεκύλιεν ὁ τάλας
Καὶ εἰς τῆς ζωῆς τὸ φέγγος θερμὰς ἤνοιγεν ἀγκάλας·

Ἄλλ' ὁ κληρονόμος τρέξας, εἰς τὸ μνημᾶ του ἀνέβη
Καὶ ἀνέκραξε· « Ζῆς ἔτι, καὶ τὸ σῶμά σου σκληρεῖ ; »

Ὡ σκιαὶ Θεμιστοκλέους καὶ Μιαούλου ! λοιπὸν μάττην
Ἵπὲρ Πειραιῶς πρὸς πάντα λογχοφόρον ἀποβάτην
Εἰς τὰς δύο αὐτοῦ ἄκρας τὰς ἀσπίδας συγκρατεῖτε !
Ἀπὸ ξένους φιλοτούρκους ὁ λιμὴν καταπατεῖται !

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἰουλίου 1831.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοὺς εἶδα . . . εἰς τὸ μέτωπόν των ἔτι
Τὸ φρικῶδες σφράγισμά της ἢ χολόρροια προσθέτει.
Θολερὸς τῆς νόσου κύκλος περιστέφει τὸν καθέναν,
Καὶ τὰ πρόσωπά των ὄλα μαῦρα καὶ παρηλλαγμένα.
Ἐπειδὴ αὐτοὶ τῶν Τούρκων ἐγίναν συστρατιῶται,
Ἡμᾶς βλέπουν κηῶς· βλέπουν ἀδελφούς σὶ ἐξωμόττι.

Κατσακίνωσεν ὁ Γάλλος στρατηγός των εἰς Δαφνίον,
Καὶ ὁ φίλος Κυταχῆς τοῦ αὐτοῦ εἶχε Στραταρχεῖον . . .
Ἄν, ὦ Γάλλε, ὡς ὁ Τούρκος ζητῆς δάφνας ἀμαράντους,
Ἀπὸ αἵματα Ἑλλήνων θέριζέ τας περιβόρντους·
Ἄν ἐκεῖνου δὲ ἡ δόξα, δόξα διὰ σὲ μικρά τις,
Τρέχε καὶ εἰς Μπραθῶνα ὅθεν ἔφυγεν ὁ Δάτις.

Καὶ ὁ Βρεττανὸς κατέχει τὸν πορθμὸν τῆς Σαλαμίνας,
Ὅπου ἔπνιξε τοὺς Πέρσας ὁ Θεμιστοκλῆς ἐκεῖνος
Τὴν ἀχάριστον Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν σώσας.
Νῆας ἐλικροκινήτους εἰς Ἑλλάδα ἔχων τόσας,

Ἀγρυπνεῖ τὰς νύκτας μήπως πλοῖόν της ἰστιοφόρον
 Εἰς τὴν Θεσσαλίαν φέρῃ τὴν ἐλευθερίαν δῶρον...
 Μὴ τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν ἐνδόξων Σκιπιώνων,
 Μὴ τὴν ἀρετὴν τῶν Βρούτων, μὴ τὸ ἦθος τῶν Κατώνων,
 Μὴ, ὦ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας, οικειοποιήσθε πλέον!
 Σύλλογος ἐμπόρων εἶπτε, οὐχὶ Σύγκλητος Ῥωμαίων.

Ἐ. Ἀθήναις, 6 Ἰουλίου 1834.

Εἰς τοὺς Ἄγγλους, εἰς τοὺς Γάλλους, τῶν ἐθνῶν φωστῆρας ὄλων,
 ἔχοντες στρατοὺς ἀμέτρους, χιλιοτριήρη στόλον,
 Πόσον πρέπει τὰς παλάμας νὰ κρατῶσι τῆς Ἑλλάδος!
 Εἰς τὰ μέτωπά των ὄντως χρεώσεται δάφνης κλάδος!

Ποία δόξα ἔταν ἓνα εἰς ἀκάτιον Τασσαῖον
 Ἄγῳσι περρουργημένον ὡς Ἀνίσαν κολοσσαῖον,
 Καὶ συνθλῶσιν ὡς πυρῶδη κάτοπτρα τοῦ Ἀρχιμήδου
 Τοῦ Φιλήμονος τὰς πλάκας, τὰς σελίδας τοῦ Λεβίδου!...

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, δι' αὐτὴν τὴν κατοχὴν σου
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν ἀδάμαστον ψυχὴν σου.
 εἰς ἠρώισσαν ἐτοίμην εἰς τὰ ξίφη νὰ πηδήσῃς
 Σε κρατεῖ ἀπὸ τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὴν ὄσφυν ἡ Δύσις.

Μὴ ἐρυθριᾷς, πατρίς μου, διὰ τὴν ἀποτυχίαν
 Αὐτὴ μάλιστα κηρύττει τὴν μεγάλην σου καρδίαν.
 Μόνη ὄρησας ἐν ἕσσω Τούρκων, Βρεττανῶν καὶ Γάλλων,
 εἰς εἰς ἄνθρωπος τὰ στέρνα πρὸς ἐχθροὺς χιλίους βάλλων.

Ἄν δὲν ἔτρεχες εἰς τ' ἄκρα Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου
 Ἐπὶ παγετῶν πατοῦσα μετὰ στήθους διαπύρου,
 Αὐστηρῶς ἐπέκρινέ σε καὶ ὁ νῦν καὶ μέλλων χρόνος.
 Ἄλλ' ὑπείξεις εἰς τὴν βίαν; ὁ βιάσας αἰσχρὸς μόνος.

Διαμαρτυρήσεις ἦσαν θαυμασταὶ πρὸς τοὺς Συμμάχους
 Αἰ πλανήσεις τῶν υἱῶν σου εἰς χειμάρρους καὶ εἰς βρόχους.
 Ὅσα ὄχι, σάρκες ὄχι, ἀλλὰ κίνησις καὶ πνεῦμα,
 Εἰς τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου δὲν ὑπήκουσαν τὸ πνεῦμα.

Ἀγγλοὶ ἔστρεψαν καὶ Γάλλοι τὰ τρισχιλίαι των ὄλα
 Εἰς Ἐρμούπολιν, εἰς Πάτρας, εἰς Ἀθήνας τηλεβόλαι·
 Ἀλλὰ σὺ, Ἕλλάς, τὴν μόνην ἀτιμίαν ἐφοβήθης·
 Εἰς τὴν Οἴτην ὡς ὁ μέγας Ἡρακλῆς ἐπυρπολήθης.

Ἕλληνας, καὶ πάλιν παῖδες ἀνεφάνητε ἡρώων
 Καὶ τὸ αἶμα εἰς τὰς φλέβας διασώζοντες πατρῶων.
 Εἰς τρεῖς χώρας κατὰ Τούρκων ἀντετάξατε τὰ στήθη,
 Ὅπου τῶν ἐθνῶν ἡ τύχη τρεῖς τὸ πάλαι διεκρίθη.

Εἰς τὰ Φάρσαλα σὲ εἶδον τρέχοντα τῆς Θεσσαλίας,
 Ἐκεῖ ὅπου περὶ Ῥώμης, περὶ μονοκρατορίας
 Ὁ Πομπήϊος καὶ Καῖσαρ ἔδραμον φιλονεικούντες
 Καὶ τοὺς ἄνω τοῦ Ὀλύμπου Θεοῦ ἔτι διαιροῦντες.

Κιχτὰ τῶν δειλῶν τυράννων φέροντες γενναίους κτύπους
 Ἄλλοι τῆς Μακεδονίας ἐζητεῖτε τοὺς Φιλίππους,

Ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Βροῦτος συγκρουσθεὶς μετ' Ἀντωνίου
 Διὰ τὴν ἐλευθερίαν ἔπεσε τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὸ Ἄκτιον οἱ ἄλλοι ἐπετάτε τῆς Ἠπείρου
 Ὄπου μείναντες τοῦ κόσμου κυριάρχαι ὀλοκλήρου,
 Συνεπλάκησαν γανναίως εἰς τὸ ἀλμυρὸν πεδίον
 Ὁ Ἀντώνιος καὶ Καῖσαρ Αὐγούστος περὶ πρωτείων.

Σὺ, ὦ Παλμερστὼν, αἰσχύνου· κατεψεύσθης εἰπὼν ὅτι
 Ἐκουσίως τῆς Ἀγγλίας ὁ λεόπαρδος ὑπνώττει,
 Ἄν ὑψώσωσιν ἐξαίφνης κεραλὴν ἐλευθερίας
 Τὰ κυπτὰ καὶ δοῦλα ἔθνη τῆς τυραννικῆς Τουρκίας.
 Πίστιν ἔδωκαν εἰς ὅσα ἐλελεῦ σὺ ἐξεσφάνεις,
 Καὶ σὺ σήμερον τοὺς δίδεις τὸ βραβεῖον τῆς ἀγχόνης!..

Τὴν ἀτίμητον ὁ Ἕλληρ ἤθελεν ἐλευθερίαν.
 Δι' αὐτὴν ὁ Πύμ, ὁ Ἄμδεμ καὶ Κρόμβέλλο; εἰς Ἀγγλίαν
 Ἐκοψαν τὴν ἐστερμένην κάραν τοῦ Καρόλου Πρώτου.
 Δι' αὐτὴν τοσαῦται γλώσσαι Συνεδρίου πολυκρότου
 Τὸν ἄθων Λουδοβίκον ἔστειλαν εἰς λαιμητόμον.
 Ὅ,τι σεις δι' ἔργων τόσων ἐζητήσατε ἀνόμων
 Πταίει ἂν ζητῆ νομίμως τὸ φωτίσαν τὴν γῆν γένος,
 Πταίει ἂν ζητῆ ὁ Ἕλληρ καὶ ἀνέστη ὠπλισμένος;..

Κατακτήσεις τῆς Ῥωσσίας ἐφοβήθητε... Πλὴν ἄμα
 Εἶδετε τοῦ Μενσικίεφου εἰς Βυζάντιον τὸ δρᾶμα,

Πρὸς τὸν Γίγαντα τῶν Ῥώσσω, πρὸς τῆς Ἄρκτου τὸν Ἄντατον
 Ἐπρωτεῖνατε μονάρχην τοῦ Βοσπόρου Εὐρωπαϊῶν,
 Ἐφορον εὐθυδικίας εἰς ἀθλίας φυλάς τόσας
 Ἰπὸ τόσῃν τυραννίαν σήμερον ἀγωνιώσας; . .

Ὅχι· τοῦ Χριστοῦ τὰς ποιμένας, Θεομάχοι, πολεμεῖτε
 Καὶ τοὺς Τούρκους ἀγαπάτε καὶ τοὺς Ἕλληνας μισεῖτε.

Ἐν Ἀθήναις, 8 Ἰουλίου 1854.

Εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θησέως, ἀντηχοῦσαν ἐκ τυμπάνων,
 Φρουρὰν θέντες μετὰ πλέον ἢ τριάκοντα τυράννων,
 Πλέουσιν οἱ τοῦ Σουλτάνου σύμμαχοι πρὸς τὴν Ταυρίδα,
 Ἄργοναῦται χρυσοῦν δέρας κυνηγοῦντες εἰς Κοχλίδα.

Καταθλίβει τὴν Ἑλλάδα βαρυσίδηρος δουλεία.
 Πᾶσα λόγου καὶ γραφίδος ἔπαυσεν ἐλευθερία.
 Στρατοδίκαι τῶν Ἑλλήνων καθιδρῦθησαν οἱ Γάλλοι.
 Καὶ κατέλαβε τοὺς πάντας λύπη καὶ σιγὴ μεγάλη . . .

Εἰς τὴν κάραν φέρει ἄχθος πέτρινον ἡ Καρυατὶς
 Καὶ κρατεῖ διὰ τῶν δύο βραχιόνων τὴ πλευρὰ τῆς,
 Ἄνω δὲ τῶν Προφυλακίων εἰς τὸ Ἐρεχθεῖον μένει
 Δειχομένη πῦρ ἡλίου, ἀλλὰ μὴ ζωπυρουμένη.

Ἡ Ἑλλάς ἀπελιθώθη, ὡς αὐτὴ, καὶ ἡσυχάζει·
 Τῆς Ἀνατολῆς τὸ βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν βαστάζει·
 Ἡ τοιχοκτιστος καὶ δούλη πτύεται, καταγελαῖται·
 Ἄλλὰ Καρυατὶς, Ἄγγλαι, τοὺς Ἑλγίνους καταρᾶται.

Πάνδημος ἡ θλίψις· ὅλοι στόματα κλειστά κρατοῦσιν.
 Ὅλων ὅμως οἱ πυρώδεις ὀφθαλμοὶ συνωμοτοῦσιν.
 Ἡ ἀνθρακικὰ τηρεῖται εἰς τὴν πέτρην κρυπτομένη,
 Καὶ πνοὴν ἀνέμου μίαν πρὸς ἀνάλαμψιν προσμένει.

Εἰς τοῦ Ἰμηττοῦ τοῦς πόδας· εἶδα ἔνοπλον ποιμένα
 Ἔστρεψε τὰ ὄμματά του πρὸς ἐμὲ δακρυβεγμένα
 Κ' ἔφρυγεν, εἰς τὸν ἄερα ἐκκενῶν τὸ πυροβόλον...
 Ὁ ποιμὴν αὐτὸς ἐκφράζει τὴν ἀπελπισίαν ὄλων.

Συχνὰ μόνος διατρέχω τὴν ὁδὸν τῆς Ἐλευσίνας·
 Ἄπκντῳ συστρατιώτῃ, ἡ πατέρας τῆς Τροϊζῆνος.
 Καὶ με λέγων· « Ἡ χεὶρ σου πλέον καὶ αὐτὴ δὲν γράφει;
 « Εἰς τὸν τάφον τῆς πετρίδος καὶ ἡ Μοῦσά σου ἐτάφη; »
 Δακτυλοδεικτῶ τὸν Ἄγγλον, ἢ τὸν Γάλλον διαβάτην,
 Καὶ « εἰς μάτην ὄλα ! » κράζω· « μὴ ὄθοι, αἷματα εἰς μάτην ! »

Εἰς τὰς καιομένας στέγας τοῦ Βουλευτικοῦ σὲ εἶδα,
 Γερμανέ ! .. πικρὰ ἐθρήνηεις, ἀλλ' εὐλόγεις τὴν πατρίδα.
 Ἐφερεις, κατὰ τὴν νύκτα τῆς πυρκαϊᾶς ἐκείνην,
 Εἰς τὸ μέτωπόν σου μίτραν ἀπὸ αἷματα κοκκίνην,
 Καὶ μὰς εἶπες· « Εἰς τὰς φλόγας καὶ συντάγματα καὶ νόμους !
 « Λάθετε τῶν βράχων πάλιν, πάλιν τῶν δρυμῶν τοὺς δρόμους !

«Τῆς Ἑλληνικῆς οἱ Φράγχοι ἄρπαγες αὐτονομίας,
«Σὰς ἀποστεροῦσιν ἔτι καὶ Βουλῆς καὶ Γερουσίας.»

Δικτί, εὐθὺς ὡς λάμψη πλοίου μακρυνοῦ σημαία,
Πᾶν ἐργόχειρόν του ρίπτει ὁ λαὸς καὶ ζητεῖ νέα ;
Πῶς, τοὺς Πρέσβεις τῶν Συμμάχων ὅταν βλέπη λυπομένους,
Αὐτὸς χαίρει προμαντεύων αἴσια περὶ τοῦ Γένους ; . .

Ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ταυρίδᾳ περὶ τοῦ παντὸς δικάζει
Καὶ μετέωρον τὴν Δύσιν, τὴν Ἀνατολὴν βαστάζει
Τὴν ῥομφαίαν τῆς ἡμῶν καὶ τὸν θυρεὸν ἡ ἄλλη
Εἰς τὰς θείας πλάστιγγάς του πρὸς βροπὴν τῆς στάθμης βάλλει...

Ἄρκτος, Δύσις πολεμοῦσιν εἰς τὰς πύλας τῆς Ἀσίας.
Φαίνεται ὁ Μέγας Πέτρος, ὁ δημιουργὸς Ῥωσσίας,
Καὶ ὡς βόρειον ἐκλάμπει σέλας τὸ διάδημά του,
Κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνικητοῦ ἰδοῦ ἔρχονται Σαρμάτου
Ἡ Μεγάλη Ἐλισάβετ, ἡ διὰ μακρᾶς τριαίνης
Τοὺς ὠκεανούς ἐκ βάθους σείουσα τῆς οἰκουμένης,
Καὶ ὁ Πρῶτος Ναπολεὼν ὁ χλαμύδας εἰς ἀρπάσας,
Ὁ περιβληθεὶς τὰς δύο καὶ τὰς τέσσαρας μοιράσας
Ἐκ κτίσεως δὲ κόσμου ποτὲ σπάθης βαρυτέρας
Δὲν ἐπέπεσεν ὁ κτύπος κατ' ἀσπίδος εὐρυτέρας.

Προχθὲς πλοῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Νάξον προσωρμίσθη
Ἐκ πυροβολημοῦ τοῦ ὁ αἰγιαλὸς ἐσεισθη,

Καὶ ὁ ναύκληρος ἐβόα· «Νίκη, νίκη τῆς πατρίδος!
 «Ἄφησεν ἡ Συμμαχία τοὺς λιμένας τῆς Ταυρίδος.»
 Τὰ ἐπιτραχήλιά των Ἐφημέριοι φοροῦντες,
 Ἐν βαθείᾳ κατανύξει τὸν Θεὸν δοξολογοῦντες,
 Ἐκραζον μετὰ τοῦ πλήθους· «Ζήτω ἡ Ὀρθοδοξία!
 Φωνὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, φωνὴ λέγουσα μυρία (35)!

Εἰς τὸν Πάρηνν χιονίζει... χιὼν φίλη καὶ ὠραία!..
 Ἡ αὐτὴ χιὼν τῆς Μόσχας πίπτει ἄρα ἐν Κριμαίᾳ,
 Ἡ χιὼν, ἡ τὸν Ἀρτίλαν σαβανώσασα τῶν Γάλλων
 Ὅτε ὤθει ὠπλισμένον ἓνα κόσμον πρὸς τὸν ἄλλον;

Ζητῶ λήθην τοῦ παρόντος εἰς ἀρχαίας ἐνθυμήσεις,
 Ἄνεσιν ψυχῆς ὀλίγην εἰς διηνεκεῖς πλανήσεις,

Καὶ διάγω τὰς ἡμέρας

Τὰ μνημεῖα περιτρέχων ἀπ' αὐγῆς μέχρις ἑσπέρας.
 Εἰς τὰς φρένας μου ἐκάστη τῶν προγόνων ἀριστεία
 Κατ' αὐτὰς τὰς ἐκδρομάς μου παριστᾶται πελωρία,
 ὧς εἰς λίμνης βυθὸν, ὅπου διαυγῆ νερὰ κοιμῶνται,
 Ἠλισστερῶν ὀρέων κορυφαὶ ἀντανακλῶνται.

Μ' ἔζωσαν τοῦ Μιλτιάδου ἀναμνήσεις χθὲς μεγάλαι.

Τὸν Ναὸν ἀφήσας, ὅπου εἰς τὴν Νέμεσιν τὸ πάλαι

Ἄγαλμα κατὰ βαρβάρου

Ἰδρυσαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἰδίου τοῦ μωμάρου,

Ἐφιππος εἰς τὸ πεδῖον ἔτρεξα τοῦ Μαραθῶνος (36).

Τῶν Περσῶν ἐκεῖ τὸν τύμβον διεφύλαξεν ὁ χρόνος (37),

Καὶ κατὰ τὴν παραλίαν στήλαι παλαιτάτου εἶδους

Λέγουσι ποῦ ἔτι κεῖνται οἱ νικήσαντες τοὺς Μήδους.

Καὶ εἰς τάχτας ἐπροχώρουν πλατὺ ἔλος διαβαίνων.

Πλὴν προσέκρουσα εἰς λίθον ὑπὸ ὕδωρ κεκρυμμένον,

Καὶ βαθὺς ἠκούσθη κτύπος,

Κ' εἰς τοὺς ὀπισθίους πόδας ἀνκτιναχθεὶς ὁ ἵππος

Μὲ διέσειε, καὶ μόλις τὰ ἡνία του ἐκράτουν. . .

Ἐκυψα, καὶ εἶδα ὅτι πέτραν μνήματος ἐπάτουν. . .

Καὶ ἀπὸ τῶν ἐνδομύχων τοῦ καλαμηφόρου τόπου

Ὡς ἀπὸ τοῦ κάτω κόσμου φωνὴ μ' ἐπληξεν ἀνθρώπου. . .

«Διατί, νεκρὲ, γογγύζεις; ἔκραξε καὶ πῶς στενάζεις;

«Μὴ σ' ἐβάρυνε τὸ μνήμα καὶ ἀσθμαίνων τὸ βαστάζης;

— Ἄνθρωπε! οὐχὶ τὸ μνήμα,

« Ἀλλὰ τὸ σιδήρεόν σου καὶ κροταφοκτύπον βῆμα.

« Ἐφιππος τὴν κεφαλὴν μου καὶ πατεῖς καὶ διαβαίνεις

« Καὶ εἰς τοὺς προπάτοράς σου, ὡς οἱ ξένοι, ψυχρὸς μένεις.

« Ἔσεισα ἐγὼ, πρὶν πέσω, λόγχην Μαραθωνομάχου.

— Φωνὴ σὺ τοῦ Στησιλάου, ἢ φωνὴ τοῦ Καλλιμάχου (38);

— Φωνὴ τίνος μὴ ἐρώτα· πύλη Ἄδου σοὶ τὴν στέλλει·

« Εἰς κῦτά, ὦ διαβάτα, τὰ σωθέντα μόνα ἔλη

« Ἐφυγάδευσα τὸν Δάτιν,

« Τελευταίην τυχὸν τὴν πρώτην ὄλων καὶ ὠραιοτάτην

« Κατ' Ὀλυμπιάδα μέσσην ἐβδομηκοστήν δευτέραν

« Καὶ τοῦ βοηδρομιῶνος ἕκτην δύουσαν ἡμέραν (39).

« Ἡ γραφὴς τοῦ Πολυγνώτου εἰς τοὺς Ἀθηναίους φίλην

« Τὴν εἰκόνα μου προσῆψεν εἰς Στοᾶν τῶν τὴν Ποικίλην.

« Σήμερον πῶς ἀνευρίσκω τὴν ἀρχαίαν Κεκροπίαν,

« Τὴν διώξασαν τοὺς Ἡέρας· καὶ τὸν τύραννον Ἰππίαν !

« Εἰς τὸ ἄστυ ἀναβάνω·

« Σάλπισμα κατὰ Γαλάτου, κατὰ Βρεττανοῦ προσμένω·

« Ἕλληνας ζητῶ γηηνίους, Ἕλληνας ζητῶ ἀρχαίους·

« Ἄλλ' Ἀθήνας μὴ εὐρίσκων, μὴ εὐρίσκων Ἀθηναίους

« Καὶ βροχῶρον ἐθνῶν μόνον ἀπαντῶν τὴν δεσποτείαν,

« Ἀθυμῶ καὶ εἰς τοῦ τάφου ἐπιστρέφω τὴν σκοτίαν.

« Τὸν ἀπόγονον τοῦ Μήδου πρὸ μικροῦ ἐπολεμεῖτε,

« Ἡπειρον καὶ Θεσσαλίαν ἄπασαν συνεκινεῖτε,

« Καὶ ἠχῶ πικρῶν πικρῶν

« Ἡγειρον ἡμᾶς· ἐκ νέου εἰς τὸ σκότος τῶν μνημάτων.

« Κακοδαίμονες ! πῶς ἤδη κάτω κλίνετε τὸ δόρυ ;

« Ἐπειδὴ κατέχον ξένοι τὰς Ἀθήνας ἀπλοφόροι,

« Ἐπτοήθητε καὶ πάντες· παραιτεῖτε Οἴτην, Ὄσσαν,

« Πίνδον, Ὀλυμπον καὶ Τέμπη, ξίφος, κάλαμον καὶ γλῶσσαν.»

Ἡ φωνὴ κατεβυθίσθη, καὶ καθὼς εἰς πίπτων λίθος
 Εἰς τὸ βάθος τῶν βράθρων ἀνεγείρει κρότων πλήθος,

Χίλιαι φωναὶ συγχρόνως

Ἦχησαν καὶ τὸ παιδίον ἔτεισαν τοῦ Μαρχθῶνος,
 ὣς βοῶν καὶ ἀλαλάζων ὁ στρατὸς τῶν Ἀθηναίων
 Νὰ ἐζήτει ἐκεῖ κάτω πόλεμον πρὸς τ' ἄνω νέον,
 ὣς μυριοὶ ὁμοῦ ἄνδρες κάτωθεν τὴν γῆν νὰ ὤθουν
 Καὶ τὴν διώξιν τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἄγγλων νὰ ἐπόθουν . . .

Εἰς τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων, εἰς τὰ φωσφορώδη ἔλη
 Σπινθηροβολοῦντα τότε εἶδα φάσγανα καὶ βέλη,
 Εἶδα περικεφαλαίας,
 Μακροθηματούσας εἶδα πανοπλίαις κολοσσαίαις,
 Καὶ θωράκων καὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν συγκρουομένων,
 Καὶ τυμπάνων ἀντηχούντων, καὶ φελάγγων συνθλωμένων,
 Καὶ ἀνδρῶν παιανίζόντων, καὶ χρεμετιζόντων ἵππων,
 Ἴππων ἐδαφοπλητάντων ἤλουσα μιγάδ' ἀκτύπον.

Ἐν Ἐλευσίῃ 6 Νοεμβρίου 1854,

Τῶν Συμμάχων νέα πράξις, κορωνίς πασῶν τῶν ἄλλων,
 Ἀσπαστὴν τὴν Ἐλευσίν των καθιστώσα ἔτι μᾶλλον ! . .
 Ὅ,τι ὄ,τι οὐδ' ὁ μέλλον μέλλει νὰ πιστεύσῃ χρόνος,
 Ὁ ἐν Πειραιεῖ στρατὸς των ἐκουσίως λαοκτόνος,
 Καὶ τοὺς νόμους τῆς υἰείας πατῶν ἤλθεν εἰς Ἀθήνας
 Καὶ τὰς ἐπὶ Περικλέους σκηνὰς ἔφερεν ἐκεῖνας.

Εἰς ἐπτὰ ἡμέρας μόνας, ὡς ἡ γῆ νὰ διεσχίσθη,
 Τὸ ἐν δέκατον τῶν ζώντων εἰς αὐτὴν κατεβυθίσθη.
 Ἐφυγεν ἡ ἄλλη πόλις, καὶ ἡ Κατοχὴ ξιφήρης
 Ἐπετῆρει κενούς οἴκους, κατεπάτει τάφους πλήρεις.

Ἐτρεχον γυναῖκες, ἄνδρες νέοι, γέροντες, παιδιὰ
 Εἰς τὰς πέριξ κωμοπόλεις καὶ τὰ γείτονα χωρία,
 Ἐκαστος ἀφίνων ἓνα συγγενῆ πεφιλημένον
 Εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Ἄδου εἰς τὴν κατοχὴν τῶν ξένων.
 Ἄλλ' ὁ φόβος τῆς πανώλους μὴ γνωρῶζων εὐσπλαγχνίαν,
 Ἐκλείει πρὸς τούτους πᾶσαν ἀνθρωπίνην κατοικίαν·
 Ἄνεμος ψυχρὸς ἐφύσα ρίπτων ἄνω των νιφάδας·
 Πειναλέοι, διψηλέοι καὶ ζητοῦντες τὰς σπιλάδας,
 Ἡμιγυμνωμένοι οὗτοι καὶ ἀσάνδαλοι ἐκείνοι,
 Ἐκλαιον, καὶ ὁ κλαυθμὸς των καὶ τὰς πέτρας συνεκίνει.

Τὸ μωρὸν ἢ νῆα μήτηρ εἰς τὰ στήθη της ἐκράτει,
 Καὶ εἰς βάτους καὶ τριβόλους ἀσθενῆς ἐβραδυπάτει·
 Αἰφνιδίως τοῦ θανάτου τὴν ἐκάλυπτεν τὸ νέφος,
 Καὶ εἰς τὸν ξηρὸν μαστόν της νεκρὸν ἔμενε τὸ βρέφος.

Εἰς πολλὰ κατὰ τὸν Πάρνην λείψανα ἐκτεθειμένα
 Ἐτρεζαν τὰ σαρκούβρα κ' ἔμειναν νενεκρωμένα,
 Ὡς εἰς πτώματα Ἑλλήνων ἐξεψύχησαν πλησίον
 Πολλοὶ Γάλλαι στρατιῶται, φύλακες τῶν Πατησίων.

Κλίνουσα εἰς τρυφερόχον λάγνηνον ἡμιθραυσμένην
 Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τὰς λύπας κεφαλὴν λευκαينوμένην,

Κλαίει τὸν Γενάδιόν τῆς, ῥήτορα τῶν στρατοπέδων
 Καὶ διδάσκαλον χιλίων φορονόμων αὐτῆς παίδων·
 Κλαίει τὸν Σπανιωλάκην, ἀρετῆς σεπτὴν εἰκόνα,
 Ὅστις εἰς τὸν κατὰ Τούρκων πολλὰ ἔπραξεν ἀγῶνα·
 Κλαίει ἐκ τῶν δώδεκά τῆς ἀθλησάντων ἀποστόλων
 Τὸν Ἀναγνωστόπουλόν τῆς, κορυφαῖον αὐτῶν ὄλων,
 Ὅστις θνήσκων, «Θάψατέ με, εἶπε, παρὰ τὸ Θησεῖον,
 Ἐμακρὰν Φράγκων, εἰς τὰ ἔργα τῶν προγόνων μου πλησίον!»

Ἐν Ἐλευσίνῃ, 8 Νοεμβρίου, 1854.

Τρέχουσι τὸ μίχσμα τῶν φέροντες καὶ εἰς τὰ ὄρη!..

Ἦλθον καὶ εἰς Ἐλευσίνα Γάλλοι χθῆες χολεροφόροι.

Ἰψῶσαν αὐτοὶ τὰ ὄπλα, ὅτε ἡ πτωχὴ πολίχνη

Ἀπεσόβει φοβουμένη τὰ πανώλεθρά τῶν ἴχνη.

Ἄλλ' ἀντέταξε τὴν βίαν ὁ λαὸς κατὰ τῆς βίας,

Κ' ἔφυγον μακρὰν σὶ Γάλλοι τῆς μικρᾶς του συνοικίας.

Φεύγοντας πρὸς τούτους εἶπα· «Τῆς γῆς ἔχει τὴν κατάραν

«Καὶ εἰς λαιμητόμον κύπτει τὴν κακοποιάν του κάραν

«Ὁ κατακτατῶν τὸν νόμον τῆς υἰείας εἰς τὰ Κράτη.

«Ὁ Θεὸς δικαιοκρίτης, θάνατον ἐπιφυλάττει

«Πρὸς τὸν Μοίραρχον τῶν Γάλλων, ὅστις θηριώδης μείνας

«Τὸν χολερικὸν στρατὸν του ἔττειλεν εἰς τὰς Ἀθήνας.»

Εὐπιστο, ἐγὼ! ἠγάπων τὴν Γαλλίαν ὡς πατρίδα

Καὶ ἀνέθετον εἰς ταύτην τῶν Ἑλλήνων τὴν ἐλπίδα.

Εὐπιστος ἐγώ ! τοὺς Γάλλους ἀδελφούς μου ἐθεώρουν
Καὶ μετὰ τοῦ Βεραγγέρου κελαδῶν τοὺς παρηγόρουν,

Ὅτε χεὶρ τῆς Εἰμαρμένης

Εἰς τὴν χεῖρά των τὸ σκῆπτρον ἔθραυσε τῆς οἰκουμένης.

Ποῦ τὸ εὐγενὲς ἐκεῖνο ἔθνος σήμερον τῶν Γάλλων,
Τὸ διὰ τοῦ Λαφχέττου καὶ ἠρώων τόσων ἄλλων
Ἄπαλλάξαν τοῦ ζυγοῦ τῆς τὴν μητέρα τοῦ Φραγκλίνου
Καὶ λυτρῶσαν τὴν Ἑλλάδα ἔμπροσθεν τοῦ Ναβχρίνου,

ἔθνος εὐχαρι, γενναίων,

ἔθνος πρηνῶν, ῥητόρων, φιλοσόφων, ἠγιθέων ;

Ὡς οἱ λέοντες, ὅπότεν χυθὲν αἷμα ὀσφρανθῶσιν,
Ὀνοχας, οὐρανὸν καὶ χαίτην σιγκανοῦσι καὶ λυσσῶσιν,
Οὕτως, ἂν οἱ Γάλλοι νίτρον αἰσθηνθῶσιν εὐωδίαν,
Ἄνορθοῦνται μακρινῶν πνέοντες θηριωδίαν,

Καὶ ἡ δεξιὰ των ἀτέρει

Τὸν ἀρχισαγέχ, ὅστις τὸ ἀρεμάνε; των τρέφει.

Τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα πανταχόθεν ἤδη ῥέον
Εἰς αὐτοὺς ὁ Βοναπάρτης ποτὸν δίδει φρικαλέον,
Τοὺς μεθύει, τοὺς σκοτίζει καὶ τοὺς πόδας των δεσμεύει.
Γίνονται αὐτοὶ σκιρτῶντες τῆς Ἀνατολῆς ἢ χλεύη,

Ἡμᾶς δὲ κυπτοὺς ζητοῦσιν,

Ἐπειδὴ ἔμπρὸς εἰδώλου καὶ αὐτοὶ γονυπετοῦσιν.

Ἄλλὰ τὴν πολύτιμόν των δώσαντες ἐλευθερίαν,
 Ἐλαβον ἀντάλλαγμα τῆς τῶν ἐθνῶν τὴν βασιλείαν,
 Ἡ τὰς ἐν Μαρέγκῳ δάφνας Νηπολιόντος Ἰπάτου; . .
 Ἡ Γαλλία τάφος μέγας, ὅπου μόνον τοῦ θανάτου
 Ἡ κατήρεια δεσπόζει!

Τοῦ θανόντος Βοναπάρτου ἄδοξον τὸ πτώμα ὄζει! . .

Ἰμεῖς ἤλθετε, ὦ Γάλλοι, πρὸς δουλείαν τῶν Ἑλλήνων,
 Καὶ ὁ Ἕλληρ ἐγὼ χεῖρα πρὸς ὑμᾶς τοῦς Γάλλους τείνων
 Σὲ καλῶ καὶ εἰς τὴν δόξαν καὶ εἰς τὴν ἐλευθερίαν.
 Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Γαλλία ζῶσαι ὑπὸ τυραννίαν,
 Ἐνὰ ἔχουσι δεσπότην

Καὶ τῶν δύο φυλακῶν τῶν ἐνα ἔχουσι δεσμώτην.

Ἐν Λεβαδείῃ, 18 Νοεμβρίου 1834.

Φέρων τὴν ἔργην τοῦ ἔθνους εἰς τὰ στήθη μου δριμεῖν
 Καὶ τοὺς ξενοκράτας φεύγων, ἐφθασα εἰς Λεβαδειάν.
 Ἄλλ' ἐν ᾧ τὴν ἀπαισίαν αὐτῶν μνημὴν ἀποκρούω,
 Κατὰ Φράγκων ὀμιλοῦσαν καὶ τὴν πέριξ γῆν ἀκούω.
 Τὴν διέβησαν πρὸ πλέον δισχιλίων ἐτῶν ἤδη,
 Καὶ αὐτὴ κατὰ τῶν Φράγκων μαρτυρία; ἔτι δίδει.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τοὺς πόδας, εἰς Ἀράχωβαν τὴν κώμην,
 Ἰπὸ στέγην ἱερέως κατ' αὐτὰς ἐξενιζόμεν,
 Καὶ ἀπὸ τοῦς ἀροτῆρας βόας του ἐκτεθαμμένον
 Θυρεὼν ἀρχαίων εἶδα ἐνθυμίζοντα τὸν Βρέννον (40).

« Καθ' ἡμῶν λοιπὴν ἀρχήθεν ἐχθρὰ, ἐκραζα, ἡ Δύσις ! »

Καὶ ὁ φίλος μου, σπουδαῖος καὶ χρηστὸς ἀνὴρ ἐπίσης,

« Εἰς ἡμᾶς τὸ πάλαι εἶπεν, ἡ Γαλλίᾳ παραδόξως

« Χολὴν ἔδωκεν, ὡς δίδει ἀντὶ μάννα ἤδη ὄξος . . .

« Ἄκουέ τα, καὶ ἂν ἔχῃς γνώσεις, τέκνον μου, ποικίλας.

« Τοὺς Δελφούς ὀφθαλμιῶσαι, ἤρχοντο εἰς Θερμοπύλας

« Ἐκατὸν πεντήκοντά της πέζομάχαι χιλιάδες,

« Καὶ ἰππέων λογχοφόρων ἑξ-καὶ πλεον μυριάδες,

 'Ο στρατάρχης αὐτῶν Βρέννος, γ' ἀναθήματα τοῦ Κροίσου

« Καὶ τοὺς Θησαυροῦ, ἐπόθει ναοῦ τόσον πολυχρύσου.

« Διαβῆς τὸν βαθυρρέειτην Σπερχεῖδον ἐπὶ γεφύρας

« Καὶ εἰς τῆς Ἑλλάδος φάσας τὰς φυλαττομένας θύρας,

« Μάχην κρατεράν συνῆψε, καὶ οἱ Ἕλληνες ξιφῆρεις

« Πρὸ τῶν στενωπῶν ἐπήδων ἀπὸ ελαφράς τριήρεις.

 « Ἄφ' οὗ μέγα ἐκεῖ μέρος τῶν ἀγρίων τοῦ ταγμάτων

« ὦλεσεν εἰς τὰς παρόθους καὶ τὰ βῆθη τῶν τελμάτων,

« Παραιτήσας τοὺς νεκροὺς του εἰς τὰ βῆμα τῶν ὀρνέων

« Ὀσφρυνθέντων τὴν βορὰν των ἐκ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων,

« Εἰς τὸ ἱερόν ἀνέβη Ἰθηνᾶς τῆς Θετταλίδος

« Ἐν ᾧ δ' ἔθιγε τὸν πλοῦτον τῆς χρυσίνης τῆς ἀσπίδος,

« Ὁ Τελέσαρχος ἐξαίφνης καταβῆς ἀπὸ τὴν Οἶτην

« Ἐφυγάδευσε τὸν ξένον ταῦτον ἱεροσυλήτην.

 « Ἄλλ' ὀπλίτας γεγαντώδεις οὗτος τετρακισμυρίους

« Καὶ ἀκοντιστὰς ἰππότας περὶ τοὺς ὀκτακκοσίους

« Ἔστειλεν εἰς τὰς Καλλίαις, πόλιν τότε πεμπλουσίαν·
 « Καὶ βάλόντες οἱ Γαλάται πῦρ εἰς πᾶσαν τῆς οἰκίαν,
 « Ἦρπασαν ἐσθῆτας, σκεύη, χαλκὸν, ἄργυρον, χρυσίον,
 « Καὶ τὸ ἄρσεν γένος ἔλον ἔσφαζαν εἰς μακελλείον. . .
 « Αἱ γυναῖκες καὶ παρθένοι αἱ πολλὰὶ αὐτοκτονοῦντο,
 « Καὶ δι' ἀτροφίας ἄλλαι τῆς ζωῆς ἀπεστεροῦντο,
 « Θνήσκουσαι δὲ ἢ θανοῦσαι εἰς τοὺς κόλπους τοῦ θανάτου
 « Ἐπανεύρισκον τὴν ὕδριν ἐνὸς πάντοτε Γαλάτου. . .
 « Οὐδεμίαν ἐλυποῦντο ὀλικίαν τῆς θηρίας!
 « Καὶ θηλάζοντα τὰ βρέφη ἀποσπῶντες ὡς ἀρνία,
 « Ἐτρώγον αὐτῶν τὰς σάρκας, ἔπινον αὐτῶν τὸ αἷμα. (41)
 « Πρὸς τὸ ἐν Δελφοῖς Μαντεῖον τέλος ἔστρεψαν τὸ βλέμμα.
 « Ἄλλ' ὁ Παρνασσὸς τοὺς εἶδεν, ἀπὸ φοῖβικῆν ἐσαλεύθη,
 « Καὶ πολλὴ ἀνθρώποφάγος στρατὸν ἐξωλοθρεύθη,
 « Ὅτε ἔνωθεν μεγάλα ἀποχωρισθέντες λίθοι
 « Κατεπλάκωσαν ἐκείνων διαβαίνοντα τὰ πλῆθη.
 « Τρομεροὶ Ἑλλήνων λόγοι ἐξῶσαν τὸν Βορέηνον τότε.
 « Κατεκόπησαν οἱ πλείστοι τοῦ βαρβάρου στρατιῶται,
 « Καὶ αὐτὸς τρωθεὶς βαρέως, πεσὼν δὲ εἰς τὴν κραιπάλην,
 « Τὴν ὑστερινὴν πνοὴν τοῦ ἄρπασεν εἰς τὴν φιᾶλην. »
 Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ γέρον, καὶ ἡ πᾶλλουσα φωνὴ του
 Καὶ ἡ τρέμουσα ὄφρυς του εἶχεν θεῖόν τι Λευίτου
 Καὶ τὸ καλυμμαύχιόν του εἶπεν ἔτι ἀποσπᾶσαι·
 « Εἰς τοὺς ἄκταντας αἰῶνας, εἰς τὰς γενεὰς ἀπάσαι,

« Μὴ Κελτὸς καὶ μὴ Γαλάτης καὶ μὴ Γότθος πόδα βάλῃ
 « Εἰς τὴν χώραν ὅπου μύρτος, ὅπου ροδοδάφνη θάλλει! . .

« Ὅτε ὤφθη οὐρανόθεν ἔμπρους καὶ ἀπεσταλμένος
 « Διονύσιος ὁ Ἕλλην εἰς τῶν Γαλατῶν τὸ γένος,
 « Κολοσσὸς ὁ ἱεράρχης χαλκοῦς εὖρε καὶ πυρίνους
 « Ὅπου ἔκαιον Δρυῖδαί· τοὺς λαοὺς ὡς εἰς καμίνους. . .
 « Καθημέρωσαν ὁ Ἕλλην τὸν ἀνθρωποπότην Γάλλον,
 « Καὶ τὸν Ἕλληνα ὁ Γάλλος ὑπὲρ πάντα μισεῖ ἄλλον! »

Ἦρὸς ἐμὲ αὐτὸν στραφῆτε καὶ ἀκράσθητε ὅσα
 Εἰς σᾶς λέγει, Ἄγγλε, Γάλλε, ἡ Ἑλληνικὴ μου γλῶσσα

Περὶ τῶν Ἑλλήνων ὅλων·

Οὐδὲν δύνασθε εἰς ταύτην τὴν ἀρχαίαν οἰκουμένην,
 Τὴν νοήμονα φυλὴν τῶν καθιστῶντες εἰς σᾶς ξένην
 Δι' ἀλλεπαλλήλων δόλων.

Ἀπὸ Ταίναρον εἰς Αἴμον αὐτὴ ἔχει τὴν Εὐρώπην,
 Αὐτὴ ἔχει τὴν Ἀσίαν ἀπὸ Κύπρον εἰς Σινώπην

Καὶ εἰς τὰς ἀλύσεις οὔσα.

Εἰς προγόνους καυχωμένη τεσσαράκοντα αἰῶνων,
 Θέλει τὴν αὐτονομίαν καὶ τὸν πάτριόν της θρόνον

Μετὰ πάντων συμμαχοῦσα.

Χθὲς αὐτὴ δὲν ἐνωπλίσθη διὰ τὴν Ῥωσσίαν· ἔχει
 Ἐπολέμησαν εἰς Γόμφους τῶν Θερμουπυλῶν εἰς λόχοι

Διὰ τὴν ἐλευθερίαν·

Διὰ τὸ ἀρχαῖον σκῆπτρον τῶν Παλαιολόγων μόνον

Ἐπολέμησαν, τεσσάρων ἀποσεύοντες αἰώνων

Ἐπονείδιστον δουλείαν.

Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὸν Ἄθων κατὰ λόχων πολυάνδρων

Ἐξερύλλησαν οἱ παῖδες Πύρρων τε καὶ Ἀλεξάνδρων

Διὰ μόνην τὴν πατρίδα·

Καὶ πρὸς τοὺς ἐπαναστάτας τῶν τριῶν χωρῶν γενναίους

Ἐτεινεν ἡ Πόλις τότε τοῦ μεγάλου Περικλέους

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀσπίδα.

Ἀλλ' εἰς τὴν διπλὴν τῆς κοίτην, Ἕπειρον καὶ Θεσσαλίαν,

Σεῖς ἐπνίξατε θηλιάζον βρέφος τὴν Ἐλευθερίαν,

Ἄγγλων Ἰπατοὶ καὶ Γάλλων!

Ἀλλὰ μέχρι τῆς Πεντέλης φέροντες βαρβάρους μύρας,

Τῆς ἡρωικῆς Ἑλλάδος, σεῖς ἐδέσχετε τὰς χεῖρας,

Γότθων τέκνα καὶ Βανδαίων!

Θέλει μάχης ἡ ψυχὴ μου κατὰ τούτων τῶν φονέων.

Περῶ νύκτας καὶ ἡμέρας ὠρυόμενος καὶ κλαίων,

Κλαίων διὰ τὴν τοιαύτην τῆς Ἑλλάδος ἀδοξίαν,

Κλαίων καὶ διὰ τοῦ ὅλου Γένους μου τὴν δυστυχίαν.

Φεύγω, τρέχω ἐκεῖ ὅπου ποταμοὶ αἱμάτων ῥέουν,

Ὅπου Ῥῶσσοι κατὰ φράγκων καὶ ὀθωμανῶν πηλαίου,

Μάχαιραν καὶ πυροβόλον καὶ πᾶν ὄπλον παραιτοῦντες
Καὶ ὡς τίγρεις δι' ὀνόχων, δι' ὀδόντων πολεμοῦντες. . .

Ἕλλην! οἱ αὐθάδεις Φράγχοι τὴν πατρίδα σου ἐπῆραν.
Ἄλλ' εἰς τὴν Ταυρίδα τρέξε τὴν ἁγίαν αὐτὴν θύραν
Ὅθεν τοῦ Θεοῦ ὁ Λόγος νικητῆς διεβιάσθη,
Ὅτε τὸν Χριστὸν ὁ Ῥώσσοις Ἰσαπόστολος ἠσπάσθη.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι ἄλλοτε τὴν Πίστιν δῶρον
Παρά τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἔλαβον Ἀυτοκρατόρων.

Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν οἱ Ῥώσσοι σήμερον ἄσπρακκοί, ἄσπυροι,
ὑπὲρ Πίστειος ὑψοῦσι καὶ ὑπὲρ Ἑλλήνων δόρυ.

Ἕλληνας! ἔκει τοὺς Φράγκους καὶ τοὺς Τούρκους πολεμοῦντες
Καὶ τὰς δεξιὰς τῶν Ῥώσσων εἰς τὰς δεξιὰς κρατοῦντες,
Ἄς σφραγίσωμεν ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγώνων
Ἐνωσιν Ἑλλήνων Ῥώσσων, γενομένην ἀπ' αἰώνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς ὕδωρ μετὰ μόχθων καὶ κινδύνων
Ἐπὶ Ὀλγα, ἐτελέσθη ὁ δεσμός ἡμῶν κ' ἐκείνων.

Διὰ βαπτισμοῦ εἰς αἷμα ἱερώτερος ἢ γένη,
Εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων συνενῶν τὰ δύο γένη.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ῥωσσία δύο ἀδελφαὶ ἀς ζῶσι,
Καὶ ἀδαιρέτους ὄλους τοὺς υἱοὺς τῶν ἀς κρατῶσι·
Καὶ ὁ Ῥώσσοις τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Ἕλλην τὴν Ῥωσσίαν
Ἄς τιμᾷ καὶ ἀς λατρεύῃ ὡς μητέρα του γνησίαν.

ΑΥΣΤΡΙΑ.

Ἐν Βιέννῃ 10 Φεβρουαρίου 1855.

Ἀληθῶς ἀναγινώσκω τῆς Αὐστρίας τὴν συνθήκην,
Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη μ' ἐπιφέρει τόσην φοβικὴν;
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Τούρκων! Ἡ Αὐστρία κατὰ Ῥώσσων!
Ἡ Αὐστρία ὑπὲρ Ἀγγλων, κατ' αὐτῆς ἀθυρογλώσσων
Καὶ καλούντων αὐτὴν Κράτος πρὸς τὸ τῆς Τουρκίας ἴσον
Καὶ Μωσαϊκὸν ἐκ μίλου καὶ ἄλλων ψευδοχρύσων!

ὦ! Αὐστρία! μὴ προβαίνης πρὸλαθε τῆς γῆς τὸν ψόγον,
Μὴ ὁ μέλλων εἶπη χρόνος διὰ σὲ τοιοῦτον λόγον·
« Περιέζωσαν τρεῖς ἕνα πολεμάρχην Ῥωμαλέον,
« Ὅστις πρὸς βοήθειαν τοῦ φίλου ἔκραζεν ἀρχαῖον·
« Ἀλλὰ μοχθηροῦ προδότης δεῖξας οὗτος χαρκακτῆρα,
« Ἐτρεξεν ἐξόπισθὲν τοῦ καὶ τοῦ ἔδρασε τὴν χεῖρα. »

Ἐπιλήσιμων τῶν ἐχθρῶν σου καὶ τῶν φίλων σου, Αὐστρία,
Σύμμαχος πιστὴ τῶν Τούρκων, τῶν Ἑλλήνων πολεμίας,

Ἐάν σὺ διὰ καλάμου, ἔάν σὺ διὰ μελάνης
 «Τουρκικὴ ἀκεραιότης» γράφης ἄνω τῆς μεμβράνης,
 Ἐγραψαν οἱ Τοῦρκοι ἄνω τοῦ Ἁγίου σου Στεφάνου
 Διὰ σφαίρας καὶ πυρός τῶν «κυριότης τοῦ Σουλτάνου».

Ἰπὸ ταύτας τὰς ἐπάλξεις καὶ εἰς ταῦτα τὰ ἐδάφη,
 Ὄπου ὁ Προθυπουργός σου τὰ ὑπὲρ Τουρκίας γράφει,
 Τὰς σκηνάς του ὁ φρικώδης Καρᾶ-Μουσταφᾶς ὑψώσας
 Καὶ δικχοσίαις Τούρκων χιλιάδας συνενώσας,
 Ἐπολέμει αὐτὴν ταύτην τὴν πρωτεύουσάν σου Βιέννην
 Ἀπὸ μυριάδων μόνων πολιτῶν σου φρουρουμένην.

Αἱ παρθένοι σου ναρχίσσου; καὶ ἰάσμιους ἔσπευμέναι,
 Καθαρώτερον χιόνος ὕφασμα ἐνδεδυμένα
 Καὶ εἰς ἀργυρᾶς λεκάνας κλειθρα φέρουσαι φρουρίων,
 Ἐτρέχον πρὸς τὸν Σατράπην, τὸ ἀνίλεον θύριον·
 Ἄλλ' ἰκέτευσεν εἰς μάτην ἄγροϊ, πόλεις ἐγυμνοῦντο,
 Κατεκαίοντο οἰκίαι καὶ ναοὶ ἐβεβηλοῦντο.

Ὡς μνησοειδῆς σελήνη τείνουσα εἰς τοὺς ἀέρας
 Πρόδρομον ἀνεμοζάλης τὸ διάπυρόν της κέρας,
 Ἡμικύκλιον ἐκ γαύρων καὶ ἀγρίων στρατευμάτων
 Ἐζῶνε μακρὰς ἐκτάσεις ἀφυλάκτων τειχισμάτων.
 Ποῖος ἔσωσε τὴν Βιέννην τότε καὶ τὴν Γερμανίαν,
 Ὡς ποτὲ ὁ Καστριώτης Ῥώμην τε καὶ Ἰταλίαν;

Ἕλληνα εἰς Μκυροκορδάτος, ὁ κλεινὸς Ἐξ Ἀποφρήτων,
 Ὅστις σύμβουλος τοῦ Τούρκου εἰς τὴν ἐκστρατείαν ἦτον·
 Τὴν ἐκπόρθησιν τῆς Βιέννης εἰς αὐτοῦ τὴν ἀπληστίαν
 Ἐδειξε τοῦ πλήθους κέρδος καὶ τοῦ στρατηγοῦ ζήμιαν,
 Τὴν παράδοσίν τῆς μόνον ὡς ἐπωφελεῖ προτείνων,
 Δέλεαρ τοιοῦτον δίδων καὶ τὸ δέλεαρ μακρύνων·

Ἔως οὐ ὁ Σοβιέσκης τεσσαράκοντα κατόπιν
 Ἐχων ἄνακτας καὶ ἄλλην εὐλογοῦσαν τὴν Εὐρώπην,
 Ἐπεσαν ἀστραπηβόλος εἰς βαρβάρους ἀπροσέκτους.
 Ἐδρεπάνισε μύριους αἰμοβόρους νολέκτους,
 Καὶ ἀφείλε τὰς σκευὰς τῶν, τὰ σκηνώματά τῶν ἔλα
 Καὶ τὰ τριακόσια τῶν Χριστομάχα τηλεβόλα.

Τὰς πυκνάς τῆς ἄφρονός του γενειάδος τρίχας τίλας,
 Ὁ Βιζίρης εἰς τῆς Βιέννης ἐγκατέλιπε τὰς πύλας
 Καὶ τὴν αἱματόστακτόν του πρῶτην λαφυραγωγίαν
 Καὶ αὐτῶν τοῦ τῶν μελλόντων θησαυρῶν τὴν προσδοκίαν·
 Φθάσας δὲ εἰς Βελιγράδην, ἔδωκεν εἰς τὴν ἀγχόνην
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του ἔτι τὴν διασωθεῖσαν μόνην.

· Λέξω τι μυστηριώδες.... Ὅτε εἰς τὴν Παλαιστίνην
 Ὁ θεάνθρωπος, τὴν νύκτα τῆς ὀδύνης του ἐκείνην,

Εἰς τὸν Κῆπον Ἐλαιῶν
ἔχυνεν ἰδρωτὸς ὀρμήδους καὶ τὸν κόσμον παρηγάτο,
Ἐπὶ πρόσωπον δὲ πίπτων ἐκ ψυχῆς ἐπεκαλείτο

Τὸν Πατέρα τοῦ Θεοῦ

Κ' ἔκραζεν ἀπ' ἐμοῦ πόρρω φέρε ταύτην τὴν φιάλην,
« Ἄλλ' οὐχὶ ὡς ἐγὼ θέλω, σὺ ὡς θέλεις ποίει πάλιν! »

Τότε τὸν ἀπατηλὸν

Ἀσκασμὸν εἰς ταῦτον δίδων ὁ Ἰούδας, εἶπε· « Χαῖρε! »
Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀντίπε· « Κατ' ἐμοῦ καὶ σὺ, ἑταῖρε!

« Σὺ! προδίδεις με φίλων! . . »

Ὡ Ῥωσσία, εὐεργέτις ἀχαρίστων καὶ δολφῶν!
Ὁ τὴν χεῖρά του ἐμβάψας μετὰ σοῦ εἰς τὸ τρυβλίον
Παραδίδει σε αὐτός.

Ἄλλ' οὐαὶ εἰς τὸν προδότην! ἡ ζωὴ του πάσα θλίψις.
Αἱ στιγμαὶ του πάσαι τρόμος καὶ τοῦ συνειδότης τύψις
Δι' ἡμέρας καὶ νυκτός.

Παρακατῆ ἐθελουσίως ὁ Μονάρχης τῆς Ῥωσσίας
Ἀγαλίνωτον τὸν Ἰατρὸν, κατ' εὐχὴν τῆς Γερμανίας,
Δίδων δὲ καὶ ἄλλα δῶρα εἰς τὴν παλαιάν του φίλην
Ἀξιοπρεπῶς προτείνει τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Πύλην.

Ἄλλ' ὁ Ναπολέων θέλει πόλεμον, ἐφόδους, αἷμα,
Εἰς τὸ μέτωπόν του ἔχων ἀστερέωτον τὸ στέμμα.

Ἐνθουσιόμενος τοῦς Πρώτσους καὶ τὸν Βλοῦχερον, βρυχᾶται
Καὶ τῆς Γερμανίας ἔλκε τὴν δουλείαν μηχανᾶται.

Εἰς πολέμους γῆς ἐμπλέκων τὴν θαλάσσιον Ἀγγλίαν,
Πεζομάχον Καρχηδόνα παριστῶν αὐτὴν γελοῖαν,
Τιμωρεῖ τὴν Βαρτελώ της, τὴν Ἄγιαν της Ἑλένην,
Καὶ τοῦ Πρώτου Βοναπάρτου ἐκδικεῖ τὴν εἰμαρμένην.

Καὶ ὁ Παλιμερστῶν ὀλίγον παρὶ Γερμανῶν φροντίζει·
Ἵποσκᾶπτει τὴν Αὐστρίαν, καὶ κρυφίως ἐρεθίζει
Τοὺς βαύζοντάς τιν Ὀύγγρους, Πολωνοὺς καὶ Σαρδινίους,
Καὶ τοὺς ἀπηνεῖς ἐχθροὺς της φίλους ἔχει ἐγκαρδίους.

Ἐκ τοῦ Ἀρχηγέλου μέχρι τοῦ Κριμερικοῦ Βασπόρου
Περιζῶνει τὴν Εὐρώπην μετὰ στόλου Θρασευπώρου.
Σεβαστούπολις, Κρονσταδό μετεβλήθησαν εἰς κόνιν;
Οἱ δ' αὖτοί τοῦ Παλιμερστῶνος καίουσι καὶ τὴν Τουλόνην.

Ἐν τοσοῦτῳ εἰς τοιοῦτον ἰστίοπλοοῦσα σᾶλον,
Ἡ Αὐστρία τὸν Ἀντίδαν ἐλησημόνησε τῶν Γάλλων,
Τὴν Ἀρκόλην, τὸ Μαρέγκον, καὶ τὰς δύο του εἰσόδους
Εἰς τῆς Βιέννης τὰς πλατείας, εἰς τῆς Βιέννης τὰς τριόδους;

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ Πρωσσία ἐλησημόνησε τὸ τόσον
Ῥεῦσαν αἷμα εἰς ἕναν μεγαλομυρτῶρων Πρώτσων,
Καὶ τὸν Βοναπάρτην, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὴν Ποσδάμην
Τὴν τοῦ Φρεδερίγου σπάθη ἐδραξεν εἰς τὴν πηλάμην;

Ἐλησμόνησε πᾶς Τεύτων τὴν τοῦ Ῥήνου συμμαχίαν,
 Τὴν δεσποτικὴν ἐκείνην τῆς Γαλλίας προστασίαν,
 Καθ' ἣν Δοῦκες, Ἡγεμόνες καὶ Μονάρχαι ὁμοῦ ὄλοι
 Δορυφόροι ἐνὸς Κόρσου ἦσαν καὶ θαλαμηπόλοι;

Ποῖος εἰς τῆς Γερμανίας τὸν βραχίονα ῥομφαίαν,
 Ποῖος εἰς αὐτῆς τὰ στήθη ἔβαλε καρδίαν νέαν;
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσω, διὰ τῆς φωνῆς του σείων
 Τὴν ὀργῶσαν νεολαίαν τῶν Σχολῶν καὶ Γυμνασίων.

Βλέποντες τὸν ταφρωθέντα Φοῖνικα τῆς Μοσχοβίας
 Ἀπὸ τὴν πυρὰν πετῶντα ἐν τῷ μέσῳ εὐρημίαις,
 Οἱ Κερνέροι καὶ οἱ Φίχται ὤπλισαν τοὺς Ἀρμινίους,
 Καὶ ὁ Ναπολεὼν εὗρεν ἀδαμάστους πολεμίους.

Ἀληθές μου Ἄσμα, φθάσε εἰς τῶν Γερμανῶν τὰ ὄτα·
 Ἀληθεῖς αὐτῶν οἱ λόγοι, καὶ ἀγαπητὰ τὰ φῶτα·
 Εἰς τὰ βλέμματά των λάμπει ἀγνή πάντοτε καρδία,
 Καὶ ἀσφαλεστέρα ὄρκου τῆς χειρὸς των σφίγγεις μία.

Ἐν Βιέννῃ, 11 Φεβρουαρίου 1855.

Ἡ Αὐστρία φοβουμένη μὴ τὸ πᾶν διακυβεύσῃ
 Ἄν μετ' Ἀγγλῶν τε καὶ Γάλλων κατὰ Ῥώσσω ἐκστρατεύσῃ,
 Τοῦ Ῥουβίκωνος τὴν ὄχθην παραιτεῖ μετὰ δειλείας
 Κεὶ ζητεῖ τὸν χρυσοῦρρον Πικτωλὸν τῆς προδοσίας.
 Ἡ πανοῦργος ἐπισπεύδει τὴν πρὸς ὄφελός τῃ λύσιν
 Τῆς μεγάλης πάλης, ἣτις Ἄρκτον συγκινεῖ καὶ Δύσιν,

Καὶ μεσῖτις εἰρηναία γίνεται τῶν μαχομένων.

Εἰς συζήτησιν ὁ Ἔθνος τῶν συμβάσεων προβαίνειν,

Ἀνακράζει· «Τί ζητοῦσιν ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία;

—Δῶρα, εἶπεν ἡ Αὐστρία, δι' ἐμὲ μικρὰ καὶ τρία·

«Τῆς Δακίας καὶ Σερβίας δι' ἐμὲ τὴν προστασίαν,

«Τοῦ Δουναβέως τὴν πλήρη δι' ἐμὲ πλατυστομίαν,

«Τὴν μικρὰν ἀνάμιξίν μου εἰς τὸ δόγμα τῶν Ἑλλήνων,

«Καὶ τὰ πάντα μέλι γάλα, μαχῶν παῦσις καὶ κινδύνων.

—Καὶ ὁ Ἕλληνας;—Ὁ Σουλτάνος ἔλα τὰ καλὰ τοῦ Κροίσου

«Εἰς αὐτὸν δωρεῖται, ἔλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Παράδεισου...

«Ἄλλ' οἱ τέσσαρές μου ἔροι ἔγγραφαι... ἀνάγνωσέ τους,

«Τὰς στιγμὰς ὅποταν ἔχῃς γαληναίας καὶ ἀνέτους.»

Ἐν Βιέννῃ, 18 Φεβρουαρίου 1855.

Καὶ ἀπόστολοι δρομαῖοι τῆς ἀδίκου Συμμαχίας

Ἔπουν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους ὑποζύγους τῆς Τουρκίας·

«Ἀναγγέλλομεν, ὦ ἔθνη τῆς Ἀνατολῆς, εἰρήνην

«Ἐλαττοῦσαν ὑμῶν ὅλων τὴν μεγάλην δουλοσύνην.

«Ἴδου ἤλθομεν κρατοῦντες τὴν ἐλαίαν εἰς τὰς χεῖρας.

«Πρὸς ἡμᾶς τοὺς εὐεργέτας σεῖς ἀνοίξατε τὰς θύρας.

—Ὅχι! ὄχι! δὲν περᾶτε, τῆς Εὐρώπης Κανιβαῖοι,

«Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι.

«Παρηλλάξατε τὰς πρώτας εἰσηγήσεις τῆς Ῥωσσίας.

«Πλὴν δεχόμεθα, ὦ Ἄγγλοι, καὶ τὰς νέθας ὡς γνησίας.

« Περὶ Ἑλλήνων καὶ Σλάβου, περὶ χώρας αὐτῶν πάσης,
 « Ποίας καθ' ἑμᾶς ὁ Ῥώσσοις ἐσχεδίασε προτάσεις;
 « Ἠπειρον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐδίδοε καὶ Θεσσαλίαν
 « Καὶ τὴν ἀπὸ Πίνδου μέχρις Ἄθωνος Μακεδονίαν
 « Τὴν δὲ Θράκην καὶ τὰς χώρας τῆς Ἑλλάσσοις Ἀσίας
 « Καὶ τὰς ὑποδούλους νήσους, ἐκτὸς Κρήτης τῆς ἀθλίας,
 « Ἔθετεν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον Εὐρωπαϊοῦ Ἡγεμόνος,
 « Εἰς ἃν ἔμενον ὁ μέγας τῶν Παλαιολόγων Θρόνος
 « Κράτος ὑπὸ προστασίαν ἢ Δικτατορικῶν,
 « Καὶ ἡ μάχιστος Σερβία εἰς Βασιλείου ὄψοιτο. (42)
 « Ἀντὶ τούτων εἰς ἀλύσεις μᾶς ἀρίστες τυράννου,
 « Ἀλλοφύλου, ἀλλοθρήσκου, θρησκείας Μουσουλμάνου,
 « Ὅστις μεταξὺ βασιάνων μᾶς βασιτάζει φρικαλέων
 « Ἀστυκῶν ἐστερημένους καὶ πολιτικῶν δικαίων.

— Πλὴν, λαοί, σᾶς περιμένει εὐνομίας μέχρι δῶρον,
 « ἰσοπολιτεία πλήρης καὶ ἀπαλλαγὴ τῶν φόρων.
 « Ἴδοιτο ἤλθομεν κρατοῦντες καὶ τὸν Χάρτην εἰς τὰς χεῖρας.
 « Πρὸς ἡμᾶς τοὺς νομοθέτας, εἰς ἀνοίξατε τὰς θύρας.

— Ὅχι! Ὅχι! δὲν περᾶτε, λαοκάπηλοι μεγάλοι,
 « Καὶ μὴ βῆμα προχωρήτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι,
 « Ἐπειδὴ τὰς γελοιώδεις αὐτὰς ἐτι προνομίας
 « Εἰς τὰς πρώτας ἀπαιτήσεις χρεωστοῦμεν τῆς Ῥωσσίας.

— Πλὴν ὡς δυνατοὺς τοῦ κόσμου ἡμᾶς καὶ ὑποδεχθῆτε,
 « Καὶ ἡμᾶς ἀντὶ τῶν Ῥώσσιων σήμερον ἐνστερνισθῆτε.

«Ἴδου ἤλωμεν κρατοῦντες καὶ βομφαίαν εἰς τὰς χεῖρας.
 «Πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἰσοθέους σεις ἀνοίξατε τὰς θύρας.
 —Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἢ Δύσις εἰδωλά της δὲν ἐμβάλλει,
 «Καὶ μὴ βῆμα προχωρῆτε, μήτε Ἄγγλοι, μήτε Γάλλοι.
 «Μετ' αἰῶνας δέκα λύκοι σήμερον συνηνωμένοι,
 «Αὔριον ὡς χθὲς ἐκ νέου ἔσεσθε διηρημένοι.»

Μηχανὰς ἀνθρωποκτόνους, ἐλεπόλεις φρικτὰς, Γάλλοι,
 Σὰς ἀνέδειξεν ἡ τότες κατὰσχόντης αὐτῆς πάλαι.

Αὔριον ὁ Βοναπάρτης, μετὰ πρώτην αὐτοῦ νίκην,
 Σὰς ἀφίνει ὡς ἀχρηστους εἰς βασιλεὺς ὑποθηκῆν.

Τῆς Ἀνατολῆς τὸ σῶμα ὁ στρατὸς ὑμῶν δεσπόζει,
 Πλὴν τὸ πνεῦμα της ὁ Ῥώσσοσ φίλον καὶ μακρόθεν σώζει.
 Δὲν τὴν ἐξυπνίζει πλέον ὁ ἀλεκτροῦν τῶν Γάλλων,
 Ὁ ἀγγέλλων τὸν Μωάμεθ καὶ ὁ τὴν αἰγὴν τοῦ ψάλλον.

Ἐρωράθητε μεγάλην ὅτι ἔχετε κκκίαν,
 Ἄλλὰ στρατιάν, ὧ Ἄγγλοι, οὐδ' ὀνόματος ἀξίαν.
 Ἐξορῶζαντες τοῦ Τούρκου καὶ τὸν μουσλὸν καὶ τ' ὄμμα,
 Κκακοὶ κόρακες, ζητεῖτε αὐτοῦ ἤδη καὶ τὸ πτώμα.

Τὸν Ἑλληνικὸν ἀπαύστως καταπολεμεῖτε Κλήρον
 Τοῦ Ἑλληνισμοῦ τηροῦντα καὶ τῆς Πίστεως τὸ μύρον.
 Ἄλλὰ παρ' ὑμῶν λημβάνων πληγὰς οὗτος καθ' ἐκάστην,
 Καθ' ὑμῶν ἐπικαλεῖται τὸν ἐπταυρωμένον Πλάστην.

Αάτρης τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἕλλην, περιπαίζει κατ' ἀξίαν
ὦ; χρυσὸν κιβδηλωθέντα σοῦ τοῦ Γάλλου τὴν θρησκείαν,
Καὶ ἀποσοβεῖ ὡς πλάσμα ἐγκεφάλου ἀνθρωπίου
Σοῦ τοῦ Βρετανῶ τὸ δόγμα, νόμον τοῦ θνητοῦ Καλβίνου.

Σᾶ; ὑπόπτειεν ἐχθροῦς του, καὶ σᾶς εὔρεν ἀμειλίκτους,
Οὐδὲ πλέον ἀκραῖται τοῦς δολίους ὑμῶν οἴκτους·
Πᾶταν λέξιν ὑμῶν τρέμει ὡς ἐπίθουλον πηγίδα,
Καὶ εἰς μόνην τοῦ Θεοῦ του καταφεύγει τὴν αἰγίδα.

Εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰπποκράτους, πλάτανος ἐτῶν χιλίων
Κρήνας καὶ ναοὺς στεγάζει διὰ κλάδων μακροσκίων,
Καὶ ὑπερμεγέθεις λίθους εἰς τὰς ρίζας του τυλίσσων.
Κύριος τῆς ἄνω νήσου, φθάνει μᾶλλον τῶν ἀβύσσων·
Κολοβοῦται κατ' αἰῶνας, ἀλλὰ ζῆ καὶ ἀναθάλλει.

Οὕτως ἡ ἀγία Πίστις αἰωνία καὶ μεγάλη
Τὴν Ἑλλάδα προστατεύει, τὴν Ἑλλάδα ἐγκολποῦται·
Πολεμεῖται καθ' ἡμέραν ἀλλὰ ζῆ καὶ δυναμοῦται.

Ἐν Βιέννῃ, 19 Φεβρουαρίου 1855.

Τὴν ἠλεκτρικὴν τῆς ὕλην εἰς τὸν ἄπειρον ἀέρα
Μετὰ κρότου ἀποστέλλει
Πρὸς νεφέλην ἢ νεφέλην,
Τρέχει δὲ αὐτὴ, καὶ πᾶσα σείεται ἡ ἀτμοσφαῖρα.
Οὕτω διὰ τηλεγράφων ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν
Ἀγγελία διαβαίνει καὶ τὴν γῆν ταράττει ὄλην.

Ἀπὸ τὴν μεγάλην πάλιν ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου
 Αἰφνιδίως ἀπηλλάγη,
 Καὶ ζῶν αὐτὸς διάγει

Μακαρίαν εἰς τοὺς κόλπους ἡρεμίας ἀενάου.
 Χαίρουσιν οἱ ἄπιστοὶ τοῦ σύμμαχοι καὶ φίλοι, ὅσοι
 Μετὰ τὴν προδοσίαν ἐτρεμον μὴ τὸν ἰδῶσι.

Στέλλει ἀπὸ τοῦ Καυκάσου κρωγμοὺς λύπης καὶ θανάτου.
 Ὁ σκεπάζων δύο κόσμους ἀετὸς εἰς τὰ πτερά του.
 Εἰς τοὺς οὐρανίους δόμους ὁ Νικόλαος ἐκλήθη,
 Καὶ ὀρηνούσα ἡ Ῥωσσία τὰ λευκὰ τῆς κτυπᾶ στήθῃ...

Εἰκονίζει ὁ γρανίτης, ὁ αἰώνιος τῆς λίθος,
 Τὸ ἐδραῖον φρόνημά του, τὸ ἀδάμαστόν του ἦθος.
 Εἰς αὐτὸν μετὰ τὸν Νέτρον, πρῶτον τῶν Αὐτοκρατόρων,
 Βουλὴν ἔδωκεν ὁ Πλάτων· ἀναλλοίωτον ὡς δῶρον.

Ἄνυψοῦτο ἡ Τουρκία τοὺς μὲν πόδας ὀστρακίνη,
 Ἄργυρᾶ δὲ τὴν γαστέρα καὶ τὴν κεφαλὴν χρυσίνη.
 Ἐβρίψεν ὁ μέγας Καῖσαρ πέτραν εἰς αὐτῆς τὰ στέρνα,
 Καὶ πρὸς τὰς βόας τοῦ Ἐβρου μία τῆς ἐθραύσθη πτέρνα.

Τοῦ κοινωνισμοῦ ἐπῆλθεν ὁ κατακλυσμὸς κατόπιν,
 Καταπνίγων σπορὰν πᾶσαν θεοῦ Λόγου εἰς Εὐρώπην.
 Ἄλλ' ὡς ἐν νεφέλῃ τόξον τοῦ Θεοῦ τὴν Διαθήκην
 Ἐφῆρεν ἐκεῖνος, ἔχων παρακόλουθον τὴν νίκην.

Τρέξας ἐπὶ τέλους ἐνόησε πρὸς τὸν μέγαν τάφον, ὅπου
 εἶ; ὁ Λάζαρος ἡ ποιμένα ἔκειτο τοῦ Θεοκρήτου,
 « Δεῦρο γένος τῶν Ἑλλήνων ἦ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ,
 Καὶ ἰδοὺ αὐτὴ τῆς Ἀρκτου καὶ τῆς Δύσεως ἡ πάλῃ.

Ἐδρχμεν ἡ Συμφαχία ἐναπλος κατέναντί του,
 Ἐμεινε δὲ εἰς τὴν θίαν εἰτρομος τοῦ ἀτρομήτου
 Ὡς ὁ Κίμβρος, ὅστις φέρων γυμνὴν μάχαιραν ὀηρίου
 Εἰς τὴν λαλιὰν καὶ ὄψιν ἐξεπλάγα τοῦ Μαρίου.

Ἄν τοῦ Ἀγγλοῦ καὶ τοῦ Γάλλου ἡ ἐπὶ κράτος βουφία.
 Τρωτὸν εὖρεν εἰς τὸν πόδα τὸν ἀρκτῶν Ἀχιλλέα,
 Αὐτῶν τούτων κατιδόντων τὴν ἀνοσίον τῶν πλανη
 Ἐδαψε τὸ μαῦρον αἶμα τοῦ Εὐξείνου τὴν λακάνην.

Ἄλλ' ὑπέκλυεν ὁ Πάρις, βῆρος οὐρανοῦ βασιλέων
 Τὸν κατέρριψε πῦρ θεῖον εἰς τὰ στήθη του κινλάζαν
 Εἰς τὴν νεκρικὴν τὸν βελίων ἰαυτὸν λάμπει πολὺ πλέον
 Ὄλων τῶν ἐν τῇ πορφύρᾳ κοιτωμένων βασιλέων.

Ἐτελεύτησεν ὅποτε, γόνυ θεῖς εἰς τὴν Ῥωσσίαν
 Καὶ ἰσχὸν Ἄνταίου ἔλκων ἀπὸ ταύτης ἐξαισίαν,
 Εἰς ἐπάλας πρὸς τόσους ἀνακτας τῆς οἰκουμένης,
 Καὶ ἡ σπάθη του τὴν στάθμην ἔκλινε τῆς Εἰσαρμένης...

Ποία ἐκφορὰ του!.. μέχρι τῶν λαμπρῶν του προπατόρων,
 Ὄλων ἐν τοῖς ὑπογείοις καθευδόντων ὀφρηφόρων,

Ἐκατὸν θρηνοῦντα ἔθνη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀσίας
ἠκολούθησαν τὸν μέγαν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας

Τὴν οὐδέποτε ἀπ' ἄλλο στόμα παραδεδομένην
Ἦνοι ἔιχε παραδώσει παραιτῶν τὴν οἰκουμένην,
Καὶ ξιφῆρης ἡ Εὐρώπη ἔντρομον εἰσέτι ὄμμα
Ἐστρεφε πρὸς τοῦ θανόντος Μονοκράτορος τὸ σῶμα.

Εἰς τὸν θρόνον του ἀνέβη, τῆς Ῥωσσίας σαλευθείσας
Εἰς τὸν τάφον του κατέβη, τῆς Εὐρώπης κλονισθείσας·
Καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ εἶημα καὶ τὸ ἔσχατόν του πάλιν
Ἐῖσεσαν τῆς γῆς τὰς ἄκρας, καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην...

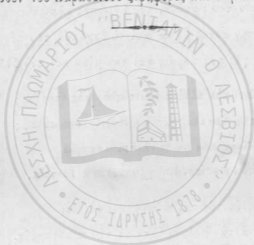
Τί λαμπρύνει τὸν αἰθέρα καὶ τὰς ἀραιὰς νεφέλας;
Μὴ ὁ ἥλιος τῆς Ἀρκτου; μὴ τὸ βόρειόν της σέλας;
Ἡ ψυχὴ τοῦ Νικολάου φωτεινὴ καὶ μακαρία
Ἐπιβλέπει τὴν Ῥωσσίαν, καὶ χρυσοῦται ἡ Ῥωσσία.

Ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντός της ὁ Νικόλαος ἐδρεῖται
Θέλων ὄλην νὰ τὴν βλέπῃ, ὄλην νὰ τὴν προστατεύῃ.
Παρὰ τὸν Θεὸν ἱκέτης χώρας ἱτακτικῆς ἀγίας,
Καὶ εἰς ταύτην ἀποστέλλει τοῦ Θεοῦ τὰς εὐλογίας.

Ἡ ἀγία ζέσσις, ἥτις ὁμᾶς σήμερον θερμαίνει,
Οὐρανὸθεν ἐξ ἐκείνου, πιστοὶ Ῥῶσσοι, καταβαίνει.
Πᾶσαν νύκτα ἡ σκιά του ἔρχεται μυστηριώδης,
Καὶ εἰς στήθος παντὸς Ῥώσσου ἐμφυσεῖ πνοὰς πυρώδεις...

Ἐπὶ ἄρματος νεφέλης μετὰ λάμπειος καὶ κρότου
 Περιέρχου τὴν Ῥωσίαν, Αὐτοκράτωρ, μέχρις ὅτου
 Τὴν κοσμοβαρῆ σου κόριν φέρωμεν εἰς τὰ τεμένη,
 Ὄπου ὁ Παλαιολόγος Κωνσταντῖνος τὴν προσμένει.

Ἡ μεγίστη εἰκὼν σου, μαχητοῦ τῆς Ἐκκλησίας,
 Αἰωνίως θέλει λάμπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἀσίας,
 ὧς ποτὲ ἢ τοῦ Ἀγγέλου μορφή ἔλαμπεν ἐκείνη
 Ἐμπροσθεν τοῦ Πραδείσου ξιφηφόρος καὶ πυρίνη.

ΡΩΣΣΙΑ.

Εν Βαρουδίας, 8 Μαρτίου 1853.

Ὡς ὁ κεραυνὸς ἐνσκήπτων ἐμπροσθεν τοῦ διαβόλου
Φέρει θάμβος εἰς τὸ φῶς του, κλόνων εἰς τὰ γόνατά του,
Ἡ θανὴ τοῦ Νικολάου εἰς τοῦ Ῥώσσου τὴν καρδίαν
Ἐφερε βαρεῖαν πληξίν καὶ συγκίνησιν βαθεῖαν.

Ἀλλὰ πῦρ ἐχύθη νέον ἐκ κρατῆρος νεωτέρου,
Ἀναβάντος εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξάνδρου τοῦ Δευτέρου.
Κρύπτει ὁ χρηστὸς Μονάρχης, στερηθεὶς πατρὸς φιλτάτου,
Τοῦ μετώπου του τὴν θλίψιν ὑπὸ τὸ διάδημά του,
Καὶ εἰς πάντας ἀνεγείρει διὰ γλώσσης καὶ γραφίδος
τὴν ἀγάπην τῆς θρησκείας, τῆς τιμῆς καὶ τῆς πατρίδος.

Ἐν Πετρούπολει 14 Μαρτίου 1855.

Ἐρθασα εἰς τὴν Καθεδρὰν τοῦ Μεγάλου Πέτρου.. ποίκα
Εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀπείρου τούτου Κράτους ἡσυχία!...
Καθὼς, ὅτε ἡ μεγάλη θάλασσα περιδινεῖται
Καὶ ἀπὸ ἀνέμου, διὰ συμμαχοῦντας πολεμεῖται,

Εἰς τὴν ἐπιφάνειάν τῆς φαίνεται ταρρασομένη,
 Ἄλλ' ἀτόραχος ὁ μέγας καὶ βαθὺς πυθμὴν τῆς μένει,
 Οὕτως, ἂν καὶ τὴν Ῥωσσίαν σφοδρὰ πλήτην τρικυμία,
 Τὰ ἐνδόμυχά τῆς ὁμῶς μένουσιν ἐν ἡρεμίᾳ . . .

Χαῖρε, Ἄνασσα τῆς Ἄρκτου, ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Καυκάσου,
 Ἐν ᾧ πλήττουσι ματαίως κατχιγίδες τὰς πλευράς σου,
 Στέλλεις ἀστραπὰς, καὶ ὅλη φλέγεται ἡ οἰκουμένη,
 Μία δὲ εἰς στοίβην πέφρας Αὐτοκρατορία μένει.
 Φρίσσει ἔτι, καὶ τὰ σκῆπτρα καὶ τὸ στέμμα παραδίδων
 Εἰν τοὺς πόδας σου ὁ μέγας ἄνθρωπος τῶν Πυραμίδων.

Ἄν ὁ Σατανᾶς σαλεύων τοῦ Θεοῦ τὴν βασιλείαν
 Λάβῃ ἄστρον ἐν, βαθμίδα τ' οὐρανοῦ θρόνου μίαν,
 Τότε μόνον ἡ χεὶρ Γάλλου, ἡ χεὶρ Ἄγγλου ἀτιθάττου
 Δράζει ἓνα μαργαρίτην ἀπὸ τὸ διάδημά σου.
 Εἰς τὸ τριλαμπὲς ὁ Πλάστης τῆς Θεότητός του τόξον
 Ἔθεσε τὴν κεφαλὴν σου, Βασιλὶς τῶν Ὀρθοδόξων.

Εἰς τὸν ἀδαμάντινόν σου ἤδη θώρακα ἡ Δύσις
 Καὶ τὴν τριαινάν τῆς Θραύει καὶ τὴν λόγχην τῆς ἐπίσης.
 Τοὺς ψυχροὺς καταφρονοῦσα κερκυνοὺς τῆς ὑψηλίου,
 Τὴν πυροσταγῆ ῥομφαίαν τρέμεις μόνην τοῦ Κυρίου,
 Ὅστις ἄνω σου ἐκτείνει τὴν αἰθέριον ἀψίδα
 Ὡς προστατίαν τῆς γῆς σου καὶ τῶν τέκνων σου ἀσπίδα.

Ἄκουε καὶ εἰς τὰ δύο ἡμισφαίρια τὸ βῆμα
 Τῶν λαῶν σου ὀδεούντων πρὸς τὴν δόξαν, πρὸς τὸ μνημα.
 Ὡς εἰς ἄνθρωπος εἰς κόσμος ἀνίκη, ἢ θανήν!» φωνάζει,
 Καὶ κατὰ Βαβὺλ τὸ ξίφος τοῦ Ἰωδαὲ βαστάζει
 Κληρονόμημα ὁ Καῖσαρ βαρὺ φέρων ἐπὶ ὤμου,
 Ὡς ὁ Ἄτλας τὴν γῆν φέρει καὶ βαδίζει ἀνευ τρόμου...

Κτύπα εἰς τὸ ἔρμαιόν του, εἰς τὴν πάγχρυσον Ἰνδίαν,
 Ἄγγλον τὸν ποντοδυνάστην, Ἄγγλον τὸν οἰηματίαν,
 Αὐτοκράτωρ νέε!.. Οὕτω; ὁ Ἀρχάγγελος βαστάζων
 Ξίφος πύρινον καὶ μέγα, τὸν ὀρίζοντα διχάζων,
 Ἐρρίπτεν ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦ Παντός τὸν Ἐωσφόρον
 Καὶ εἰς τὸν βυθὸν τοῦ Ἄδου ἔκλειε τὸν κοσμοφθόρον.

Ἄνατρείνας Ἡρακλέους ῥόπαλον ὑπὲρ Αὐστρίας,
 Αἱματόφυρτον τὴν Ἰδραν ἔρριψε τῆς ἀναρχίας,
 Ἐπανώρθωσε τοὺς Πρώσσοις καὶ συνέδραμε τοὺς Γάλλους
 Ὁ ἀθάνατος πατήρ σου, μάχθους ὑποστάς μεγάλους.
 Ἡ ἀχάριστος Εὐρώπη ἐπολέμησεν ἐκείνων,
 Μόνοι δ' ἔμειναν πιστοὶ του οἱ ὀλίγοι τῶν Ἑλλήνων.

Θάλασσαν καὶ γῆν πληροῦντα διὰ στρατιῶν καὶ στόλων
 Δύο συμμαχοῦντα ἔθνη πρὸς φθοράν τῶν ἄλλων ὄλων,
 Κατεδάμασαν τοῦ Γένους τὸν ἀρτιγενῆ ἀγῶνα
 Καὶ τὴν ἡμισέληνόν των ἔπηξαν εἰς Μαραθῶνα.

Πλὴν εἰς μόνον τ' ὄνομά σου, Καίσαρ, ἡ Ἑλλάς ὑμνῶει,
 Σὲ ἀσπάζεται μακρόθεν καὶ τὴν ἄλυσίν της σείει.

Ὄρφευς ἔρχομαι πλανήτης εἰς τὰς ὑψηλάς σου θύρας,
 Τὴν σημαίαν τῆς Θρησκείας σφίγγων εἰς τὰς δύο χεῖρας.
 Ἴσως πάλιν αὐτὴ λάμψη ἀπὸ τ' ἄκρα τοῦ Ταινάρου
 Τρέχουσα εἰς τὰ πελάγη τοῦ Αἰγέως καὶ Ἰκάρου,
 Ὅταν σὺ ἐπκνακάμψῃς ὡς ὁ μέχρι τῶν συννέφων
 Ἄετός τὰ ὕψη τρέχων καὶ βραχδείως ἐπιστρέφων

Ἐν Πετρούπολει, 15 Μαρτίου 1835.

Ἴδου πάλιν ἡ Αὐστρία ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας ἔνθους,
 Ἔρχεται κυπτὴ πρὸς ταύτην ὄφρει δὲ καὶ σκέπην πένθους·
 « Τὴν ἀγνωμοσύνην, λέγει, ὁ Θεὸς κολάζει πρώτος·
 « Τιμωρεῖ τοὺς ἀχρίστους τόψις ἔτι συνειδόςτος.
 « Τοῦ θυνόντος Καίσαρός σου, καὶ μεθ' ὅλην τριεσίαν,
 « Τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκείνην μνημονεύω ἐκστρατείαν,
 « Ὅτε μ' ἔτωσε τῶν Σλάβων ὀδηγῶν τὰς μυριάδας
 « Καὶ τῆς Οὐγγαρίας πάσας πλημμυρῶν τὰς πεδιάδας.
 « Πρὶν ἢ τελευταία ὥρα τοῦ σωτῆρός μου ἠχήσῃ
 « Καὶ χροιάν κροκίνην λύπης εἰς τὸ μέτωπόν μου χύσῃ,
 « Ὑπὲρ σοῦ τὰς εἰς τὴν Βιέννην ἤνοιξα συνεδριάσεις
 « Ὅπου ἔθεσα τὰς πρώτας τῆς διαλλαγῆς σου βάσεις·
 « Ἡ ἐξακολούθησίς των, ἀδελφὴ μου, κατεπίγει·
 « Ἐξ αὐτῶν πολὺ τὸ κέρδος, καὶ ἡ σύσκεψις ὀλίγη. »

Ἐν Πετρούπολει, 30 Ἀπριλίου 1855.

Συζητήσεις λοιπὸν νέαι κατησχόλησαν τὴν Βιέννην,
Βιέννην τὴν ὑπὸ τῶν Ῥώσσιων πρὸ μικροῦ διετωσμένην.

Ἡττηθεῖσα, πλὴν αὐθάδης καὶ θρασύδειλος, ἡ Δύσις
εἶπε δίδουσα ὡς χάριν εἰς τὸν νικητὴν ἀλύσεις·

« Δός τὴν Σεβαστούπολιν σου, ἢ καὶ κἄν κρήμισέ την μόνος.

— Λάβε την, ἀν σὲ ἀρέσκη νέος τῶν στρατῶν σου φόνος.

— Εἰς τὸν Εὐξείνιον, ὧ Ῥώσσε, μόνος ἐξ τρικρότους ἔχε.

— Καὶ σὺ, Γάλλε, μετὰ τόσων ἔξω τῆς Τουλόνης τρέχε.

« Ἄφες, Ἄγγλε, καὶ σὺ τόσας εἰς τὸν πόρον τῶν Γαδεύρων,

« Ἀπὸ Κέρκυραν τὰς ἄλλας καὶ ἀπὸ Μελίτην σύρων.

— Εἰς τὴν σπάθην λοιπὸν ! εἶπεν ὀρθωθεῖσα ἡ Ἀγγλία.

— Εἰς τὴν σπάθην, ἐκὼν ἔχης σπάθην ! εἶπεν ἡ Ῥωσσία.

— Μὴ, ἀνταῖπεν ἡ Αὐστρία, μὴ γρονθοκοπήσθε πλέον !

« Ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν πάλιν φέρω λόγον εἰρηναῖον.

— Τρέμε ! » ἔκραζαν αἱ δύο σύμμαχοι αὐτῆς ἐπίσης,

ὡς λεπτὴν καλάμου βλάβδον σείουσαι τὴν μετὰ λύσης.

— Μὴ, ἀντέκραζεν ἐκείνη, μὴ κινήτέ μου τὸ σῶμα !

« Τὴν Δακίαν καὶ Σερβίαν κρατῶ μόλις εἰς τὸ στόμα (43). »

Οὕτω διεδέχθη αἴφνης τρικυμία τὴν γαλήνην,

Πόλεμος αἱματοπότης τὴν ἀπατηλὴν εἰρήνην.

Ἐν Πετρούπολει, 15 Μαΐου 1855.

Ἡ Ῥωσσία καταθέτει τὸ τριπλοῦν διάδημά της

Καὶ τὸ κράνος της ἀρπάζει, ὡς ποτὲ ὁ Μιθριδάτης

Ὅτε ἄγγελοι τὴν νύκτα εἶπον πρὸς αὐτὸν δρομαῖοι·

«Εἰς τὸ Παντικαπαιὸν σου ἤλθον, ἤλθον οἱ Ῥωμαῖοι!..»

Βασιλεῖς καὶ Βασιλίδες Μόσχας καὶ Νοβογορόδης,

Πετροπόλεως Μονάρχαι φοβεροὶ καὶ θορυβώδεις,

Ἄφετε τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸν ὕπνον τῶν μνημάτων!

Ἐλθετε γυμνοὶ χλαμύδων, ἄνευ σκήπτρων καὶ στερμμάτων!

Ἐλθετε!.. ὑμᾶς οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Βρεττανοὶ καλοῦσι..

Τοὺς ἰδρωτὰς ὑμῶν ὄλους καὶ τὰ αἵματὰ ζητοῦσι..

Δὸς σὺ, Τέταρτε Ἰβάνη, δὸς τὰ Κράτος τῆς Καζάνης,

Δὸς τὴν γῆν τῆς Σιβηρίας, δὸς τὴν γῆν τῆς Ἀστραχάνης!

Φέρε σὺ, Παγάλε Μέτρε, τὰς ἐπτὰ σου Βρεττανίας,

Ὅσας ἕως εἰς Κασπίαν ἀριθμεῖς ἐκ Λακονίας,

Καὶ τὰς δέκα σου Γαλλίας, ὅσας ἐκ τῆς Πόλεως σου

Μέχρι συγκρατεῖς τοῦ κάτω κόσμου γενομένου Ῥώσσου!

Σὺ, Αἰκατερίνη, ἄφες εἰς τοὺς Τούρκους τὴν Κριμαίαν,

Εἰς τοὺς Φράγκους τὴν Κιέβην, ἔδραν Ἡίστωρ ἀρχαίαν

Καὶ ὁμοῦ τὴν Βολυνίαν, Πόδολίαν καὶ Κουρλάνδαν!

Σὺ, Ἀλέξανδρε, παράδος τὴν Βοθνίαν καὶ Φινλάνδαν,

Πολωνίαν τὴν γενναίαν, τὴν ὠραίαν Γεωργίαν!

Σὺ, Νικόλαε, ὁ δώσας μέγεθος εἰς τὴν Ῥωσσίαν

Καὶ ὁ μὴ ζητήσας τοῦτο εἰς Ἐπαρχιῶν προσθήκην,

Ἄλλ' εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν πλήρη κατὰ τοῦ Μωάμεθ νίκην,

Τοὺς καρποὺς καὶ σὺ παραίται τῆς εἰς Θράκην ἐκστρατείας,

Ἦτις σ' εἰδειξε προστάτην ἄτρομον τῆς Ἐκκλησίας

Καὶ δημιουργὸν τοῦ Κράτους τῶν Ἑλλήνων εὐγνωμόνων,
 Εἰς σὲ πρῶτον χρεωστούντων τὸν αὐτόνομόν των θρόνον!..
 Ἀλλὰ σεῖς, λαοὶ Ῥωσσίας, δότε ἀντὶ τούτων ὅλων,
 Δότε εἰς αὐτῶν τὰ στήθη μάχαιραν καὶ πυρρῶλον!..

Παῖδες δυνατοὶ τῆς Ἄρκτου!.. ἰδοὺ σήμερον σημαίνει
 ἔρχεσθαι ἐκ πολλῶν αἰῶνων εἰς ἡμᾶς ἀγγελλομένη
 Ταύτην τοῦ Ἀγαθῆς ἀγγέλου λάβετε τὴν προφητείαν·
 «Ἐβδόμος, μετὰ τὸν Πέτρον, Καῖσαρ λάμπων εἰς Ῥωσίαν
 «Τὸν σταυρὸν ἐντὸς τῆς νέκης Βαβυλῶνος ἐνθρονίζει,
 «Καὶ τὴν δύναμιν τοῦ γαύρου Ἰσμαὴλ ἐξαφανίζει.»
 Ἐγερθῶμεν λοιπὸν πάντες, καὶ ἡ λάμψις τοῦ Λαθάρου
 Ἄς τυφλώσῃ τὸν Μαζίτην καὶ τοὺς φίλους τοῦ βαρβάρου!

Καθ' ἣν ὥραν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Θεὸς ἀπεκαλύφθη
 Θεὸς χύνων λαμπηδόνα εἰς τὴν γῆν καὶ ἀνελήθη,
 Πρόσωπον ἡλίου εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστρεμμένον
 ὡς τὴν λύτρωσιν ἐκείθεν τοῦ Ναοῦ τοῦ περιμένον (44).
 Ἐκπληροῦντες τοῦ Σωτῆρος τὴν προῆρσιν ἐκείνην,
 Τὴν ἁγίαν αὐτοῦ χώραν σώσωμεν, τὴν Παλαιστίνην!..

Ὅτε φέρων ὁ αὐθάδης ὑπερβάτης τῶν συνόρων
 Τεσσαράκοντα καὶ πέντε μυριάδας ὅπλοφόρων
 Καὶ εἰς τῆς Νεμέσεως τοῦ τὴν βουλήν τυφλῶς ὑπέκων
 Κατὰ τῆς κλεινῆς Ῥωσσίας ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων,
 ὡς ἰέρακες σποράδες ἔμπροσθεν τῶν λεγεῶνων
 Προσπέτων λογχηφόροι ἔριπποι Κοζάκοι μόνον.

Ἐβλεπεν ὁ Γάλλος κύκλω ἐρημίας καὶ δρυμῶνας,
 Χωρικῶν γυμνά χωρία, στρατιῶν κενοὺς στρατῶνας,
 Καὶ εἰ ἔγινε τὸ γένος τῶν Μοσχοβιτῶν, ἠρώτα
 Ὑποπτον τὸ βλέμμα στρέφων εἰς τὰ ἔνοπλά του νῶτα.

Πλὴν λαμβάνων οὐρανόθεν τότε μεγαλοφυχίαν,
 Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Μόσχαν ἐπεφάνη τὴν ἁγίαν.
 Ὁ Μητροπολίτης Πλάτων (45) ὕμνου· ψάλλων λιτανείας
 Καὶ κρατῶν τὸν Πολιοῦχον Ἅγιον τῆς Μοσχοβίας,
 Τὸν κύλόγησε καὶ εἶπε· «λαυρὸν λάβε τὴν σφενδόχην
 «Καὶ τὸν Γολιάθ τῶν Γάλλων νεκρὸν ῥίψε εἰς τὴν κόκκιν!»

Περινούστατος Ἐθνάρχης τῶν Ἑλλήνων χρισματίας
 Καὶ τὰς πλανωμένας Μούσας εἰς τὴν Θράκην ἐθρονίσας,
 Ὁ κλεινὸς Μαυροῦζης αἴφνης εἰς τὸν Δούναβιν ἐκείνην
 Τῶν Ὀθωμανῶν καὶ Ῥώσσων ὑπογράφει τὴν εἰρήνην (46).
 Ἔρχεται ὁ Κουτουζώφης, ὁ Ἀττίλας δὲ τῶν Φράγκων
 Ζώνεται ἀπανταχόθεν ὑπὸ Ῥωσσιῶν φελλάγγων
 Καὶ πρὶν πέσῃ δίδει κτύπου· φέβερὰ· ἀπελπισίας,
 Καὶ ἡ κιβωτὸς εἰς αἶμα πλέει τῆς Ὀρθοδοξίας·
 Πλὴν λαμβάνει ὁ στρατὸς του πλάκα τάφου τὰς χιόνας,
 Καὶ τὰς φλόγας τοῦ Κρεμλίνου δάδας τῆς θανῆς του μόνας.

Ἄλλ' ἀκούσατε, ὦ τέκνα τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἀρχαῖον
 Θρίαμβον τῶν προπατέρων, εἰς ὑμᾶς δὲ ἴσως νέον·
 Εἰς τὸν σιδηροῦν ζυγὸν του τὴν ὠραίαν δέσας Θράκην
 Καὶ τὸν περσικόν του τρέψας πρὸς τὴν ἄρκτον ἀκινάκην,

Ὁ Δαρεῖος τοῦ Ἰστιάσου, Ναπολέον τῆς Περσίας,
 Χιλιάδας ἐπιλέκτων ἔφερον ἐπτακοσίας·
 Τὸν πεντάστομον δὲ Ἰστρον διαβάς ἐπὶ γεφύρας,
 Ταύτην εἰς τοῦ Μιλτιάδου ἐναπέθεσε τὰς χεῖρας.

Τὰς ῥαῖς διήλθεν ἔτι τοῦ Μεγάλου Βορυσθένους.
 Πλὴν τοῦ; ἐγγωρίου; βλέπων πάντοτε μακρονομένους
 Καὶ ξηραίνοντας τὴν γλῶσσαν καὶ διώκοντας τὰς ποιμένας
 Καὶ συγγέοντας τὰς βρούσεις καὶ σκηνοῦντας εἰς τὰς λίμνας,
 Μόνον δὲ ἰππεῖς προδρομοὺς ἀπαντῶν ὑπὸ τὰ ὄρη,
 Εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς ἀμύνης διακίρρει.

Καὶ τὸν Τάναϊν περάτας, γῆν καὶ ὕδωρ τοῖς ἐζήτει.
 Καὶ τὴν εἰς τὸ ἔλεός· του προσφυγῆν αὐτῶν ἀπήρει.
 Ἄλλ' ὁ βασιλεύς των τότε πρὸς τοῦ; Πέρτας ἀποστέλλει
 Ἐν στρουθίον καὶ μὴν ἕνα, βάρταχον καὶ πάντε βέλη,
 Λέγων· « Ἄν εἰς τοῦ; ἀέρας ὡς πτηνὰ μὴ σκορπισθῆτε,
 « ἢ ὡς ποντικοὶ φυγάδες εἰς τὰς τρύπας μὴ κρυφθῆτε,
 « ἢ ὡς βάρτακοι ἐν μέτω μὴ κλεισθῆτε τῶν ὑδάτων,
 « Ἄν ἐκφεύγετε τοῦ; Σκύθας καὶ τὰ ἐκτοξεύματά των. »

Ἐζωσχαν οἱ τότε Ῥῶσσοι τὸν ἀγέρωχον Δαρεῖον.
 Πολλοὶ βάλλοντες μακρόθεν καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ πλησίον,
 Ἐφθαιραν βαρβάρου; πλείστου; ἐφυγάδευσαν τοῦ; ἄλλου;
 Καὶ εἰς μόχθους καὶ εἰς φόβου; τοῦ; ἐπέβηλον μεγάλου;
 Καὶ μαθὼν ὁ Μῆδος ὅτι σύμμαχος αὐτῶν αὐθάδης,
 ἔλυε τὸ εἰς τὸ Ἰστρον ζεύγμά του ὁ Μιλτιάδης;

Καὶ τὴν μετὰ Ῥώσσων τρέμων ἔνωσιν τῶν Ἀθηναίων,
 Πρὸς τοῦ ποταμοῦ τὸν πόρον βῆμα ἔστρεψε δρομαῖον
 Καὶ τὸν ἤμισιν στρατὸν του μόλις ἔφθασε νὰ σώσῃ,
 Ἄφ' οὗ ἔφαγον τὸν ἄλλον μάχαιρα, λιμὸς καὶ νόσοι.

Ἐκ Προνοίας λοιπὸν θείας, ἡ μεγάλουμος Ῥωσσία
 Τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς νικῶσα εἰς τῆς μάχης τὰ πεδία,
 Δύο πρὸς βοήθειάν της εὔρεν Ἕλληνας προθύμους
 Κατὰ δύο περιπτώσεις τοῦ σταδίου της κρισίμους.

ὦ Ῥωσσία! εἰς τὸ μέσον τῶν μεγάλων σου δρυμώνων,
 Ὄπου εἰδωλολατροῦσα μακρὰ σπάθην εἶχες μόνον,
 Εἰσηγάγομεν τὰ κράτος πρῶτοι τοῦ Εὐαγγελίου
 Ἡμεῖς, παῖδες τοῦ μεγάλου διθαλάσσου Βασιλείου
 Εἰς Βυζάντιον ἡ Ὀλγα μετὰ ταῦτα ἐδαπτίσθη,
 Καὶ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ῥώσσων Ἄνασσα ἐχρίσθη.
 Ἐπανεστρέψεν ἐκεῖνη; τὰ τοῦ Βορυσθένους βεῖθρα
 Μυριάδων ἐγγωρίων ἔγιναν ἡ κολυμβήθρα
 Ὅτε δὲ τὴν Ἄναν Πρώτην, σοφωτάτην Ἕλληνίδα,
 ἔλαβες τοῦ Βλαδιμίρου ἔνδοξον συμβασιλίδα,
 Καὶ αὐτὴ τῶν ἐν Βοσπόρῳ ἀδελφῆ Αὐτοκρατόρων
 Πρὸς σὲ ἦλθε μεθ' Ἑλλήνων αὐλικῶν καὶ δορυφόρων,
 Καὶ διεκνήρυχθη λάτρης τοῦ Χριστοῦ ὁ Βλαδιμίρος,
 Ὁ Ἕλληνικὸς εἰσδύσας εἰς τὰ ἔγκατά σου Κλῆρος
 Ἐγκατέστησεν ἐνδήμους τέχνας, ἐπιστήμας, νόμους,
 Καὶ πρὸς σὲ τοῦ μεγάλου τούτου ἤνοιξε τοὺς δρόμους.

ὦ Ῥωσοί! τῆς Ἑλλάδος ἀδελφῆ, ἀπόδος ἤδη
Ὅσιν ἡ Ἑλλάς ἀγάπην ἔδωκεν εἰς σέ καὶ δίδει.

Κατὰ τὴν εἰς Ταυρίδα ἔδον 16 Μαΐου 1853.

Ἔπεσαν ὡς οἱ κακουργοὶ πειραταὶ τῆς Ἀλγερίας
Εἰς ἠσύχους Ἑρμουπόλεις οἱ σοφοὶ τῆς Ἑσπερίας,
Ἐρημοῦντες τὰ Μουσεῖα, ρίπτοντες τοὺς ἀνδριάντας
Καὶ εἰς τὰς Πλατείας θλώντες τοὺς ἀρχαίους λίθους πάντας,
Ὅσοι καὶ αὐτὰ τὰ σμῆνῃ τῶν Βανδελικῶν αἰώνων,
Οἱ Ἀλαῖνοι καὶ οἱ Γότθοι, μετὰ Θίμβου, εἶδον μόνον . . .

Παντικάπκιον, ὡ πόλις τοῦ μεγάλου Μιθριδάτου,
Πόσας ἔλαβες κακώσεις, πόσα τραύματα θανάτου!
Οἱ Ὀμηρικοὶ αἰῶνες ἐπανῆλθον εἰς Ταυρίδα
Τὴν ἡρωϊκὴν οἱ Ῥῶσοι ἔχουσιν αὐτῶν μερίδα,
Καὶ τὴν βάρβαρον οἱ Φράγκοι τοὺς ναοὺς τῆς πυρκαϊοῦντες
Καὶ τὰς πικραιτάτας θήκας τῶν Μνημείων τῆς συλοῦντες.

Ἄν εἰς τὰ ἄκρα τῆς Ῥωσσίας ξηρὰς δάφνας ἀποσπάτε,
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι, ἀσεβεῖς! μὴ γαυριᾶτε.
Ἄγγλοι, Γάλλοι, Τοῦρκοι, Σάρδοι! τρέξτε ἀθρόοι πάντες,
Ἄν τολμᾶτε, εἰς τὰ μέσα τῆς Ῥωσσίας ἀναβάντες . . .
Εἶπε διὰ τοῦ Προφήτου Ἰεζεκιήλ τὸ μέλλον
Ὁ Παντέφορος, ὁ πάντα τὰ μεγάλα προαγγέλλων

Εἶπεν, εἶπεν· «Αἰχμοφόροι, πελτασταί, ἵππεις καὶ ἄλλοι,
 «Ἐφορμήσατε ὡς λαίλαψ καὶ ὡς καταίγισ μεγάλη.
 «Τ' οὐρανοῦ τὰ σαρκούβρα καὶ τὰ κήτη τῆς θαλάσσης,
 «Τῶν δρυμόνων τὰ θηρία καὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς πάσης
 «Ἐκπλαγήσονται, τοσοῦτους βλέποντα στρατοῦς καὶ στόλους
 «Κατὰ τῆς ἁγίας χώρας συνεπερχομένους ὄλους.

« Ἄλλ' ἐγὼ, ἐγὼ ἀρπάζω ἀρ' ὑμῶν τῶν ἀλλοδοξῶν
 « Τῆς μὲν δεξιᾶς τὰ βέλη, τῆς δ' ἀριστερᾶς τὸ τόξον . . .
 « Ὅρνεα εἰς τοῦ αἰθέρος ἀφανῆ τὰς πεδιάδας
 « Καὶ φωλεούοντα θηρία εἰς χαράδρας καὶ σπιλάδας,
 « Ἐλθετε, φανῆτε τότε ἀπὸ πάντων τῶν περάτων
 « Πρὸς τοῦ αἵματος τὴν πόσιν, πρὸς τὴν βρωσὴν τῶν κρεάτων! »

« Ῥῶσσε στρατηγέ, ποῦ τρέχεις; — Τρέχω, τρέχω τὰς ἁγίας
 « Τοῦ κλεινοῦ Πάντικαπαίου νὰ λυτρώσω ἐκκλησίας,
 « Ὅπου ὕβρισαν οἱ Φράγκοι τοῦ Κυρίου τὰς εἰκόνας.
 « Τρέχω ν' ἀπελευθερώσω τὰ νικῶντα τοὺς αἰῶνας
 « Δύο του εἰς Παλαιστίνην μεγαλόπυλα Μνημεῖα.
 — Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥῶσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία !

— Τρέχω, τρέχω νεκρὸς πίπτων νὰ προφράξω τὴν πατρίδα,
 « Τοῦ Ἁγίου Βλαδιμίρου τὴν θεολαμπῆ Ταυρίδα,
 « Ἴτις τοῦ Χριστοῦ τὸν λόγον πρώτη ἔπιεν ἀκόρως,
 « εἰς ξηρὰ καὶ στείρα χῶρα γινομένη καρποφόρος

« Ἄμα τ' οὐρανοῦ τὸ ὕδωρ καταβῆ ἐν ἀφθονίᾳ.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω νὰ προαποθάνω ἐγκολλπούμενος τὸν θρόνον,

« Ὅπου κάθηται ὁ φέρων στέμμα ἔνδεκα αἰώνων

« Καίσαρ, παῖς τριῶν Καισάρων κολοσσῶν τῆς ὑψηλίου.

« Πρὸς τὸν νέον κληρονόμον τριπλοῦ τόσου μεγαλείου

« Νέαν ὠμοσεν ἀγάπην παντὸς Ῥώσσου ἡ καρδιά.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω τὸν λαὸν νὰ σώσω τοῦ ἀρχαιοτάτου κόσμου,

« Ὅστις πρωτοβαπτιστὴς μου καὶ πρωτοδιδάσκαλός μου,

« Ἰπὸ τὴν Ὀμηρικὴν του πικροπλίαν ἔτι κεῖται

« Καὶ τὰς χεῖράς του δεσμίας ἀνυψῶν μ' ἐπικαλεῖται,

« Ἐν ᾧ σιδηροῦς τὸν δίδει λακτισμοῦς ἡ Συμμαχία.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

— Τρέχω κατ' ἔθνων τεσσάρων μῆνος εἰς Γιγάντων πάλιν

« Νὰ στηρίξω τῆς Εὐρώπης τὴν αὐτονομίαν πάλιν.

« Ὅ εἰς Μόσχαν τὰ πτερά του καύσας ἀετὸς τῶν Γάλλων

« Ἀνεφάνη, καὶ τὰ σκῆπτρα εἰς τοὺς ὄνυχάς του βάλλων

« Διατρέχει ἀκωλύτως τὰ αἰθέρια παιδιὰ.

— Εἰς τὰ ὄπλα σου, ὦ Ῥώσσε, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

Τρέχετε εἰς τοὺς πολέμους! Οἱ παιᾶνές μου, ὦ Ῥώσσοι,

ὧς πνοαὶ σφοδρῶν ἀνέμων τὰς ἐκτάσεις ἄς πληρῶσι!

Τάναϊς, καὶ Βορυσθένης, καταβαίνοντες ὄργιλοι,
 Ἄς τοὺς φέρωσι βροντώδεις εἰς τ' ἀφρίζοντά των χεῖλη,
 Καὶ ὁ Εὐξείνιος, ἄς κρᾶζῃ καὶ αὐτός, «Χριστός! Ῥωσσία!...»
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

Οἱ διδάσκοντες τὸν κόσμον ἐπιστήμας ὑπερτάτας
 Ἐφερόν τὸν φωτισμὸν των δωρεὰν εἰς τοὺς Σαρμάτας,
 Ἐφερον ἀρότρου νέου βαρυσίδηρον ὑννίον,
 Καταθραυὸν μυριάδας χριστιανικῶν κρανίων,
 Ἐκατέρωθεν δὲ χῦνον βεῖθρα αἵματος μυρία...
 Εἰς τὰ ὄπλα ὑμῶν, Ῥῶσσοι, τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία!

Τοῦ ἀτελευτήτου Κράτους, διατρέχω τὴν γῆν μόνος,
 Καὶ σταθμίζων τὰς ἐν σκόπῃ συνεπείας τοῦ ἀγῶνος
 Βλέπω μετὰ τοῦτον ὅτι, ἐν ἡμέρᾳ πεπρωμένη,
 Ὁ θανὼν ἀρχαῖος κόσμος ἐκ τοῦ Ἄδου ἀναβαίνει...

Ἰδοὺ φεύγουσι τὰ νέφη, μείδιξ δὲ ἡ γαλήνη.
 Τὸ οὐράνιόν της τόξον ἡ Ἁγία Τριάς τείνει,
 Καὶ συνάπτει δύο θρόνους διὰ φωτεινῆς ἀψίδος
 Ἐκ τῆς χώρας Σαρμακτίδας μέχρι χώρας Ἑλληνίδος.

Εἰς Πελάγη χιλιάδες τριηκόσται Δελφίνων,
 Ὀμοθρήσκων τῆς Ῥωσσίας καὶ συμμάχων της Ἑλλήνων,
 Ἐξω τοῦ Εὐξείνου πόντου, ἔξω καὶ τῆς Μεσογαίου
 Ἀφορίζουσι τὸν Ἄγγλον πειρατὴν τῆς ὑψηλίου.

Εἰς τὴν Δύσιν δεινὰ τόσα ἐπισλήπτουςι καὶ ποῖα!
 Περιτρέχει αὐτὴν πάλιν ἡ γοργῶπις Ἀναρχία,
 Τέφραν εἰς τὰς ποδιάς τῆς πολυσπίνθηρον κρατοῦσα,
 Σπείρουσά τὴν καὶ τὰς πόλεις τῆς Εὐρώπης πυρπολοῦσα.

Ἡρὸς τὴν Μόσχαν, τὸ πεδίον διερχόμενος τῆς μάχης
 ὅπου Γάλλων ἔτι σάρκες μακροῦς φύουσιν ἀστάχεις,
 Ταλανίζω ἔθνη τόσα τρέχοντα εἰς τὴν σφαγὴν των
 Διὰ τὴν εἰς τοὺς τυράννους ἄφρονα ὑποτάγην των. . .

Λύουσα τὰς ὑποζύγους εἰς τὸν Σέσωστριν ὀπλίτην
 Ῥώμην, Βιέννην, Βερολίνον, Λισαβόνην καὶ Μαδρίτην
 Καὶ τὰς εἴκοσι δευτέρων Βασιλείων Πρωτερούσας,
 Θλιβεράς συναχμαλώτους τῆς Γαλλίας ὄλας οὕσας,
 Ἡ γενναία Μόσχα πρόωκ ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἀνέστη,
 Καὶ εἰς τὴν γενναίαν ἔδη Σεβαστοπόλιν προσενέει·
 « Σεβαστοπούλις, φωνάζει, ὡς ἐγὼ πυρπολωμένη,
 « Τοῦ ψευδοῦς θεοῦ τῶν Γάλλων καὶ σὺ καῦσε τὰ τεμῆνη! . . »

Ἰεράρχαι τῶν Ἑλλήνων, ἄνδρες μνήμης αἰοδίμου,
 Βούλγαρις καὶ Θεοτόκης ἦλθον ὧδε πρόδρομοί μου.
 ἤρτησαν τὴν φωλεάν των, ἀστοὶ τῆς εὐγλωττίας,
 Εἰς τὸν πολικὸν ἀπτέρα ὡς ἐγὼ τῆς Μοσχιδίας.
 Ὁ Θεὸς τοὺς ἄνδρας ταύτους ἱερούς του ψάλτας θέλων,
 Εἰς τὴν μουσικὴν χορεῖαν τοὺς ἐδέχθη τῶν Ἀγγέλων.

Εἰς Πετρούπολιν τοῦ πρώτου καὶ εἰς Μόσχαν τοῦ δευτέρου,
 Αἱ ψυχὰι πλανῶνται τούτων ἐπὶ δόξης χρυσοπτέρου.
 Τὸ θνητὸν περίβλημά των ἐντὸς τάφων πανευδύμων
 Βλέπουσιν ἀπὸ τὸν ἄνω εἰς τὸν κάτω αὐταὶ κόσμον
 ὅπου ἦσαν λαμπροτέρην τῆς Θρησκείας τὴν λαμπάδα,
 ἥτις μία τὴν Ῥωσσίαν ὀδηγεῖ καὶ τὴν Ἑλλάδα.

*

Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ Κιέβη, τὸ τοῦ Βλαδιμίρου ἄστυ,
 ὅπου Ἕλληνας τὸν πρῶτον ναὸν ὑψώσαν τῷ Πλάστῃ...
 ὑπὸ δώδεκα Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἀνεγερθεῖσα
 Καὶ μετὰ αἰῶνας δέκα νέα διατηρηθεῖσα,
 ἴσταται πρὸ τῶν πυλῶν τῆς ἡ Μονῆ Ἀγίας Λαύρας,
 Καὶ μακρόθεν ἀναπνέω ἀρωματοφόρου αὔρας.

Ἐν Ταυρίδῃ, 20 Ἰουνίου 1835.

Οἱ Τιτᾶνες ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκουμένην πάλιν
 φέροντες εἰς τὴν Ταυρίδα τὴν ἀντίθεσιν των πάλιν;
 Τίνες μετὰ κρότου ἕως εἰς τὸν Ἄδην ἐρχομένου
 αὐτὴν ἔσεισαν τὴν κοίτην τοῦ λαοῦ τῆς κοιμωμένου;

Συναθροίσασα ἐν τάξει τοὺς σκληροὺς στρατοὺς τῆς ὄλους
 Καὶ εἰς μεγαλοτηρήρεις ἐπιβίβασθεῖσα στόλους,
 Εἰς Εὐπατορίαν ἦλθεν, ὡς σημαίαν δὲ ἀγίαν
 ἀνεπέτασεν ἡ Δύσις τοῦ Μωάμεθ τὸν μανδύαν

Ἡ πυρίνη καὶ φρικώδης ἡμισέληνος ἐκείνου
 ἔχουσα καμπύλον σχῆμα σπάθης αἱματοκοκκίνου
 Καὶ ἀπὸ τὴν ἐθνομάχον Συμμαχίαν κρατουμένη,
 Ἐδρεπάνισεν ὡς θέρη τῶν Χριστιανῶν τὰ γένη.

Ἐν τῷ μέσῳ τρισχιλίων φοβερῶς βομβούντων ὕλων
 Χιλιάδες, μυριάδες βραχιόνων πελυτόλων
 ἔδωκν ἀδιακόπου· καὶ ἀντέλαβον συγχρόνους
 Σιφισμοὺς καὶ λογγοκτόπους, πυροβολημοὺς καὶ φόνους.

Τὴν μανίαν μὲν τῶν Γάλλων εἰς τὰ μαχαίρωματά των
 ἔτρεφον αἱ ἀναμνήσεις παλαιῶν των παθημάτων·
 Τὴν μανίαν δὲ τῶν Ῥώσων εἰς τοῦ κτόπου των τὸ βάρος
 ἠϋξάνον ἢ θεῖα Πίστις, ἢ Πατρίς των καὶ ὁ Κόσμος.

Καὶ ὁ Μεναικώφης βλέμμα τείνων μέχρι τοῦ πελάγους,
 Τῶν μυρίων τηλεβόλων ἠέροατο τοῦ πατάγους·
 Ἐκρυσπε τὰ σχέδιά του καὶ ὠδήγηε τὰς ἐξόδους,
 Ἐως οὐ ἠθέρμη μάχης τ' ἀπεκάλυπτε πυρώδους,
 Καθὼς φαίνονται πλησίον τῆς ἐστίας ἐκτεθέντα
 Τὰ δι' ἀφανοῦς μελάνης εἰς τὸν χάρτην χαρκαθέντα.

Ὡς ὁ Μωϋσῆς εἰς τείχη σωροῦς ἤλλατεν ὑδάτων
 Τὴν τερατουργὸν του βάρβδον τείνων ἄνω τῶν κομάτων,
 Οὕτω καὶ ὁ Τοτλεβένος, ἐντολὴν πληρῶν ἀγίαν
 Καὶ τὰς νόκτας ὑψῶν πύργους εἰς χεῖρός του τάσιν μίαν.

Ἐξωλόθρευσεν ἐκ τούτων ὡς ἐξ ἀπορθήτων βράχων
Ἐπὶ δέκα μῆνας δέκα μυριάδας τῶν Συμμάχων. . .

Ἄν εἰς τὴν ἐν Ἄλμα μάχην, ἂν εἰς τὴν ἐν Ἰνκερμάννῃ,
Ὅπου ἡ Ὄρθοδοξία θεοφρούρητος ἐφάνη,
Ἄφησε κἀνὲν πτερόν του ἐκ τῆς συμπλοκῆς καὶ βίας
Ὁ μακρόνυχος καὶ μέγας ἀετὸς τῆς Μοσχοβίας,
Πρὶν ὁ ἄνεμος τῆς λήθης τὸ ἀρπάσῃ, ἐγὼ φθάνω·
Κάλαμον ἐποποιῆσας εἰς τὴν χεῖρα τὸ λαμβάνω.

Ἄδε, Μοῦσα, τὰς μεγάλας τῶν γενοαίων Ῥώσσιων πράξεις.
Ἄλλὰ πρὶν αὐτὰς εἰς νέαν Ἰλιάδα κατατάξῃς,
Τοῦ Δαυὶδ τὴν λύραν λάβε καὶ τὴν μέθην τοῦ Προφήτου...
Στέφανον ἐξ ἀμαράντου ἔφερον ἡ κορυφή του,
Ἐφαλλεν αὐτὸς, καὶ κάτω
Ἡ Σιών τὸν ἠκούαστο. . .

Εἰς τὸν Εὐξείνιον οἱ Ῥώσσοι μετὰ φλογερῶν βήγμάτων
Ῥίπτουσι δι' ὑπονόμων τὰ πειρώδη φρούριά των.
Μετ' αὐτῶν ὁ Ἕλλην σχίζει σήμερον τὰ λατομεῖα
Ὅθεν ἡ Ὄρθοδοξία
Διὰ τῶν μαρμάρων, ὅσα ἡ ἀγία χεῖρ της σπείρει,
Τὸν Ναόν της μετ' ὀλίγον εἰς Βυζάντιον ἐγείρει.
Ἄναβᾶσα ἡ ἀγία Μόσχα εἰς δαυλῶν σωρείαν,
Ναπολέοντος τοῦ Πρώτου ἔφυγε τὴν ἀπληστίαν·

Ναπολέοντα τὸν Τρίτον φεύγουσα καὶ ἡ ἀγία

Σεβαστούπολις ἐσφάγη,

Καὶ σφαγεῖσα πρὶν παλάμη τὴν μολύνη ἀνοσία,

Ἐβυθίσθη καὶ κατέστη ἄφαντος εἰς τὰ πελάγη.

Ὁ στρατάρχης Γορσγκώφης μετὰ τόλμης ἀνηκούστου

Ἦσκει τοὺς υἱοὺς τοῦ Ρώσσοις πρὸ τῶν Φράγκων αὐτοὺς τάττων,

ὡς ὁ ἀετὸς γυμνάζει τοὺς ἀπτῆνας νεοσσούς του

Πρὸς τὸ μέλλον πέταγμά των·

Ὅτε δὲ ἡ φωλεὰ του φλόγας ἔχυσεν, ὁ χέρων

Ἐσωσε κατὰ τὰ ὕψη τοὺς ἀετιδαίς του φέρον.

Ἄλλ' ὁ Καῖσαρ καταβαίνει· καταβαίνουσι κατόπι

Οἱ σαλεύοντες στρατοὶ του τὴν Ἀσίαν τὴν Εὐρώπην,

Καὶ τὸν ῥοῦν τῶν παριστώσι

Ποταμῶν τῆς Ἄρκτου, ὅσοι

Ἀκατάσχετοι τὸ βῆμα, βροντερῶν ὁδοιποροῦντες

Καὶ τὸ ἄρμα τοῦ Μονάρχου ἀργυροὶ δορυφοροῦντες

Ἐνδον πίπτουσι θαλάσσης μισοξένου καὶ μελαίνης,

Ἴστρος, Ἀξινάκης, Τύρας, Ἰπανίς καὶ Βορυσθένης.

Φέρετε, ὦ φάλαγγές του, φέρετε τὴν ἐκ Ταυρίδος

Ἀποδίωξιν τῶν Φράγκων πέραν καὶ τῆς Προποντίδος!

Οὕτως οἱ τῆς Μοσχοβίας

Εἰσβαλόντες μετὰ βίας

Ποταμοὶ τὸν πάλαι χρόνον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου πόντου
 Ἔξω ἤλθον τοῦ Βοσπόρου, ἔξω καὶ τοῦ Ἑλλησπόντου·
 Ἡ Μεσόγειος τοὺς εἶδεν ἐφορμῶντας· ἐφοβήθη,
 Καὶ τὸ ζευγμα τῶν Γαδείρων θραύσασα ἐκτὸς ἐχύθη.

Ὡς ὁ τοῦ Μεγάλου Πέτρου μέγας ἀνδρίας ἐκεῖνος

Ὁ Δουξ μένει Κωνσταντῖνος

Ἐφορος τῆς Πρωτεύουσας, στήθος ἄτρομον προτάττων

Καὶ τὸ ἀρβενώδες ἦθος τοῦ προπύργου φυλάττων.

Ἐν ᾧ πῦρ μαχῶν ἐκείθεν ὡς ἀπὸ κρατῆρος ῥέει

Καὶ τὴν Ἄρκτον ὄλην καίει,

Ἐν τῷ μέσῳ φλογῶν τόσων φαίνεται μακρόθεν ὄλος

Ὡς χαλκὸς ἐντὸς καμίνου ἐρυθρὸς καὶ φωτοβάλος.

Τὸν Ναὸν πρὸς τοὺς ἀπίστους κλείει τῆς Ὀρθοδοξίας,

Καὶ τὸ μέγα τῆς Ῥωσσίας

εἶφος φέρων εἰς τὰς δύο Ῥωμαλέας αὐτοῦ χεῖρας,

Ὡς μοχλὸν αὐτὸ ἐμβάλλει ἀθραυστον ἐπὶ τῆς θύρας.

Εἰς τὸν ἄσπιλον Ναὸν σὺ ἔφεραν τὴν δυσωδίαν

Καὶ εἰσήγαγον τοὺς Τούρκους εἰς τὴν σὴν κληρονομίαν,

Τοῦ Μωάμεθ δὲ φοροῦντες τὸ σημεῖον εἰς τὸ στέμμα

Ἐχυσαν, Θεὲ, ὡς ὕδωρ τῶν Χριστιανῶν τὸ αἷμα.

Τέρμα βάλλε εἰς τοῦ Ἄγγλου τὴν ἀκάρκτου πλημμύραν,

Ἥτις εἰς τῆς ὕδρογείου ἐξαπλοῦται πᾶσαν μοῖραν!

Εἰς τοῦ Ἄγγλου τὴν παλάμην
 Σύντριψε τὴν ἔθνομάχον τρῖαιναν ὡσεὶ καλάμην ! . . .

Τὴν οὐράνιον ἀψίδα ἰδοὺ κλίνων καταβαίνει,
 Καὶ ἡ γῆ κλονεῖται ὄλη τὸν Θεὸν τῆς δεχομένη,
 Καὶ σαλεύονται τὰ ἔρη μέχρι βάθρων βαθυτάτων,
 Καὶ ἀνοίγεται τὸ χάσμα τῶν ἀβύσσων καὶ ὑδάτων.
 Ἐπὶ λαίλαπος μελαίνης μέλας ὁ Θεὸς τῶν φώτων
 Ἐποχεῖται σπείρων φλόγας κεραυνῶν χειλιοκρότων,
 Καὶ τὰ πλοῖα τῆς Ἀγγλίας
 Εἰς τὰς σκοπελώδεις ρίπτει τοῦ Εὐξείνου παραλίης.

Ἄγγελος ταχὺς Κυρίου πρὸς τὴν Ἀρμενίαν Τρέχει,
 Τὸν χλωρὸν Διμὸν ἐφ' ἵππου παρακόλουθόν του ἔχει
 Καὶ τὸ Κάρσιον, ὑψαύχεν φρούριον τῆς Μικρασίας,
 Εἰς τὰς χεῖρας παραδίδει τῆς Θεοσεβοῦς Ῥωσσίας.
 Φέρει ὁ Μουραβιέφης εἰς τὴν Συμμαχίαν πρόμον
 Καὶ μεσόγειον ἀνοίγει μέχρι Βυζαντίου δρόμον,
 Καθιστῶν δορυαλώτους
 Ἄγγλων, Τούρκων φρουρὰς δύο παμπληθεῖς καὶ πολυκρότους.

Καὶ τὴν Βαλτικὴν οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Γάλλοι παραιτοῦσιν,
 Οὐδ' ὀπίσω τῶν τοσούτων πλοίων, ἔσχα ὀδηγοῦσιν,
 Ἄφ' οὗ ἔμεισαν εἰς μάτην τὸν πυρώδη ὄλον Ἄδην,
 Σύρουσι τὴν Σεαβόργην, ῥυμουλκοῦσι τὴν Κρονστάδην.

Εἰς τὰ ἐκ γρανίτου λίθου φρούρια τῆς Μοσχοβίας
 Ἐκυψαν τὰ ἐκ σιδήρου τρίκροτα τῆς Συμμαχίας,
 Μετὰ τόσῃν γηθοσύνῃν
 Φέροντα ἐπὶ τῆς πύμνης κωθημένῃν τὴν Δισχύνῃν.

*

Εἰς τὸν κόλπον τῆς Τευρίδος ὁ πολὺς τῶν Ῥώσσων στόλος
 Τὴν καταστροφὴν ὕπεστη·
 Ἄλλ' ἐξαίφνης εἰς τὸ βέθυμα τοῦ Ἰπάνεως τῶν ὄλων,
 Ἄμα ἔφθασεν ὁ Καῖσαρ, ὡς ἐκ θαύματος ἀνέστη.
 Ἐκατόμπληχς ὁ Δράκων ἐκολύμβηα τῆς Ῥωσσίας
 Εἰς τὸ κῦμα τοῦ Εὐξείνου,
 Καὶ ἀπὸ τὸν φάρυγγά του φλόγας ἔχυνε μυρτιάς
 Πρὸς τὴν τουρκισθεισάν Πόλιν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.
 Εἰς τὴν Σεβαστούπολιν τοῦ ἀπορρίψας τὸ ἄρχαῖον
 Δέρμα του διεσχισμένον,
 Εἰς τὸ ἄστυ Νικολάου ἄλλο ἔλαβεν ὠραῖον,
 Ἄλλο, χρώματα ποικίλα πρὸς τὸν ἥλιον ἐμφαῖνον.

Ὁ Χριστὸς, γονυκλιτοῦντος τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου,
 Εἰς τὰ καθαρὰ εἰσηλθε νάματα τοῦ Ἰορδάνου·
 Τὸ στερέωμα ἠνοίχθη, καὶ εἰς τὸ χρυσίζον βέθυμα
 Τοῦ Θεοῦ κατέβη τότε ὡς περιστέρα τὸ πνεῦμα·
 Τρέξασαι δὲ ὀπισθὲν του, ἐθαπτίσθησαν ἐπίσης
 Καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις.

Ὅπαδός του, μετ' αἰῶνας δέκα εἰς τὸν Βορυσθένην
 Τὸν Θεόν, τὸν ἀπατῶντα τὴν βαρεῖαν οἰκουμένην,
 Ἐβρίψεν ἀπολακτίσας ἄνωθεν ὁ Βλαδιμίρος
 Καὶ προσέφερε τὴν Ἄρκτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος,
 Ἰορδάνης δὲ τῆς Ἄρκτου ἀπὸ ῥύπον λουομένης
 Ἐγένινεν ὁ Βορυσθένης. . .

Βαπτιστὰ τοσοῦτου κόσμου, ποταμὲ ὀρθοδοξίας,
 Βορυσθένη, ἐξανάστα! ἔξω, ἔξω τῆς Ῥωσσίας
 Δίωξε τοὺς χριστομάχους παῖδας Πάπα καὶ Καλβίνου!
 Εἰς τὴν μέλαιναν λακάνην ἔμισέ τους τοῦ Εὐξείνου,
 Ἐπειδὴ αὐτοὶ τὴν βίβλον ἔθεσαν τοῦ Κορανίου
 Ἄνω τοῦ Εὐαγγελίου!

Ὅτε ὁ Θεὸς προτρέχων ὀδηγὸς τῶν Ἰουδαίων
 Ἐνεραίνετο ἐπάνω τῶν ὄρυμῶν καὶ τῶν ὀρέων
 Τὴν ἡμέραν στήλη νεφρῶν καὶ τὴν νύκτα πυρὸς στήλη,
 Καὶ ὁ Ἐρυθραῖος πόντος ἤνοιγε ξηρὰ τὰ χεῖλη,
 Ἄλλ' ὁ Φαραὼ ἐπῆλθε τὴν πορείαν τῶν ταράττων
 Μετὰ σιδηρῶν ἀρμάτων,

Τότε τὴν τερατουργὸν τοῦ ὁ Μωσῆς ἀπλώσας χεῖρα
 Ἰνώσε τὸ ὕδωρ αἰφνης, καὶ πολὺφλοισθὸς πλημμύρα
 Κατεκάλυψε τὰ στήφη τῶν φευγόντων Αἰγυπτίων. . .
 Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, τὴν σεπτὴν σου χεῖρα σείων,

Εἰς τοὺς βόθρους καὶ τὰ ἔλη βύθισε τοῦ Βορυσθένου;

Τοὺς ἐχθροὺς ἐπερχομένους! . . .

Ἴδού φεύγουσι τὸ κύμα ἐξογκούμενον οἱ Γάλλοι
 Καὶ οἱ τὸν Χριστὸν πωλοῦντες εἰς Μωάμεθ Φράγκοι ἄλλοι,
 Καὶ πνιγόμενοι ζητοῦσι τὰ θραυόμενά των πλοία.
 Κελαδεῖ ἀγίους ὕμνους ἢ νικῶσα Ἐκκλησία,
 ὧς τὸ πάλαι ἢ Προφῆτις Μαριάμ προσξελθοῦσα
 Καὶ τὸ τύμπανον κροτοῦσα.

Ὁ τεράστιος ἐκίνει ἀστὸς τῆς Μοσχοβίας
 Δύο πόδας ἀνυχώθει, ἓνα ἔνδον τῆς Κασπίας,
 Ἄλλον ἔνδον τοῦ Εὐξείνου,
 Καὶ τὴν κεφαλὴν του εἶχεν ὀρθωμένην πρὸς τὸν πόλον
 Σπείρων λάμψεις εἰς τὸν ἄνω καὶ τὸν κάτω κόσμον ὄλον,
 Λάμψεις ὀμματος πυρίνου.

Ἐν ᾧ ἴστατο προστάτης τοῦ Πανελληνίου γένους,
 Ἡ Βρετανικὴ ἀλώπηξ δαυλοῦς ρίπτει ἀναμμένους
 Δύο εἰς αὐτοῦ τὰ σκέλη.

Ἄλλ' αὐτὸς τοὺς ἀντιρρίπτει, ἓνα ὅπου ἡ Ἐράτη,
 Ἄλλον εἰς τοῦ Βασεγκτώνοσ τὰ ὀμοσπονδοῦντα Κράτη,
 Καὶ τὸ πῦρ ὀπίσω στέλλει ..

Τῆς ἰσχύος σου τὸ τέλος, Βρεττανία, πλησιάζει
 Τὸ θαλάσσιόν σου κράτος ἢ Ἀμερικὴ δαμιάζει,

Καί κατ' ἄλλην παραλίαν

Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσσων, ὡς ποτὲ ὁ τῶν Ἑλλήνων,

Τὴν γιγάντειόν του χεῖρα εἰς τὸν Γάγγην ἐπεκτείνειω

Πρὸς σὲ φράττει τὴν Ἰνδιάν.

Ἐν Νικολαεπόλει, 1 Δεκεμβρίου 1855.

Ἄλλὰ πρόδρομα εἰρήνης ἤδη φαίνονται σημεῖα.

Τὴν Ἀγγλίαν ὑποβλέπει καὶ φοβεῖται ἡ Γαλλία.

Καθὼς πόθον διψαλέον ἔχοντες θησαυρισμάτων

Δύο λήσταρχοι συμφώνως πίπτουσιν εἰς γείτονά των,

Καθ' ὁδὸν δὲ ἤδη ἔντες ἐκ πλεονεξίας μόνον

Μελετῶσιν εἰς τοῦ ἄλλου τὸν μετὰ τὴν λείαν φόνον,

Οὕτω καὶ οἱ κορυφαῖοι τῆς ἀπλήστου Συμμαχίας

Πρὸς διαρπαγὴν τοῦ κόσμου ἐδραμόν κατὰ Ῥωσσίας.

Πλὴν τὸν ἀριθμὸν ὁ Γάλλος τῶν ἀτμῆρων του αὐξάνει

Καὶ τῆς Ἀφρικῆς τοὺς Τούρκους ἐπιβάτας προσλαμβάνει,

Πρὸς ἀπέλασιν τοῦ Ἄγγλου ἔξω τῶν στενῶν Γαδεύρων.

Τὰ νεώρια ὁ Ἄγγλος τοῦ Εὐξείνου πόντου φθείρων,

Βίαν ἔχει τὴν Κρονστάδην εἰς θερμὴν ν' ἀλλάξῃ κόνιν,

Καὶ τοῦ Γάλλου νὰ ἐμπρήσῃ τὴν Ῥοσφόρτην καὶ Τουλόνην . . .

Ἐννοήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν φιλόδοξον Γαλλίαν;

Ἐπὶ τῆς Εὐρώπης δὴς θέλει μονοκρατορίαν,

Καὶ τῶν Ῥώσσων ὄταν φείρῃ τοὺς στρατοὺς, συγχρόνως φθείρει

Τοὺς τῶν Γερμανῶν καὶ Ἄγγλων καὶ εἰς τὸν ζυγὴν σᾶς σύρει.

Ἐνοήσατε, ὦ ἔθνη, τὴν ἀκόρεστον Ἀγγλίαν ;
 Ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὕλων θέλει μονοκρατορίαν,
 Καὶ τὰ ναύσταθμα τῶν Ῥώσσων ὅταν κατατρέχη, ὅλους
 Κατατρέχει τῆς Γαλλίας καὶ Ἀμερικῆς τοὺς στόλους.

Ἐν Νικολαεπόλει, 3 Δεκεμβρίου 1853.

Ἐπειδὴ ὁ Ναπολέων τοῦ στρατοῦ του πολλὰς μοίρας
 Ἀπολέσας εἰς Ταυρίδα οὐδὲν ἔδραζεν εἰς χεῖρας,
 Βλέπων ὅτι ἂν κυκλώσῃ πρὸς τὸ ἔαρ τὴν Κρονατάδην,
 Καὶ κροτήσῃ νέας μάχας κατ' αὐτῆς ἐκ τοῦ συστάδην,
 Νικητὴς μὲν, καταστρέφει τῆς Εὐρώπης ἓνα στόλον,
 Νικηθεὶς δέ, ἀφανίζει τὸν λοιπὸν στρατὸν τοῦ ὅλον,
 Πρὸς τὸν Καίσαρα τῆς Ἄρκτου, ὅστις δόρυ μακρὸν πάλλει,
 Περὶ παύσεως πολέμου λόγους μυστικούς προβάλλει.
 Ἄλλ' ὁ Καίσαρ εἰς τοὺς ὄρους ἀντιτείνει τῆς συνθήκης.
 τῆς Γαλλίας ἡ Μονάρχης, ἐν ἐλλείψει τότε νίκης,
 Ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰ ἔθνη συγκινεῖ τῆς Γερμανίας
 Προσλαμβάνων τὴν Αὐστρίαν συνεργὸν τῆς σκευωρίας...

Ὁ ἀκράτητος, Αὐστρία, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης πάσης

Βοναπαρτισμὸς ὑψοῦται

Ὡς πυρίνη βόμβα, ἥτις ἀναβαίνει τὰς ἐκτάσεις
 Καὶ εἰς τὴν ἀνθρωποκτόνον τόξευσίν της καμπυλοῦται
 Σιδηρᾶς ἔθνων ἐγκλείει ἀλυσίδας, καὶ τὴν κόβει
 Ἐπιφέρει πολλῶν θρόνων εἰς τὴν ἔκρηξίν του μόνην...

Πίπτων εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ λάμψεων καὶ κρότων,
 Ἰδοὺ θραύεται καὶ φθάνει.

Τὸ διάδημα τοῦ νέου Αὐτοκράτορός σου πρῶτον,
 Ἐπειδὴ τὸ δόλιόν σου ἦπαρ ἐγκαταλιμπάνει
 Βρῶσιν εἰς τοὺς τρεῖς σου γύπας ἢ ἀπρόσεκτος Ῥωσσία,
 Ἦτις σ' ἔσωζεν ὁπότε σ' ἔσφαζεν ἡ Οὐγγαρία . . .

Ἐν Νικολαεπόλει, 8 Δεκεμβρίου 1853.

Ἄπροσδόκητον καὶ μέγα ἔγκλημα τοῦ κόσμου ὅλου! . .
 Τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔθνη ὅλα διὰ βίας, διὰ δόλου
 Ἐνωσεν ὑπὲρ τῶν Τούρκων, ἔνωσε κατὰ Ῥωσσίας,
 Τὴν εἰρήνην ἐπιβάλλων ὁ δυνάστης τῆς Γαλλίας,
 Καὶ συμβουηθὸν τοῦ ἔχων τὴν Αὐστρίαν εἰς τὰ πάντα,
 Ἦτις καὶ φιλεῖ καὶ λύει τῶν ποδῶν του τὸν ἱμάντα.

Σουηδία καὶ Δανία μετ' ἐκείνου συμμαχοῦσιν·
 Οἱ λαοὶ τῆς Γερμανίας τὴν Ῥωσσίαν ἀπειλοῦσιν·
 Ὁ τῶν Πρώσων Ἄναξ μόνος τῆς Ῥωσσίας μένει φίλος,
 Καὶ εἰς κίνδυνον τὸν θέτει ὁ τῆς ἀρετῆς του ζῆλος . .

Ἄν τοιοῦτον μέγα δράμα εἰς τοιαύτην φθάσῃ λύσιν,
 Ὁ αἰὼν ἐπιφυλάττει τὴν δικαίαν αὐτὴν κρίσιν·

«Εἰς τῆς Ταυρικῆς ἢ Δύσις τὰς παράλους πεδιάδας
 « ἔθυσσε πεντακοσίαις Ἄγγλων, Γάλλων χιλιάδας,

« Ῥώσσω, Σάρδων, Πολωνῶν »

« Πλέον δὲ τῶν δεκαπέντε ἄμα ἑκατομμυρίων

« Ἔδεσε τοῦ Χριστοῦ λάτρως δι' ἄλυσαν αἰωνίων

« Ἰπὸ τὸν Ὀθωμανόν. »

Εἰς τὴν Κόλασιν μεγάλην

Ἐρυθρὰ μηλέα θάλλει

Ἐχει κόκκινα τὰ μῆλα

Ἐχει κόκκινα τὰ φύλλα

Τὸν καρπὸν τῆς τῶν κόκκινα

Αἵματος ἀ' ἐκπλήττει ὄφεις

Τὸν καρπὸν τῆς ἀπ' ἐγγύαρος

Αἵματος ἐκτρέφει βρῦχαις

Ἐρα κλάδοι αὐτῆς ὀρέπει

Αἶμα πάλιν, αἶμα βλέπει

Παλμερστών καὶ Ναπολέων, ὑπὸ ταύτην τὴν εἰκόνα

Παριστᾶ ἢ Δάντειος αὐτοῦ Μοῦσαι τοῦτον τὸν ἀγῶνα.

Ἄν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ἐζωσμένου τὴν βομφαίαν

Καὶ μετὰ κραυγῶν ζητοῦντος τῆς εἰρήνης τὴν ἐλαίαν

Ἡ Ῥωσσία τέλος κλίνη,

Ἄν, ὦ Ἕλληνας, ἐλπίδες καὶ ἀγῶνες ἡμῶν τόσοι

Μετὰ τόσον αἶμα βεῦσαν σήμερον ματαιωθῶσι,

Ποία θλίψις καὶ ὀδύνη !

Ἄλλ' ἡμεῖς πυρῶδες βλέμμα στρέφοντες πρὸς τὸν Σωτῆρα
Καὶ εἰς τὴν λαβὴν τῆς σπάθης ἐπιβάλλοντες τὴν χεῖρα,

Διχμείνωμεν καὶ τότε

Εἰς τὸ νεῦμα ἐνὸς ὅλοι Θεοῦ μόνου ἀηττήτου,
Ἐχθροὶ ἕσπονδοι τοῦ Τούρκου, σύμμαχοι τοῦ Μοσχοβίτου
Καὶ τοῦ γένους στρατιῶται!

Ὅτε διὰ σὲ ἡ πλάσις, Χριστὲ, πᾶσα ἡ γωνία,

Μετὰ βήματος ἀφύβου

Παρὰ τὸν σταυρὸν σου ἦλθεν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία
Καὶ ἡ τοῦ Κλωπᾶ, ἡ μήτηρ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου·
Καὶ ἡ μία πρηνεῖς, οἱ ξανθοὶ δὲ πλάκαμοί της
Μέχρις ἐπιπτον ποδῶν της ὡς χρυσοῦς της ἐπενδύτης

Οὕτως ἡ Ῥωσσία πρῶτον, οὕτως ἡ Ἑλλάς κατόπιν

Ἐδρχμον πρὸς σωτηρίαν,

Κύριε, τοῦ μνήματός σου, προκαλοῦσαι τὴν Εὐρώπην.
Αἶσχος εἰς αὐτήν, τρίς αἶσχος, ἀν τὴν πέτραν τὴν ἁγίαν
Καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου πάλαι ἀποκυλισθεῖσαν
Εἰς ἀπίστων κατχλείπη Μωαμεθανῶν τὴν λύσσαν!

Ὡ Ἑλλάς καὶ ὦ Ῥωσσία! τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐρχομένην

Λαλίαν ἀκροασθήτε,

Ἥτις καὶ τὴν ἄνω σείει καὶ τὴν κάτω οἰκουμένην·
«Δι' ἐμὲ μὴ, θυγατέρες Ἱερουσαλήμ, θρηνῆτε!

«Κλαίετε διὰ τοὺς δόντας κατ' αὐτὰ τὰ λείψανά μου
 «Εἰς τὴν βέβηλον παλάμην τοῦ Ὀθωμανοῦ Ἰμάμου!

«Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε κρᾶζουσι· Βουρὰ καὶ ὄρη,
 «Πέσατε! συντριψάτέ μας!

«Κατετάχθημεν ὡς φρίκη! τοῦ Μωάμεθ δρυσοφόρου
 «Ἐνεβάφημεν εἰς αἶμα· σκόπη Ἄδου, κρούσάτέ μας!
 «Ἔρχεται ἡ ὥρα ὅτε τοὺς μὲν ἀσεβεῖ; πατάξω,
 «Πᾶσιν δὲ τὴν ἐσπερμένην ποίμνην μου ἐπισυναΐξω.»

«Τέκνον τῆς καλῆς Ῥωσσίας, ἔκθαμβον τί στρέφεις ὄμμα;
 —Βλέπω κύκλω λαμπρὰς στήλας, ἄνω ἐπιλάμπον, δῶμα,

«Κάτω τὰ ἐδάφη ἔλα,
 «Καὶ λευκὰ καὶ φωτοβόλα.

«Ἀδαμάντινον καὶ μέγαν ναὸν βλέπω εἰργασμένον
 «Ἰπὸ θαυμαστοῦ τεχνίτου,

«Καὶ τὸν νάρθηκά του βλέπω ἀπὸ πλάκας ἐστρωμένον
 «Καθαροῦ ἀλαβαστρίτου.

—Ῥῶσσε, βλέπεις τὴν Ῥωσσίαν ὑπὸ ἥλιον χειμῶνος

«Ἄλλ' ἀνύψωσον ἐν βλέμμα ὑπεράνω τῆς χιόνης,
 «Βλέμμα μᾶλλον διανοίας,
 «Καὶ ἰδὲ τὰς οὐρανίας

«Μονάς, ὅπου ἐκ φωστῆρων ὁ Θεὸς κατέχει ὀρόνον

«Ἐστεμμένος τοὺς ἀστέρας.

«Εἰς αὐτὸν αἱ μυριάδες παριστῶνται τῶν αἰώνων

«Ὡς στιγμαὶ μιᾶς ἡμέρας.

—Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέσον τοῦ αὐγάζοντος ἀπείρου

«Ναὸν ὄντως τοῦ ὑψίστου κολοσσαῖον ἐκ σαπφείρου

«Ἔχει καλλονὰς ποικίλας,

«Καὶ μεγάλας ἐπτὰ Πύλας

«Ἀπὸ σμάραγδον ἢ μία καὶ ἀπ' ἄνθρακα ἢ ἄλλη,

«Βήρυλλος ἐπὶ τῆς τρίτης,

«Καὶ ἀμέθυστος τὰς ἄλλας ἢ σαρδόνυξ περιβάλλει,

«Τόπαζος ἢ μαργαρίτης.

—Ὁ ναὸς αὐτὸς καλεῖται, Ῥῶσσαι, τῆς Ὀρθοδοξίας

«Τὰς ἐπτὰ δὲ τοῦ Κυρίου παριστάνει Ἐκκλησίας,

«Τὴν μεγάλην τοῦ Ἁγίου

«Χρυσοστόμου καὶ Φωτίου,

«Τὰς τῶν Ἱεροσολύμων, Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας,

Τῆς Ἀνατολῆς ἀνάσας,

«Καὶ τὰς τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Ἑλλάδος καὶ Ῥωσσίας,

«Ἀδελφὰς ἐπτὰ τὰς πάσας.

«Εἰς τὸ τέμενός του ἔχων τὸν Χριστὸν αὐτὸν λυχίναν,

«Οὔτε τοῦ ἡλίου ἔχει, οὔτε τῆς σελήνης χρεῖαν.

«Νικηφόρα ἐκαὶ τόξα
 «Ἢ τῶν Ῥώσσιων ἔχει δοξα,
 «Καὶ χρυσόγραφον ἀστράπτει ἐπὶ στόλιου σαπφειρίνου
 «Τ' ὄνομα τοῦ Νικολάου,
 «Καὶ τὰ τρία Κορνιλώφου, Ναχιμώφου, Ἰστομίνου,
 «Ἐντὸς φέγγους ἀενάου.»

Ῥῶσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! εἰς τὸν ἄπειρον αἰθέρα
 Ἕνα ἔχομεν προστάτην καὶ κοινὸν ἡμῶν πατέρα,
 Εἰς τὴν γῆν δὲ κάτω μίαν
 Φυλὴν Τούρκων πολεμίαν.
 Ῥῶσσοι, Ἕλληνες καὶ Σλάβοι! καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ἐλπίδα
 Πρὸς αὐτὸν ὑψοῦντες μόνον,
 Συγκρατῶμεν ὑψωμένας, ἐνωμένας τὴν ἀσπίδα
 Καὶ τὴν σπάθην τῶν προγόνων!

Ὁ Δημιουργὸς κρημνίζων τῶν Ὀθωμανῶν τὸ Κράτος,
 Ἐκ τῆς τέφρας ἀνεγείρει βαθμηδὸν καὶ ἀοράτως
 Τῶν Ἑλλήνων τὴν εὐρείαν
 Πρώην Αὐτοκρατορίαν,
 Καθὼς βίπτων εἰς τὸ χάος φοβερόν τινα κομήτην,
 Κατ' ὀλίγον καὶ ἀκρότως
 Πλαστοργεῖ καὶ φέρει ἔξω προσφιλῆ τῆς γῆς πλανήτην
 Εἰς τὸ φῶς ἀπὸ τοῦ σκότους.

Ἦλθεν ὁ Μουραβιέρης, ἦλθεν εἰς τὴν Ἀρμενίαν,
 τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἐκπληρῶν τὴν προφητείαν.

Εἰς τὸν μέγιστον Εὐφράτην

Τῆς φιάλης τὴν ἐσχάτην

Καὶ πυρίπνοον βανίδα ἔκτος Ἄγγελος ἐκχύνει,

Καὶ τὸν ποταμὸν ξηραίνων

τὴν ὁδὸν τῶν ὀρθοδόξων Μοναρχῶν ἰδοὺ πλατύνει

Ἐκ τῆς Ἐὼ ἐρχομένων.

Ἐν Ὀδησσῷ, 18 Δεκεμβρίου 1853.

Ἦ Θεὰ τοῦ Γουττεμβέργου, ἥτις ἅμα τι προφέρῃ

Μύριαί ἤχῳ καθ' ὅλα τὸ προφέρουσι τὰ μέρη,

Ἀναγγέλλει τὴν εἰρήνην. . . .

Ὁ Ὀρλώφης πρὸς τὰ τείχη φέρεται τῶν Παρισίων,

Ἐγὼ δὲ τὴν βίβλον ταύτην τοῦ φρικτοῦ πολέμου κλείων

Σώζω τὴν γοργήν μου μῆνιν,

Μέχρις ὅτου οἱ χειμῶνες εἰς τὸν Καύκασον βοῶσι

Καὶ τὰ κύματα ὀργίλα εἰς τὸν Εὐξείνιον βροντῶσι.

Καὶ τῶν κεραυνῶν οἱ κτύποι

εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη ἀντακούονται τὸ θέρος,

Μέχρις ὅτου τὴν ψυχὴν μου ζωπυρεῖ Ἑλλάδος ἔρωσ,

Συγκινεῖ πατρίδος λύπη. . .

Ὅτε πόλεμον κηρύττων κατὰ τῆς Ἡμισελήνου

Καὶ τὸ Δίβραρον βραστάζων τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου

Λάμπεις ἀπὸ τὰς πύχαις του μέχρις Ἱερουσολύμων
ἔχυνεν ὁ Μάρτυρ Καῖσαρ ἐκ τῶν ἀρκτικῶν ἐρήμων,
Παλαιὸς ἐγὼ τοξότης τῆς σεπτῆς Ἐλευθερίας,
Ἐχαιρέτησα τὸν μέγαν πρόμαχον τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐφῆρεν ἡ Δύσις τότε τὴν ἐπάρατόν της σπεῖραν
Καὶ δημῖα τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐνέδου πορφύραν,
Κάλαμον δὲ δίδουσά την ἀντὶ σκήπτρου ἀνεφώνει·
«Τῆς Ἀνατολῆς ἀπάσης, χαῖρε, Ἄνασσα σὺ μόνη!
«Πλὴν μὴ βράδυνε, καὶ ἄρον τὸν σταυρόν σου εἰς τὸν ὦμον,
«Καὶ πρὸς τὸ Κρανίον θάινε τῆς ὀδύνης σου τὸν δρόμον.»

Ἐδραμα πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, τὴν Ἑλλάδα μου ἀφίνων
Ἐπὶ ξύλου γευομένην τὸν ἐσυρνησιμένον οἶνον·
Ἄλλ' ἀπὸ τὸν στρατιώτην τοῦ κακούργου Πραιτωρίου,
Ὅστις νύττων τὴν πλευράν της ἔνυττε τὴν τοῦ Κυρίου,
Τὸ σκληρὸν ἀρπάσας δόρυ ἔτρωσα τοὺς τρεῖς φονεῖς των,
Καὶ θερμὸν φυλάττω μῖσος κατ' αὐτῶν τῶν Ἀντιχρίστων.

Ἐξεγείρου, ἐξεγείρου, Ἱερουσαλήμ ἡ νέα,
Σεβαστούπολις ἁγία, κόρη τοῦ Χριστοῦ ὡραία!
Ἀποτίναξε τὸν χοῦν σου, ἄφες τῆς θανῆς τὴν ζάλην
Καὶ εἰς τὴν χρυσήλιόν σου παραλίαν κάθου πάλιν!
Ὁ Θεὸς ἐπαναφέρει τὴν λαμπρότητά σου πλήρη
Καὶ ὑπὲρ ποτε πλουσίαν καὶ στιλπνὴν σὲ ἀνεγείρει.

Διὰ λίθου πολυτίμου εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἐνακτίζονται τὰ τείχη πύργων σου καὶ προμαχώνων,
 Καὶ δι' ἄνθρακος πυρίνου καὶ μωσαϊκοῦ παγχρόσου,
 Ὡς Σιών, ψηφολογοῦνται οἱ πανάχραντοι ναοὶ σου,
 Αἱ δὲ βῦμαί σου λαλοῦσιν· «Ὁ Θεὸς εὐλογημένος,
 «Ὁ εἰς γενεὰς ἀπάσας καὶ εἰς πᾶσαν γῆν τὸ σθένος!»

Οἱ μολύναντες τὴν γῆν σου ἀναβαίνουσι τὰ πλοῖα,
 Καὶ γελᾷ ἡ τοῦ Εὐξείνου χθὲς θρηνοῦσα παραλία.
 Ἐρχονται λαοὶ μακρόθεν πρὸς σέ, Σκῆνωμα Κυρίου,
 ἔχοντες εἰς χεῖρας δῶρα ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσαίου.
 Πόλις τοῦ Ἰσαποστόλου, τοῦ Μονάρχου Βλαδίμηρου,
 Εἰς τὸν ἦχον τῶν ψαλμῶν μου! ἐξεγείρου, ἐξεγείρου!

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΔΗΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ.

ΣΧΟΛΙΑ.

(1) Καὶ παρὰ τῶν Γάλλων ἐγὼ ἠλπίσθον μᾶλλον τὴν ἀπελευ-
θέρωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, καὶ πρὸς τὸν πρῶτον τῶν δώ-
δεκα τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας, ἀποστάλων, τὸν καλὸν καὶ γαθὸν
Παναγιώτην Ἀναγνωστόπουλον, ἐδείκνυον, τῷ 1852 ἔτει, τὴν
δυσπιστίαν μου εἰς τὴν μετὰ πεποιθήσεως παρ' αὐτοῦ προσδο-
κωμένην καταστοφὴν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους κατὰ τὸν ἐρ-
χόμενον ἐνιαυτὸν, ὅτι τὸν τετρακοσιοστὸν ἀπὸ ἀλώσεως Κων-
σταντινουπόλεως.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἀπαγγέλλων μοι τὸν χρησμὸν Λέοντος τοῦ Σοφοῦ
Βύζαντος Ἀλλή, ἐστία μετὰ ταῦτα Κωνσταντινου,
Ῥώμη, Βαβυλῶν καὶ Σιών ἄλλη γέα,
Τρὶς τρὶς ἑκατὸν καὶ σὺ συνάρξεις κράτος,
Μιᾶς ἐν αὐτοῖς ὑστερούσης εἰκάδος...
Ἀλλὰ σε πρῖστατον καὶ ξανθὸν γένος
Πᾶσαν τεφρώσει καὶ τὸ σὸν λύσει κράτος...

προστιθέμενος δὲ καὶ τὸν ἄλλον τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου,
τὸν ὑπὸ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἐρμηνευθέντα, τὸ δὲ ξαν-
θὸν γένος ὄλον Ἰσραὴλ τρῶσσει καὶ τὴν Ἐπίταλον μετὰ
τῶν προνομίων ἀρακτήσει, ἀνέκραζεν ἔνθους· «Περίμενε μῆ-
νας ἔτι ὀλίγους· ἰδοὺ, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Ἀγαθαγγέ-

«λου, ὁ Ἀγαρηνὸς εἰς πλήρη τέταρτον αἰῶνα φθάνει, καὶ τοῦ
«ἕκρος ἀρχομένου ἢ σκηνὴ αὐτοῦ πίπτει.»

Τοὺς λογους τούτους ἐπρόφερον τὰ χεῖλη οὐχὶ μόνον τοῦ
Ἀναγνωστοπούλου, ἀλλὰ καὶ σχεδὸν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὅποια
δὲ ὑπῆρξεν ἢ ἕκτασις τοῦ Πανελληνίου, ὅτε ὁ Μενσικώφειος
σεισμὸς ἐσάλευσεν ἐξαίφνης τὴν Ὄθωμανικὴν Ἐπικράτειαν
κατὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ πεπρωμένου ἔτους!

Τὴν πάνδημον αὐτὴν ἐκπληξιν, καὶ οὐδὲν ἕσπερον, ὁ συγγρα-
φεὺς τῶν Ποιητικῶν Ἀπομνημονευμάτων ἐκφράζει λέγων

Οἱ χρησιμοὶ λοιπὸν τελιοῦνται τὸ ξανθὸν κινεῖται γένος...

ἢ; εἰς τόπον κατάλληλον, παρενείρω ἐνταῦθα καὶ τινα πρὸς
τοὺς ἀναγνώστας χρεωστούμενην ἐξήγησιν.

Ὅσα μέχρι τῆς σήμερον συνέγραψα μάρτυροῦσιν οὐ μόνον
τὸ πρὸς τὴν πάτριον λατρείαν ἀναλλοίωτον ἐμοῦ σέβας, ἀλλὰ
καὶ τὴν πρὸς τὰ ξένα θρησκευόμενα πλήρη ἐμοῦ ἀνοχῆς. Πλὴν
ἐν τῷ νέῳ αὐτῷ πονήματι, προκαλούμενος εἰς τὴν πάλιν παρά
τε τοῦ ὑπάτου Ἀρχιερέως Ῥώμης, καταδικάζοντος ἡμᾶς ὡς
σχισματικοὺς εἰς τὸ πῦρ τῆς Κολάσεως, καὶ παρὰ τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου τῶν Παρισίων, παραδίδοντος ἡμᾶς ὡς πολίμνη
ψωριῶσαν εἰς τὴν σφαγὴν τῶν Γάλλων, προσβάλλω καὶ αὐ-
τοὺς καὶ τὸν θρησκομανὴ Δουτικισμόν ἐν γένει, ὅστις ἔτεκε
δύο θυγατέρας δυσειδεῖς, ζώσας ἔτι ἐν Ῥώμῃ, τὴν Τυραννίαν
καὶ τὴν Ἀμάθειαν.

(2) Ὅτε ἢ ἐν ἔτει 328 ὑπὸ Κωνσταντίνου θεμελιωθεῖσα
Ἑλληνικὴ Αὐτοκρατορία, μετὰ συνεχῆ ἑξ᾽ ἑκατονταετηρίδων
ἀγωνίαν, συνεξέπνευσε μετὰ τοῦ ἡρωικοῦ Μονάρχου αὐτῆς
καὶ τούτου Κωνσταντίνου, Θωμάς ὁ Παλαιολόγος, ἀδελφὸς
τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου καὶ Δεσπότης τῆς Ἀχαΐας, κατέφυγεν εἰς
Ῥώμην καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν ἢ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ Σο-
φία ἐνομφεῦθη τὸν Ἀδελφόν τῆς Ῥωσσίας, Ἰωάννην τὸν Γ',

ὅστις παρεδέχθη σύμβολον τοῦ Ῥωσσικοῦ Κράτους τὸν ὡς προῖκα προσενεχθέντα Βυζαντινὸν δικέφαλον ἀετόν.

(3) Ἀναγκαίαν νομίζω τὴν συνοπτικὴν ἔκθεσιν τῶν πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξους λαοὺς ἀδικιῶν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύλης, αἵτινες ἀπὸ πολλοῦ μὲν χρόνου προκαλοῦσαι τὴν Ῥωσσίαν εἰς γενναίαν τινὰ πρᾶξιν ὑπὲρ ἐκείνων, κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν κορυφωθείσαι διὰ τῆς ἀπαιτήσεως ἔτι τῶν Ἀγίων Τόπων, ἐπέφερον τελευταῖον τὴν τοιαύτην ῥῆξιν.

Ἄδικοι λογίζονται, ἢ καὶ ἀμαθεῖς ἐξελέγχονται, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες ὅτι ἐκ τῶν χριστιανικῶν κοινοτήτων αἱ διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν πληθυσμὸν αὐτῶν μόναι ἄξιαι τῆς ἐπικλήσεως Ἐθνικαὶ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν διατελοῦσιν ἡ Ἑλληνικὴ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησία, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον, ἡ τοῦ Γρηγοριανοῦ δόγματος Ἀρμενικὴ. Περὶ δ' ἐκείνων, ὅσαι ὠνομάσθησαν Ἠνωμέναι ἀφ' οὗ χρόνου ἀνεγνώρισαν τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ῥώμης, οὐδεὶς ἀγνοεῖ πόσον ὑπάρχει πρόσφατος ἢ ἀπὸ τῆς γενεθλίου ποιήνης ἀποσκίρτησίς των. Πρὸ ἑκατῶν εἴκοσι μύλις ἐνιαυτῶν, διὰ τινὰ ἰδιαιτέραν διένεξιν τοῦ ἐν Βεροῖα τῆς Συρίας Ἐπισκόπου τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τὸν Πατριάρχην, συνέστη, ἀντιλήψαι καὶ συνεργεῖα τῶν ἐκεῖ παρεπιδημούντων Ἰησοῦιτῶν, ἢ τῶν Ἠνωμένων Ἐκκλησία, ἥτις μέχρις ὥρας ἐντὸς τῆς Ἐπαρχίας ἐκείνης σχεδὸν περιορίζεται. Ἐτι νεωτέρα ταύτης ἀναφίνεται ἡ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων Ἐκκλησία, διότι τριακονταετία μόνη παρῆλθεν ἀφ' ὅτου οἱ ἀλλοδοξήσαντες οὗτοι ἔπαυσαν συγκοινωνοῦντες πολιτικῶς μετὰ τῶν πρώην ὁμοθρήσκων καὶ εἰς τὴν ἰσρατικὴν δικαιοδοσίαν τούτων ὑπαγόμενοι.

Ἀναμφιβόλως οὐδεὶς λόγος εἰς τὰς κοινότητας αὐτάς ἀπαγορεύει τὴν ἐλευθέραν τέλεσιν τῆς λατρείας, ἣν ἠσπάσθησαν, οὐδὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς αὐτῶν ἱεραρχίας. Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἄδικον κρίνεται καὶ πρὸς τ' ἀληθῆ συμφέροντα τῆς Ὀθωμανι-

κῆς Κυβερνήσεως; ἀπάδει, αἱ νεόφυτοι αὐταὶ καὶ κατὰ τινὰς τῆς Τουρκίας χώρας σποράδες Ἐκκλησίαι οὐχὶ μόνον κατετάχθησαν ἰσόβαθμοι πρὸς τὴν πρωτογενῆ Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις παρ' ὀλίγον περιέχει τὸ σύνολον τῶν ἐν τῇ Τουρκίᾳ Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ κατὰ χάριν ἀπολαύουσι προνομίων πολλῶν, ὧσων αὐτὴ παρὰ τὸ δίκαιον ἀπχξιοῦται.

Ἰδωμεν ἤδη ἂν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, καὶ πειθηρῶς δεχομένη τὸν ἐξ ἐπικρατοῦς εἰς ἀνεκτὴν Ἐκκλησίαν τοιοῦτον καταβίβασμὸν, καὶ μετὰ λύπης ἐνδομύχου παρασιωπῶσα τὰ ποικίλα τεχνάσματα, ὅσα οἱ ἀπόστολοι τοῦ προσηλυτισμοῦ, Καθολικοὶ καὶ Διαμαρτυρούμενοι, μετέρχονται ὁσημέραι πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ σχίσματος καὶ διάδοσιν τοῦ ζιζανίου, ἀφώπλισε διὰ τσαούτης μετριοπαθείας τοὺς διώκτας αὐτῆς καὶ διετήρησεν ὅσα δίκαια ἢ μὲν Πύλη διὰ θεσπίσματος ἀπένειμεν αὐτῇ ἐκ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κατακτῆσεως, ἢ δὲ Ῥωσσία διὰ συνθηκῶν ἐπεσφράγισεν εἰς τὸ μετὰ ταῦτα.

Ἐπέλειπέ με ὁ χρόνος εἰ ἐπεχείρουν τὴν λεπτομερῆ διήγησιν τῶν παντοίων σκευωριῶν, αἵτινες ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τινων ἐναντιῶν ἀπύστως ἐνεργοῦνται, πρόδηλον σκοπὸν ἔχουσαι τὴν ἐξουθένισιν Ἐκκλησίας πρεσβευομένης ὑπὸ τῶν Ῥώστων καὶ τὴν βαθμηδὸν κατάργησιν τῶν τιμωφεστέρων προνομίων αὐτῆς; ἀρκούμαι δὲ ἀναφέρων μίαν πράξιν μόνην, ἥτις καὶ μεγίστην ἐπέφερε προσβολὴν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Κληρον καὶ πλείστην ἐπέχυσε καταφρόνησιν εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους ἅπαντας.

Οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι, οἱ ἀπὸ τῆς διαιρέσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν συνιστῶντες τὴν ἀνωτάτην ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολικῆς, ὧς ὑπάρχει γνωστὸν, ἐκλεγόνται διὰ πλειονοψηφίας Συνόδων ἰδίων καὶ ἰσοβίως ἐπικυροῦνται διὰ διπλώματος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ τῆς νέας Ῥώμης Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, δικαιοδοσίαν ἔχων πολὺ ἐκτενεστέραν ἢ ὁ Ἀντιοχειαί, ὁ Ἀλε-

ξανδρείας καὶ ὁ Ἱεροσολύμων, ἐν ἡμερουσίᾳ δὲ ὄν συναφεία μετὰ τῆς Πύλης καὶ διηνεκῶς εἰς τὰς ῥαδιουργίας ἐκτεθειμμένος τῶν Πρέσβων τῆς Δύσεως, σπανίως διακτρεῖ ἐπὶ τινα ἔτη τὴν Πατριαρχίαν. Οἱ συχνοὶ αὐτοὶ ἐκθρονισμῶν, καὶ τοὶ φέροντες χρακτιῆρα καταχρήσεως καὶ παραβιάσεως τῶν κανόνων, κατήντησαν ἀναπόδραστον σχεδὸν κακὸν, ἄλλως δ' εὐάρεστον εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, θεωροῦσιν τοῦτο ἀνεξάντλητον πηγὴν προσόδων τοῦ Δημοσίου καὶ δωρημάτων πρὸς τοὺς κατὰ καιρὸν Ὑπουργοὺς. Ἀλλ' οἱ συνήθεις ἐκκλησιαστικοὶ τύποι ἐφυλάττοντο κατ' ἀκρίβειαν πάντοτε εἰς τὰς τοιαύτας ἀντικαταστάσεις· ἡ δὲ Πύλη πλάγιως μόνον ὑπεδείκνυε τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐγκρινόμενον διάδοχον, ὥστε οὐδέποτε, οὐδ' ἐπὶ τῶν μᾶλλον θρησκομανῶν Σουλτάνων, ἐφάνη Ὀθωμανὸς ὑπάλληλος ἐν Πατριαρχείῳ προεδρεύσας Συνόδου Ἱερομένων καὶ λαϊκῶν Χριστιανῶν, συνελόντων πρὸς ἐκλογὴν τοῦ πνευματικοῦ Ἐθνάρχου. Τοιοῦτον σκάνδαλον εἶρηθῆ κατὰ πρῶτον, τῷ 1848 ἔτει, ὅτε Ταῦρκος Ἐπίτροπος κατ' ἐπίσημον διαταγὴν τοῦ Ὑπουργείου συγκαθίστας μετὰ τῶν Ἀρχιερέων, διέβηκε τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου, καὶ τοιοῦτοτρόπως, ἐπ' ἐξουτελισμῶν καὶ βλάβῃ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐκνεοτόμησε πράξιν, οἷα πρὸς οὐδεμίαν ἄλλην ἐν τῇ Τουρκίᾳ χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν ἀπεταλμῆθη ποτέ.

Παρατρέχω μυρία ἄλλας οὐχ' ἥττον σοβαρὰς κακοβουλίας ἢ κκουργίας τῆς Πύλης, οἷον τὴν ἀποφασισθεῖσαν ἀφαίρεσιν τῶν κανονικῶν εἰσοδημάτων ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἱερατείου πρὸς μίσθωσιν τούτου δουλικὴν, τὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ τὰς Συνόδους τούτων καθ' ἐκάστην γινομένης ἀπειλᾶς, τὰς τῆς σνειδήτεώς των ἀδιακόπως ἀπαιτουμένης θυσίας, τὴν βεβηλίαν ἔξωσίν των ὁσάκις ἂν ἀπαρέσκωσιν ἢ καθιστῶνται ὑποπτοι πκρά τινι τῶν Πρέσβων, ἔπκν, ἐν βραχυλογίᾳ, τὸ σύστημα τῶν προπηλακισμῶν καὶ τῶν καταπίεσεων, δι' ὧν οἱ

τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀπείρου Ἀβδοῦλ-Μεζζίτου Ὑπουργοὶ πολεμοῦ-
σιν ἐπιμόνωσ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ὑπὸ τὴν εὐσχημον πρόφασιν ὅτι ἀπέβλεπεν εἰς μεταρρυθμίσεις ἐπωφελεῖς καὶ εἰς περιόρισιν πολλῶν καταχρήσεων ἐκάλυπτεν αἰείποτε τὴν ἄοκνον αὐτῆς σπουδὴν πρὸς οὐδένωσιν πάσης ἐπιβροῆς καὶ ὑπολήψεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀρνούμενη ἔτι καὶ τὴν ἄμεσον ἐπέμβασίν της εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συνεχῆ παραβίασιν τῶν θεσμῶν ταύτης, ἀδικήματα μένοντα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαρατήρητα ἐντὸς ἔτι τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔνθα οἱ μὲν Ἕλληνας, ὡς συστελλόμενοι, οὐδέποτε προσεκλαίοντο ἀναφανδόν, οἱ δὲ παραστᾶται τῶν Εὐρωπαϊκῶν Αὐλῶν τότε μόνον ἐπεδείκνυον μέριμνάν τινα περὶ τῶν τοιούτων, ὅτε ἡ Ῥωσικὴ Πρεσβεία κατεπειγομένη ἀπέυθυνε πρὸς τὴν Πύλιν παραινήσεις σχεδὸν πάντοτε μυστικὰς καὶ φιλόφρονας, ἀλλὰ σπανίως εὐπροσδέκτους.

Ἡ ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ὡσαύτως ἀπέκρυπτε τὰς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἀπάσαις οὐχὶ ἀπλᾶς μηχανουργίας, ἀλλ' ἐγκληματικὰς πράξεις αὐτῆς, ἧτοι τὰς ἐπίτηδες σπειρομένας διχονοίας εἰς τὰς μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων πνευματικὰς σχέσεις, τὰ παρεμβαλλόμενα πάντοσ εἶδους κωλύματα εἰς τὴν πρόοδον τῶν Ἐκκλησιῶν Βουλγαρίας καὶ Βοσνίας, τὰ εἰς τὴν ὀρησκευτικὴν ἀγωγὴν τῶν λαῶν καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἱερατείων τῶν ἀλλεπάλληλα προσκόμματα, τὴν ἀπαγόρευσιν τῶν ἐθνικῶν γλωσσῶν ἐν ταῖς Ἀκολουθίαις, τὴν ἀπειρξίν ἢ τὴν κολόβωσιν τῶν ἱερῶν βιβλίων τῶν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Σλαβικοῦ Κλήρου πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ἐκ τῆς Ῥωσσίας μόνης εἰσαγομένων ὡς μὴ εὕρισκομένων ἄλλαχού, ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀποδοκιμασίαν ἀνοικοδομήσεως λιθοκτίστου Ἐκκλησίας ἀντὶ τῆς καταπιπτούσης ξυλίνης, ἐκεῖ δὲ τὴν παραχώρησιν μοναδικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Καθολικοὺς προτιμηθέντας τῶν Ὀρ-

Θοδόξων, τὰς ἐν Βεροῖα ἐπὶ τῶν Χριστιανῶν ἀνοσιουργηθεί-
 σαι σφαγὰς, τὰς κατ' Ἀλβανίαν, Βουλγαρίαν, Βοσνίαν, Ἐρζε-
 γοβίην καὶ Μαυροβούνιον κατηναγκασμένας εἰς τὸν Ἰσλαμισ-
 μὸν ἐξωμοσίας καὶ μυρία τοιαῦτα ἕτερα καταδεικνύοντα ἐκ
 πολλοῦ χρόνου τὴν σταθερὰν σύμπραξιν τῆς Ὀθωμανικῆς Πύ-
 λης μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας πρὸς αὐξήσιν τῶν ἀλ-
 λοδόξων καὶ πρὸς ἐλάττωσιν τῶν τοῦ Ἀνατολικοῦ δόγματος
 Χριστιανῶν, θεωρουμένων ὡς ὀπαδῶν τῆς Ῥωσσίας.

Ἄψασαι ὅμως αἱ κακώσεις αὗται καὶ ἡ ἀμετάθετος γνώμη,
 καθ' ἣν οἱ ἐκ τῆς σχολῆς τοῦ Ῥεσίδου λειτουργοὶ τῆς Πύλης
 ἐξηκολούθουν πολιτευόμενοι, ἐφωράθησαν ἐπὶ τέλους ὅτε ἡ
 Γαλλικὴ Κυβέρνησις, ἐπιλημβανομένη τῆς διαθέσεως τῶν ἐν
 ἰσχύϊ Ὀθωμανῶν, προήγαγεν εἰς Κωνσταντινούπολιν τὰς περὶ
 κατοχῆς τῶν Ἱερῶν Τόπων ἀντιποιήσεις αὐτῆς καὶ κατέστησεν
 ἀπαραίτητον τὴν τοῦ Μενσικώφου ἀποστολὴν τῶν δὲ παρὰ
 τῷ Σουλτάνῳ ἀτελεσφορῆτων ἐνστάσεων ἐκείνου, ὡς πασιγνώ-
 στων, κρίνω περιττὴν τὴν ἐξιστόρησιν.

(4) Κατὰ τὸν Ῥεσίδην, χρονογράφον Τοῦρκον.

(5) Ὁ Παναγιώτης Νικούσιος ἀπέθανεν ἐξ ἀποπληξίας, τῷ
 4673 ἔτει.

(6) Ὁ Πατριάρχης, φέρων ἐπὶ χεῖρας τὸ κεκορηγημένον εἰς
 τὸν Νικούσιον αὐτοκρατορικὸν διάταγμα καὶ ὑπὸ πλήθους
 ἀναριθμήτου Χριστιανῶν συμπροπεμπόμενος, ἐνεφανίσθη εἰς τὸ
 Διβάνιον ἐν Ἀδριανουπόλει, τὸ ὑπέρτατον δὲ τοῦτο Συμβού-
 λιον ἀδιστάκτως ἐδικαίωσε τοὺς Ἕλληνας. Δυνάμει τοῦ ἐγ-
 γράφου ἐκείνου ἐξεδόθη εὐθὺς δίπλωμα ἐπικυροῦν τοῖς Ἕλλησι
 τὴν κυριαρχίαν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ Βηθλεὲμ ναῶν τοῦ Χρισ-
 τοῦ, ἐπὶ ἐτησίᾳ εἰσφορᾷ χιλίων γροσίων διδομένων πρὸς συν-
 τήρησιν τοῦ τεμένου τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτου. Οὕτως αἱ ἰε-
 ραὶ κλειδὲς τῶν ἐν Παλαιστίνῃ δύο Προσκυνητηρίων ἀφηρέθη-
 σαν ἀπὸ τῶν Φραγκισκάνων, οἵτινες ματαίως προσέφερον τῷ

μεγάλῳ Βιζύρῳ δεκακισχίλια σκουδα πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων νέου ψηφίσματος.

(7) Ὅρα τὴν ὑπὸ Τουρνεφόρτου *Περιήγησιν κατὰ τὴν Ἀνατολήν*, καὶ τὴν ὑπὸ Ἀρμῆρου *Ἱστορίαν τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους*.

(8) Εἰς τὸν Λουδοβίκον Ναπολέοντα ἀρμόζουσι μάλιστα τὰ δύο ἐξελληνισθέντα ὀνόματα, Ἀρποκράτης (ἄρπαξ κράτους) καὶ Σιγαλίων (ἔφορος σιγῆς), ψευδοῦς τινος θεοῦ τῆς ἀρχαιότητος, λατρευομένου παρ' Αἰγυπτίους μὲν ὑπὸ τὸ πρῶτον, παρ' Ἕλλησι δὲ ὑπὸ τὸ δεύτερον. Αἱ διάφοροι αὗται κλήσεις, ζητῶ τὴν γνώμην τῶν ἀσθηρῶν ἐτυμολόγων, σημαίνουσι ἄρά γε ἀλληγορικῶς ὅτι ὁ ἄρπαξ τοῦ κράτους καταναγκάζει τὸν ὑποδουλωθέντα λαὸν εἰς σιγήν;

(9) Ἡ Ἁγία Ἐλένη ἐγεννήθη ἐκ γονέων Ἑλλήνων ἐν Δραπάνῳ, κόμῃ τῆς Βιθυνίας, τῷ 247 ἔτει· ὡς μήτηρ δὲ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου Αὐτοκράτειρα προσαγορευομένη, ἐδύνατο τὰ μέγιστα παρὰ τῷ υἱῷ αὐτῆς, ὅτε κατέλειπε τὴν λατρείαν τῶν εἰδώλων καὶ ἠτεπάζθη τὸν Χριστιανισμόν, ὅστις ἔκτοτε δι' αὐτῆς ἐκραταιώθη. Μετὰ τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον, καὶ τοι οὕσα ὑπερήλιξ, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ἁγίαν γῆν, καὶ ἀνήγειρε ναὸν μεγαλοπρεπῆ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, ἐνθα ὁ ἐνθερμος καὶ ἀκάματος αὐτῆς ζήλος ἀνεῦρε τῷ 326, τὸν σταυρὸν καὶ τὸν τάφον τοῦ Σωτῆρος. Μετὰ δύο ἔτη, ἐν Νικομηδείᾳ μετέτλαξε τὸν βίον, κατετάχθη δὲ ὑπὸ τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Συνόδων εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων.

(10) Ἀμαύρωσις διανοητικὴ ἀληθῶς ἐπαπειλεῖ τοὺς δῆθεν ἐξευγενισθέντας εἰκοσιν ἢ τριάκοντα μεγάλους τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους, οἵτινες οὐδ' εἰς Μωάμεθ, οὐδ' εἰς Χριστὸν πιστεύουσιν, ἀμαθεῖς δὲ Βολταρισταὶ κατέστησαν ἐμπαιζόντες τὴν ὑπερξίν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς καὶ πάντα τὰ πικραμυθητικὰ δόγματα τοῦ Σωκράτους καὶ Πλάτωνος· ἴδου

ἡ νέα σχολὴ τοῦ 'Ρεσίδου, Φοάδου καὶ Ἀλῆ! Ἴδού οἱ πεφωτισμένοι Ὄθωμανοὶ τοῦ 'Ρεδκλίφου Κάνιγκος! Λέγεται ὅτι ὁ ἔμβριθής αὐτὸς Πρέσβυς ἔγραψε πρὸς τὸν Λόρδιν Παλμερστοῦνα ἐπίσημον περὶ τῶν Ἀνατολικῶν πραγμάτων ἔκθεσιν, ἐν ᾗ εὐαγγελίζεται τὴν ἐλπίδα ὅτι τῆς Τουρκίας οἱ Μεγιστάνες καὶ ὁ Σουλτάνος αὐτῶν, μετὰ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, παραδεχθήσονται τὸ θρήσκευμα τῶν Διαμαρτυρομένων ἀπατάται ὁ διπλωμάτης· αὐτοὶ οὐδὲ Μωαμεθανοὶ πλέον εἰσίν, οὐδὲ Χριστιανοὶ ἔσονται πώποτε.

Ἄλλ' ὁ αὐτὸς πολιτικὸς ἀνὴρ θαυμασίως ἐπέτυχεν εἰς τὴν περὶ τῆς ἀσθενείας τοῦ Τουρκικοῦ Βασιλείου ἰατρικὴν του διάγνωσιν, ἀναγκείας πανδήμως τῷ 1852 ἔπει ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν προσεγγίζουσαν τελευταίην τούτου. Ἐκ τῆς προμνήσεως αὐτῆς ἴσως ὁ Αὐτοκράτωρ Νικόλαος, ὀρμώμενος, προέτεινε τῇ Ἀγγλίᾳ λόγους μυστικοῦς περὶ τῆς τύχης τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Χριστιανῶν. Ὅτε ὅμως ἡ Αὐτοῦ Ἐξουχότης εἶδε διανεμομένην οὐχὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Βρεττανίας τὴν πολλὴν περιουσίαν τοῦ νοσοῦντος, ὃν διεκωδώνισεν ὡς ψυχοῤῥαγοῦντα, ἐξ ἀνάστη καὶ γεγωνυῖα τῇ φωνῇ ἐκήρυξε βιώσιμον τὸ Τουρκικὸν Βασίλειον. Ὡς φαίνεται, οἱ Ἄγγλοι ἐν μόνῃ τῇ τιμῇ τῶν ἐμπορευμάτων μένουσιν ἀμετάβλητοι, ἐν δὲ τῇ διπλωματίᾳ μετ' ἀλλάττουσι καὶ αὐτοὶ γλῶσσαν.

Ἐρευνήσωμεν σπουδαιότερον τὰ τῆς Τουρκίας. Οὐχὶ φωνὴ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ τῆς Εἰμαρμένης, ἀνήγγειλε τὴν θανατικὴν αὐτῆς καταδίκην.

Καὶ ἀληθῶς οἱ ἐσωτερικοὶ ἐλατῆρες τῆς Τουρκικῆς ἀρχῆς παρελύθησαν· αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις αὐτῆς ἐξέλιπον.

Οἱ Τοῦρκοι οὐδέποτε εἰσὶν ἔθνος, ἀλλὰ συρφετὸς στρατοῦ πάλαι μὲν ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Κορανίου ἐμφυχούμενος καὶ ὑπὸ Σουλτάνων φιλοπολέμων ἐπαυξόμενος, νῦν δὲ χαυνωθείς ἐκ τῆς ἀργίας καὶ δι' ἔλλειψιν λαφυραγωγῶν ἐλαττωθεὶς.

Κεχωρισμένοι διὰ μίσης ἀδιάλλακτον ἀπὸ τῶν Ὀθωμανῶν τῆς Ἀλβανίας, ζῶντες σποράδην κατὰ τὴν Θράκην, τὴν Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, οἱ Ἀσιατικοὶ Τοῦρκοι ἀπαρτίζουσι μόλις ἑκατὸν ἐξήκοντα χιλιάδας στρατιωτῶν, συμβιούτων μεθ' ἑνὸς ἑκατομμυρίου γυναικῶν, παιδῶν καὶ γερόντων.

Σκηνοῦντες, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ, οὔτε οἰκογένειαν τακτικὴν, οὔτε κοινωνικὴν τινα σύστασιν ἔχουσιν· ἡ πατρίς τῶν ὑπάρχει καὶ αὐτὴ πρόσκαιρο· ἡ δὲ ἀτελής διάλεκτός τῶν ἑπαρκεῖ μόλις εἰς ἔκφρασιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν.

Τὸ μὲν Εὐαγγέλιον ἐπιτάττει τὴν προσευχὴν καὶ τὴν ἐργασίαν, ἡ δὲ Βίβλος τοῦ Μωάμεθ τὴν προσευχὴν καὶ τὸν πόλεμον. Ὁ πόλεμος ἄρα ἐστὶν ἡ ἐργασία τῶν Ὀθωμανῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἔνοπλος αὐτός ὄχλος καὶ τὸ ἀρεϊμανὸς ἐκεῖνο ἀπέδαλεν ἡθος καὶ εἰς ἐλάχιστον ἀριθμὸν συνεστάλη στρατιωτῶν, ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀπεμαρῆθη καὶ μετὰ μικρὸν ἐκπνέει,

Ὡς πρὸς τὰ οικονομικὰ, ἡ Τουρκία ἐστὶν Ἐπικράτεια κενὰ ἔχουσα τὰ ταμεῖα, παρ' Ἀρμενίων καὶ Ἰουδαίων τραπεζιτῶν ἐπὶ τόκῳ ὑπερέγκω δανειζομένη, πολλάκις δὲ καὶ τοῦ Στέμματος κειμήλια ἐνεχυράζουσα. Οὔτε προσόδους τακτικάς, οὔτε δημοσίαν πίστιν ἔχει, ζῆ δὲ βίαν ἐφήμερον διὰ χαρτονομίσματος μὴ ἐξασφαλιζομένου ἐπὶ μεταλλικοῦ.

Ὁ στόλος αὐτῆς Ἑλληνικός. Ἕλληνες κυβερνῶσι τοῦτον. Ὁ στρατός αὐτῆς Φραγκικός· Πολωνοὶ, Οὐγγροὶ καὶ Ἴταλλοὶ ὀδηγοῦσι τοῦτον.

Ἡ Τουρκία οὔτε φιλολογίαν, οὔτε τέχνας, οὔτ' ἐμπόριον, οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε γεωργίαν ἔχει.

Καὶ ἰδοὺ τὸ ἐτοιμόρροπον Κράτος, τὸ παρά τινων θεωρούμενον ὡς στερεὸς ἄξων τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς! Καὶ ἰδοὺ ὁ θρησκομανὴς λαὸς, ὑπὲρ οὗ ἑκατὸν πενήτηκοντα ἑκατομμύρια Χριστιανῶν μετὰ λύσσης μίχονται κατὰ Χριστιανῶν!

(11) Λέων ὁ ΣΤ΄. διεδέχθη, τῷ 886 ἔτει, τὸν πατέρα του, Βασίλειον τὸν Α΄, καὶ ἀπέθανε τῷ 911. Ἐπονομασθεὶς Σοφὸς ἢ Φιλόσοφος ὡς προστάτης τῆς παιδείας, ἐνησχολεῖτο καὶ αὐτὸς περὶ τοὺς λόγους· ἔχομεν δὲ τούτου σωζόμενα συγγράμματα *Τὰ Βασιλικά*, συλλογὴν νόμων, καθ' οὓς ἐκυβερνῶντο οἱ Βυζαντινοὶ Ἕλληνες μέχρι καταλύσεως τῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τῶν Τούρκων, *Τακτικά* καὶ δέκα ἐπτὰ ἐν ἱαμβικοῖς ἔπεσι *Προβήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Κωνσταντινουπόλεως*.

(12) Ὁ Ἱερώνυμος Ἀγαθάγγελος, πεπαιδευμένος ἱερομόναχος τοῦ τάγματος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐγεννήθη ἐν Ῥόδῳ τῷ 1197 σωτηρίῳ ἔτει, ἔγραψε δ' Ἑλληνιστὶ τὴν περιβόητον *Ὀπτασίαν* ἐν Μεσσηνίᾳ τῆς Σικελίας τῷ 1276. Ἰταλικὴ αὐτῆς μετάφρασις, ἐκδοθεῖσα ἐν Μεδιολάνῳ τῷ 1555 ὑπὸ Ἰακώβου τοῦ Παλαιστοτάτου, ἐκίνησε πολλὰκις εἰς περιέργειαν τοὺς λογίους τῆς Ἑσπερίας-Εὐρώπης, ἀπὸ δὲ τοῦ 1751 τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον κλονίζει τὴν Ἀνατολὴν ἅπασαν.

(13) Ὁ Γεώργιος Σχολάριος, ὁ κοινότερον Γεννάδιος λεγόμενος, εἶδε τὸ πρῶτον φῶς ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸ 1400 ἔτος. Δικαστὴς παρὰ ταῖς Βυζαντινοῖς καὶ Γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰωάννου Ζ΄. κατασταθεὶς, συναπῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον τῷ 1439, καὶ διεκηρύχθη θερμότατος ἀντίπαλος τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν πόλιν τῆς γενετῆς αὐτοῦ, ἠσπάσατο τὸν μοναχικὸν βίον· μετὰ τὴν ἄλωσιν δὲ ταύτης, ἐξελέχθη Πατριάρχης τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὑπὸ τῶν Τούρκων, παρητήθη τοῦ θρόνου κατὰ τὸ 1458, καὶ ἀπεβίωσε μετὰ 65 ἔτη. Κατὰ τὰς φιλοσοφικὰς τῶν συγγράφων αὐτοῦ διαμάχας, ὑπερασπίσθη τὴν τῶν Περιπατητικῶν σχολὴν καὶ συνέγραψε κατὰ Πλήθωνος τοῦ Γεμιστοῦ, ὀπαδοῦ τῆς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν.

(14) Ὁ Φώτιος ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ἀπεστάλη δὲ τὸ πρῶτον πρεσβευτὴς εἰς Περσίαν, ἐγένετο ὕστερον Ἀρχι-

γραμματεὺς τοῦ Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Γ', καὶ Οἰκουμενικῆς Πατριάρχης τῷ 857 ἔτει. Τότε, σφοδρὰς ἔριδος ἐμπροσθούσης μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης, Νικολάου τοῦ Α', ἐπεγένετο ἡ τῆς Ἑλληνικῆς καὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπ' ἀλλήλων διαχώρισις, ἣτις διεφύλαξε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ μιάσματος τῶν διδαχῶν τῆς δευτέρας.

Στρέψας ὁ Φώτιος ἀπὸ τῆς δύσεως εἰς τὴν ἄρκτον ὀξυδερεκὲς βλέμμα, ἐπεχείρησε τὴν εἰς τὸν Χριστιανισμὸν προσέλευσιν τῶν Ῥώσων, καὶ διὰ τῶν ἱεραποστόλων αὐτοῦ, πεμφθέντων κατὰ τὸν ἱστορικὸν Καραμσῖνον εἰς Κιέβην τῷ 866, αἱ πρῶται τῆς ἀληθείας ἀκτῖνες εἰσέδυσαν εἰς τὸ μέσον τῆς Ῥωσσίας, πλανωμένης τότε εἰς τῆς εἰδωλαλατρείας τὸ σκότος.

Τὸν διαβόητον τῆς Ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, ἐκπεσόντα μετ' ὀλίγον τῆς Πατριαρχίας, διεδέχθη ὁ προκατόχος αὐτοῦ Ἰγνάτιος, καὶ πάλιν τοῦτον ἀποθανόντα ὁ Φώτιος ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνα· ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπὶ Λεόντος τοῦ ΣΤ'. ἐξωσθεὶς, μετέλλαξε τὸν βίον ἐξόριστος ἐν Μονῇ τινι τῆς Ἀρμενίας τῷ 894.

(15) Ἡ ἐπίκλησις αὕτη, παρ' ἁξίαν ἤδη ἐπιδοθεῖσα εἰς τὸν Σουλτάνον Ἀβδὺλ-Μεζίτην, ἡ αὕτη ἐκείνη ἐστὶν Ὀσμάνου τοῦ Α', ἣτις τῷ ἀπενεμήθη διὰ τὸ μέγεθος τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ πράξεων.

(16) Ὅρα Νικήτου Χωριάτου Χρονικὰ παρὰ τῇ σειρᾷ τῆς Βυζαντίδος, καὶ Βιλλαρδουίνου Ἱστορίαν τῆς ἀλωθείσης Κωνσταντινουπόλεως.

(17) Τούτου γίνεται μναία παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς Ἀεροπολίτη, Παχυμέρη καὶ Νικηφόρῳ Γρηγορᾷ, ἔτι δὲ παρὰ Δουκαγγίῳ Ἱστορία καὶ Γενεαλογικὸὶ Πίνακες.

(18) Ὁ διασημώτατος τῶν νομοδιδασκάλων τούτων Τριτωνιανὸς ἐγεννήθη ἐν Σίδῃ τῆς Παμφυλίας ἀρχομένης τῆς τετάρτης ἑκατονταετηρίδος· διὰ δὲ τὴν εὐρείαν αὐτοῦ πολυμαθειαν,

ἠξιώθη τῆς εὐνοίας Ἰουστινιανοῦ τοῦ Α. καὶ προεβιάσθη ταχέως εἰς τὰς μεγίστας ἀρχάς. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, μετασκευάσας τοὺς ἀπὸ Ἀδριανοῦ Ῥωμαϊκοὺς νόμους, συνέταξε τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ *κώδικα* λεγόμενον· μετὰ τινὰ δ' ἔτη, συνεργάτας λαβὼν δέκα ἕξ, ἐνοῖς ἐξεῖχον ὁ Θεόφιλος καὶ ὁ Δωρόθεος, συνέθετε τοὺς *Παρδέκτας* ἢ τὰ *Δέγεστα*, τὰς *Εἰτηγήσεις* καὶ τὰς *Νεαρὰς*.

(19) Ἡ Ἀγγλία οὐδένα φόβον διαγωνισμοῦ παρὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἔχει κατὰ τὴν πώλησιν τῶν ὑφασμάτων καὶ τῶν σιδηρουργημάτων αὐτῆς. Ἄλλ' εἰς τὴν πρασίμην τῶν ἐμπορευμάτων τῆς μὴ ἀρκομένης, ἄπαιτὶ τὸ μονοπώλιον τούτων ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Ἀπλήστως ἐπιζητούσα τὴν κατοχὴν πάντων, μὴ τρέχη ἄρα εἰς τὴν ἀπώλειαν πάντων;

(20) Ὁ ἄγριος δεικνύτω εὐτος σεμνωμένος ἔλεγε περὶ ἐκτου Ἀκτινιστῆ· «*Ego malleus orbis.*»

(21) Ὁ Μανουὴλ Παλαιολόγος ἀπέλιπε τὴν Ῥώμην ὅτε ἡ περὶ ἀφύσεως τῶν ἀμαρτιῶν ἐρητὴ ἐπανηγορίζετο, μὴ ζητήσας τὸ μέγα συγχωρητικὸν τὸ ἐξαλείφον, ὡς γνωρίζομεν, τὰς ψυχικὰς κηλίδας τῶν πιστῶν. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης ἐκ τούτου παροργισθεὶς, κατηγοροῦσεν αὐτὸν ὡς ἀνευλαθῆ πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἧτις πιθανῶς ὑπῆρχε γλυπτὸν τι τεχνούργημα, καὶ οἱ τῆς Ἰταλίας ἠγεμόνες ἐκ πειθανάγκης ἐγκατέλειψαν τὸν ἰσχυρογνώμονα σχισματικόν.

(22) Ἡ περίστασις αὐτὴ τῆς ἐθιμοταξίας οὐδέλωσ ὑπῆρχεν ἀδιάφορος ἐν χώρᾳ, ἧτις θεωρεῖ τὸ λευκὸν χροῶμα ὡς ἔμβλημα κυριαρχίας.

(23) Ὀλίγον ὕστερον ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Παλαιολόγου, ὁ δυστυχεὶς βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Κάρολος ὁ ΣΤ'. ἐπιπτεν εἰς παραφροσύνην καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἠλιθιότητα, ἐκ διαλειμμάτων μόνον καὶ τούτων συντέμων ἀνακτῶν τὰς φρένας.

(24) Ἡ Γαλλία σήμερον ὀμιλεῖ ἐνθέρμως ὑπὲρ ἀκεραϊό-

τητος τοῦ Ὄθωμανικοῦ Κράτους. Πλὴν ἄλλα ἔλεγεν αὐτὴ κατὰ τὸ 1841 ἔτος, ὅτε, ἀναστᾶσα ὅπως καταστήσῃ τοὺς Ἀραβας ἔθνος αὐτόνομον ἐπὶ βλάβῃ τῶν Τούρκων καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, εὐρέθη μεμονωμένη ἀπαρραλλάκτως ὡς ἤδη ζητεῖ τὴν Ῥωσσίαν.

Ἡ Ῥωσσία τοῦλάχιστον, κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, προέθετο σκοπὸν ἠθικὸν καὶ χριστιανικόν· ἡ δὲ Γαλλία ἐπεχειρεῖ τότε τὴν ἀνέγερσιν τῆς Αἰγυπτιακῆς βαρβαρότητος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Τουρκικῆς.

Τῆς ἀντιφασκούσης οὕτω Γαλλίας δημοσιογράφοι τινὲς παρέστησαν τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον ὡς ἐν ἀντιθέσει ὄντα πρὸς ἑαυτόν. «Ἦώς, εἶπον, ὁ πρὸ μικροῦ προστάτης τῆς δυναστείας τῶν βασιλέων ἐν τῇ ἐσπερία Εὐρώπῃ διακηρύττεται ἡδη πρόμαχος τῆς ἐλευθερώσεως τῶν χριστιανικῶν λαῶν ἐν αὐτῇ Τουρκίᾳ;»

Ἴδου ἡ λύσις τοῦ μεγάλου αἰνίγματος τῆς Σφιγγός:

Κατὰ τὴν Δύσιν ἡ ἐλευθερία, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ κοινωνισμοῦ καὶ κατόπιν αὐτῆς φέρουσα τὴν ἀναρχίαν, κατεδείχθη, ἐσχάτως μάλιστα, μεγίστων δυστυχημάτων πρόξενος εἰς τοὺς λαούς· αὐτὰ δὲ ταῦτα τὰ δεινὰ κατὰ τὴν Ἀνατολὴν παρασκευάζει ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων ἡ Ὄθωμανικὴ τυραννία, ἣτις, φραγμὸν προβάλλουσα εἰς πᾶσαν πρόοδον τῶν ὑπ' αὐτῆς καταδυναστευομένων φυλῶν, καταλείπει αὐταῖς μίαν μόνην διέξοδον, τὴν τῶν ἀναστατώσεων.

(25) Ἐν ἔτει 1807, Ἀγγλικὴ μοῖρα ὑπὸ Καθάρτου καὶ Γαμιδιέρου ὀδηγούμενη κατέπλευσεν, εἰρήνης οὔσης, ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Κοπεγχάγης καὶ ἀπήτησε παρὰ τῆς Δανίας τὴν παράδοσιν ὅλου τοῦ ναυτικοῦ τῆς ἀντιτεινούσης δὲ ταύτης, ἤρξατο παρευθὺς βομβαρδοβολισμὸν, ὅστις διαρκέσας ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἐφόνευσεν ὑπὲρ δισχιλίους πολίτας, ὥστε τὸ Κράτος τοῦτο καταναγκασθὲν παρεχώρησε τὸν στόλον του συγκείμε-

νον ἐκ τριάκοντα ἐννέα πολεμικῶν πλοίων καὶ εἴκοσι πέντε κανονοφόρων λέμβων.

(26) Ἡ Ἀγγλία τῷ 1839 ἔτει, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Σινικοῦ Κράτους, διότι ὁ μονάρχης τριακασίων πενήκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων βιομηχάνων καὶ εἰρηνικῶν ἀπηγόρευσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ καλοῦ ὀπίου της, οὗ τινος τὴν πώλησιν ἐκείνη ἐπέβαλλεν, εἰς τὸ Οὐράνιον Κράτος ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ καταχθόνιον. Εἰς τὴν μίαν μὲν χεῖρα φέρουσα τὸ δηλητήριον, εἰς τὴν ἄλλην δὲ τὴν ῥομφαίαν, ἔλεγε πρὸς τοὺς Σίνας: «Ἀναλλάξατε τὴν μετάξην καὶ τὸ θεῖον ὑμῶν ἀντὶ τοῦ ποιοῦ μου, ἢ καταστρέφω πόλεις καὶ κατοίκους διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἐπραττεν ἡ φημιζομένη προστάτρια τοῦ παγκοσμίου πολιτισμοῦ, ὅτε ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας ἀπεκώλυεν, ἐπὶ αὐστηρᾷ ποινῇ, τὴν ἐμπορίαν ταύτην γενομένην διὰ ξηρᾶς ὑπὸ τῆς κερδοσκοπίας.

(27) Ἡ παραβίασις τοῦ διεθνoῦς δικαίου, ἣν ἡ Ἀγγλία κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπατόληκεν ἐν τῇ περιστάσει, τῶν ὑπερμέτρων ἀπαιτήσεων τοῦ Ἰουδαίου Πασιφίκου, γνωστῆ τοῖς πάνσιν ὑπάρχει, καὶ διὰ τοῦτο ἀποσιωπῶ τὰ καθ' ἕκαστα ταύτης· λέγω δὲ μόνον ὅτι, διὰ τινὰς ἑλαφρὰς αἰτιάσεις πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἢ, κάλλιον εἰπεῖν, πρὸς τὸν Βασιλέα Ὀθωνα ἰδίως, ἡ Μεγάλη Βρεττανία εἰς τοσαύτην ἀσυνειδησίαν ἅμα καὶ μικρότητα ἔφθασεν, ὥστε συνέλαβε καὶ κατόπισιν τῶν τριηρῶν αὐτῆς ἔσυρε καὶ τὰ ἐλάχιστα ἰδιωτικὰ τῶν Ἑλλήνων πλοῖα, παραλύσασα οὕτως ἅπαν τὸ ἐμπόριον τούτων.

(28) Ἀντιθέσωμεν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Ποιμενάρχου, γλυκεῖς μὲν πρὸς τοὺς Δυτικούς, δριμυτάτους δὲ πρὸς τοὺς Ἀνατολικούς Χριστιανούς, τὰ εἰλικρινῆ ῥήματα τοῦ Ἀμι-Βουέου, Καθολικοῦ καὶ αὐτοῦ.

« Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, λέγει ὁ σοφὸς καὶ φιλαλήθης συγγραφεὺς τῆς *Ἑθνωπαϊκῆς Τουρκίας*, διατελειούσα προοδευτικὴ, ἐν ᾗ ἡ τῆς Ῥώμης ἐστὶ στάσιμος ὡς ἡ θρησκεία τοῦ «*Δαλάι-Λάμα* εἰς τὴν Τιβέτην.»

Ἴδου λοιπὸν ἡ Δύσις ἐξελέγχουσα τὴν Δύσιν ὡς ψευδομένην κατὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς!

(29) Ἡ Ῥώμη ἔδωκε διὰ τῆς λόγχης τὸ ἄθλον τοῦ μαρτυρίου εἰς Πέτρον, τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων· αὐτὴ ἀπεκεφάλισε Παῦλον τὸν Οὐρανοβάμωνα· αὐτὴ ἀνεσταύρωσε Σιμεῶνα, τὸν πλησιέστατον συγγενῆ καὶ τὸν ἀγαπητότατον μαθητὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κόσμος, ὁ Δέκιος καὶ ὁ Αὐρηλιανὸς ἐστήριζαν τὴν ἄλνομένην Πολυθεῖαν δι' ὠμοτάτων πράξεων. Ὁ Διοκλητιανὸς ἐθεσπίσατο τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ τέλος διέταξε τὴν αἰματηρότατην τῶν καταδιώξεων. Μετὰ τοῦτον δὲ, ὁ Μαξιμίνος, ὁ Γαλέριος, ὁ Μαξέντιος, ὁ Σεβήρος καὶ ὁ Δικίνιος ἔχρσαν χειμάρρους αἵματος, σφάζοντες τοὺς μὴ ἀπαρνούμενους τὴν χριστιανικὴν πίστιν, Ἕλληνας τοὺς πλείστους.

Ἄλλ' οὗτος Ἕλληνίδος, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐκρῆμισε ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου τὸν Ἄρην καὶ τὸν Δία, ὕψωσε δ' ἐπ' αὐτοῦ τὸν Σταυρὸν, ὅστις ἐχόσμησεν ἕκαστὸν τὴν σημαίαν τῶν Καيسάρων.

(30) Ὁ Κύριος Β. Βρουνέτος Δεπρέλης, Ἕλλημιστὴς πολυμαθέστατος, συμμετέχει τῆς μεγάλης συνταξέως τοῦ *Γραμμοῦ Κόσμου*· ἡ δὲ ἀποτελοῦσα μέρος ταύτης καὶ ὑπ' ἐκείνου συγγραφείσα *Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ κατακλιθεως Ῥωματικῆς μέχρι τῶν ἡμετέρων χρόνων* πλείστου λόγου ἀξία ὑπάρχει διὰ τὴν ὑγιᾶ κρίσιν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν ἀκριθεῖ γνῶσιν τῶν πηγῶν, ἐξ ὧν οὗτος ὀρέεται.

(31) Ὅτε ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐάλω ὑπὸ Ἀμρεῦ, στρατηγῶ τοῦ Ὁμάρου, Ἰωάννης ὁ Γραμματικὸς, διατρίβων ἐν ταύτῃ τῇ

Πρωτεύουση και ἀπολύων πολλῆς ὑπολήψεως παρ' ἐκείνω, ἐξητήσατο ἐνθέρμως τὴν διατήρησιν τοῦ Σαραπίου· τοῦτο δὲ, παρεκτὸς πολλῶν ἄλλων θησαυρῶν, εἶχε τὴν περίφημον μεταφρασιν τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένα. Ὁ Σαρακηνὸς δορυκτῆτωρ εἶπεν ὅτι ἀνέθετε τὴν περὶ τοιαύτης αἰτήσεως ἀπόφασιν εἰς τὸν Καλίφην. Ἄλλ' οὗτος ἀπεκρίνατο διλημματικῶς ὅτι, εἰ μὲν τὰ βιβλία περιεῖχον τὰς αὐτὰς διδασκαλίας τοῦ Κορανίου, ἦσαν περιττά, εἰ δὲ τοῦναντίον, ἡ διαφύλαξις τούτων ἦν ἀσέβεια. Οὕτω κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὀμάρου, ἡ ἀνετίμητος αὐτῆ συλλογὴ τῶν καρπῶν τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐγένετο πυρὸς παρανάλωμα τῷ 642 ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ, ἐπὶ μῆνας δ' ἕξ ὀλοκλήρους ἐθέρμαινε τὰ λουτρά τῆς αἰχμαλωτισθείσης πόλεως.

Τὴν δὲ Βιβλιοθήκην τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀνορθωθεῖσαν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τῷ 940, ἐσεβάσθη καὶ διεφύλαξε Μωάμεθ ὁ Β'. τῷ 1453. Ἄλλ' Ἀμουράτης ὁ Δ', ἐκ θρησκομανίας κινούμενος, κατέκαυσε αὐτὴν τῷ 1636, μείνασαν ἀκεραίαν ἐν τοῖς Ἀνακτορίοις τοῦ Βυζαντίου μέχρι τῆς βασιλείας αὐτοῦ.

(32) Βλασφημία ὑπὸ τοῦ Σιβιὺρ, ἱεροφάντου τῶν Παρισίων, ἀπὸ τοῦ ἀμύμονος ἐκφωνηθεῖσα καὶ δι' ἐκκλησιαστικῶν ἐγκυκλίων τὴν Γαλλίαν ἅπασαν διατρέξασα!

(33) Ὁ περιοδικὸς τύπος τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας διεκοίνωσεν ἐπιβούλως τὴν γνώμην ὅτι αἱ τελευταῖαι κατὰ τὴν Ἠπειρον, Θεσσαλίαν καὶ Μακεδονίαν ἐπαναστάσεις τῶν Ἑλλήνων ἐκινήθησαν λαθραίως ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Ῥωσικῆς φρατρίας. Γράφων ἐγὼ τὸ σχόλιον τοῦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1855, ὅτε τὰ γεγονότα μερτυροῦσι τὴν ἀλήθειαν, διακηρύττω πρῶτον ὅτι αἱ τρεῖς ἠρωϊκαὶ χῶρσι αὐθορμητῶς ἔδραξαν τὰ ὄπλα, καὶ δεύτερον ὅτι πολεμικοὶ ἀρχηγοὶ τούτων ὑπῆρξαν οἱ στρατηγοὶ Θεόδωρος Γρίβις, Χριστόδουλος Χαζῆ-

Πέτρος καὶ Τσάμης Καρτάσος, ἐξ ὧν οἱ μὲν πρῶτοι δύο ἀείποτε πρὸς τὴν Γαλλίαν ἐκλιναν, ὁ δὲ τρίτος πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ ἀληθές ἐστιν ὅτι, ἅμα ἢ καταγίγῃς ἐτάραξε τὴν Τουρκίαν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ δοῦλοι Ἕλληνες ἐσάλευσαν τὴν ἄλυσίν των, ἅπαντα τὰ κόμματα ἐν τῇ Ἑλλάδι συνηνώθησαν πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἐκείνων. Οὐχὶ λοιπὸν ἡ Ῥωσσία διὰ μυστηριωδῶν μηχανημάτων, ἀλλ' οἱ αὐτόνομοι Ἕλληνες ἐξ αὐτομάτου ὀρμῆς ἐπέσπευσαν τὴν ἐκκρῖξιν τῆς Ὀθωμανικῆς Ἑλλάδος, ἐν ᾗ ἡ ἔνθερμος καὶ πατριωτικὴ Μυῦσα τοῦ Παναγιώτου Σούτσου ἀνεζωπύρει τὸν θεῖον τῆς ἐλευθερίας ἔρωτα εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς καρδίας.

Εἰς ἐκ τῶν μάλιστα συνδραμονόντων τὴν ἐθνικὴν κίνησιν τοῦ 1854 ἔτους ὑπῆρξεν ὁ μηδεμίαν ἀμοιβὴν ἐπιζητῶν, ὁ μηδεμίαν διάκρισιν ἐπιδιώκων καὶ ὁ πάντας τοὺς ἐπαίνους φεύγων ἄριστος ἀνὴρ, Νικόλαος Νέγρης.

Οὐχὶ μόνον ἐκαταστάδας χιλιάδων δραχμῶν προσήνεγκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσώπως ἔδραμεν εἰς Ἡπειρον καὶ προεκινδύνευσεν ὑπὲρ πατρίδος. Ἐν τῇ τότε κακουχίᾳ καὶ σπάνει πάντων τῶν ἀναγκαίων, στερούμενος πολλὰκις καὶ ἄρτου καὶ ὕδατος ἐπέμεινε μέχρι τῆς ἐν Πέτα καταστροφῆς, οὐδεμίαν δὲ ἀπὸ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἠκούσθη φωνὴ μὴ μαρτυροῦσα γενναῖον Ἕλληνα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ὀφείλει σήμερον, ὡς δείγμα τιμῆς, πρὸς τὴν μετριόφρονα καὶ σιωπηλὴν ἀρετὴν τὸν χρυσοῦν στανρὸν τοῦ Σωτήρος, τὸν ἀφειδῶς εἰς ἄλλους διδόμενον.

(34) Ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος Δραγόσης, ἀφ' οὗ τὴν ἐσπέραν τῆς προτεραίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Σοφίας μετέλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἅμα ὑπέφηνεν ἡ αὐγὴ τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453 ἔτους καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἀλαλάζαντες ἐπέδραμον διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, ὦφθη τρέχων ἔφιππος ἅπανταχοῦ καὶ πολεμῶν ἔσειε δὲ μάχαιραν αἰμοσταγῆ καὶ ἀνέκρα-

ζε· « Στρατιῶται καὶ ἀδελφοί, στῶμεν ἄνδρες! ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! » Ἄλλ' ὅτε λειποτακτῆσαντος τοῦ Ἰταλοῦ Ἰουστινιανοῦ, εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν τοῦ Ἁγίου Ῥωμανοῦ Πύλην, εἰσέδυσαν διὰ ταύτης οἱ ἐχθροὶ ἄθροοι, « ἀποθάνωμεν βασιλικῶς! » ἀναφωνήσας ὁ Αὐτοκράτωρ, ἐκάλπασεν ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων συνέρρεε, καὶ τοὺς πρώτους ἐφορμήσαντας ἀπεκρήμισε τῶν τειχῶν· τραυματισθέντος δὲ τοῦ ἵππου, κατέβη καὶ πεζὸς ἐπὶ πολλὴν ὥραν προεμάχησε τῆς πόλεως. Πλὴν ἡ σπάθη συνετρίβη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ τότε ἀοπλος κατὰ τῶν πολεμίων ἐπιπεσὼν ἐγένετο ἄφαντος. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν μάχην τὰ παραμυρρωθέντα λείψανα τοῦ Μάρτυρος ἐν μέσῳ πλείστων νεκρῶν ἀπὸ τῶν πορφυρῶν καθόρων ἀνεγνωρίσθησαν, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Μωάμεθ ἀπεκόπη, καὶ εἰς τὸν μέγιστον Κλίνα τοῦ Ἴπποδρόμου ἀναρτηθεῖσθαι περίοπτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινε, ὡς ἐν Διθυράμβῳ ποτὲ μνημονεύσαντες ἀνεκράξαμεν·

« Τὴν ἐκδίκησιν φωνάζει

« Τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς,

« Ἡ Κολώνη, ἣτις στάζει

« Αἷμα φλέβας ὑψηλῆς,

« Κ' εἰς Μωάμεθ τοῦ δευτέρου

« Κλίνασα τὴν ἐντολὴν

« Ἐφερε τὴν τοῦ ὑστεροῦ

« Κωνσταντίου κεφαλὴν. »

(35) Οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἠσμονήσομεν ὅτι, κατὰ τὸν πρῶτον ὑπὲρ τῆς αὐτονομίας ἡμῶν ἀγῶνα, οἱ Ῥῶσσοι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις αὐτῶν ἐπεκαλοῦντο τὴν θεῖαν ἀντίληψιν ὑπὲρ τῆς λυτρώσεως ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Ὄθωμανικοῦ ζυγοῦ.

(36) Ἡ κόμη αὕτη τῆς Ἀττικῆς ἀπέχει τῆς πόλεως Ἀθηνῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα σταδίους, ἐξ λεύγας Γαλλικῆς περὶπου.

(37) Πρὸ τινῶν ἐνιαυτῶν, ἀνασκαφῆς ἐκεῖ γενομένης, εὑρέθησαν βεῖλη λιθίνας ἢ χαλκᾶς ἔχοντα τὰς ἀκίδας ὡς ἦσαν, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, τὰ τῶν Αἰθιοπίων, οἵτινες ἠκολούθουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν τὸν μέγαν βασιλέα.

(38) Οἱ δύο οὗτοι πολῖται, οἱ φονευθέντες κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην, ἦσαν ἐκ τῶν δέκα στρατηγῶν τῶν δεκακισχιλίων πολεμιστῶν, οὓς παρέσχον αἱ δέκα τῶν Ἀθηνῶν φυλαί.

(39) Τὴν 29 Σεπτεμβρίου τοῦ 490 ἔτους πρὸ Χριστοῦ.

(40) Ἡ λέξις *Βρέννος*, ἐν Κελτικῇ γλώσσῃ ἀρχηγὸς σημαίνουσα, ἐδόθη ὡς κύριον ἄνομα εἰς δύο στρατηγοὺς τῶν Γαλατῶν Σεννώων.

Ὁ εἰς τούτων, νικῆσας κατὰ κράτος τοὺς Ῥωμαίους παρὰ τὸν Ἀλίαν ποταμὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἀπὸ τῆς μάχης ἡμέρᾳ διὰ τῆς Κολλίνης πύλης εἰσελάσας, εἴλε τὴν Ῥώμην ἔχουσαν ἀπὸ κτίσεως χρόνον τριακοσίων ἐξήκοντα ἔτων καὶ τι πλεονᾶντεχόντων δὲ τῶν ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου καὶ εἰς λόγους συμβατικῶς ἐλθόντων ὡμολογήθη μετ' αὐτοῦ ἵνα λάβῃ χιλίας λίτρας χρυσοῦ καὶ ἀναχωρήσῃ. Ἀλλ' ὁ Κάμιλλος, Δικτάτωρ πρὸ μικροῦ αἰεθθεῖς, ἐπεφάνη αἰφνης καὶ τὸν Βρέννον ἀψιμαχίσαντα εἰς φυγὴν ἔστρεψε, μετ' ὀλίγον δὲ παρὰ τὴν Γαβινίαν ὁδὸν στρατοπεδεύσαντά μετὰ πολλοῦ φόνου ἐκ τῆς χώρας ἐδίωξεν.

Ὁ ἕτερος Βρέννος, περιού ἀναφέρω ἐν τῇ ποιήματι, ἀπολίσσας κατὰ τὴν εἰς Δελφοῦς ἐπιδρομὴν τὸ πλεῖστον τῆς στρατιάς αὐτοῦ καὶ βαρέως πληγωθεῖς, ἐτελεύτησεν ἐν μέθῃ τῷ 278 ἔτει πρὸ Χριστοῦ, τὰ δὲ λείψανα τῶν ἀγρίων αὐτοῦ λόχων ἀποχωρήσαντα, συνέστησαν ἐν τῇ Ἐλάσσι Ἀσία τὸ μικρὸν Βασίλειον τῆς Γαλατίας.

(41) Ἴδου πῶς ὁ Πausανίας ἱστορεῖ τὰ περὶ τούτου· «Καὶ τὰ ἐς Καλλιέας Κόμβουτις οἱ ἐργασάμενοι καὶ Ὀριστόριος ἦσαν, ἀνοσιώτατά τε τῶν ἀκοῆ ἐπιστάμεθ' αὐ καὶ οὐ-

α δὲν τοῖς ἀνθρώπων τολμήμασιν ὅμοια, Γένος μὲν γε πᾶν
 α ἐξέκεψάν τὸ ἄρσεν, καὶ ὁμοίως γέροντές τε καὶ τὰ νήπια ἐπὶ
 α τῶν μητέρων τοῖς μαστοῖς ἐφρονεύετο τούτων δὲ καὶ τὰ ὑπὸ
 α τοῦ γάλακτος πιότερα ἀποκτείνοντες, ἔπιονόν τε οἱ Γαλάται
 α τοῦ αἵματος καὶ ἤπτοντο τῶν σπρικῶν. Γυναῖκες δὲ καὶ ὄσαι
 α ἐν ὄρα τῶν παρθένων, ὄσαι μὲν φρονήματός τι αὐτῶν εἶχον
 α ἐκυτὰς ἐφθηταν, ὡς ἠλίσκετο ἡ πόλις, διειργασμέναι, τὰς δὲ
 α ἔτι περιούσας ἐς ἰδέαν ὕβρεως πᾶσαν μετὰ ἀνάγκης ἤγον
 α ἰσχυρᾶς, ἅτε ἴσον μὲν ἐλέου ἴσον δὲ τὰς φύσεις καὶ ἔρωτος
 α ἀπέχοντες· καὶ ὄσαι μὲν τῶν γυναικῶν ταῖς μαχαίραις τῶν
 α Γαλατῶν ἐπετόγγανον, αὐταχειρῆς τὰς ψυχὰς ἠφίεσαν· ταῖς
 α δὲ οὐ μετὰ πολὺ ὑπέροξεν τὸ χρεῶν διεκτελεῖν ἢ τε ἀσιτία καὶ
 α ἡ ἀϋπνία ἀστέρων βροχάρων ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις ὕβρι-
 α ζόντων· οἱ δὲ καὶ ἀφίεσαις τὰς ψυχὰς, οἱ δὲ καὶ ἤδη νεκραῖς
 α συνεγίνοντο ὅμως... Καλλιεῦσαι δὲ καὶ περ δεινὰ εὖτω παθοῦ-
 α σιν, ὡς μὴδὲ τὰ ὑπὸ Ὀμήρου πεποιημένα ἐς τὴν Αἰστρουγό-
 α νας καὶ ἐς Κύκλωπα ἐκτός εἶναι δοκεῖν ἀληθείας, ὅμως κατὰ
 α τὴν ἀξίαν ἐγίνετο ἢ ὑπὲρ αὐτῶν δίκην. »

(ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ ΦΩΚΙΚΑ ΚΒ΄.)

(42) Ἡ παρὰ τῆς Ἀγγλίας δημοσίευσις τῶν κρυπτῶν
 σκοπῶν τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου ἐπὶ τῆς Τουρκικῆς Ἐπι-
 κρατείας οὐδόλως ἐψύχρανε τὴν πρὸς τὴν Ῥωσσίαν ἀγάπην
 τῶν Ἑλλήνων· ἀπ' ἐναντίας δὲ συνέσφιγγεν ἐπὶ πλέον τὸν
 δεσμόν τῆς πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνης ἡμῶν. Διὰ τῆς ἀπο-
 καλύψεως ταύτης ἐνεβατεύσαμεν εἰς τὸν διαλογισμὸν τοῦ
 Μονάρχου ἐπὶ τοῦ πολυπλόκου ζητήματος, οὐ τις ἐπρό-
 τεινε τὴν λύσιν πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν διὰ τῶν ἀκολούθων
 ὅρων·

Α' Ἡ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ὑπερῆς ἔπαυσις...

Β' Ἡ Ῥωσσία παρετίθη πάσης δι' ἑαυτὴν προσκτήσεως
 χώρας.

Γ'. Ἡ Κωνσταντινούπολις εἰς οὐδεμίαν τῶν μεγάλων Δυνάμεων ἐκληροῦτο.

Δ'. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία, κατ' αὐτόνομα Κράτη διηρημένη, παρεδίδοτο εἰς τὰς χριστιανικὰς φυλάς.

Τοιοῦτον ἦν τὸ ὑπὲρ Ἑλλήνων καὶ Σλάβων σχέδιον τοῦ Μοναρχάτορος τῆς Ῥωσσίας. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ἐρωτῶ, προσέθεντο ἄλλο τι ἐπωφελέστερον δι' ἡμᾶς; Πολλοῦ γε καὶ δεῖ τὴν αἰωνίαν αὐτὰ συνώμοσαν δέσμευσιν τῶν ὀρθοδόξων λαῶν ὑπὸ τὸν Ὀθωμανικὸν ζυγόν.

Ἡ μὲν Ἀγγλία, ὡς ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς διακοινώσεων ἐξάγεται, οὐδόλως ἤθελεν Ἑλλάδα, ἡ δὲ Ῥωσσία οὐκ ἤθελεν Ἑλλάδα λίαν μεγάλην. Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς, σμικροτάτη οὔσα, εἰ μόνον προσελάμβανε τὰς χώρας, ὅσας ὁ Νικόλαος ἔδιδεν εἰς αὐτὴν, ἐκέρδαινε πάλιν οὐκ ὀλίγον ἐκ τῆς προαιρέσεως τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὅτε ὁ Ἀριστοτέλης διήνυσε τὴν ἀγωγὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Φιλίππου ὡς διδάκτρα τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς κατασκαφείσης αὐτοῦ πατρίδος καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν συμπολιτῶν του, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων προθύμως ἐπέδωκεν αὐτῷ τὴν αἰτηθεῖσαν χάριν. Οἱ Ἕλληνες, πρὸς ἀμοιβὴν τῶν φώτων, ἅτινα ἡ Ἑλλάς κατὰ τὸν δέκατον πέμπτον αἰῶνα ἐπέχισεν εἰς τε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν, ἠτήσαντο παρὰ Ναπολέοντος τοῦ Γ' καὶ παρὰ τῆς Βικτωρίας τὴν αὐτονομίαν τοῦ Πανελληνίου γένους. Ἄλλ' ὡς μόνον γέρας τῶν εὐεργετημάτων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ὠφέλησε τὴν Δύσιν πολὺ πλεόν ἢ ὁ φιλόσοφος τῶν Σταγείρων τὸν δουρικτήτορα τῆς Βαβυλώνας, οἱ νῦν κύριοι τῆς τύχης τῶν ἐθνῶν ἐζήτησαν τὴν διαίωσιν τῆς δουλосύνης ἡμῶν!.. Ἱστοριογράφοι, καταθέσατε εἰς τὰς βίβλους ὑμῶν τὴν πρᾶξιν ταύτην.

(43) Ἡ Αὐστρία, ὡς θηρευτικὸς κύων, ἔδραξε διὰ τῶν ἐξυτάτων αὐτῆς ὀδόντων τὴν Βλαχίαν καὶ Μολδαυίαν, δάκνουσα καὶ καθαιμακτοῦσα τὰς ζώσας ἄγρας.

Χρείαν ἀναπαύσεως ἔχουσιν αἱ ἀδελφαὶ αὐταὶ Χῶραι, μάλιστα δὲ ἡ Βλαχία, ἥτις πρὸ τῆς Αὐστριακῆς ἔτι κατοχῆς ὑπέστη τοσαῦτα εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ ἀλαζόνος καὶ στρυφνοῦ Στιρβέη.

Ὁ πρῶν ἠγεμῶν αὐτῆς, ὁ ἐνάρετος καὶ ἀφιλοκερδῆς Ἀλέξανδρος Γκίκας, ἀναγνωρίζεται σήμερον παρὰ πάντων ὡς μόνος ἄξιος τοῦ θρόνου τῆς φιλοξένου γῆς, ἣν οἱ Ἕλληνες πάντοτε ὡς δευτέραν ἡμῶν πατρίδα ἠσπασίμεν.

Οὐδεμιᾶς Εὐρωπαϊκῆς δυνάμεως ὑπάρξας ποτὲ ὀπαδῆς, πρὸς πάσα· δὲ πάντοτε φανεὶς συνδιαλλακτικὸς, βεβαίως καταστήσει τὴν Βλαχίαν εὐτυχῆ διὰ τῆς ἀγαθότητος, ἥτις ἀπαρτίζει, οὕτως εἰπεῖν, μέρος τῆς γενναίας αὐτῆς ψυχῆς.

Ὁ τοσοῦτον ὑπὸ πάντων ἀγαπώμενος καὶ ἀληθῶς τὸν λαὸν ἀγαπῶν μεγαλοπράγμων Γκίκας οὐδέποτε κατεδίωξε τὰς παλαιὰς Βλαχικὰς οἰκογενείας, ὡς ἔπραξαν χθὲς οἱ χθὲς ἐξευγενισθέντες καὶ τὸ σκῆπτρον ὡς ῥόπαλον κρατήσαντες.

Ἐκτὸς τούτων, ζηλωτῆς ὢν τῶν φῶτων καὶ προστατῆς τῶν λογίων, ὁ φιλοτιμώτατος αὐτὸς ἀνὴρ ἀναδειχθήσεται καὶ κατὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς Βλαχίας ἐπωφελέστατος διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τεχνῶν, ἐπιστημῶν καὶ θεσμῶν, ὧν αὕτη ἐλλείπει.

(44) Καὶ μὴ τις ἐκλάβῃ τοῦτο πλάσμα τῆς φαντασίας μου. Ἀνάγνωτε τὴν ἐξῆς περικοπὴν ἐκ τοῦ Ὀδοιπορικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Σατωβριάνδου· «Ὀλίγον πρὸς βορρᾶν τοῦ ἔρους βαδίζοντες, ἀπαντῶμεν ἐλαίαν γηραιάν, παρ' ἣ ὁ Υἱὸς τοῦ Παντοκράτορος προήγγειλε τὴν δευτέραν παρουσίαν... Μετὰ πενήτηκοντα περίπου θήματα πρὸς τ' ἄνω, φθάνομεν εἰς Ὀθωμανικὸν τι ναίδιον σχῆματος ὀκταγώνου, λειψανον ἐκκλησίας ἀπάλαι κτισθείσης εἰς τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο μέρος ὅθεν ὁ Θεάνθρωπος ἀνῆλθεν εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τὴν ἀνάστασιν. Ἐπὶ τοῦ βράχου φαίνεται ἔχνος ἀριστεροῦ ποδὸς ἀνθρώπου, οἱ δὲ Ἅγιοι Αὐγουστίνος, Ἰερώνυμος καὶ Παυλῖνος, Βέδης ὁ Σε-

«Βάσμιος, ἡ παράδοσις, ἅπαντες οἱ περιηγηταί, ἀρχαῖοί τε καὶ ἀνοῖοι, διαβεβαιοῦνεν ὅτι τοῦτό ἐστιν ἐν βῆμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀκριβῶς παρατηρήσαντες τὴν θέσιν τοῦ ἐντυπώματος εἶκασαν ὅτι ὁ Σωτὴρ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναλήψεως, εἶχε πρὸς τὴν ἄρκτον ἐστραμμένον τὸ πρόσωπον.

(15) Ἀναφέρω τινὰς περὶ τοῦ σεβαστοῦ αὐτοῦ Ποιμενάρχου λόγους τῆς Κυρίας Σταέλης. «Ἐνθυμοῦμαι, λέγει, που ἡ σκευὴ Γαλλίς, τὸν πολὺν Ἀρχιερέα Πλάτωνα γράψαντα πρὸ αμικροῦ τῷ Αὐτοκράτορι Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολὴν πνευματικὴν, ἣς τὸ ἀνατολικὸν ὕψος μεγάλως συνεκίνησέ με. Ἀπὸ τῶν πεαράτων τῆς Εὐρώπης ἐπέλεξε τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου πρὸς ἀάφορισμόν, πόρρω τῆς Ἀσίας, τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἤρχετο ἐπιβάλλων εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὅλον τὸ ἄχθος τῶν παρακολουθούτων αὐτῷ ἀλυσιδέτων ἐθνῶν.»

Ὁ Ῥωσσικὸς Κληρὸς, οὗ τινὸς ἄλλοτε ὑπῆρξεν ὁ Πλάτων καὶ ὠραῖον κόσμημα διὰ τῆς πολυμαθείας αὐτοῦ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασι καὶ τέλειος ὑπογραμμὸς διὰ τῆς ἀγνῆς αὐτοῦ ζωῆς, ἔχει καὶ σήμερον πολλοὺς ἀνδρας δι' ἑκτασιν ποικίλων γνώσεων καὶ ζῆσιν ἀκραίφνου πατριωτισμοῦ διαπρέποντας.

Οἱ τέσσαρες κρηφάιοι τῆς Συνόδου τέσσαρες λυχναὶ εἰσὶν ἀναλισκόμεναι παρά τὸν βωμὸν τοῦ ἁγίου.

Εὐαγγελικαὶ ἀρεταὶ διακρίνουσι τὴν Νικάνωρα, ὅστις κήλόγησε τοὺς πορευομένους ἀπὸ τῆς πόλεως τοῦ Μεγάλου Πέτρου εἰς τὰ πεδία τῆς Ταυρίδος, ὡς ὁ Μωϋσῆς ἔτεινε τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ στρατιώτου τοῦ Ἰσραὴλ καὶ παρέστησεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Κύριον.

Δίσκος ἀγίου φωτὸς, ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥωσσικῇ Καθέδρῳ, λαμπεὶ ἐπὶ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου, ὅπου καθέζεται Φιλάρετος, ὁ πρῶτος τῶν Θεολόγων τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὅταν ὁμιλῇ, ἐπιβλέπει αὐτὸν ὁ τοῦ ἐπτά κρατῶν ἀστέρας καὶ δίδων πνεῦμα συνέσεως.

Αἱ ἱεραὶ βῆτραι τοῦ ἄλλου Φιλαρέτου, Ποιμάντορος τοῦ παλαιτάτου ἄγτες τοῦ Βλαδιμίρου, ἐπιχέονται εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ὡς οὐρανοῦ ὕδατος σταγόνες πίπτουσαι εἰς τὴν βλαστώνουσαν χλόην.

Ἡ εὐγλωττία τοῦ βαθύνοου Ἰνοκεντίου ἀντλεῖ τὸ πῦρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς γῆς, ἔνθα ἡ δύναμις τῆς θείας χάριτος κυρία ἐγένετο τοῦ Ἡγεμόνου Ἀποστόλου. Αἱ συγγραφαὶ τοῦ ἱεράρχου μαρτυροῦσι τὸν λόγον μου· ἡ φράσις αὐτοῦ ἔχει τι τῶν Προφητῶν· ἡ φωνὴ αὐτοῦ γίνεται μεγάλη ὡς σάλπιγγος, εἴτε ὅταν ἀποτείνηται πρὸς τοὺς Ἕλληνας βαδίζοντας εἰς τὴν Ταυρικὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πίστει, εἴτε ὅταν εὐλογῇ τὸν Γερσχωφρὴν μαχόμενον πρὸς τῶν τειχῶν τῆς Σεβαστουπόλεως.

Ἡ Εὐρώπη πάντῃ σφαιρῶς γινώσκει τὰ κατὰ τὴν Ῥωσίαν, ἣν οἱ ξένοι δημοσιογράφοι παριστῶσιν ὡς χώραν ἄμαθείας καὶ βαρβαρότητος. Κατ' αὐτοὺς, εἶπεν ὁ Θεός· « Γενθήτω φῶς » καὶ ἐγένετο ἡ ἄσπις· καὶ καθὼς ἔπειτα διεχώρισεν ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σκότους, οὕτω φραγμὲν ἔθετο μεταξὺ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ῥωσίας.

Ἄλλ' ἐγὼ, κατὰ τὸ εὐρὺ τοῦτο Κράτος περιγηθεὶς, ἐγνώρισκα ἐν τῷ κύκλῳ ἔτι τῶν λαϊκῶν πολλοὺς ἄνδρας κατόχους παιδείας μεγάλης καὶ πλήρεις ἀληθοῦς εὐφροσύνης. Οἱ μὲν ἔχουσι τελείαν γνῶσιν τῶν νεωτέρων φιλολογιῶν, οἱ δὲ εἰσὶν ἄριστοι Ἕλληνισταί.

Μεταξὺ τῶν περιποιούντων δόξαν τῇ νέᾳ Ῥωσίᾳ, ὁ Ἰπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδείσεως Κύριος Νόρφω ἐπαξίως συγκαταριθμεῖται μετὰ τῶν ἐξοχωτέρων σοφῶν τῆς Εὐρώπης. Γράφων τινὰ ἐναυθὰ περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ, εὐάρεστον παρέξω ἀνάγνωσιν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς μου, οἵτινες ἀγχιπῶσι τὴν εἰλικρινῆ Φιλέλληνα τῆς Ῥωσίας.

Ὁ Ἀβράμιος Σεργίου Νόρφω, Ῥώστος ἐξ ἀρχαίου οἴκου, ἐγεννήθη τῷ 1795 ἔτει· ἐκλέξας δὲ τὸ πολεμικὸν στάδιον,

κατετάχθη νεανίσκος δεκαεξαετής εις τὸ πυροβολικὸν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

Τῆ 6 Αὐγούστου 1812, κατὰ τὴν τοῦ Βεροδίνου μεγάλην μάχην, ὁ νέος ἀξιωματικὸς, διευθύνας ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας τὸ πῦρ τοῦ προμαχῶνός του, διεκρίθη ἐπ' ἀνδρίας καὶ δεξιότητι. Ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη τῆς συμπλοκῆς βαρέως ἐπλήγη τὴν ἀριστερὰν κνήμην, ἧς τὴν τομὴν ὕστερον ὑπέστη. Μεταφερθεὶς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Μόσχας, ἔμεινεν ἐκεῖ αἰχμάλωτος τῶν Γάλλων καὶ εἶδε τὴν φοβερὰν ἐκείνην πυρκαϊάν, ἣτις ἀπετέφρωσε τὴν πρώην Μητρόπολιν τῆς 'Ρωσσίας' ἀπελευθερώθη δὲ ὅτε ὁ Βοναπάρτης, ἰδὼν μετὰ τρόμου τὸ σκελετὸν τῆς κεκαυμένης Μόσχας, ἔφρουγε δεικνόμενος ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τοῦ χειμῶνος, οἷτινες ἔπεσαν ἐπὶ τῆς στρατίης αὐτοῦ ὡς δύο δάκρυονες ἐξολοθρευταί. Αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀπονέμοντος αὐτῷ τὸν σταυρὸν τῆς τιμῆς καὶ βαθμὸν Ἰπολοχαγοῦ, ὑπῆρξε τὸ γέρας τῆς γενναιότητος καὶ φιλοπατρίας του.

Ἐξακολουθῶν τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἐγένετο Συναγματάρχης τῷ 1820. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἀσκήσεις αὐτὰς τοῦ Ἄρειος διετέλει θεράπων πιστὸς τῶν Μουσῶν, καὶ πολλὰ τούτου πονήματα ἐν πεζῷ λόγῳ ἢ ἐν ἔψει προήγγειλον τὸν ἔξοχον συγγραφέα φλεγόμενος δ' ἐκ πάθου περιηγήσεων κατὰ τὰς χώρας τοῦ ἀρχαίου κόσμου, ἄλλως τε προβλέπων μακροχρόνιον εἰρήνην, ἤτησεν ἄδειαν ἀπουσίας καὶ, τῷ 1821, ἐδόθη ἔθνος εἰς τὰς σοφὰς αὐτοῦ περιουσιότητες.

Τὸ ἐπιγενόμενον ἔτος, περιῆλθε τὰ Ἰταλικὰ Κράτη. Διερχόμενος τὴν γῆν ταύτην, ὅπου αἱ ψυχαὶ ἤχουσι μόνον θλίψεως καὶ θανάτου ἐκφέρουσιν, ἔγραψε τὴν ἐν *Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ* 'Οδοποιίαν, πόνημα τιμηθὲν μεγάλως καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτῷ ἀναφαινομένην ποικιλίαν τῶν ἱστορικῶν γνώσεων καὶ διὰ τὰς ὡραίας μεταφράσεις πολλῶν ἀνθολογικῶν τεμαχίων, αἷτινες κατακόσμουσι τὸ κείμενον.

Τελευταῖοντος τοῦ 1823, ἐπανελθὼν εἰς τὴν Ῥωσσίαν, διορίσθη Σύμβουλος τοῦ Κράτους παρὰ τῷ Ἰπουργεῖῳ τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ μετὰ ἔτη ἑννέα Σύμβουλος τοῦ Κράτους ἐν ἐνεργείᾳ.

Τῷ 1834, ἀπεδήμησεν ἐκ δευτέρου καὶ διευθύνθη πρὸς τὴν Ἀνατολήν. . . Ἰσως, — καὶ ἡ προσέγγις αὐτῆ ἀποδοθήτω εἰς μόνην τὴν καρδίαν μου, — ἴσως συνηντήθημεν ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους ὑπὸ τὰς πυραμίδας τοῦ Χέοπος καὶ τοῦ Κεφρῆνος ἢ παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Παλμύρας καὶ τῆς Νινευῆ, ἐν μέσῳ τῶν ναῶν τῆς Συρικῆς Ἡλιουπόλεως ἢ ἐν τῷ προσκυνητηρίῳ τῆς Ἱερουσαλήμ· ἐπειδὴ ἐγὼ αὐτὸς τότε φεύγων τὸν κόσμον καὶ τὰς ἀθλιότητας αὐτοῦ, διέτρεχον τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας, τὰς αἰωνίως νέας, ἐνθα ἡ πάσχουσα ψυχὴ ἀνακτᾷ ζωὴν καὶ οὐρανύθεν λαμβάνει παραμυθίας.

Μετὰ διστεῖς ἐκδρομὰς κατὰ χώρας ἀπωτάτας, ὁ ἑνδοξος περιηγητὴς εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρίδος αὐτοῦ διαπλάσας τὴν πολύτιμον συλλεγθεῖσαν βιβλίαν, ἐπλούτισε τὴν Ῥωστικὴν φιλολογίαν διὰ δύο συγγραμμάτων, τοῦ μὲν περὶ τῆς Ἀιγύπτου καὶ τῆς Νουβίας, τοῦ δὲ περὶ τῆς Ἁγίας χώρας καὶ τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Τοῦτο ἰδίως τὸ πόνημα διὰ τὴν ἀκρίβειαν πολλῶν τυπογραφικῶν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐρευνῶν κατέστη δημῶδες ἐν τῇ Ῥωσίᾳ, ἐν ᾗ κατέχει συγχρόνως θέσιν ἐξοχὴν ἐν ταῖς βιβλιοθήκαις τῆς Εὐρώπης.

Ἀπὸ τοῦ 1839 ἔτους, ὁ Κύριος Νόρφω ἀλληλοδιαδόχως ἐγένετο Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου τῆς ἐπὶ τῶν ἀναφορῶν Ἐπιτροπῆς, Σύμβουλος ἰδιαιτέρος, Συγκλητικὸς, Πρόεδρος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας, καὶ τέλος, τῷ 1854, Ἰπουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· ἐν τοιαύτῃ δὲ ὑψηλῇ ἀρχῇ διατηρεῖ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἀφέλειαν, ἥτις, κατὰ τὸν Σατωβριάνδον, ἐστὶν ἡ μεγαλοφυΐα τῶν ὑπερτέρων ψυχῶν.

Οἱ γνωρίζοντες τὴν Ῥωστικὴν ἰδιαιτάτοι φίλοι αὐτοῦ θαυμάζουσιν ἐκ τῶν ἀνεκδότων συγγραφῶν του τὴν Ῥωσσιστὴ ἐκ-

πονθηαίκα μεταποίησιν τοῦ Ἀνακρέοντος. Ἡ γλυκυτάτη με-
λωδία ταύτης φαίνεται βέουσα ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς, ἔθεν ἦν-
τλησεν ὁ ποιητὴς τῆς Τέω.

Μετὰ συγκινήσεως ἐχάραξα τὴν σύντομον αὐτὴν βιογραφίαν.
Λύσθημα βαθείας εὐγνωμοσύνης μὲ συνδέει διὰ παντὸς μετ' ἐ-
κείνου, ὅστις ἐδέχθη μεῦπὸ τὴν φιλόξενον στέγην του εἰς Παυ-
λόσκην. Ἀνεμοφόρητον πτηνόν, ἰποπλανηθὲν τῆς φωλεᾶς, ἐθέρ-
μικα ἐν τῇ ἐστία τῆς γενναίας αὐτοῦ φιλίας τὰς ἐν μέσῳ
ὑπερβορείων κλιμάτων κρυσταλλωθείσας μου πτέρυγας.

Τὸ ἀγαπῶν αὐτοῦ ὄνομα διαμεινάτω εἰς τὴν βίβλον μου,
ὡς πολύτιμος εἰκὼν φίλου εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὡς γλυκεῖα
ἐνθύμησις εὐεργέτου εἰς τὴν καρδίαν!

(46) Μόνος, μεταξὺ τῶν πολιτικῶν Ἑλλήνων, ὁ περιφανέ-
στατος ἀνὴρ τοῦ Φαναρίου Δημήτριος Μουρούζης προσχγορεύθη
Ἐθνάρχης ὑπὸ Σελίμου τοῦ Γ'. Χάρις τῇ ἐπιδεξιότητι τοῦ
προρατικῶ αὐτοῦ νοός, ἐπετράπη παρὰ τοῦ Σουλτάνου εἰς
τὰς τρεῖς νήτους τοῦ Ἀρχιπελάγους, Ἰδραν, Τιπάρηνον καὶ Ψα-
ρὰ, ἡ νκυπήγησις πλοίων ἐχόντων μῆκος πεντήκοντα ἕως ἐξή-
κοντα ποδῶν τὸ προνόμιον δὲ τοῦτο προητοίμασε τὸν θρίαμβον
τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ ἐπὶ τῶν θαλασσίων δυνάμεων τῆς
Τουρκίας. Ἡ ἐλευθέριος καὶ κραταιὰ χεὶρ αὐτοῦ ἠγειρεν ἔτι τὰς
δου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Βουλορεσίῳ Ἀκαδημίας, ἐξ
ᾧ, τῷ 1821 ἔτει, ὡς ἐκ τοῦ ὀλεθρίου τοῖς Τρωαδίταις δου-
ρείου ἐκείνου ἵππου, ἐξῆλθε φέρουσα πανοπλίαν ἡ Ἑλληνικὴ
Αὐτονομία. Ἄλλ' ὁ μέγας Ἕλληρ ἐκλείσει διὰ παντὸς τοὺς ὀφ-
θαλμοὺς πρὶν ἰδῆ τὰ εἰς τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐγκυμονηθέντα
συμβάντα. Ὁ Μαχμούτης, ἐκ μανιώδους ὀργῆς τυφλωθεὶς,
ἔσφαξεν αὐτὸν ἐν Σούμλα διὰ τὴν περιβόητον ἐκείνην συνθήκην,
ἦν ὡς πληρεξούσιος τῆς Πύλης ὑπέγραψεν ἐπ' ὠφελείᾳ οὐχὶ
μόνον τῆς Ῥωσσίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Τουρκίας αὐτῆς δικαλωθείσης
οὕτως ἀπὸ τῆς Βοναπαρτείου δοξολογίας.

Ἄθανατος ζῆ ὁ Μουρούζης εἰς τὴν μνήμην τῶν Χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς μετ' ἐγκαυχήσεως δέ τινος ἐθνικῆς οἱ Ἕλληνες βλέπουσι τὸ λαμπρὸν ὄνομα τούτου ἀξίως ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ φερόμενον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου, ὅστις ἐξέχει οὐχὶ δι' ὄγκον ὑπουργημάτων οὐδέποτε παρ' αὐτοῦ ἐπιζητηθέντων, ἀλλὰ διὰ ὕψος πνεύματος καὶ φρονήματος ἀνακαλούντων τὰ σπάνια προτερήματ' αὐτοῦ Μάρτυρος Φαναριώτου.

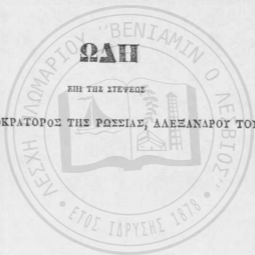
ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ.

ΩΔΗ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΤΕΦΕΣ

ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ Β΄.

ΩΔΗ.

(ΕΝ ΜΟΣΧΑ, 26 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1856.)

Ὁ γὰρ τῆς Θεοτόκου ἡστραπτεῖς ἐμυροβόλει,
Καὶ οἱ πύργοι τοῦ Κρεμλίου ἔχαιρον ὑψόθεν ὄλοι.
Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων ἐψημίτω Ἀυτοκράτωρ,
Καὶ στεφόμενος ἐφάρη ἐνθάκην, ὁ φιλοπάτωρ.

Εἶχε κύκλω τοὺς τρεῖς Δοῦκας, μεθ' ὧν ἄγρυπτος φυλάττει
Πρὸς τὰς τέσσαράς τῶν ἄκρας τὰ χιλιετῆ του Κράτη,
Καὶ ἀπ' ἄρκτου εἰς ἰώαν ἢ τῶν Ὀρθοδόξων πόλιν
Ἐν βαθείᾳ καταρύξει αὐτὸν ἠέχετο καὶ ὕμνει.

Φῶς ἀφ' ἑαυτοῦ λαμβάνον ἄστρον ἔλαμψεν ἐγγὺς του,
Ἀυτοκράτειρα τὸ βλέμμα ἔλκουσα τοῦ Τρισυφίστου,
Καὶ γορυπετῆς ἐδέχθη ἐν τῷ μέσῳ ἀρωμάτων
Εἰς τὸ μέτωπον τὴν δόξαν τῶν τριῶν διαδημάτων.

Ὡς εἰκὼν ἐφάρη τότε ὑπὸ σκέπην νεκρυμμένη,
Αἴφνης ἀποκαλυφθεῖσα καὶ εἰς φῶς ἐπεθευμένη,

Κόρη, ἀδελφή, συμβία, μήτηρ Μοραρχῶν τεσσάρων
 Ἡ τοῦ Νικολάου χήρα, καὶ ἠν-λόγησε τὸν Κσάρον.

Ποία θεά! . . ὁ Μοράρχης ἡμισείας ὑψηλίου
 Κύπτει μετὰ θείου φόβου εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου,
 Πρὸς τὸν Πλάστην της ἢ πλάσις μετ' ἐκείνου γοατίζει,
 Καὶ ἡ γῆ Παμβασιλεία τὸν Θεὸν ἀναγνωρίζει . . .

Ποία δόξα! . . εἰς τιμένη, ὅπου ἐν πομπῇ ἀγία
 Ἡ Ἑλληνικὴ τελεῖται τοῦ Φωκίου λειτουργία,
 Σύμπαρτες οἱ τῆς ἐχθρᾶς του Δύσεως ἄπειτα λιμνοὶ
 Πρὸς τὰς ἑράς του ῥήτρας μένοναι ἐκπεπληγμένοι . . .

Ἐκ τῆς ἀρετῆς αὐγάων μᾶλλον ἢ ἐκ τῆς πορφύρας,
 Ἀνεπάρου τῆρηθείσης ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ τὰς χεῖρας,
 Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὸ θεῖον δῶρον τῆς Εὐχαριστίας,
 Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξῆλθε τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας·

Καὶ πρὸς τὴν τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅπου μένει ἀπ' αἰῶνων
 Θεοφύλακτος ἡ κόρις τῶν ἐνδόξων του προγόνων,
 Ἐβαῖνεν ἐν μέσω κόσμου τ' ἀμφιθέατρα πληροῦντος
 Καὶ κραυγὰς ἐρθουσιώδεις μέχρι νεφελῶν ὑψοῦντος·

Ἐρ ὧ δὲ καὶ τῆς Εὐρώπης, ἥτις ἔσειε χθὲς δόρυ,
 Τὸν συνώδεον οἱ Πρέσβεις σήμερον βαῖτοφόροι,
 Αἴγρης ἤκουσαν τὰ πλήθη κραυροῦς ἐπὶ βροντῶσαν
 Οὐρανοῦ φωνὴν πρὸς πάντας «ἄνω βλέφατε!» βοῶσαν·

Καὶ τὴν ὄρασίᾳ τῶν πάντες ἀπὸ πᾶν ὑψοῦντες μέρος,
Θρόνον εἶδαν ἠρτημένον εἰς τὸ μέσον τοῦ αἰθέρος.

Ὁ καθήμενος ἐκράτει ἐπτὰ φλόγοντας ἀστέρας,
Ἐπερέχων εἰς τὸ φέγγος τὸν φωστῆρα τῆς ἡμέρας.

Ἐπτὰ ἔκαιον ἐμπρὸς τοῦ ἀδαμάντιναι λυχνίαι,
Βροῦνται, λάμψεις κύκλωθέν του ἐξεχέοντο μυρίαί,
Καὶ τὰ Σεραφίμ ἐκίρουν καὶ τὰ Χερουβίμ συγχρόως
Ὁφθαλμοῦς ἀπειραριθμούς εἰς χροῶν πτερὰ ταῶνος.

Δωδεκάδες ἐκεῖ δύο περιόταντο Ἄγιωι
Καὶ μετὰ λευκῶν χιτῶνων καὶ μετὰ λευκῶν γενείων,
Οἱ δὲ Ἄγιοι τῶν Ῥώσων Σέργιος καὶ Βλαδιμίρος
Ἐπεμπον πρὸς τὸν Μονάρχην εὐλογίαις τοῦ Σωτήρος . . .

Ἦχησεν ἐξαίφνης σάλπιγξ, καὶ εἰς Ἄραξ Ῥωμαίος
Ἦθη σοβαρὸς τὸ ἦθος καὶ τὸ σῶμα κολοσσαῖος.

Εἰς τὴν μίαν του παλάμης σπάθην ἔσφιγγε μεγάλην,
Πορτοζράτεια δὲ λόγγην Ποσειδῶνος εἰς τὴν ἄλλην,

Κ' ἐκραξεν· Ἄ Απόγονέ μου ! ἀρωγὴ τοῦ Ἐπερτάτου
Ἄ Νικητῆς εἰς τὴν Πουλτάβαν τοῦ Καρόλου Δωδεκάτου,

Ἄ Ἐδῶκα τὴν πολυραῦτιν Βαλτικὴν εἰς τὴν Ῥωσσίαν·

Ἄ Ὡς εἰς χώραν διψάλααν πηγὴν ὕδατος πλουσίαν.

Ἄ Κατὰ τὴν Κροστιάδην ὄλον

Ἄ Ἐρωσέ τὸν εἰς θαλάσσης δύο ἐσπαρμένον στόλον.»

Ἦχησε δευτέρα σάλλιγξ, καὶ γυνή τις τὸν αἶρα
 Διατρέξασα κατέβη τοῦ φωτός φωτεινότερα·
 Σταυρὸν εἶχε ρικηφόρον εἰς τὸ τιμαλφές της στέμμα,
 Ἠμισέληνον ἐπάτει βεβαυμένην εἰς τὸ αἶμα,
 Κ' ἔκραξε· «Δισέγγονέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Πολωνίαν,
 «Τὴν πολύσταυρον Κορ.λάρδαρ, τὴν καλὴν Λιθουανίαν.
 «Ἐδωκά σοι τοῦ Μεγάλου Βλαδιμίρου τὴν Ταυρίδα,
 «Πύλην τῆς Ἀσίας πάσης καὶ τῆς Πίστεως κοιτίδα.

«Τὰς πλευρὰς ἀφείς τοῦ Αἴμου,
 «Τὴν Ἑλληρικὴν Ἀσίαν λάβε στάδιον πολέμου.»

Ἦχησε καὶ τρίτη σάλλιγξ, καὶ εἰς ἵππον λευκοχάτην
 Εἶδα Καλοῦρα ὠραῖον, τῆς Εὐρώπης ὀρθέτην,
 Ὅστις ἐξε.λθὼν εἰς ρικὴν ρικητῆς ἐπαρεστράφη
 Καὶ Σωτήρ τῶν Ἠγεμόνων εἰς ἀψίδα ἐπεγράφη·
 Κ' ἔκραξεν· «Ὁμῶνυμέ μου! σ' ἔδωκα τὴν Γεωργίαν,
 «Τὴν χρυσόφαιμον Φιν.λάρδαρ, τὴν καλλιζοικον Βοθρίαν,
 «Τὸν σκηρῶσαρτα δὲ πέραν Ἀλπεων καὶ Πυρηνάλων
 «Σέσωστρον, τὸν ζευγηλίτην ἔρρηξα τῶν Βασιλέων.

«Ἄλλὰ σὺ τοὺς ὁμοπίστους
 «Λαοὺς μόνον ἐνεργέτει, καὶ παρᾶται ἀχαρίστους.»

Ἦχησε τετάρτη σάλλιξ, καὶ εἰς ἵππον πυρρόν εἶδα
 Γίγαρτα, τὴν πᾶν χρυσόν του ἐπεκτείναντα αἰγίδα
 Κατ' ἀνατολὰς ἐν πρώτοις καὶ κατὰ δυσμὰς κατόπιον,
 Καὶ στηρίξα ντα τὴν Πίστιν εἰς Ἀσίαν, εἰς Εὐρώπην·

Κ' ἔκραξεν· «Υἱέ μου, χαῖρε! σ' ἔδωκα τὴν Ἀρμενίαν,

«Τὸν παράδεισον τοῦ κόσμου, τοῦ Ἀδάμ τὴν κατοικίαν.

«Βάσεις Ἀυτοκρατορίας μιᾶς ἔσεισα εἰς Ἑβρον,

«Καὶ εἰς Ἰστρον ἄλλην ἦρα ὅτε κατὰ γῆς τὴν εὔρον.

« Ἀλλὰ θῆμα τῆς ἀπάτης

«Ἐγενόμην φρικτὸν ὄπλον τὴν εἰρήνην οὐ προτάττεις.»

Ἄγγελος προσῆλθε τότε κλειδας φέρων τῆς ἀβύσσου

Ἵπου ἔδεσε τὸν γαῦρον Δράκοντα τῆς μαύρης ρήσου,

Τὸν ἀνθάδην Ἄγγελον, ὅστις διατρέχων τὰς θαλάσσας

Διὰ μόνης τῆς προῆς του ἔκαιε τὰς ὄχθας πάσας·

Κ' ἔκραξε· «Γετταῖ Καῖσαρ, σκοποὺς κρύπτων πελωρίους,

«Τὴν παιδείαν καὶ τὰς τέχνας ἐγκαθίστα ἔγχωρον

«Καὶ τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἔκτεινε εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

«Ἐσπειρεν ἀρχοῦσαν λάμψιν εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν

«Τῶν τεσσάρων σου προγόνων ἡ ρομφαία στρεφομένη

«Πρὸς τὸν ἥλιον τῆς δόξης καὶ φῶς τόσον δεχομένη,

« Ἀρωθεὶ τῶν Οὐραλῶν

« Ἄς ἐπαιωρῆται φύλαξ καὶ προστάτις τῶν ὀρίων.»

Εἶπε, καὶ πυρὸς σταγόνας ἔρραγεν εἰς τὸ Κρεμλίνον

Πτέρυγας ἀπὸ τὸ κτίσμα τοῦ Ἰβάνου ἀνατείνων·

Ἵπερβολος τῶν Κοάρων αἴφνης ἐφωταγωγῆθη,

Καὶ ἡ παλαιὰ τῆς Μόσχας πυρὰ πάλιν παρεστήθη·

Τετρακόσια τῶν Γάλλων ἀλωθέντα τηλεβόλα

Τὸ δρομα τοῦ Βοραπάρτον ἔγνεπον παρίστων ὄλα,

Κ' ἐπ' αὐτῶν ὠχρὸς ἐγάρη ὁ γυγῶν ἐπὶ ἀμάξης
 Καὶ ἀφείς εἰς Βερύζιραν τὰς τῆς στρατιᾶς του τάξεις,
 Ὡς εἰς σάφος ἐν ὁ Ξέρξης διεσώθη πρόμου πλήρης
 Παραπτῶν εἰς Σαλαμίνα τὰς χιλίας του τριήρεις·

Εἰς τὸ μέγιστον δὲ δρᾶμα,
 Ἐκυρίενσε τοὺς Πρέσβεις ἑκπληξίς καὶ φοβικὴ ἄμα...

*
 Ἡλιε, εἰς τὴν εὐρείαν
 Ταύτην Ἀυτοκρατορίαν
 Ἄνατέλλωρτε καὶ δύωρ !
 Χύσε λάμπεις στιλπνοτέρας
 Εἰς ἑκάτερον τὸ πέρασ
 Καὶ τῶν δύο σου σταδίων,
 Καὶ τὴν κατὰ θέλιαν κλήσιρ
 Ἄγγελε τοῦ Κοάρον χρίσιρ
 Πρὸς ἕμρουρτας λαοὺς τόσους
 Τὸν Μονάρχη καθ' ἑκάστην,
 Ὡς τὰ πετειρὰ τὸν Πλάστην,
 Εἰς φωνὰς μυριογλώσσους.

* Ἴστρο, Τύρα, Βορνοθέρη,
 Οἵτινες ἀπηνδημέροι
 Ἐκ τοῦ δρόμου διαβάται
 Εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Εὐξείρου
 Πίπτετε ! . . τοῦ Κωρσαρτίου
 Τὴν Καθέδραν χαιρετάτε,

Καὶ πρὸς τόσους Ὁρθοδόξους
 Πίοντας χολῆν μετ' ὄξους
 Ἄναγγελλετε τὴν στέφιν

Τοῦ Συμμάχου τῶν Ἑλλήνων,
 Ὅστις γρηγορεῖ ἐκτείνω

Εἰς τὰς τέχας τῶν τὴν στέφιν.

Δύο κεφαλὰς προτείνω

Ὁ ξαρθὸς εἰς τὸ Κρεμλίνον

Ἀεὶ τοῦ Ῥωμαῖου,

Μίαν πρὸς τὴν Σέραν στρέφει,

Ἄλλην πρὸς τὰ μαῦρα νύφη

Τῆς ὠραίας Ἑταλόγου.

Ἐλοῦσεν ἐντὸς τῆς Σέρας

Πτέρυγας κεχρυσωμένας

Δις μεθ' ὅλης τῆς Εὐρώπης,

Ἄπαξ δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν

Ἐπλησίασε Σοφίαν

Κρῶζον ἀπὸ τῆς Ῥοδόπης.

Ὡς ποτὲ πρὸς τὴν Ἀσίαν

Τὴν Ἑλληνικὴν ἀνδρίαν

Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὲρ τῶν,

Καὶ τοὶ Μακεδῶν μονάρχης,

Εἰς τὴν Κόρινθον στρατάρχης

Ἦγορεῖθ τῶν Ἑλλήνων,

Οὕτω μετὰ ἕννων τόσων
 Ὁ Ἀλέξανδρος τῶν Ῥώσων
 Εἰς τὴν πόλιν τῶν Καισάρων
 Στρατηλάτης τῆς ἀγίας
 Ἐξελέχθη ἐκστρατείας
 Κατὰ Τούρκων τῶν βαρβάρων.

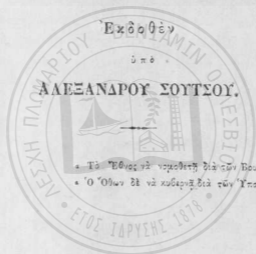
Σπάθη τοῦ Παρελληνίου
 Πάλιν κόπτει τοῦ Γορδίου
 Τὸν δεξιὸν βασταχομένη
 Εἰς παλάμην Ἀλεξάνδρου,
 Ὅστις μετὰ πολυάνδρου
 Στρατοῦ Ῥώσων καταβαίνει.
 Πολέμων ὡς ὁ ἀρχαῖος
 Τοὺς βαρβάρους καὶ ὁ νέος,
 Φθάνει καὶ εἰς τὴν Ἰνδιαν
 Πρὸς ἐκδίκεσιν πατρῶων
 Ἀποσπᾷ τὸν χρυσοφόρον
 Γάγγην ἀπὸ τῆν Ἀγγλίαν.

ΤΕΛΟΣ.

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ
ΜΟΝΑΡΧΙΑ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ο ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΤΟΥ Π. Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ.

1843.

Ἡ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ
Ἡ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ.

1.

Καταβαίνει τῆς ἡμέρας ὁ φωστήρ ἀπὸ τὰ ὕψη
Καὶ τοῦ Ὁθωνος ἀφίνει τ' Ἀνακτόρια ἐν θλίψει·

Γοθικὸν αὐτὰ μνημεῖον (α),

Μεταξὺ τῶν Παρθενῶνων στέκονται καὶ τῶν Θηρσείων
Καθὼς στέκονται τὰ ἔθνη σήμερον τῶν Εὐρωπαϊῶν
Σκοτεινὰ ἐμπρὸς τῆς δόξης τῶν Ἑλλήνων τῶν ἀρχαίων.

Ἄφρωνι ἐδῶ πολῖται περιέρχονται τοὺς δρόμους
Μὲ ἀπαυδισμένον βῆμα, μὲ βαρυσκυμμένους ὤμους,
Καὶ τὸ βλέμμα των, μὴνύον ἀπαθῆ παραφροσύνην,
Οἶκτον φέρει καὶ ὀδύνην,
Τὸ πολεμικὸν δὲ μόνον τύμπανον τῆς Παναρίας
Διακόπτει τὴν βαθεῖαν σιωπὴν τῆς Κεκροπίας.

Καταβαίνει ἀπ' Ἀθήνας μέχρι Πείραιώς παχεῖα
Καὶ σκεπάζει τὰς Πλατείας καὶ τριόδους ἢ κόνια,
Ὡς νὰ ἦσαν ἀπὸ μόνην
Ἵγλην εὐθρυπτον ἀργίλου καὶ νὰ ἐρρέυσαν εἰς κόνιν
Θρόνος, Κράτος, εὐνομία, ἐθνικὴ μεγαλειότης
Καὶ τὰ τρόπαια τῆς πάλης τῆς ἐνδόξου μας καὶ πρώτης.

Εἰς γῆν, ἣτις ἐδουλώθη καὶ οὐδὲ τοὺς ἐνθυμεῖται,
Ὁ Καραϊσκάκης γείτων μετὰ τοῦ Μηαούλη κεῖται·
Τῆς μακρᾶς ξηρᾶς ἐκεῖνος καὶ αὐτὸς τοῦ παραλίου
Φύλακες τοῦ Βασιλείου,

(α) Σκοπὸν προεβίβην εἰς τὰς προκειμένας ποιήσεις, χωρὶς νὰ προσβάλλω τὸν βασιλεῖα, νὰ ὀμνήσω τὸ ἔθνος καὶ νὰ ἐκφρασθῶ τὴν πεπρωκυῖαν τυραννίδα. Δὲν ὑποπίπτω, πιστεύω, εἰς ἔγκλημα καθοριστικῶς ἂν δὲν εὐρίσκω ἰωνικῆς τάξεως τὴν οὐκ ἐπιδομένην τῶν Ἀνακτορῶν.

Εἰς οὐτιδανὰ μνημεῖα καίτονται λητμονημένοι
 Κ' εἰς τοὺς ὄσοι πλημμυροῦσι τὰς Ἀθήνας ξένους ξένοι.

ὦ πατρίς τῶν Ἀρμοδίων,
 ὦ πατρίς τῶν Θρασυβούλων,
 Ἔως πότε θά ζῆς βίον
 Ἐπονείδιστον καὶ δούλον; . .

2.

— Εἶναι οκότος σπινθηρίζουν ἄστρα πλῆθος ὡς αἱ ἄμμοι
 Μία λάμπει καὶ κινεῖται εἰς τὸν οὐρανὸν παλάμη
 Καταβαίνει, κ' εἰς τὰ πέντε ὄμματα τῆς Ἐξουσίας (α)

Ῥίπτει κάλυμμα μωρίας

Πλησιάζει τὸν Καλλέργην, Μακρυγιάννην καὶ Σκαρβέλην,
 Τοὺς φωτίζει, κ' εὐλογεῖται ἅπας ὁ λαὸς ὁ Ἕλλην.

Εἰς αὐτὴν τὴν εὐλογίαν, ἐξυπνᾷ ἡ πόλις ὅλη
 Πανταχόθεν ἀναλάμπουν ὀφθαλμοὶ σπινθηροβόλοι,
 Καὶ τοῦ Ῥήγα τοῦ Φεβραίου μὲ βροντὴν ξιφῶν μεγάλην
 Οἱ παιᾶνες ἤχουν πάλιν

Δίς καὶ τρίς τῶν Ἀνακτόρων, ὡς νὰ θέλῃ νὰ τὰ ρίψῃ,
 Ὁ Καλλέργης μ' ἀποστάτην ὀφθαλμὸν μετρᾷ τὰ ὕψη

Κ' εἰς τὰς παλαιὰς μας πέτρας γοργὸν βλέμμα περιφέρων,
 « Αὐτὰ βλέπετε, φωνάζει, τὰ μνημεῖα τῶν πατέρων;
 « Αὐτὰ εἶναι τὰ Θησεῖα καὶ αὐτὰ οἱ Παρθενῶνες,
 « Ἴ ἄρῃσαν δὲ οἱ αἰῶνες
 « Θέλοντες νὰ ἐνθυμίζουσι εἰς ἡμᾶς τὸν πάντα χρόνον
 « Ὅτι τέκνα τῶν Λυκούργων εἴμεθα καὶ τῶν Σολῶνων.»

Θέαμα λαμπρὸν! πολέμου σιδηρὸς ταχὺς ἀστράπτει,
 Καὶ ὡς σύνθημα ὁ Πάρνης καὶ ὁ Ὑμηττὸς ἀνάπτει
 Μάχεται ὁ Μακρυγιάννης
 Ἀλαλάζουσι οἱ ἄνδραιοὶ Ἀκροβολισταὶ τῆς Μάννης

(α) Τοὺς πέντε Ὑπουργεῖς.

Ὁ Σχινᾶς μὲ τὰς ἀμάξας ὀδηγεῖ τὰ τηλεβόλα
 Ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει « Σύνταγμα! » γενναῖα ὄλα!

Ὡ πατρίς τῶν Ἀρμοδίων,
 Ὡ πατρίς τῶν Θρασυβούλων,
 Θάρσει! Θάρσει! πλέον βίον
 Δέν ὀά ζῆς αἰσχρόν καὶ δοῦλον.

3.

- Τοὺς ἀρχαίους ἥρωάς τῶν ἀνευρίσκουν αἱ Ἀθῆναι·
 Λαὸς, Σύμβουλοι τοῦ Κράτους, στρατεύματα ἐν σώμα εἶναι,
 Καὶ ὡς ἓνας μονομάχος
 Τρέχουσιν εἰς τὴν πλάστιγγαν μ' εὐτολμίαν καὶ μὲ τάχος·
 Τ' Ἀνακτόρια κυκλοῦνται μὲ τὸ δόρυ σηκωμένον
 Ὁ λαὸς τὸ Σύνταγμα του, τὴν φυγὴν ζητεῖ τῶν ξένων.

Διαδέχεται τὴν νύκτα ῥοδοπρόσωπος ἡμέρα.
 Ἐκοιμήθης Ἑλλάς! δούλη, ἐσηκώθης ἐλευθέρα,
 Καὶ τὸν συνταγματικόν σου ἐτελείωσες ἀγῶνα
 Χωρὶς αἵματος σταγόνα·
 Μὲ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας, γίγας φθάνων εἰς τὰ νέφη,
 Ὁ Καλλέργης μὲ τὰς τρεῖς σου μυριάδας ἐπιστρέφει.

Σάλπιγγες τῆς ἀθανάτου Φρουρᾶς « Σύνταγμα! » βοᾶτε!
 Τύμπανα τῆς ἀθανάτου Φρουρᾶς « Σύνταγμα! » βροντᾶτε!
 Εὐπροσύνης τώρα δάκρυ, νικηφόρε λαέ, χύνε!
 Ἐορτάσατε, Ἀθῆναι!

Ἀποκαλυφθῆτε ὅλοι, καὶ ὡς Ἁγία Ἀγίων
 Θέσατε τὸ ἱερόν μας Σύνταγμα εἰς τὸ Θεσεῖον!

Ὡ! δὲν θέλετε, Καλλέργη, Μεταξᾶ καὶ Μακρυγιάννη,
 Τζώρτζη, Βέικε, Σκαρβέλη καὶ σὺ Μήλιε, ἀποθάνει·
 Θέλετε εἰς τὸν αἰθέρα ἐπιλάμπει τῆς Ἑλλάδος
 Ὡς ἀστερισμὸς Πλειάδος.

Δύο ὕψωσες σημαίας, Λόντε, μὲ χρυσᾶς ἀκτῖνας,
 Τὴν σημαίαν τὴν εἰς Λαύραν καὶ αὐτὴν τὴν εἰς Ἀθήνας (α).

Ναί, πατρίς τῶν Ἀρμοδιῶν,
 Ναί, πατρίς τῶν Θρασυβούλων,
 Οἱ λαμπροὶ σου παῖδες βίον
 Δὲν θὰ ζήσουν πλέον δούλον.

4

Τὴν πολῦτιμόν του πάλιν ἀνακτᾶ κυριαρχίαν
 Τὸ ὄσθυσθὲν πρὸ χρόνων ἔθνος ἀπὸ πᾶσαν ἱστορίαν,
 Κ' εἰς σελίδας περιχρῦσους βίβλου πάλιν ἀθανάτου
 Καταγράφει τ' ὄνομά του.

Σὲ ἀπέδειξεν ὁ Ἕλληρ, βασιλεῦ τῆς Παυκρίας,
 Ἄν τὸ γένος ἦναι Σλάβος, ἂν υἱὸς Ἐλευθερίας.

Γράφε, Φαλμεράη, γράφε! μὲ τὸν σιδήρον εἰς χεῖρας,
 Ἦλθαμεν τρεῖς μυριάδες εἰς τοῦ Ὄθωνος τὰς θύρας
 Κ' ἤρραμεν εἰς τὰ ἐδάφη ἄργυρον, χρυσὸν χυμένον
 Ἰδικόν μας, ὄχι ξένον.

Πλὴν τὸ Σύνταγμα λαβόντες, δὲν ἐλάθαμεν βελόνην
 Καὶ δὲν ἔρριψεν ἡ χεὶρ μας πέτραν μίαν εἰς σᾶς μόνην.

Κατετρώγαμεν τὸ αἶσχος δέκα χρόνους ἐνδομύχως,
 Κ' ἔρευγεν ὁ εὐδιός μας οὐρανὸς ἐμπρὸς μας δίχως
 Δίχως τὴν τερπνὴν του ὀρόσον, Παυκρέζοι, νὰ γευθῶμεν
 Τώρα μόνον, τώρα ζῶμεν

Τὸ φαρμάκι τῆς μακρᾶς μας ἐντροπῆς τῶν δέκα χρόνων
 Σᾶς ἐπέστρεψεν εἰς μίαν ἢ Ἑλλάς ἡμέραν μόνον.

(α) Πολλοὺς ἡ Μοῦσά μου ἀναγκάζεται νὰ παραλείψῃ, τοὺς φιλοπάτριδας καὶ γενναίους Γ. Κώστην, Ν. Πιεβράκον, Δ. Μαυρομιχάλην Καπετανάκον, Μ. Σκυλοδημάκη, Δ. Σπηλιοτόπουλον, Ζήσην Σωτηρίου, τοὺς τίσιμας Πατριζαῖδας καὶ τίσιμας ἄλλους, τῶν ὁποίων ὄλων τὰ ὀνόματα πρέπει νὰ χαραχθῶσιν εἰς στήλην.

Ἐκρυπτες τ' ἀγάλματά σου ὑπὸ γῆν, πατρίς μου φίλη,
 Φοβουμένη μὴν ὁ Ῥόσης εἰς τὸ Μόναχον τὰ στείλη·
 Ἐκθαψέ τα· ὡς τὸν θεῖον Ὑμηττὸν ὁ δίχως νέφη
 Ἥλιός σου ῥοδοστέφει,
 Ῥοδοστέφει τοὺς ναοὺς σου καὶ τ' ἀρχαῖά σου μνημεῖα
 Ἡ καλὴ καὶ φαινή σου σήμερον Ἐλευθερία.

ὦ πατρίς τῶν Ἀρμοδίων,
 ὦ πατρίς τῶν Θρασυβούλων,
 Γράψε εἰς λαμπρὸν μνημεῖον·
 « Βίον πλέον δὲν ζῶ δούλον. »

ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

I.

Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην εἶχε πάλαι ἱστορήσει
 Ἡ γραφίς τοῦ Πολυγνώτου,
 Καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου πρέπει ν' ἀπαθανάτιση
 Κάλαμος ζωγράφου πρώτου.

Πόλις, πόλις τῆς Παλλάδος! μίαν νύκτα ὁ λαὸς σου
 Εἰς τὸ μέσον τῆς γλυκείας ἀστρολάμπφews καὶ δρόσου
 Ἐξυπνᾷ, καὶ εἰς τὸν ἤχον τῶν κωδῶνων, τῶν τυμπάνων
 Καὶ τῶν μουσικῶν ὀργάνων,
 Πρὸς τ' Ἀνάκτορα συρρέει, καὶ οἱ Βεῖκοι συνάμα
 Καὶ Σκαρβέλαι καὶ Ῥοδίται προλογίζουσι τὸ δρᾶμα·

Καὶ τὰς θύρας των κυκλόνει διὰ δέκα τηλεβόλων
 Ὁ Καλλέργης λαλῶν, πράττων, ὀδηγῶν τὸν ἔργον ὅλον,
 Καὶ μ' ἐκεῖνο τὸ Αἰτναῖον θεῖον πῦρ, ὅπου τὸν φλέγει,

Πρὸς τὸν βασιλέα λέγει·

« Ὁ στρατὸς ὁ λαὸς ὅλος, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους
 « Τοὺς θεσμοὺς ζητοῦν τοῦ Ἄστρου, τοὺς θεσμοὺς τοὺς παλαιτάτους. »

2.

Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην εἶχε πάλαι ἱστορήσει
 Ἡ γραφίς τοῦ Πολυγνώτου,
 Καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου πρέπει ν' ἀπαθανάτισῃ
 Κάλαμος ζωγράφου πρώτου.

Ἐρχεται τὴν αὐτὴν νύκτα μὲ τὰς δάρκας τοῦ τὰς τόσας
 Ὁ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα σύνολην ἀπολυτρώσας
 Ἦρωσ Τζώρτζης καὶ εἰς ὥραν συγκαλεῖ μεσονυκτίου
 Σύνοδον τοῦ Συμβουλίου,
 Καὶ οἱ Ῥῆγαι καὶ Βουδοῦραι συνωμόται καὶ ἀρχαῖοι
 Φαίνονται ὑπὸ τοὺς λύχνους Γερουσιασταὶ Ῥωμαῖοι.

Ἀπολύεται τοῦ ὄρκου ὁ στρατὸς ὁ ἀποστάτης·
 Τοῦ λαοῦ ὑμνεῖ τὸ κράτος ὁ εἰς ῥήτωρ δημοκράτης·
 Τὴν Συνέλευσιν τοῦ ἔθνους καὶ τὸν Χάρτην του προβάλλει
 Ἄλλος τῆ φωνῇ μεγάλῃ,
 Κ' ἐνδυόμενος τοῦ ὅλου ἔθνους τὴν κυριαρχίαν
 Τὴν ἀπόλυτον ἐκεῖνος ἐκθρονίζει Μοναρχίαν.

3.

Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην εἶχε πάλαι ἱστορήσει
 Ἡ γραφίς τοῦ Πολυγνώτου,
 Καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου πρέπει ν' ἀπαθανάτισῃ
 Κάλαμος ζωγράφου πρώτου.

Ἐξιτόρησε, ζωγράφε! τρεῖς Ἑλλήνων μυριάδες
 Ἐπαιάνιζαν, καὶ γύρω ἀντελάλουν αἱ κοιλάδες.
 Ἐρχεται εἰς τὸν ἐξώστην τῶν Ἀνακτορίων ἕως
 Μετὰ τοῦ Ἀρχιερέως
 Ὁ Μονάρχης, κ' ἐν τῷ μέσῳ τριῶν Πρέσβειων μαρτύρων
 Εἰς τὸ Σύνταγμα δμνύει καὶ τὸν χρεῖε λαοῦ μῦθρον.

Τάλαν ἔθνος, ὅπου εἶδες εἰς τοὺς δρόμους τῆς Προνάας
 Τοὺς ὠχρούς σου Παραστάτας θύματα τῆς Παναρίας

Καὶ χυθέντα εἰς τὴν γῆν σου στρατὸν ἄνδρον καὶ ξένον
 Καὶ τὸν Χάρτην σου σχισμένον,
 Ὑψωσε τὸ μέτωπόν σου καὶ ἰδὲ τὴν θείαν δίκην,
 Ἦτις τρισηδοξοτέραν σ' ἐπεφύλαττε τὴν νίκην.

4.

Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην εἶχε πάλαι ἱστορήσει
 Ἡ γραφὴς τοῦ Πολυγνώτου,
 Καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου πρέπει ν' ἀπαθανάτισῃ
 Κάλαμος ζωγράφου πρώτου.

Ὁ λαὸς ἐκχύσας ὅλον τῆς ὀργῆς του τὸν κρατῆρα,
 Τροπαιοῦχος ἐπιστρέφει μὲ τὸν Χάρτην εἰς τὴν χεῖρα·
 Παίζουσι μὲ τοὺς ἀέρας ἑκατὸν καλάι καὶ νέαι
 Πολυχρώματα σημαῖαι,
 Καὶ εἰς τὰς ἀκτῖνας μίᾳ γλυκολάμπει τοῦ ἡλίου,
 Δῶρον δύο νεανίδων (α), ἢ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ὑπνος εἶχε τὴν Ἑλλάδα, ὄχι θάνατος ὦ νεοί!
 Ἡ πατρίς ἀναζῆ τῶρα μαθηταὶ εἰς σᾶς γενναῖοι!
 Ἐσιώπησε πρὸ χρόνων ὁ ἀλέκτωρ τῆς γλυκείας
 Εἰς ἡμᾶς Ἐλευθερίας·
 Τοὺς ἐωθινοὺς ψαλμοὺς του ἀρχινᾷ ἰδοὺ ἐκ νέου
 Ἀπὸ ἄκρων τοῦ Σουνίου μέχρις ἄκρων τοῦ Μαλέου.

5.

Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην εἶχε πάλαι ἱστορήσει
 Ἡ γραφὴς τοῦ Πολυγνώτου,
 Καὶ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου πρέπει ν' ἀπαθανάτισῃ
 Κάλαμος ζωγράφου πρώτου.

Στολισθῆτε μὲ τὸ νέον ἀριστεῖόν σας, Ἀθῆναι!
 Τὸ ἀμέραντόν μας ρόδον τῆς Ἐλευθερίας εἶναι·

(α) Τῶν ἑῶ θυγατέρων τοῦ Κυρίου Μιχαὴλ Σούτσου, ὅστις, καθὼς κατὰ τὰ 1821 συνήργησεν εἰς τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος, ἀκαίρως σήμερον συνετέλεσε καὶ εἰς τὴν ὑπὲρ τῆς Συνταγματικῆς ἐλευθερίας ἐπαναστάσει τῆς.

Εἶναι πορφυροῦν διότι αἷμα ἔμελλε νὰ τρέξῃ

Καὶ τὰ στέρνα σου νὰ βρέξῃ,

Ἄν οἱ παῖδες σου τὸν Χάρτην δὲν ἀπέσπων μ' εὐτολμίαν

Ὡς ἀπὸ ἀνθρώπου στήθος ἀποσπᾷ τις τὴν καρδίαν.

Ἕλληνες, μὲ ταύτην τώρα τὴν ταινίαν τὴν κοκκίνην

Δέσετε τοῦ ἔθνοσῆμου καὶ τὴν κυανθὴν ἐκείνην·

Μὲ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου

Καὶ τὴν Εἰκοστὴν σας πέμπτην στολισθῆτε τοῦ Μαρτίου,

Καὶ εἰς τοὺς λαοὺς εἰπέτε· « λάβετε εἰς τοὺς αἰῶνας

Ὡς ὑπογραμμὸν τοὺς δύο τρισενδόξους μας ἀγῶνας. »

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ ΜΟΥ.

1.

Αἴτνα τῆς Ἐλευθερίας, ἣτις καίεις τὴν Ἑλλάδα,

Ἄναψε καὶ τοῦ νοός μου τὴν ἀποσβυσθεῖσαν δάδα!

Θέρμανέ με! δέκα χρόνων μ' ἀπεψύχρανε δουλεία

Εἶν' ἡ Μοῦσά μου ὁμοία

Μὲ τὸν ἐνταφιασθέντα ζωντανόν ὑπὸ τὴν πλάκα,

Ὅστις ἐξυπνᾷ καὶ στρέφει ὀφθαλμὸν θολὸν καὶ βλάκα.

Ἐπανεέλθετε, ἀρχαῖοι φιλελεύθεροί μου στίχοι!

Ἐπανεέλθετε, κιθάρας πατριωτικῆς μου ἤχοι!

2.

Μὲ τὰ χόρτα, μὲ τὰ φύλλα πῶς γλυκὰ ἢ αὔρα παίζει!

Πῶς γλυκὰ ὁ ἀήρ πνέει!.. Ἐφυγαν οἱ Μαυαρέζοι!..

Σύνταγμα!.. Ὡ τῆς Ἑλλάδος οὐρανέ, ἀκτινοβόλει!..

Ἢ ψυχὴ μου σχιρτᾷ ὄλη,

Κ' εἰς κἀνένα ἢ ἡμέρα τῆς λυτρώσεως ἢ πρώτη

Τερπνὴν τόσον δὲν ἐράνη μετὰ τῆς εἰρκτῆς τὰ σκότη.

Ἐπανεέλθετε, ἀρχαῖοι φιλελεύθεροί μου στίχοι!
Ἐπανεέλθετε, κιθάρας πατριωτικῆς μου ἤχοι!

3.

Ἦρωες ἀποθανόντες, τῶν ὁποίων καὶ τὴν μνήμην
Ἐσκωπταν οἱ ἐθνομάχοι Παυαρέζοι καὶ τὴν φήμην,
Ἀπὸ τὴν πατρῶν χώραν ἄνδρες ἐξωστρακισμένοι!
Διὰ σᾶς λαμπρὰ τεμένη
Ἡ πατρίς ἀναστήθεισα θέλει σήμερον ἐγείρει
Καὶ τὴν κόνιν σας, μιχθεῖσαν μ' ἄλλας κόνεις, ἐξω τύρει.
Ἐπανεέλθετε, ἀρχαῖοι φιλελεύθεροί μου στίχοι!
Ἐπανεέλθετε, κιθάρας πατριωτικῆς μου ἤχοι!

4.

Θέλομεν ἐντὸς ὀλίγου Βουλὴν ἔχει, οὐδὲ θέλει
Προβιλέγιος ἢ Γράφος τὰ κακὰ του πράττει τέλη,
Οὐδὲ θέλουσιν ἐξῶνει τοὺς Συμβούλους, τοὺς Στρατάρχας
Καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἱεράρχας,
Οὐδὲ θέλουσιν εἰς πᾶσαν δωρεὰν προκρίνει πάλιν
Παυαροὺς ἐστιοκόρους (α) ἀπὸ τὸν Μαυρομιχάλην.
Ἐπανεέλθετε, ἀρχαῖοι φιλελεύθεροί μου στίχοι!
Ἐπανεέλθετε, κιθάρας πατριωτικῆς μου ἤχοι!

5.

Ἡ Συνέλευσις τοῦ ἔθνους ἀφ' ἧς ὥρας ἐκηρύχθη,
Εἰς βαθμὸν ἡγεμονείας ὑπηρέτης τις προήχθη
Ἐπαυσε νὰ ἦναι δούλος, ἔγινε λαμπρὸς Μονάρχης
Ὁ λαὸς ὁ κυριάρχης,
Καὶ αὐτὸς ὁ κυριάρχης Βασιλέα ἔχει μόνον
Τὸν Θεὸν, τὸν Βασιλέα τῶν γαιῶν καὶ τῶν αἰῶνων.
Ἐπανεέλθετε κ. τ. λ.

(α) Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ Κυβέρνησις ἀθάνατιζεν ἄνευ τόκου εἰς τὸν καθάριστον τὰς καμίνους Παυαρόν της, ἀπηνείτο τὴν αὐτὴν χάριν πρὸς τὸν μάλιστα τῶν προμάχων τοῦ ἔθνους Πίτρον Μαυρομιχάλην.

Τίνες εἶπαν εἰς ἓν ἔθνος « μένε ἄφυχον ὡς λίθος,
Δίχως χρῆμα, δίχως κτῆμα, δίχως ἦθος, δίχως στήθος,
Οὐδ' ἐλευθερίαν ἔχε, οὐδ' ἰσχὺν, οὐδὲ πατρίδα,

Οὐδὲ μέλλον, οὐδ' ἐλπίδα,

Κρύψε, ρίψε εἰς τὴν λίθην καὶ προγόνους καὶ συγχρόνους,
Τὸν Θεόν σου μὴν προσκύνει καὶ ἡμᾶς προσκύνει μόνους!
Ἐπανέλθετε κ. τ. λ.

7.

Καὶ τὸ ἔθνος τὸ χθές τρέχον εἰς τὸν θάνατον ἡσύχως,
Καὶ τὸ ἔθνος τὸ θερμαῖνον τῆς παλάμης του τὸ ψύχος
Εἰς τὸ πῦρ τῶν καιριμένων ὀθωμανικῶν δικρότων,

Καὶ ὁ λέων ὁ μέ κρότον

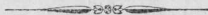
Σπάσας χθές τὸν ἐκ σιδήρου δεκαδάκτυλόν του κρίκον,
Ἐμεινε χειροδεμένον καὶ εἰς πικραροῦς ὑπέικον!
Ἐπανέλθετε κ. τ. λ.

8.

Νὰ καλῆσθε Ἰουδαῖοι ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλον πόλον
Καὶ νὰ ἔχετε τῶν ἔξω γενεῶν τὰς ἀράς ὅλων,
Ἐλλήνες, ἂν τῶν λαμπρῶν σας ἐπιλήσιμονες προγόνων

Καὶ τῶν νέων σας ἀγώνων,

Παραδώσετε καὶ πάλιν εἰς τὴν πλάνον Παναρίαν
Τὴν κτηθεῖσαν μὲ τοσαύτην δόξαν σας ἐλευθερίαν!
Ἐπανέλθετε κ. τ. λ.

Π Ο Ι Κ Ι Α Α.

Διὰ τοῦ ἐκτάκτου γαλλικοῦ ἀτμοπλόου, τοῦ φθάσαντος κατὰ τὴν 25 τοῦ φθίνοντος, βεβαιοῦται ὅτι αἱ Κυβερνήσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας παρεδέχθησαν τὰ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου.

Βεβαίως, ἀφ' οὗτου ὁ μέγας Κάνιγκ εἰς τὴν Βερόνην δὲν ἐδέχθη ὡς τε ἡ Ἀγγλία νὰ ἐπεμβῆ εἰς τὴν ἰσπανικὴν ἐπανάστασιν, ἕκτοτε ἡ κατὰ τῶν ἐθνῶν Ἱερὰ Συμμαχία τῶν βασιλείων διελύθη. Ἀλλ' ἡ Ἑλλάς χρεωστεῖ τὴν συναίνεσιν τῶν τριῶν Συμμάχων Αὐλῶν καὶ εἰς τὴν ἱερότητα τῆς πράξεώς της. Τί ἔκαμεν; αἱ τρεῖς προστάτιδες Δυνάμεις ἦσαν ἔτοιμαὶ εἰς πᾶσαν συγκατάβασιν ὡς πρὸς τὴν χρεολυσίαν τοῦ ἑλληνικοῦ δανείου, ἂν μόνον ἀλλάττουσα σύστημα ἢ Κυβέρνησις ἔπαυε νὰ τὴν τυραννῆ καὶ ν' ἀπορῥοφᾷ τὴν τελευταίαν ἰκμάδα της. Αὐτὴ ὁμως παρὰ ν' ἀφῆσθ' ἐν ἰώτα τῶν ἀθεμίτων προνομίων της ἐπρόκρινε νὰ δεκατίσῃ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικόν, νὰ συναῖξῃ καὶ τὸ ἔσχατον διημέριον τῆς χήρας καὶ νὰ τὸ στείλῃ πρὸς τὰς Δυνάμεις, διὰ ν' ἀφαιρέσῃ ἀπὸ αὐτὰς τὸ δικαίωμα τῶν κηδεμονικῶν παραινήσεων τῶν καὶ νὰ μὴ δώσῃ οὐδεμίαν ἐλευθερίαν, οὐδεμίαν ὑπαρξίν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος τότε εἶπε πρὸς αὐτήν· « Δὲν γίνομαι οὔτε χρεωκόπον διὰ σέ, οὔτε ἄψυχον κτήμᾶ σου, ἀλλ' ἀναλαμβάνω τὴν νόμιμον ἐλευθερίαν μου, σὲ περιορίζω καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν τριῶν εὐεργετιδῶν Αὐλῶν ἐκτελῶ ἐγὼ τὰς πρὸς σέ παραινήσεις των. »

Ἴδου κατὰ ποίαν ἔποψιν αἱ τρεῖς Δυνάμεις ἔπρεπε νὰ θεωρήσωσι καὶ ἐθεώρησαν τὴν πολιτικὴν ἡμῶν μεταβολήν. Χρεωστεῖ δὲ ἡ Ἑλλάς πολὺ καὶ εἰς τὰς εὐνοϊκὰς ἐκθέσεις τῶν Κυρίων Λάγκενς καὶ Πισκατόρου. Ὁ πρῶτος, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπάτησε τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος, ἐπολέμησε τὴν τυραννίαν, τὰ βασανιστήρια τοῦ Τζήνου, τὰ Ἀληπασαδικὰ περὶ ἐκτοπήσεως καὶ μεταναστεύσεως Διατάγματα, καὶ κατὰ τὰ 1840 ἐμεσίτευσεν νὰ τεθῶσιν εἰς ἐνέργειαν τὰ Ἐπαρχιακὰ Συμβούλια. Ὁ δεῦτερος, οὐχ ἤττον καὶ αὐτὸς Φιλέλληγ, δὲν ὕψωσε τὴν λόγχην ὑπὲρ Ἑλλάδος εἰς τὸν αἱματηρὸν ἀγῶνά της διὰ νὰ τὴν ἰδῆ ἐκ νέου τυραννουμένην, καὶ πράττει σήμερον ὑπὲρ αὐτῆς ὡς Διπλωμάτης ὅ,τι ἔπραξε νεώτερος ὡς στρατιώτης.

— Ἄδεται ὅτι ὁ Κ. Θεόφιλος Καίρης, φθάσας πρὸ μικροῦ εἰς Σύρον, ἀπελαύνεται τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ὅτι πᾶσα θρησκεία εἶναι πολυτιμωτέρα πάσης φιλοσοφίας, διότι ἡ πρώτη ἐπιτάττει καὶ ἡ δευτέρα συμβουλεύει μόνον, οὐδεὶς λόγος. Ἐπομένως ὁ Καίρης ἔπραξε κακὸν ἔργον ἂν ἐπεχείρησεν ἄλλοτε ν' ἀνατρέψῃ τὸν Χριστιανισμὸν εἰς τὴν Ἑλλά-

δα. Τὸ κακὸν δὲ τοῦτο εἶναι μέγιστον ὅταν τις σκεφθῆ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον συνέχει σήμερον ὅλην τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν. Πρέπει λοιπὸν ὁ Καίρης, ἂν ζητήσῃ νὰ διδάξῃ δημοσίως κατὰ τῆς Πίστεως ἡμῶν, νὰ δικασθῆ καὶ νὰ φυλακισθῆ. Ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸν ἐξορίτῃ τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ἡ ἀτομικὴ ἐλευθερία εἶναι ἡ ἰερωτέρα τῶν ἀρχῶν πάσης Συνταγματικῆς Μοναρχίας, καὶ οἱ πολῖται χρεωστοῦσι νὰ ἐγκαλέσωσιν ἐνώπιον τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως τὸν Ὑπουργὸν ἐκεῖνον, ὅστις δὲν ἤθελεν ἀφήσει τὸν γηραιὸν Καίρην νὰ ἐναποθέσῃ τὸ σαρκίον του εἰς τὴν γῆν τῆς γενετῆς του.

— Ἡ Κυβέρνησις τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἔδωκε τὴν χάριν τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐπανόδου εἰς τὸν ἐπαναστάτην Στράτον καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Πρέπει ἔτι ν' ἀποδώσῃ καὶ εἰς τοὺς δημοσιογράφους τὰ πρόστιμα, τὰ ὅποια ἀπὸ τὰ 1837 δυνάμει τοῦ περὶ τύπου ἐλαστικωτάτου Νόμου τῆς, διὰ τῶν μεταθετῶν καὶ ὑπομίσθων Δικαστῶν τῆς, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ πτωχὰ βαλάντια τοῦ Αἰῶνος, τῆς Ἀθηνᾶς, τοῦ Φιλολάου, τοῦ Ἀνεξαρτήτου, τῆς Προόδου, τῆς Καρτερίας καὶ τῆς Πυχῆς τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἡ ἐπανάστασις τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ὑπῆρξεν ἔργον τῆς κοινῆς γνώμης, τὴν ὁποίαν ἐφώτισεν ἡ δημοσιογραφία. Ἡ δικαιοσύνη αὐτῇ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου.

— Τὸ ἑλληνικὸν νόμισμα εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ φέρῃ ἀφ' ἑνὸς μέρους τὴν προτομὴν τοῦ βασιλέως καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐπιγραφὴν « ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΜΟΝΑΡΧΙΑ. »

— Πρὸς πρόοδον τῆς παιδείας καὶ τῶν ἑραίων τεχνῶν ἡ Ἐθνοσυνέλευσις πρέπει διὰ ψηφίσματος νὰ συστήσῃ δύο ἀγῶνας, οἵτινες νὰ τελῶνται κατ' ἔτος ἐναλλάξ, ὁ μὲν εἰς Πάτρας κατὰ τὴν 25 Μαρτίου, ὁ δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ τὴν 3 Σεπτεμβρίου.

— Τὸ ἔθνος πρέπει ν' ἀνεγείρῃ δι' ἀδράς δαπάνης εἰς τὰς Ἀθήνας Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐγκαινίσῃ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ὥστε ὁ Βούλγαρος, ὁ Σέρβος καὶ πᾶς ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ γένους ἐρχόμενος εἰς τὴν Πρωτεύουσιν ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Ναοῦ καὶ νὰ λέγῃ: « νὰ τὸ μικρὸν ῥωμαϊκόν. »

— Τὸ οἰκοδομηθῆσόμενον Κατάστημα τῆς Βουλῆς καλὸν εἶναι ν' ἀνεγερθῆ παρὰ τὴν Πνύκα. Οἱ Βουλευταὶ εἰσερχόμενοι θέλουσι βλέπει ἀπέναντι τὰ μεγάλα ἀναστήματα τοῦ Περικλέους καὶ τοῦ Δημοσθένους, τῶν γιγάντων ἐκείνων τῆς εὐγλωττίας. Ἐχοντες γείτονας τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τὸ Θησεῖον, θέλουσι πολλάκις συλλογισθῆ ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν κατὰ Θέμιν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ῥητορειόντων ἐγχαράττονται εἰς τὰ Θησεῖα καὶ εἰς τὰ Πάνθηα.

— Τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου ἡ ἐρυθρὰ ταινία ἐδόθη ὡς ἀριστεῖον, καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο καθιερώθη ὡς ἔμβλημα τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἔθνους. Ἡ σημαία τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους πρέπει πρὸς τὴν κυανὴν καὶ λευκὴν βαφὴν τῆς νά λάβῃ καὶ τὴν ἐρυθρὰν, καὶ οὕτω νὰ καταστῇ τρίχρους. Προτείνομεν τὴν γνώμην αὐτὴν εἰς τὸν ἀτρόμητον Ἡυρπολιτῆν τῶν τριῶν ὀθωμανικῶν Ναυαρχίδων Κωνσταντῖνον Κανάρην καὶ εἰς τὸν ἑνδοξον Στρατηγὸν τῆς Ἀχαϊκῆς Συμμαχίας Ἀνδρέαν Λόντον, Γραμματεῖς τῶν Ναυτικῶν καὶ τῶν Στρατιωτικῶν.

— Πολλοὶ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Πανεπιστημίου προσφέρονται ἐθελονταὶ φρουροὶ τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως. Ἡ παιδεία ὑπῆρξε πάντοτε ἀδελφὴ καὶ σύμμαχος τῆς ἐλευθερίας.

— Ὁ ἑνδοξος Λάζαρος Κουντουριώτης ἐχθρὸς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους! Ἐὰν μὴ ἴδω τοῦ πιστεύσω. Αἰδεῖται ὁ ἀνὴρ καὶ τὰς πράξεις του καὶ τὸ γῆράς του. Τὸ Πανελλήνιον τὸν ἐπιβλέπει.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Παναρίας, ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν πλημυροτάτων τῆν γῆν μας Πικαρῶν, ἔγραψεν ἐσχάτως πρὸς τὰς τρεῖς Δυνάμεις ὅτι δὲν ἔμενον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰμὴ δύο Παναριδιὰ, καὶ αὐτὰ δύο μηδενικά καὶ ἀσήμαντα. Παράρμα γραφῆς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Τὰ Παναριδιὰ εὐρέθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα δύο μὲ δύο μηδενικά, ἦτοι 200.

— Ὑπὸ τὴν θριαμβικὴν τῆς ἐπαναστάσεως Ἀψίδα, φέρουσαν μετώπιον ἐπιγραφὴν « Σύνταγμα » ὁ λαὸς διέβαινεν ἔως χθὲς εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Λιόλου. Ὑπ' αὐτὴν καὶ ὁ βασιλεὺς ἡμῶν εἶληθε τὴν 18 Σεπτεμβρίου. Ὡ χαρὰ! εἶδα κατὰ πρότον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους ὑπὸ τὸ Σύνταγμα.

— Ὁ Κύριος Λάγεις πρεμεύθη τῇ 18 Σεπτεμβρίου εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ Συντάγματος δοξολογίαν, καὶ καλῶς ἐπραξεν. ἦλθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐξπληρωσθῆσαν ἀεὶ εὐχαί του καὶ εἶς τετελειμένον τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὅποιον οὕτω ἔτη ἐκοπίασε.

— Τοὺς Κυρίους Λάγεις καὶ Πισκατόρην, ἑτεροχόμενους τῆς Ἐκκλησίας, ὁ λαὸς ἐπευρῆμησε μὲ ζητωκραυγὰς. Ὁ Κύριος Πράγκες ὁμοῦ δὲν ἦλθεν εἰς τὴν περίεργον αὐτὴν τελετὴν . . . ἔχασε πολὺ! . .

— Τὴν 3 τοῦ παρελθόντος Δεγούστου ὁ Παλμερστὼν εἶπεν εἰς τὸ Κοινοβούλιον τῆς Ἀγγλίας: « τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος νὰ λάβῃ τὸ Σύνταγμα του. » Τὴν 3 Σεπτεμβρίου, μετὰ ἑνα σωστὸν μῆνα, ἡ Ἑλλὰς τὸ ἔλαβε. Πράξιενος τριακονθήμερος συναλλαγματικὴ μ' ἐκδότην ἕνα Λύρδον καὶ μὲ ἀποδοχία ἕν ἔθνος!

— Ἡ παναρικὴ Ἀντιβασιλεία εἶχε σταλεῖ ἐξόριστον τὸν Κύριον Μεταξῆν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἀλλ' ὅτι ὁ στρατιώτης τῆς Αἴλας δὲν ἔχασεν ἐκεῖ τὸν καιρὸν του μὲ τὸν Δέπεξ καὶ μὲ τὸν Ἐσκαρτέρον, τὸ ἀπέδειξεν εἰς τὰ νυκτερινὰ του παιγνίδια τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου.

— Ἦλθεν ὁ Κύριος Μαυροκορδάτος. Ἡ κοινὴ γνώμη τὸν θέλει συντηρητικώτερον τοῦ Κυρίου Μεταξῆ. Ἡμεῖς δὲν τὸ πιστεύομεν. Τὸ ἔθνος, γυμνον θεσμών, δὲν ἔχει τί νὰ συντηρήσῃ. . .

— Ἐρχεται καὶ ὁ Κύριος Κωλέττης. . . ὀλίγον ὁμοῦ ἀργά. . . Τὸ ἔθνος δὲν τὸν ἐπρόσμενε καὶ χωρὶς αὐτὸν ἔκαμε τὴν 3 Σεπτεμβρίου του. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι ὁ λαὸς ἔγινε μέγας καὶ μεγάλοι πλῆον δὲν ὑπάρχουν εἰδῶ. . . Ἐπὶ Καποδιστριαὺ οἱ ὀλίγοι ἔσυραν τοὺς πολλούς, σήμερον οἱ πολλοὶ τοὺς ὀλίγους. Πρόσθος τοῦ ἔθνους.

— Χριστιανικὴ συμβουλή πρὸς τοὺς Κυρίους Μαυροκορδάτον καὶ Κωλέττην: « Ἀμὴν λέγω ὑμῖν! ἡ Βασιλεία τοῦ Συντάγματος βιάζεται καὶ βίσκεται ἀρπάξουσιν αὐτήν. »

— Καὶ ἐπειδὴ ἔν παραβολαῖς καὶ ἐν προοιμαῖς ἐσμέν, λέγομεν καὶ πρὸς ἄλλον τινα μέγαν τῶν Ἀθηνῶν: « Μὴ γελῶσθῆς; καὶ ῥίψῃς βλέμμα πόνου πρὸς τὸ πεπτωκὸς καὶ ἀποτερωθὲν Σίστημα, μήπως ὁ μὴ γένοιτο! πάθος καὶ ἡ Ἑλλαμπρότης σου, ὅτι ἐπαθὴν ἡ γυνὴ τοῦ Ἀὐτοῦ, ἦτις, στραφίσα καὶ ἰδοῦσα καίομενα τὰ Σίσθημα καὶ Γόμορα, ἔγινε ἐτήϊα ἄλατος. »

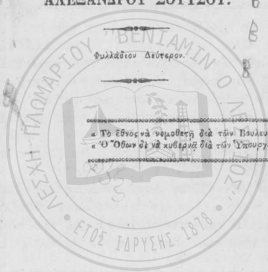

1234567800

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ.

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

Φυλλάδιον Δεύτερον.

« Τὸ ἔθνος νὰ νομοθετῇ διὰ τῶν Βουλευτῶν του,
« Ὁ Ὅσιον δὲ νὰ κυβερνᾷ διὰ τῶν Υπουργῶν του. »

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΩΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥΣ ΤΟΥ Π. Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ.

1843.

82

Πολλοί μὲ παρεκίνησαν νὰ μὴ λησμονήσω τὴν παλαιάν μου ἔξιν καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον νὰ ἐκτοξεύσω βέλη ἀρχιλόχεια πρὸς τόσους ὀρχηστῆρας πιθήκους καὶ τόσας δατυκέρκους ἀλώπεκας τῆς πολιτικῆς, πρὸς τόσους κατὰ τὸν κωμικὸν

Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας.

« Τὰς εἶδες ἢ δὲν τὰς εἶδες, μὲ εἶπαν, τὰς ἀτόπους μετατοπίσεις τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου σου; Τὴν Ἀκαρνανίαν, λυτρωθεῖσαν μετὰ τόσων ἐτιῶν κόπους ἀπὸ ληστὰς, ἐγένευσεν εἰς μίαν ἡμέραν ὁ γεννάδας ἀπὸ κλέπτας τῆς Οἰκονομίας... Τὰς εἶδες ἢ δὲν τὰς εἶδες τὰς εἰς τὴν διοικητικὴν κλίμακα καταβάσεις, ἀναβάσεις καὶ μεταβάσεις τοῦ ῥήγα καὶ λεβέντου τῶν Ἑσωτερικῶν; .. Καὶ τὸ νέον μας Σολωνίδιον! μὲ πόσας σοφὰς διασαφήσεις ἐπροίκισε τὸν περὶ ἐκλογῆς τῶν Πληρεξουσίων νόμον! πῶς ἐσεβάσθη τὰ δίκαια τοῦ ἔθνους εἰς τοὺς διορισμοὺς τῶν νεήλυδων δικαστικῶν Ὑπαλλήλων! .. Ἄν ἐξαιρέσωμεν τὴν ἐπαινετὴν μετάκλησιν τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ Κωλέττου, τὴν εἰς τοὺς Λόγους κατὰτάξιν ἢ τὴν εἰς τὰς ἐστίαις τῶν ἀπόπεμψιν τῶν ἐν τῇ Πρωτεύουσῃ συβρέσαντων στρατιωτῶν, ποῖον ἄλλο ἔργον ἔπραξαν οἱ Γραμματεῖς ἄξιον νὰ καταμετρηθῇ μὲ τὸν πῆχυν τοῦ ὀρθοῦ λόγου; Καὶ ὅμως, ἂν τοὺς ἴδῃς, περιπατοῦσιν ὡς νὰ κατέχωνται ἀπὸ ἁγίον τι πνεῦμα καὶ νὰ πάτχῃσι σεληνιακὰς ἀποκαλύψεις τῆς ἐλευθερίας. »

Ἀναγκάζομαι, ἀδελφοί ἀναγνώσται, νὰ ἐξηγηθῶ πρὸς σᾶς, φοβούμενος μὴ μ' ἐκλάβετε κοιμώμενον εἰς τὴν πρῶραν τοῦ ἐλληνικοῦ σκάφους. Εἶδα καὶ ἐγὼ, εἶδα ὅτι μόλις ὁ διὰ μίαν στιγμὴν πλημμυρῆσας ποταμὸς τοῦ λαοῦ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κοίτην του, καὶ τινες Ὑπουργοὶ αὐθωρὶ καὶ ἀπνευστὶ

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐπέπεσαν ὡς ἄγριοι νομάδες.

Αἱ ἐξορίαι μάλιστα, αἱ παραβάσεις αὐταὶ τῆς ἱερωτέρας τῶν ἐλευθεριῶν, μοῦ ἐρέθησαν τὴν χολὴν καὶ ἤμην ἔτοιμος μὰ τὴν σκιάν τοῦ Ἀριστοφάνους! νὰ φωνάξω « Κύριε Μεταξᾶ! μὲ τάξιν δὰ νὰ μὰς διοικήσετε. Ἀφήσατε κατὰ μέρος τὰς δικτατορίας τοῦ Ἑσπартέρου... Κύριε Ῥήγα! Ῥήγας νὰ ἦσθε πράγματι καὶ ὄχι ὀνόματι, σεπτεμβριανὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ὄχι σεπτεμβριανὸς τῆς Γαλλίας... Κύριε Μετᾶ! μέλι νὰ στάζωσιν ὄχι μόνον οἱ λόγοι μας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔργα μας. Ἐχετε τάχα τόσον ἰμέγα κεφάλαιον ἐθνικῆς ὑπολήψεως, ὥστε νὰ κάμετε τόσον δαφιλεῖς δαπάνας καταπατοῦντες καὶ αὐτὴν τὴν ἐπὶ ἀπολύτου Μοναρχίας καθιερωθεῖσαν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν; .. » Θεὸς συγχωρέσοι με! μικρὸς τις μὲ ἤλθε γαργαλισμὸς νὰ παρωδῆσω εἰς Τροπάρια καὶ τοῦ καλοῦ Σχινᾶ τὴν σχοινοτενὴ Ἐγκύκλιον. Ἐκ τῶν πεντα-

κοσίων μαθητῶν τοῦ Πανεπιστημίου πενήτηντα μόνον ἔμειναν, χάρις εἰς τὸ περὶ ἐξετάσεων Διάταγμα, τὸ θαυματουργήμα ἐκεῖνο Φιλίππου, υἱοῦ τοῦ Ἰωάννου· καὶ ὁμως, ἀντὶ διὰ τῆς ἀκυρώσεώς του νὰ ἐνασχοληθῆ ὁ χριστιανὸς Ὑπουργὸς εἰς συνάθροισιν νέων μαθητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, καταγίνεται εἰς συλλογὴν παλαιῶν λεξειδίων τοῦ Βαρίνου. Ἄλλ' εἰς ὅλα ταῦτα μία ἰδέα μόνη μὲ ἀνεχαίτισε, καὶ μάρτυς ὁ Θεὸς! δὲν εἶπα οὐδὲ λέγω γρῦ κατὰ τῶν Ὑπουργῶν εἰς ψυχὴν γεννητὴν. Ἀκόμη (ἐμερμήρισα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν) ἡ Ἐθνοσυνέλευσις δὲν ἐμβήκεν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν. Ἄν λοιπὸν ὄχι παίζων ἀρχήσω νὰ ψάλλω τὰ κάλαντα τοῦ Ὑπουργείου, μὴν ἄρά γε χαρῶσιν οἱ Αὐλικοί; μὴν ἄρά γε προσβληθῆ κατὰ τι τὸ μέγα ἔργον τοῦ Συντάγματος, τὸ ὅποιον μετὰ κεφαλῆς ἀκαλύπτου ἀπεκδέγομαι καὶ περιμένω; Ἐπομένως σήμερον ἀκόμη τὰ σπουδαῖα, καὶ εἰς αὔριον τ' ἄστεϊα.

Εὔρον πρὸς τούτοις, Κύριοι, καὶ ἄλλο μεταλλεῖον σατύρας, καὶ ἰδοὺ τὸ εὔρημά μου. Ἀπὸ τὸ σάββατον τῆς δευτέρας Ὀκτωβρίου, ἀφ' ἧς ὥρας ὁ βασιλεὺς εἰς τ' Ἀνακτόρια ἐκοίνωσε διὰ λογιδίου πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ Συμβούλους τοῦ Κράτους ὅτι παρεδέχθη ἐν πεποιθῆσει τὸ συνταγματικὸν σύστημα καὶ ἡ συμπάθεια τοῦ λαοῦ ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Θρόνον, πολλοὶ ἔκτοτε θεωροῦσι τὴν Μοναρχίαν ὡς πηγγὴν, ἐκ τῆς ὁποίας μέλλουσι μετὰ τὴν ἐθνικὴν Συνέλευσιν ν' ἀναβλύσωσι τὰ μεγάλα ὑπουργήματα καὶ ἤρχησαν μακρόθεν τὰς πρὸς αὐτὴν μυστικὰς γονυκλισίας καὶ θυμιάσεις των. Ἀπὸ τὸ σάββατον ἐκεῖνο (ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου) πολλοὶ ὀξυδερκεῖς Πολιτικοὶ σημαδεύουσι τὰς θέσεις τῆς Γερουσίας, καθὼς οἱ ἄσχοι κυνηγοὶ παραμονεύουσι τὰς τρυγόνας πρὶν ἔτι αὐταὶ καταβῶσι καὶ φθάσωσιν ἐντὸς βολῆς των. Ἄλλ' ἡ ψιλὴ ραδιουργία των εἶναι εἰσέτι ἄψαυστος ὡς ἡ αὔρα ἡ πτερυγίζουσα τὴν ἄμμον. Ἐπομένως σήμερον ἀκόμη τὰ σπουδαῖα, καὶ εἰς αὔριον τ' ἄστεϊα.

Συναισθανόμενος λοιπὸν τὴν ἀνάγκην τῆς προσκαίρου ἀναβολῆς τῶν σιλλων, κατέφυγα εἰς τὴν συγγραφὴν τῶν τριῶν ἀκολούθων λυρικῶν ποιήσεων. Καὶ περὶ μὲν τῶν δύο τελευταίων δὲν προοιμιάζομαι. Περὶ δὲ τῆς πρώτης, τῆς εἰς τὸν Δημήτριον Καλλέργην, πρέπει νὰ εἰπῶ ὀλίγα τινά.

Ὁ Καλλέργης, ἀφ' οὗ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου γενναίως καὶ συνετῶς περιεφρούρησε τὴν Ἐλευθερίαν παρὰ τὰς θύρας τῶν Ἀνακτόρων, δὲν ἀνεμίχθη μετὰ τὴν νίκην οὔτε εἰς πολιτικὰς οὔτε εἰς δημοτικὰς διενέξεις. Ἀγαθὸς καὶ μετριόφρων ἀνὴρ, ἀνέθηκεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης τὸ πρὸς αὐτὸν παρὰ τοῦ λαοῦ δωρηθὲν ξίφος. Γνωρίζω ὅτι κατ' ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἔθος τοὺς μὲν ζῶντας δυσφημοῦμεν καὶ πολλὰ-

κίς ἐξοστρακίζομεν, τοὺς δὲ νεκροὺς πανηγυρίζομεν καὶ ἀνεγειρομεν ἐνίοτε ἀνδριάντας εἰς αὐτοὺς. Ἄλλὰ κατ' ἐμὲ οἱ καλοὶ πρέπει νὰ βραβεύωνται ζῶντες καὶ οἱ κακοὶ νὰ κολάζωνται ζῶντες, ὥστε νὰ γεννᾶται ἡ ἀμίλλα τῆς ἀρετῆς καὶ νὰ περιστέλλεται ἡ κακία. Δι' αὐτὸ ἀφιερωῶ καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν κάλαμόν μου εἰς ἔπαινον τοῦ Καλλέργη. Ἐκτὸς τούτου τοσαῦτα ἔτη τοσοῦτον ἐπόθησα τὴν ἀνάστασιν τοῦ Συντάγματος, ὥστε ἄς μὲ συγχωρηθῆ νὰ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν λαμπρότερον ὑπέρμαχόν του, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω ἄλλην χάριν νὰ ζητήσω, εἰμὴ νὰ διατηρήσῃ μέχρι τέλους τὴν δόξαν αὐτοῦ ἀκηλίδωτον καὶ νὰ φρουρήσῃ πιστῶς τὴν ἐθνικὴν Σύνοδον.

Εἰς τὸν ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΚΑΛΔΕΡΓΗΝ.

Εἰς τοῦ περιπάτου ποῖος τὸν κοινὸν ἐφάνη τόπον,
Καὶ κατόπιν ζητωκράζει μία μυριάς ἀνθρώπων;
Ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠραίων Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων
Μήπως ὁ λαὸς κυκλόνων
Τὸν Θεμιστοκλῆ, θαυμάζει διὰ τὰ ἐν Σαλαμῖνι;
Μὴν οἱ πρόγονοι ἐξαίφνης ἀνεστήθησαν ἐκεῖνοι;

Ὁ Καλλέργης, ὅστις ἦρωσ τῆς πατρίδος ἀνεφάνη,
Διαβαίνει ἀπὸ τόπον, ὅστις δόξαν τὸν βλαστάνει.
Μέρος ἐν ἀπὸ τὴν δάφνην τοῦ Καραϊσκάκη ἔχει
Καὶ κρατῶν τὸν Χάρτην τρέχει.
Ἄνθοστολίστα ὑψοῦτε εἰς τὸ πέρασμά του τόξα!
Εἰς τὸν Στρατηγὸν τῶν δύο ἐποχῶν μας δόξα! δόξα!

Ποῖος βλέπων χθὲς ἀκόμη κοιτομένην τὴν Ἑλλάδα
Καὶ δαπανημένην ὅλην τῆς ζωῆς τῆς τὴν ἰκμάδα
Εἰς αὐτὰς τὰς κρύας πέτρας τῶν μακρῶν Ἀνακτορίων
Δὲν ἐφώναζε δακρύων;
« Ὡς τὸ σῶμα τῆς Νιόβης ἡ Ἑλλάς ἀπελιθώθη
« Κ' εἰς Ἀνάκτορον ὦ λύπη! ἄψυχον μετεμορφώθη. »

Ἄλλὰ σήμερον κινεῖται ἡ νεκρὰ καὶ πετρωμένη,
Καὶ καθὼς ζῶν καὶ πνεῦμα ἔλαβεν ἡ θρυλλουμένη
Ἄντικρὺ τοῦ λιθοξόου Πυγμαλίωνος ἐκεῖνη
Γαλατία ἡ πετρίνη,
Ἡ Ἑλλάς εἰς τοῦ Καλλέργη τὴν φωνὴν ἐνεψυχώθη
Καὶ ὑπὲρ ποτε ὠραία εἰς τοὺς πόδας τῆς ὠρθώθη.

Τόσον τέλειον ὑπῆρξε καὶ πελώριον συνάμα
 Τὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ὑψηλὸν ἐκεῖνο δρᾶμα,
 Ὡστε λάμπει χαραγμένος εἰς τοιοῦτον μεγαλεῖον
 Τοῦ Κυρίου ὁ βραχίον.

Ἔδωκες λοιπὸν, Καλλέργη, δίκαιον καὶ καλὸν φόρον
 Δώσας εἰς αὐτὸν τὴν σπάθην, τὸ πρὸς σέ τοῦ ἔθνους δῶρον.

Εἰς ἀνοῦσαν ἡλικίαν τῆς Ἑλλάδος Λαφαγέτης,
 Εἰς τὴν χώραν μας τὸν σπόρον τῆς Ἐλευθερίας θέτεις,
 Καὶ τὸ δένδρον τῆς, αὔξανον ἐναντίον τῶν ἀνέμων
 Καὶ ὀπίρας καλὰς γέμον,

Θὰ σκιάσῃ τὴν Ἑλλάδα εἰς τοὺς ἐφεξῆς αἰῶνας
 Μὲ τὰ ἱερά του φύλλα, μὲ τοὺς ἱερούς του κλῶνας.

Πρὸς σέ χάρις! τῆς πατρίδος ἐτελέσθησαν οἱ πόθοι.
 Κόνις ἔκειτο τὸ ἔθνος καὶ ὡς ὄρος ἀνυψώθη,
 Καὶ ὡς βρέφος τῆς ὠραίων τὴν Ἑλλάδα περιβίλλει
 Τῆς Εὐρώπης ἡ ἀγκάλη.

Ἐχοπίασες, ὦ νέε, δέκα ὥρας δέκα μόνας (α),
 Ἡ Ἑλλάς δὲ θέλει δρέπει καρπούς ὅλους τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὲ, γύρω μας κινοῦνται Κρήτες, Μακεδόνες, Θραῖκες,
 Θεσσαλοὶ καὶ Ἡπειρώται, Σέρβοι, Βούλγαροι καὶ Δάκες.
 Τὰς σαράντα του σαλεύει κορυφὰς τὰς χιονώδεις
 Ὁ δασὺς καὶ πλατανώδης

Ὀλυμπος μὲ τοὺς χιλιούς ἀετοὺς τοὺς ἐκ περάτων
 Εἰς αὐτὸν συσσωρευθέντας καὶ κτυπῶντας τὰ πτερὰ των.

Εἰς ἐρείπιον, Καλλέργη, διασώζεται ἀκόμη
 Ἡ Φυλὴ, τῶν Ἀθηναίων περιτειχισμένη κώμη,
 Ὅθεν ἤρχετο, κυβεύων τὴν ζωὴν του θαρραλέως,
 Ὁ Θρασύβουλος δρομαῖος

Νὰ ἰδρῦσῃ τὸ ἀρχαῖον Σύνταγμα τῆς πολιτείας
 Εἰς θεμέλια ὠραίας καὶ ἀπλῆς δημοκρατίας.

Τῆς Αὐλῆς ἐκεῖ ἐσχάτως οἱ χοροὶ ἐσυγχροτοῦντο
 Καὶ οἱ πρὸ μικροῦ πεσόντες Ὑπουργοὶ συνευχοῦντο.
 Κεῖνται οἱ νεκροὶ ὡς θῆτες ὀμοχώριοι πῆλσιον·
 Εἰς τὸ μέσον των ἐστάθην κ' ἐκραξα μετὰ δακρῶν·

(α) Πολλοὶ συνεμύθησαν μετὰ τοῦ Δημητρίου Καλλέργη, καὶ πολλὸς ἀριθμὸς ὀνομάτων πρέπει ἐπο-
 μένως νὰ ἐξυμνηθῇ. Ἀλλὰ τὰ ὅρια τῆς ποιήσεως εἶναι στενὰ, καὶ περιορίζομαι εἰς τὸ ν' ἀναφέρω ἀπλῶς
 ἐνταῦθα τὸν εἰς τὸ προλαβόν φύλλον παραλειφθέντα γενναῖον Ἰλαρχον Σταμάτην Παπαδόπουλον, ὅστις,
 ἀξίως συναγωνιστῆς τῶν Ἱερολοχιτῶν Δημητρίου τοῦ Σούτσου καὶ Δρακοῦλη τοῦ Ἰθακησίου, διεκρίθη κα-
 τὰ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου. Χρῆσταιται ὁμοίως ἑπαινος καὶ πρὸς τὸν καλῶν φρονημάτων Δημητρίον
 Καλλιφρονά, ὡς συντελέσαντα ὁραστηρικῶς εἰς τὴν συσσωματώσειν τῶν πολιτῶν.

Τίνες ἔγιναν εἰς ἄλλους δημοκρατικούς αἰῶνας
Ἄρειμάνιοι ὀρχήσεις ὑπὲρ αὐτοῦς τοὺς προμαχῶνας.

Εἰς τὴν θέαν σου, Καλλέργη, ὁ Θρασύβουλος ἀφίνει
Τὴν Φυλὴν, καὶ μέγα βῆμα πρὸς τὸν Πάρνην διευθύνει...
Ἐφθασεν ἐπὶ τῆς ἄκρας μὲ χρυσὴν τὴν πανοπλίαν,

Καὶ εἰς σιωπὴν βαθεῖαν

Γύρω οἱ ἐξήκοντά του στέκονται ἄρματηλάται,
Κ' εἰς τὸ κράνος του ὁ δῦων ἥλιος ἀντανακλᾶται...

Ἡ κεραύνειος φωνή του ἀπὸ τοῦ βουνοῦ τὴν χαίτην
Εἰς τὴν πεδιάδα κάτω βαρυπίπτει... ἀκουσέ την...

« Εἴκοσι μακροὺς αἰῶνας εἰς τὸν τάφον ἐκοιμώμην,

« Κι' ἂν ἐξύπνου αἰσχυρόμην

« Ἐξω του τὴν παλαιάν μου κεφαλὴν ἢ ἀνασηκώσω

« Καὶ εἰς δούλους ἀπογόνους ὀφθαλμὸν νὰ προσηλώσω.

« Φαιειῆς ἐλευθερίας πρῶτος ἔθεσα κρηπίδα·

« Δεύτερος μετ' ἐμέ ἤλθες σὺ καὶ σώξεις τὴν πατρίδα·

« Χαῖρε! χαῖρε! πλὴν μὴ βάλῃς μὴ τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκην

« Ἐὰν τῶν θεσμῶν τὴν νίκην

« Δὲν ἰδῆς, καὶ τῆς Πηνυκός μου τῆς νεκρᾶς κ' ἐρημωμένης

« Τὰς ἠχῶ δὲν ἐξυπνίσουν νέοι πάλιν Δημοσθένης.

« Εἰς πολλὰ πολλάκις, Ἕλλην, ἔκυψας δουλείας εἶδη·

« Ἀλλὰ, φαίνεται, ἡ γῆ σου ζωῆς θέρμην ἀναδίδει·

« Δι' αὐτὸ, καθὼς ἐκεῖνος ὁ τοῦ μύθου κολοσσαῖος

« Καὶ ἀμάχητος Ἄνταῖος (α),

« Ἄν χαμαὶ τὸ γόνυ κάμψῃς εἰς τὴν μὲ τοὺς ξένους πάλην,

« Ἐκ τῆς γῆς σου ἀντλῶν νέαν δύναμιν ὀρθοῦσαι πάλιν. »

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ Α. ΖΑΪΜΗ ΚΑΙ Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Εἶδα τοῦ Κολοκοτρώνη, τοῦ Ζαΐμη τὰ μνημεῖα,
Καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου μένει ἄφατος βαρυθυμία·
Εἰς τὸ ἐν οὐδὲ Πεντέλης εἶδα λίθον ἐξεσμένον,
Οὐδὲ λόγον χαραγμένον·

(α) Γέρας, ὅστις εἰς τὴν μετὰ τοῦ Ἡρακλέους πάλην του τρίς κατεβλήθη καὶ τρίς ἐξανέστη λαμ-
βάνων ἐκ τῆς μητρὸς του Γῆς, ἅμα τὴν ἠγγίζε, νέαν δύναμιν.

Πλὴν κἀνεὶς δὲν ἐνθυμεῖτο τῶν μεγάλων παρασίτων

Ἡ γῆ αὕτη ποία ἦτον,

- Χωρισμένους, τοῦ θανάτου σᾶς συνένωσεν ἡ κλίνη
- Δὲν σαλεύετε, κοιμᾶσθε καὶ οἱ δύο ἐν εἰρήνῃ
- Οἱ σαλεύσαντες σεις μίαν ἀπὸ Ἴστρον εἰς Εὐφράτην
• Βασιλείαν εὐρυτάτην.
- Κάτοικοι, ἐν ᾧ ἐζήτε, πόλεων ὁμόρων ἦσθε,
- Καὶ εἰς ξένην γῆν θανόντες εἰς ὁμόρους λάκκους κεῖσθε..

- Νᾶ καταρασθῶμεν πρέπει τὴν μεγάλην ὑμῶν μνήμην,
- Τῆς Πελοποννήσου νέοι Ἄρατε καὶ Φιλοποίμην,
- Ἐπειδὴ πρὸς τὸν Κωλέττην καὶ πρὸς τὸν Μαυρομιχάλην
• Ὅργην πνέοντες μεγάλην,
- Κατελείφατε τὸ σκάφος αὐτανδρὸν τῆς Πολιτείας
- Εἰς τὴν θλιθεράν ἐκείνην ναυαγίαν τῆς Προνοίας ;
• Δι' αὐτὸ τῶν ἀλλοθρήσκων Παυαρῶν καὶ ἀλλογλώσσω
- Εἰς τὸ γῆράς σας τὴν χλεύην ὑπεφέρατε σεις τόσον,
- Κ' ἐν ᾧ ἔκτισαν ἐκεῖνοι ἐκ λευκοῦ μαρμάρου δόμους
• Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους,
- Οὐδ' ἐπιτυμβίους λίθους σᾶς ἤξισαν γλυμμένους,
- Μάθημα πικρὸν εἰς ὅσα ἔθνη δέχονται τοὺς ξένους!

- Εἰς τὰ ἱερά σας ὅμως λείψανα συγγνώμη πρέπει
- Ἐπειδὴ, ἀπλοῖ τὸ ἦθος, πῶς ἠθέλετε προβλέπει
- Ὅτι ἐχιδναὶ φωλεύουσιν εἰς τῶν Φράγγων τὰς καρδίας ;
• Φεῦ! μὲ δάκρυ μετανοίας
- Καὶ πολλάκις μὲ σχυμμένους εἰς τὸ ἔδαφος χροτάφους
- Ἐθρηνήσατε τὸ ἔθνος πρὶν ἐμβῆτε εἰς τοὺς τάφους.

- Ἄν ἐγὼ τὰ κόκκαλά σας ἀπ' ἐδῶ ἀνασηκῶσω
- Καὶ τὴν ἡγήρᾶν μὲ ταῦτα λαλιάν μου συνενώσω,
- Κατὰ τὴν διάβασίν των εἰς τὴν Πελοποννησίαν
• Θέλουν καὶ τὴν παραλίαν
- Καὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόγγους πλημμυρίσει λαοί, ὅσοι
- Σήμερον ὑπὸ τὰ ῥάκη μὲ τὰ χόρτα μόνον ζῶσι,

- Μεγαρεῖς, Περαχωρίται, Ναυπλιῶται καὶ Ἀρχάδες,
- Ἀχαιοί, Νεοκαστρίται καὶ Μεσσήνιοι λογάδες,

- Καί τοσοῦτοι ἄλλοι, ὅσων ἔπεσεν ἀπαυδισμένος,
- Ἐπεσε κονιασμένος
- Ὁ ἀνίκητος ἐκεῖνος Ἄετός, ἀφ' οὗ ἐννέα
- Δόξης χρόνους τὰ πτερά του ἄπλωσε τὰ κολοσσαῖα...
- Ἄλλὰ μόνοι σηκωθῆτε καί τὰ μέλλοντα δεινά των
- Δείξατε εἰς τὸν Κωλέττην, Μεταξάν, Μαυροχορδάτον,
- Ἄν ποτὲ δελεασθέντες ἀπὸ χάριτας δολίας
- Ἀχαρίστου Βασιλείας
- Καταλείψωσι τὸ ἔθνος καὶ περιφερθῶσι πάλιν
- Πρέσβεις ἐξωστρακισμένοι ἀπὸ μίαν γῆν εἰς ἄλλην.
- Μὴ τὴν ἐποχὴν, εἰπέτε, φέρετε τὴν ἀποφράδα,
- Ὅταν ἔτρεξεν ἡ Ἔρις μὲ τὴν φλογεράν της δάδα
- Καὶ πυρκαϊὰν ἀνῆψεν εἰς τῶν πολιτῶν τὰ στήθη
- Καὶ πατρίς ἐλησμονήθη
- Καὶ καθεὶς ἐπυροβολεῖ ἂν καὶ ἡ πυρώδης σφαῖρα
- Ἦθελε μὲ τὸν ἐχθρόν του αὐτὴν τρώσει τὴν μητέρα!
- Μὴ μὰ τὸν δεκαετῆ μας ἔλεγχον τοῦ συνειδότος,
- Μὴ μὰ τὸ πικρὸν μας δάκρυ τὸ χυμένον εἰς τὸ σκότος
- Καὶ τὴν ὄσσην βαρυτάτην ὑπεμείναμεν δουλείαν
- Μὲ φυγῆς ἀδημονίαν,
- Ὅταν γηραιὰ στελέχη δίχως κλάδους, δίχως φύλλα,
- Μᾶς ἀπέρριπταν οἱ ξένοι ὡς κλιβάνου ξηρὰ ξύλα!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ.

Σκυθρωπὴ ἑσπέρα ἦτον καὶ σελήνη ἠλωμένη
 Καὶ τοῦ Ἵμηττοῦ ἡ ἄκρη ἀπὸ γέφῃ σκεπασμένη.
 Ἄφησα τὰς ἄσπρας στήλας τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου
 Καὶ εἰς τοῦ νεκροταφείου
 Τὸν περίβολον ἐμβῆκα εἰς σωρούς πατῶν ὀστέων,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐμπρός μου τοῦ Βρεσθένους ἤλθε κλαῖον.

Ὅμοια μ' ἀνθρώπου, ὅστις ἐναγώνιος ὤμιλει,
 Ν' ἀνοίγοςφαλῶνται εἶδα τὰ χολοβαφῆ του χεῖλη·
 Μ' ἔτεινε τὴν σκελετώδη δεξιάν του ὡς σημεῖον
 Τοῦ νὰ πορευθῶ πλησίον·

Ἄλλ' ὡς ἄγαλμα ἐστάθην ἐγὼ μόλις ἀναπνέων,
Καὶ τὸ φάντασμα μὲ εἶπε τοῦ Βρεσθένης αὐτὰ κλαῖον·

· Χρόνους πένης καὶ μὲ μόνην ἔμεινα τὴν βακτηρίαν
· Ὡς ποιμὴν τὰ πρόβατά του χάσας εἰς νυκτὸς σκοτίαν
· Μέλος ἤμην τῆς Συνόδου· ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν ῥήτραν
 · Τοῦ Συνοδικοῦ τὴν μίτραν
· Ἀποστερηθεὶς, ἐτάχθην ἔσχατος Ἀρχιερέων·
Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον.

· Ὅλην τὴν μαρμαροτόκον ἐξεκένωσαν Πεντέλην·
· Πλὴν τὴν φάτιν, εἶπα, ἔχει Ἐκκλησίαν του ὁ Ἕλλην·
· Ἐπειδὴ δὲ στρατιώτης πιστὸς ἤμην ἐγὼ μόνον
 · Τῶν ἀγίων μας Κανόνων,
· Μ' ἐθεώρησαν τοῦ Κλήρου μέλος ἀποβολιμαῖον·
Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον.

· Ἔθνους δυστυχοῦς ὑπῆρξα δυστυχῆς Ἱερεμίας,
· Καὶ ἀγωνιῶν διήλθα ὅλας του τὰς ἀγωνίας,
· Καὶ ζωὴν εἰς τὴν ζωὴν του ἐν ᾧ ἔμελλα ν' ἀνλήσω
 · Καὶ μικρὸν ν' ἀναψυχῆσω
· Ἦκουσα τὸ ἐκ τοῦ Ἄδου σήμαντρον τὸ ἀπευκαῖον·
Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον.

· Τὸ ποτήρι τοῦ θανάτου δις πικρότερον μ' ἐφάνη
· Ὅτε συναισθάνθην δοῦλος ὅτι θέλω ἀποθάνει,
· Κ' εἰς τὰ χεῖλη μου χυμένην τὴν χολὴν του βλέπεις τώρα.
 · Ὁ θρηνώδης τότε ὦρα!
· Μὲ τὸ σκέλεθρόν μου εἶδα καὶ τὸ ἔθνος καταρρῖον!
Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ Βρεσθένης πικρὰ κλαῖον.

· Αἱ σκιαὶ τοῦ Κανακάρη καὶ τοῦ Νέγρη αἱ θρινοῦσαι
· Ἄνεσκίρτησαν τοῦ ἔθνους τὴν Συνέλευσιν μαθοῦναι.
· Ἄλλ' ἐμέ, ὡς εἰς τὴν ὥραν τῆς πικρᾶς μου ἀγωνίας,
 · Λύπης πάντοτε ὁμοίας
· Αἴσθημα μὲ κυριεύει, αἴσθημα τὰ στήθη καίον·
Καὶ τὸ φάντασμα νὰ φεύγῃ τοῦ Βρεσθένης εἶδα κλαῖν...

Ἔλα μὲ τὴν τρομεράν σου κατὰ προδοτῶν κακίαν,
Μὲ τὴν σταυροφόρον ῥάβδον, μὲ τὴν ἱεράν τιάναν

Καί εἰς τὴν Συνέλευσίν μας, νεκρὲ, λάβε θέσιν μίαν!
 Θέλομεν τὴν Προεδρείαν
 εἰς σὲ πάλιν ἀναθέσει ὡς εἰς μάρτυρα γενναῖον·
 Ἡ Ἑλλάς σὲ κράζει ὅλη ἔλα, καὶ μὴ φεύγῃς κλαίων!

Ο ΚΟΙΝΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Δὲν εἶμαι λάτρης τῶν Διπλωματῶν. Ἐξαιρουμένων ὀλιγίστων τινῶν, αἱ Ἐξοχότητες αὐταὶ εἰς τὰς πολιτικὰς τῶν ἀρχῶν εἶναι τόσον λεπταὶ, τόσον ἔλαστικά, ὥστε ὁμοιάζουσι τὰς εὐλυγίστους ἐκείνας βάρδους, αἵτινες καμπυλοῦνται μέχρι κυκλικοῦ σχήματος. Εἰς τὴν μετὰ τοῦ κόσμου καθημερινὴν τριβὴν τῶν στερηθέντες πᾶσαν αἰσθητικότητα καὶ μείναντες χωρὶς καρδίας, δὲν διαφέρουσι πολὺ ἀπὸ τὰ διαπεπραγμένα ἐκεῖνα ἱερεῖα, τῶν ὁποίων ἀπελείφθησαν ἡ γλῶσσα καὶ ἡ κοιλία μόνον.

Ἐχθὲς ἤμην εἰς τὸν μεγάλον περίπατον. Πρεσβυδίων τι μικρᾶς Αὐλῆς καὶ τοῦ ὁποῖου ἀποσιωπῶ τ' ὄνομα (διότι ἐν πονηρὸν ἄρθρον τοῦ περὶ τύπου Νόμου κατὰ λέγει) μ' ἐπλησίασε μὲ πρόσωπον ἔχον χιλίους γέλωτας, καὶ ἤρχησε νὰ μὲ ὁμιλῇ περὶ τῶν διατρεχόντων. «Ἄνεγνώσατε, μὲ εἶπε μετ' ὀλίγον, τὴν γαλλικὴν Ἐφημερίδα τῶν συζητήσεων; — Ὅχι, Ἐξοχότης. — Εἶναι πολλὰ περίεργος! Ἴδου τί λέγει περὶ τῆς Ἑλλάδος.» «Ἡ Μοναρχία παρεβιάσθη. Ὁ λαὸς, ὁ στρατός, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐπέβαλον τὴν εὐχὴν τῶν εἰς τὸν βασιλέα. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ἔπρεπε νὰ περιμείνῃ καὶ ὄχι ν' ἀρπάσῃ τὸ Σύνταγμα, διότι αἱ προσπάθειαι τῶν τριῶν προστάτιδων Δυνάμεων ἤθελον τέλος πάντων πείσει τὸν βασιλέα νὰ δώσῃ τοὺς συνταγματικούς θεσμούς.», Ἐκ τούτων βλέπετε, Κύριε φιλελεύθερε δημοσιογράφε, ἠκολούθησε νὰ λέγῃ ὁ Διπλωμάτης ἐν θριάμβῳ, βλέπετε ὅτι τινὲς ἡμῶν δὲν κατεκρίναμεν ἀδίκως τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου σας. Ἐπρεπε οἱ Ἕλληνες νὰ περιμένετε. Ὁ Χάρτης ἤθελε χορηγηθῆ καὶ ὄχι ἀποσπασθῆ.», Ὑψῶτα τοὺς ὤμους ἐγὼ τότε καὶ εἶπα· «Ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν!.. Μήπως ἀπὸ τὰ 1837 εἶδαμεν παραμικρὰν προαίρεσιν βελτιώσεως; Ὅσα οἱ Ἀρμανσπέργαι καὶ Μαουρέροι ἔπλασαν, ἐκεῖνα μόνον ἔμειναν καὶ κἀνὲν δὲν προσετέθη. Ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν!.. Ἦλθεν ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ἀπήτησε τὴν φυγὴν τῶν Παυατῶν, τὴν διέλυσιν τοῦ Ἀνακτοβουλίου, τὴν εἰς τὰ Οἰκονομικὰ ψῆφον ροῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ὁ Μαυροκορδάτος ἀπεβλήθη. Ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν!.. Μετὰ τοῦτο Πρέσβυς τις, οἰκτῶ φερό-

μενος, καθυπέβαλεν εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Ἀθηνῶν κανονισμοὺς τινὰς τῆς Πρωσίας συμβουλευῶν νὰ ἐρανισθῆ ἐξ αὐτῶν νόθας τινὰς ἐλευθερίας καὶ νὰ τὰς δώσῃ ἔλεος εἰς τὸ ἔθνος. Εἰς ὑπουργικὸν ὄμως Συνέδριον, ὅπου παρευρέθη καὶ ὁ Προβιλέγιος, τὸ παλαιὸν σύστημα ὑπερεκθειάσθη καὶ τὸ ἔθνος κατεδικάσθη ὡς ἀνάξιον καλητέρας τύχης. Ἐπρεπε νὰ περιμένωμεν! . . . Μετὰ τοῦτο ἠκούσθη μεγάλη φωνὴ ἐξ Ἀρκτου, ὁμοία μὲ τὸ βαρὺ σάλπισμα τοῦ Ἀρχαγγέλου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας κρίσεως, καὶ συνελθὼν τὸ ἐν Λονδίνῳ Συμβούλιον ἐπρότεινεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν μεταρρυθμίσεις τινὰς. Ἀλλ' οὔτε αὐτὸ εἰσηκούσθη. Αἱ θειώδεις λοιπὸν ὕλαι τῆς ἐπαναστάσεως, ἀφ' οὔ ἐκάχλασαν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρατῆρος καὶ δέκα ἔτη ἐπέπεσαν ἐφ' ἑαυτῶν, ἐξεχύθησαν ἀθρόαι καὶ προσέβησαν μέχρι τῶν βαθμίδων τοῦ Θρόνου, ἀλλ' ἐκεῖ ἐσταμάτησαν... Ἴδου ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου. . . Ὁ Διπλωμάτης, ψυχρὸς ὡς ὄφις, ἐφαίνετο ἀκόμη ἐπιμένων εἰς τὴν ἰδέαν του. Ἀλλ' ἐγὼ πυρωθεὶς ἀνέκραξα· « Δέκα ἔτη ἀσωτειῶν ὑπέσκαψαν τὴν ἄβυσσον τῆς χρεωκοπίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔμελλε τὸ βασιλεῖον ὅλον νὰ βυθισθῆ. Ἡ ἄβυσσος αὐτὴ ἐδύνατο νὰ κλεισθῆ διὰ τῆς ἀποπέμψεως τῶν Παυαρῶν καὶ διὰ τῆς προσκλήσεως τοῦ ἔθνους εἰς τὴν διάσχεψιν τῶν συμφερόντων του. Ὅχι· ὁ τελευταῖος ὀβολὸς τοῦ ἔθνους ἔπρεπε νὰ σταλῆ ἀπὸ τὴν Ἀποικίαν εἰς τὴν Μητρόπολιν, τὴν Παυαρίαν· ὁ τελευταῖος ὀβολὸς τοῦ ἔθνους ἔπρεπε νὰ δοθῆ εἰς τὰς τρεῖς Δυνάμεις, μήπως ἀνήσυχοι αὐταὶ διὰ τὰ χρήματά των ζητήσωσι τὴν μεταβολὴν τοῦ κυβερνητικοῦ συστήματος· καὶ οὕτως, ὁ Ἕλλην ἔπρεπε νὰ πληρόνῃ διὰ νὰ τυραννῆται. — Καὶ τώρα τάχα τί ἐκερδήσατε; τί θέλετε κερδήσει; μὲ εἶπε ξηρὰ ξηρὰ ὁ Ἐξοχώτατος. — Τί ἐκερδήσαμεν, λέγετε; Χθὲς εἴρπομεν, καὶ σήμερον ἐγίναμεν ἑκατὸν ὀργυῖας ὑψηλοί. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὠρθώθη ὡς κολασσὸς καὶ, συνθλάσας τὰς ἀλύσεις του, περιπατεῖ ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ καὶ ἰσχύϊ. Ὁ κόσμος ἔμεινε κενὸς μετὰ τὴν ἔκλειψιν τοῦ Ναπολέοντος· ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες τὸν ἐπληρώσαμεν τότε καὶ τὸν πληροῦμεν πάλιν σήμερον. Τί θέλομεν κερδήσει, λέγετε; Ὁ χαλκὸς ἤδη τήκεται εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ ὁ ἀνδριάς τῆς Ἐλευθερίας χύνεται, τυποῦται μετ' ὀλίγον. Ὅσα πολιτικὰ δίκαια οἱ λαοὶ τῆς Γερμανίας δὲν ἐδυνήθησαν νὰ λάβωσιν εἰς ἑκατοντάδας ἐνιαυτῶν, ἡμεῖς θέλομεν τὰ λάβει εἰς δεκάδας ἡμερῶν . . . Ὅστις ἀγαμετρήσῃ πόσον μέγα καλὸν θέλει προκύψει ἀμέσως εἰς τὸ ἔθνος ἐκ Συντάγματος ἀντικαθιστωμένου εἰς τὰς μωρίας καὶ παρανομίας ἀνευθύνου Ὑπουργείου, ἐκ τῆς μετριάσεως τῶν φόρων, ἐκ τῆς παύσεως τῶν καταχρήσεων, ἐκ τῆς οἰκονομίας εἰς τὰς δημοσίας δαπάνας, ἐκ τῆς συν-

δρομῆς ὄλων τῶν θελήσεων καὶ ὄλων τῶν φώτων, ὅστις ἀναλογισθῆ πόσον μέγα καλὸν θέλει προκύψει βραδύτερον εἰς ἅπασαν τὴν Ἀνατολὴν ἐκ τῆς εἰς Ἀθήνας παγιώσεως συνταγματικοῦ Θρόνου, οὗτος συναισθάνεται ὅτι τὸ μεγαλύτερον ἀμάρτημα κατὰ τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς, κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος αὐτῆς, θέλει εἶσθαι τὸ νὰ παρεμποδισθῆ τὸ νέον ἐλληνικὸν ἔθνος εἰς τὴν πορείαν του πρὸς τὸν μέγαν αὐτοῦ προορισμόν. „ Ἐδῶ διέκοψε τὸν λόγον μου ὁ Διπλωμάτης καὶ, στρέφων γλῶσσαν ξυραφίου κοπτεροτέραν, ἤρχησε νὰ μὲ παριστᾷ ὅτι δὲν εἶναι ἡ Ἑλλὰς ἀξία συνταγματικῶν θεσμῶν καὶ ὅτι τὰ Πολιτεύματα πρέπει νὰ ἦναι ἀνάλογα πρὸς τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τῶν ἐθνῶν· ἐσώρευε παραδείγματα ἐπὶ παραδειγμάτων, ῥητὰ ἐπὶ ῥητῶν, φράσεις ἐπὶ φράσεων καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὥραν ἐρρήτορευεν, ὅτε εἰς τὸ μέσον μακρᾶς περιόδου ἐστάθη ἐξαίφνης εἰς ἓν καὶ... ἤκουσθη κρότος βασιλικῶν ἀμαξῶν συντροχαζόντων... χωρὶς δὲ νὰ συλλογισθῆ ὁ γεννάδας ὅτι ὁ καὶ εἶναι σύνδεσμος συμπλεκτικός διεξέσχετο, ἀπεχωρίσθη ἀπ' ἐμοῦ, φοβηθεὶς βέβαια μήπως ἡ μετ' ἐμοῦ ἐμφάνισις του τὸν συστήσῃ κακῶς εἰς τὰ ὄμματα τῆς Αὐλῆς... Ἐστράφη καὶ εἶδα τὸν βασιλέα διερχόμενον ἐπὶ ὀχήματος... Τὸν ἐχαιρέτησα καὶ, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν, ἀνέκραξα μόνος·

« Βασιλεῦ, σ' ἐχαιρέτησα πρῶτος νεανίαν ἐλθόντα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Σ' ἐπαναχαιρετῶ σήμερον μετὰ δέκα ἔτη Μονάρχην συνταγματικόν. Χαῖρε! μέλλεις νὰ βασιλεύσῃς εἰς τὸ ἐξῆς ἐνδόξως καὶ ἀκινδύνως. Ἡ συνταγματικὴ Μοναρχία εἶναι δένδρον εὐμέγεθες, σκιάζον πλατεῖαν περιοχὴν καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ρίζαι εἰς τὰ ἐγκατα τῆς γῆς ἐκτεινόμεναι συνέχονται μετὰ πετρῶν αἰωνίων. Ἡμεῖς ὅλοι σὲ θέλομεν, διότι εἰς συνταγματικὸν σύστημα ὁ θρόνος εἶναι τῆς ἐλευθερίας ἐγγύθις, ὁ βασιλεὺς καὶ τὸ ἔθνος εἰσὶν ἀδιαχώριστα. Ἀλλὰ καὶ σὺ θέλησον ἡμᾶς ἐλευθέρους πολίτας. Ἡ ἐλευθερία ὑπῆρξε πάντοτε ὁ μανιώδης ἔρως τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Παρὰ νὰ τυραννῶνται, οἱ Φωκαεῖς τὸ πάλαι κατέλιπον τὰς ἐστίας των, τοὺς ἀγρούς των, καὶ εἰς πλοιάρια ἐπιβάντες ἐζήτησαν ἄλλους οὐρανοὺς. Οἱ Πάργιοι πρὸ μικροῦ, ἐχώσαντες τὰ ὀστά τῶν πατέρων των, ἀφῆκαν τὴν γῆν τῆς γενέσεώς των καὶ διεσπάρησαν εἰς τὴν οἰκουμένην. Ἡμεῖς αὐτοὶ κατέστημεν ἐρείπιον πετρῶν διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Μὴν ἀκούσῃς, βασιλεῦ, κἀνεὸς ξένου Διπλωμάτου ἢ νεήλυδος Ἑλλήνου λέγοντος ὅτι τὸ παρὸν ὑπῆρξε μηχανήμα ὀλίγων τινῶν! Τὸ παρὸν ὑπῆρξεν ἔργον ὄλων τῶν Ἑλλήνων, ἐκπυρσοκρότησις τῆς ἐθνικῆς θελήσεως. Εἶδες πρὸ ἡμερῶν ἐκ τῶν παραθύρων σου τὸν πεπυκνωμένον ἐκεῖνον λαόν· δὲν ὠδήγει μετὰ κεφαλῆς ἀκαλύπτου τὸν Θεό-

δωρον Κολοκοτριώνην εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἀλλ' ἔφερε μετ' ὀργῆς τὸν υἱὸν τοῦ Γενναίου ἐξόριστον εἰς τὸν Πειραιᾶ. Πόθεν ἢ τόσον αἰφνίδιος μεταβολὴ τοῦ λαοῦ πρὸς αὐτὸν τὸν μέγαν οἶκον; Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ μαινόμενος διὰ τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς του, ὁ μαινόμενος διὰ τὴν ἐθνικὴν του δόξαν, ἐξηπατήθη καὶ τὸν υἱὸν μεγάλου πατρὸς ὡς προδότην, ὡς Παισαυρίαν ἐτοιμάζειτο νὰ λιθοβολήσῃ. Ἄκουσον, βασιλεῦ, ἀπανταχοῦ τὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χαρᾶς ἄσματα! οἱ γλυκεῖς τῶν ἤχοι διέρχονται ὅλας τὰς πεδιάδας τῆς Ἑλλάδος, πληροῦσιν ὅλας τὰς κοιλάδας τῆς, ψιθυρίζουσιν εἰς τὰ ρεύματα ὄλων τῶν ποταμῶν τῆς, καὶ οἱ καταρράκται τῆς κράζουσι καὶ αὐτοὶ μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν τῶν « Σύνταγμα! Σύνταγμα! » Καὶ μὴ φρονήσῃς, βασιλεῦ, μικρὸν τὸ βασιλεύειν εἰς τὴν Ἑλλάδα! ὁ Ναν πολέων, ὅστις ἐστάθμισε τὸν κόσμον εἰς τὴν παλάμην του καὶ τὸν εὖρεν ἐλαφρὸν, μετεμελεῖτο εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην ὅτι δὲν ἔθεσες ἐπὶ κεφαλῆς του τὸ συνέχον τσαούτην δόξαν καὶ τσαούτας ἀναμνήτεις διάδημα τῆς Ἑλλάδος..»

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ.

Καὶ ἄλλο πολιτικὸν ἄρθρον, Κύριοι. Πλὴν μὴν τρίβετε τὰς χεῖρας. Δὲν ἔχω σκοπὸν οὔτε νὰ σᾶς βρῦνῶ, οὔτε νὰ βαρυνθῶ πολυλογῶν. Ἐμαθα καὶ ἐγὼ κάποιον μικρὸν τρόπον νὰ μετακενόνω τὰς μικρὰς μου ἰδέας εἰς τὸν ἐγκέφαλον τῶν ἄλλων χωρὶς κόπον ἀνενὸς τῶν ὄντων μερῶν.

Πρέπει νὰ γνωρίζετε, Κύριοι, ὅτι ἔχω τὴν κατοικίαν μου εἰς τὴν τετρίοδον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος. Τί νὰ σᾶς εἰπῶ; ἐδόθη διαινεῖται βραδέως Σύμβουλοι τοῦ Κράτους συλλογισμένοι διὰ τὰς ἐξακασίας τῶν, αἱ ὁποῖαι κινδυνεύουν νὰ πετάξωσιν ἐκεῖθεν περῶσιν ὡς ἀτραπὴν Ἐπιβουλοὶ σεπτεμβριανοὶ διανέμοντες ἐν ἐλλείψει θέσεων ἐκτοπίσεις εὐγενικωτάτας ὑποκάτω μου ὁ ὑποδηματοποιὸς ἀναγνώσκει τὸ περι δύο Βουλῶν ἄρθρον τῆς Ἀθηνᾶς ἀντικρὺ του ὁ ταρτοπώλης ἀναδιφεῖ τὸν περὶ Γερουσιαστῶν διάλογον τοῦ Κοραῆ· αἱ ἐφημερίδες βροχή, καὶ εἰς τοῦ καλοῦ Καθάκου τὸ Φαρμακοπωλεῖον ἡ ἕρις μεγάλη περὶ τῶν ἐξειδικασμένων χηρῶν τῶν αὐτοχθόνων καὶ τῶν παροίκων ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὰ παιδάκια τῶν Ὑπογράφων μὲ φωνὴν κατατροποῦσαν τ' ἀκουστικὰ τύμπανα δημοκρατοῦσιν εἰς τοὺς δρόμους τὸ νεοτυπωθὲν Σύνταγμα τοῦ Βελγίου, τὴν ἑκταρεῖταν Δίκην τοῦ Κολοκοτριώνη καὶ Πλαποῦτα, πυγγραμμάτια, ποιημάτια ... καὶ ἐμὲ αὐτόν. Ὁς πλῆθος ἀκρίδων κατατρώγον ἀπλήστως φύλλα κλημάτων καὶ δένδρον, ὁ λαὸς τῶν

Ἄθηνῶν ἐν μεγάλῃ κινήσει ἐπέπεσεν εἰς τὰ εἰς τέταρτον, εἰς τὰ εἰς ὄγδοον, εἰς τὰ εἰς δέκατον ἕκτον φύλλα καὶ φυλλάδια καὶ καταχωνεύει ἰδέας καὶ παραινέσεις.

Καὶ ἤμην εἰς μεγάλην στενοχωρίαν δημοσιογραφικὴν μὴν ἔχων ὕλην κάμμιᾶς νέας διατριβῆς, ὅτε τράκα! τράκα! ἡ θύρα μου ἐκρούσθη, ἀνοίχθη καὶ με εἰσεβίβασεν ἓνα ἐξ ἐκείνων τῶν αὐτοσχεδίων τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος Πολιτικῶν, οἵτινες ἐπικρίνουσι τὸν Κάνιγκα, τὸν Ταλεϊράνδον, τὸν Μετερνίχην καὶ Καποδίστριαν, συζητοῦσι τὰ Συντάγματα τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Ἰσπανίας, τῆς Πορτουγαλλίας, καὶ λύουσι τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα θέτοντες πολιορκίας, ἐκπορθοῦντες φρούρια, καιόντες στολους... ἀπὸ τοῦ Καφφενείου. « Γνωρίζεις, Κύριε, με εἶπεν αὐτὸς χωρὶς πολλὰ προοίμια, ὅτι καθ' ἡμέραν Πάσχα δὲν ἔχομεν καὶ καθ' ἡμέραν ἐπαναστάσεις δὲν γίνονται. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἐποχὴν πρέπει νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ μέλλον μας καὶ τὴν τύχην τῶν τέκνων μας. Ἀνέγνων εὐχαρίστως εἰς τὸ Φύλλον σου ὅτι ἐπιθυμοῦμεν νὰ δεθῆ διὰ διπλῶν καὶ τριπλῶν καλωδίων ἡ Μοναρχία. Ἄλλ' ἀναφέρεις ὡς ἐν τῶν δυνατῶν συναμμάτων τῆς σχοινοδέσεως τὸν τύπον, καὶ ἀληθινὰ πολὺ δὲν σ' ἐνόησα. » Βλέπων ἐκ τῆς ὁμιλίας τοῦ Κυρίου τούτου ὅτι ἐδυνάμην νὰ ἐμβῶ εἰς συζητήσεις, « ὁ τύπος, ἀπεκρίθην, βάλλων εἰς κινήσιν ὅλους τοὺς νόας, συγκεντρῶν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐπίκρισιν τῶν διατρεχόντων, θέτει τὸ ἔθνος ὅλον εἰς Συνέλευσιν ἀόρατον καὶ κρατεῖ αὐτὸ εἰς διγενεχὴ συνεδρίασιν καὶ σύσχεψιν ἐπὶ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Ὁ τύπος λοιπὸν συνιστᾷ ἔξω τῆς Συνόδου τῶν Βουλευτῶν γενικὴν ἄλλην Βουλὴν ἐξ ὄλων τῶν μελῶν τοῦ ἔθνους. Ὅταν ἡ Βουλὴ τῆς κοινῆς γνώμης θελήσῃ ἐπωφελές τι, ἡ νομοθετικὴ Βουλὴ, οὐσα ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν της, ὑπέκει ἀναγκαιῶς εἰς αὐτήν. Ἴδου διατί ὁ τύπος πρέπει νὰ ᾖ ἀπὸ παντὸς δεσμοῦ ἐλεύθερος, ἂν θέλωμεν ἡ Σύνοδος τῶν Βουλευτῶν νὰ μὴν διαφθείρεται καὶ νὰ ἐκπληροῖ πιστῶς τὰ πρὸς τὸ ἔθνος χρέη της.—Τώρα σὲ καταλαμβάνω, με εἶπεν ὁ Πολιτικὸς τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος· πλὴν κἀνὲν ἄλλο ἀκόμη σχοινίον διὰ τὴν Μοναρχίαν δὲν ἔχεις;—Μάλιστα ἔχω, καὶ πολλὰ δυνατόν νόμος ῥητὸς καὶ σαφὴς νὰ ἐξωκληίῃ ἀπὸ τὰς θέσεις ὅλας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Ὑπουργεῖα, τοὺς Βουλευτὰς καθ' ὅσον χρόνον διαμένουσιν εἰς τὰς βουλευτικὰς ἐδρας τῶν, ὥστε νὰ μὴν ᾖ Βουλευταὶ καὶ ὑπουργηματῖα συγχρόνως, νὰ μὴν ὑπηρετῶσι δυσὶ Κυρίοις, Θεῷ καὶ Μαμωνᾷ. Ἡ παράλειψις τοιοῦτου νόμου θέλει πολλάκις καταστήσει τὴν Βουλὴν ἀσθενῆ καὶ πάσχουσαν τὴν δεινὴν ἐκείνην νόσον, τὴν ἐπάρατον ἀργυράγχην καὶ φοβοῦμαι πολὺ μὴ τινες τῶν φωνασχησάντων ὑπὲρ τοῦ ἔθνους Βουλευτῶν, ὅταν ὑπουργικὴ χρυσὴ κύλιξ με δίπλωμα φέρον ἐτήσιον εἰσόδημα ταλάντου φθάσῃ τὴν νύκτα εἰς τοὺς οἴκους των, παρουσιασθῶσι τὴν ἐπαύριον

εἰς τὴν Βουλὴν μὲ τὸν τράχηλον περιδεδεμένον ἀπὸ ἔρια καὶ ταινίας καὶ θήγοντες λέγωσιν ὡς ἄλλοτε ὁ Δημοσθένης· “ ἔχομεν συνάγῃν ἢ φωνὴ ἡμῶν διεκόπη „ — Ἀλλὰ πάντοτε, βλέπω, αἱ σκέψεις σου περιστρέφονται εἰς τὴν Βουλὴν, μὲ εἶπεν ἐκεῖνος. — Καὶ τί ἄλλο εἶναι, ἐπανελάβον ἐγὼ, ἢ συνταγματικὴ Μοναρχία τί ἄλλο, εἰμὴ Βουλὴ; καὶ διὰ νὰ μ' ἐνοήσης, ἄκουσε· εἰς πᾶσαν συνταγματικὴν Μοναρχίαν κυριάρχης εἶναι ὁ λαὸς· ὁ Βασιλεὺς, οἱ Ὑπουργοὶ καὶ ἡ Βουλὴ εἰσὶν οἱ λειτουργοὶ αὐτοῦ τοῦ κυριάρχου. Ὁ Βασιλεὺς εἶναι ἀνεύθυνος, ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς διαδοχῆς, τῆς χάριτος καὶ τοῦ διορισμοῦ ὄλων τῶν ὑπουργημάτων· ἐγγράφει τ' ὄνομά του εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος ὄλων τῶν νόμων καὶ ὄλων τῶν διαταγμάτων· τὸ ἐγχαράττει ἐπὶ τῶν νομισμάτων τοῦ Κράτους καὶ εἰς τὸ μέτωπον ὄλων τῶν ἐθνικῶν μνημείων· λαμβάνει μέρος εἰς τὴν νομοθεσίαν διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν Ὑπουργῶν, διὰ τοῦ δικαιώματος τῆς προτάσεως, διὰ τῆς ἐπικυρώσεως καὶ δημοσιεύσεως τῶν νόμων καὶ διὰ τῆς νομίμου διαλύσεως τῆς Βουλῆς· ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κάμῃ βῆμα βασιλέως, νὰ προσφέρῃ λόγον βασιλέως, νὰ πράξῃ πράξιν βασιλέως χωρὶς τοῦ Ὑπουργείου· καὶ ὀνόματι μὲν αὐτός, πράγματι δὲ οἱ ὑπεύθυνοι Ὑπουργοὶ κηρύττουσι πόλεμον, κλείουσιν εἰρήνην καὶ κυβερνῶσιν ἄλλέως, ἤθελον εἶσθαι τὸ πάντων μωρότερον, τὸ πάντων τερατωδέστερον, ὁ Βασιλεὺς νὰ ἔχη τὸ ἀνεύθυνον τοῦ Θεοῦ καὶ συγχρόνως νὰ λαμβάνῃ αὐτὸς ἀναφοράς τῶν πολιτῶν, νὰ τοὺς ὀμιλῇ αὐτὸς, νὰ διορίζῃ αὐτὸς καὶ τοὺς ἐλαχίστους ὑπουργηματίας, νὰ σχεδιάζῃ αὐτὸς φορολογικοὺς νόμους, νὰ ᾔναι Βασιλεὺς— Ὑπουργός, Βασιλεὺς — Ἀρχηγός Γραφείου. Τοῦτο ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τί συνέβη; Ὁ τύπος ἐπαλαίωσε καὶ κατέφαγε τὸν Ὑπουργὸν καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Γραφείου, καὶ ἰδοὺ ἐπῆλθεν ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου. Ὅσον δὲ περὶ τῶν Ὑπουργῶν, αὐτοὶ ἔχουσι, ὡς εἶπα, τὴν κυβερνητικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ διαθέσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην χρηματικὴν ποσότητα ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς της καὶ, ἂν ποτε ἤθελον παρανομήσει, ἐγκαλοῦνται παρ' αὐτῆς. Ἡ Βουλὴ λοιπὸν ἔχει ἐμμέσως πᾶσαν τὴν κυβερνητικὴν δύναμιν, καὶ ἰδοὺ διατί λέγω ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι ἢ συνταγματικὴ Μοναρχία, εἰμὴ Βουλὴ. — Πλὴν σὲ ἀκούω, μὲ εἶπε, νὰ λέγῃς καὶ νὰ ἐπαναλέγῃς Βουλὴν. Διατί δὲν λέγεις ὡς οἱ ἄλλοι δύο Βουλάς; — Τοῦτο, ἀπεκρίθην, τὸ ζήτημα εἶναι πάντῃ ἐπουσιῶδες καὶ ἀσήμαντον. — Πῶς! ἀσήμαντον! Αἱ Ἀθηναὶ ὄλαι ἐδιχάσθησαν καὶ μὰ τὸν Θεὸν ἐτριχάσθησαν. Ἄλλοι θέλουσι μίαν μόνην Βουλὴν, ἄλλοι δύο ἐκλεγόμενας ἀμφοτέρας παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ ἄλλοι δύο μὲν, ἀλλὰ τὴν μίαν ἐκλεγομένην παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἄλλην παρὰ τοῦ βασιλέως. — Λυ-

ποῦμαι, εἶπα, βλέπω τὴν σοφὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων μὴ σκεπτομένην ὠρίμως. Εἴτε μίαν Βουλὴν ἔχωμεν, εἴτε δύο ἐκλεγομένας παρὰ τοῦ λαοῦ, εἴτε δύο τὴν μίαν ἐκλεγομένην παρὰ τοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἄλλην παρὰ τοῦ βασιλέως, μίαν πάντοτε Βουλὴν θέλομεν ἔχει πραγματικῶς καὶ ἰδοὺ τὸ διατί. . . . Ὁ ἀκροατὴς μου ἔμεινε μὲ τὰ ὦτα προσεκτικῶς, καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθησα· « Εἰς τὴν Ἀγγλίαν οἱ ἀριστοκράται Ὀμοτίμοι ἔχουσιν ἢ γαίας ἰδιοκτῆτους Ἐπαρχίας ὀλοκλήρους, τὰς ὁποίας καλλιεργοῦσι δεκάδες χιλιάδων γεωργῶν των, ἢ βιομηχανικὰ Καταστήματα, εἰς τὰ ὅποια ἐργάζονται μυριάδες τεχνιτῶν. Οἱ Ὀμοτίμοι λοιπὸν τῆς Ἀγγλίας, ἔχοντες ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἰδίαν ἐπιρροήν, δύνανται, ἐδρεύοντες εἰς τὴν Βουλὴν των, ν' ἀντισταθμίζωσιν ὅτε μὲν τὸν βασιλέα, ὅτε δὲ τὴν παρὰ τοῦ λαοῦ ἐκλεγομένην Σύνοδον τῶν Βουλευτῶν. Ἄλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ποῦ εἶναι οἱ μεγάλοι αὐτοὶ κτηματῖαι, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ βιομήχανοι; Εἰς τὴν Ἑλλάδα, σ' ἐρωτῶ, ὑπάρχουσι πολυπληθεῖς κλάσεις, κλάσεις γεωργῶν, κλάσεις βιομηχανῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ ζητῶσι Βουλὴν Ὀμοτίμων; Ἦλθαν αἱ κλάσεις αὗται, ἐπλημμύρισαν τὰς ὁδοὺς μετὰ ξύλων καὶ μαχαιρῶν, φωνάζουσαι ὑπὲρ τῶν προστατῶν των; Ὁχι. Εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἀθηναίων, εἰς τὰς οἰκίας τῶν Ἀθηναίων δέκα εἴκοσι λόγιοι θεωρητικοὶ ἐκθέτουσι τὰς περὶ τούτου ἰδέας των. Τοῦτο τί δεικνύει; ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἔχει ἐν ἑαυτῇ στοιχεῖα Βουλῆς Ὀμοτίμων, Βουλῆς Γερουσιαστῶν. Ἄν λοιπὸν Ὑπάλληλοι διορισθέντες παρὰ τοῦ βασιλέως διὰ βίου καθήσωσιν εἰς Βουλὴν Γερουσιαστῶν, εἰς ποίαν γνώμην τῆς παρὰ τοῦ λαοῦ ἐκλεχθείσης Βουλῆς θέλουσιν αὐτοὶ δυνηθῆ ποτε ν' ἀντιστήσωσι κώλυμα; καὶ τῷ ὄντι βαρὺ ἀντιζύγιον Σύνοδος Ὑπαλλήλων πρὸς Σύνοδον ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ! Ὅθεν ἂν μὲν ὁ λαὸς ἐκλέγῃ δύο Βουλὰς ἢ μίαν, μία Βουλὴ θέλει πάντοτε ὑπάρχει, διότι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη, ἐκ τοῦ λαοῦ ἀπορρέουσαι, τῆς αὐτῆς οὔσαι καταγωγῆς, θέλουσι στηρίζει τὰ αὐτὰ συμφέροντα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου· ἂν δὲ ὁ λαὸς ἐκλέγῃ τὴν μίαν καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν ἄλλην, μία Βουλὴ θέλει πάλιν ὑπάρχει, ἢ τοῦ λαοῦ, διότι ἡ τοῦ βασιλέως δὲν θέλει ἔχει οὐδεμίαν βαρύτητα, οὐδὲ τολμήσει ποτὲ ν' ἀντισταθῆ πρὸς τὴν Βουλὴν τοῦ λαοῦ φοβουμένη τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. — Σ' ἐνόησα, μὲ εἶπεν· ἀλλὰ θέλεις ἢ δὲν θέλεις τὰς δύο Βουλὰς; ἐξηγήσου. — Τὸ ζήτημα τῶν δύο Βουλῶν, ἀπεκρίθην, εἶναι ζήτημα ἀφορῶν τὸ μέλλον ὀλίγων Ὑπαλλήλων, ἐγὼ δὲ Ὑπάλληλος οὐδ' ἔγινα, οὐδὲ γίνομαι· ἐπομένως θέλω μίαν Βουλὴν, καὶ φρονῶ τὴν ἄλλην περιττήν. — Καὶ πῶς δὲν ἐκθέτεις ἐγγράφως τὰς ἰδέας σου ταύτας; — Καὶ τὸ νομίζεις ἀναγκαῖον; — Πολύ. — Σὲ ὁμολογῶ, ἀδελφέ, ὅτι ὅτε ἦλθες νὰ μ' ἐπισκεφθῆς ἐσυλλογούμην τί νὰ γράψω καὶ πῶς νὰ γεμίσω

τὸ Φύλλον μου. Ἄφ' οὗ λοιπὸν θέλῃς νὰ δημοσιεύσω τὰς τοιαύτας ἰδέας μου, ἄφες με καὶ νὰ τὰς γράψω· καὶ ἰδοὺ ἔλαβα τὸν κάλαμον, καὶ ἰδοὺ τὸ ἄρθρον μου « **Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΑΣ** ».

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ἀνέγνων εἰς τὰς ἐφημερίδας λόγον προφερθέντα τὴν 2 Ὀκτωβρίου παρὰ τοῦ βασιλέως πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ Συμβούλους τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τινες τῶν Κυρίων τούτων μὲ τὸν παρέστησαν πάντῃ διάφορον, καὶ ἰδοὺ τὸν γράφω καθὼς τὸν ἤκουσα.

« Κύριοι!

« Ἐπεθύμησα πάντοτε νὰ ἦμαι ἀρχηγὸς ἔθνους μεγαλοπράγμονος. Ἐκ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου εἶδα τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτήρος, καὶ σεμνύνομαι βασιλεὺς ὧν ἀνδρῶν ἐλευθέρων καὶ μεγαλεπιβόλων. Συνταγματικὸς Μονάρχης, ἔχω ἐκ τῆς σήμερον ἀφορώσαν πρὸς ἐμὲ ἅπασαν ἀπὸ Ταινάρου μέχρις Εὐξείνου τὴν ἐλληνικὴν φυλὴν. Αἱ Ἀθηναὶ ἤδη ἐπιλάμπουσιν ὡς Φάρος ἐλπίδος καὶ σωτηρίας ὄλων τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν Ἑλλήνων... Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία ἤνοιξαν ἤδη τὰς ἀγκάλας των καὶ περιβάλλουσι τὸν συνταγματικόν μου Θρόνον... Ποῖος ὀφθαλμὸς δύναται νὰ περιλάβῃ ἅπαν τὸ μέλλον ἡμῶν; .. Ἐγὼ σήμερον μετὰ τοῦ ἔθνους ὄλος ἐλπίς, ὄλος ἐνθουσιασμὸς, ἀκούω φωνὰς μυστηριώδεις, αἰτινες μὲ καλοῦσι μετ' αὐτοῦ εἰς ὑψηλοτέρας τύχας... »

Περὶ τῆς γνησιότητος ὁμῶς τοῦ λογιδίου τούτου δὲν ἐγγυῶμαι, διότι πόσοι λόγοι ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο στόμα μεταβαίνοντες παραμορφοῦνται!

— Ἐσώθησαν τὰ ψεύματα· ἔφθασε πλέον ὁ Κύριος Κωλέττης... Χρεωστοῦμεν εἰς τὸν πολιτικὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐν Μεγάροις συνταγματικῆς ἐπαναστάσεως ἡμεῖς οἱ τότε μοχθήσαντες καὶ εἰς τὴν Πρόνοιαν φενακισθέντες φίλοι του καὶ φίλοι τῆς ἐλευθερίας τὴν ἀκόλουθον προαγγελίαν·

Κύριε Ἰωάννη Κωλέττη!

Τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος γνωρίζει ὅτι, καὶ τοὶ ἐλληνικώτατος ἀνὴρ, γαλλίζεις τὰ μάλιστα, ἐπειδὴ φρονεῖς ὅτι διὰ συνεργείας πρὸ πάντων τῆς γενναίας Γαλλίας μέλλομεν νὰ προσορμισθῶμεν εἰς λιμένα εὐημερίας καὶ δόξης. Ἀλλὰ κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη μέχρι τῆς ἐν Λονδίνῳ συγκαλέσεως τοῦ Συμβουλίου τὸ γαλλικὸν Ὑπουργεῖον ἐβόηθει διὰ χρημάτων τὴν ἀπόλυτον Μοναρχίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ σήμερον ἀπεδέχθη μὲν τὴν πολιτικὴν ἡμῶν μεταβολὴν, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ τὴν παρ' ἡμῖν ἐδραϊώσιν κραταιᾶς, ὡς λέγει, Κυβερνήσεως.

Ἐκτὸς τούτου σὲ εἶδαμεν καθ' ὅλον τὸ στάδιόν σου κλίνοντα πάντοτε εἰς στήριξιν τῶν Κυβερνήσεων· ἐπειδὴ δὲ ὁ μὲν Κύριος Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος διὰ τοῦ ὑπουργικοῦ του προγράμματος εἰς ἔθραν κατέστη ἄλλοτε μετὰ τῆς Ἐξουσίας, ὁ δὲ Κύριος Ἀνδρέας Μεταξᾶς, μετασχὼν τότε τοῦ ἐγκλήματος ἐκείνου, ὑπέπεσεν ἤδη καὶ εἰς ἄλλο ἀνοσιώτερον, τὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου, σὺ δὲ μόνος ἔμεινες ἀναμάρτητος, διὰ τοῦτο ἐκ τῆς αἰτιγμῆς αὐτῆς ὑποτίθεσαι μονογενῆς καὶ φίλτατος υἱὸς τῆς Αὐλῆς. Πρόσθετες ὅτι καὶ ἀπερίσκεπτοι δ-παδοί σου τινὲς ἐν ἀπουσίᾳ σου πολλὰ σὺ ν τ η ρ η τ ι κ ᾶ εἰπόντες καὶ γράψαντες, ὑποβλέπονται ἀπὸ τὸ κοινόν.

Δι' ὅλα ταῦτα, Κωλέττη, ἐγὼ δὲν σὲ ὑποπτεύω, διότι σὲ γνωρίζω εὐφυῆ καὶ φιλότιμον ἄνδρα· ἀλλὰ δι' ὅλα ταῦτα πολλοὶ σὲ ὑφορῶσι καὶ παρατηροῦσι τὰ διαβήματά σου. Ἐνώσου λοιπὸν εἰλικρινῶς καὶ ἀδελφικῶς μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου καὶ Μεταξᾶ, καὶ οἱ τρεῖς συμφώνως παρουσιασθῆτε εἰς τὸ δημόσιον ὡς τρεῖς Ἀρχιερεῖς τελοῦντες μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λειτουργίαν. Οὐδεμία σήμερον ἀρχῶν διαφορά διαιρεῖ τὸ ἔθνος, ὥστε νὰ διαιρεθῆτε καὶ σεῖς ὑπὸ τὸ κάλυμμα εὐλογοφανοῦς προφάσεως. Ὅλοι θέλομεν τὸν Ὅθωνα, ἀλλὰ τὸν Ὅθωνα βασιλεύοντα καὶ ὄχι κυβερνῶντα. Ὅλοι θέλομεν συνταγματικὴν Μοναρχίαν, ἀλλὰ συνταγματικὴν Μοναρχίαν σεμνοπρεπῆ, σπαρτιατικὴν τὸ ἦθος καὶ ὄχι τοιαύτην, ὅποιαν κακὸς περὶ ἐκλογῶν Νόμος, περιωρισμένος Τύπος καὶ ὑπουργηματικαὶ Βουλευταὶ τὴν συνέστησαν εἰς τὰς ὄχθας τῆς Σεκουάνας.

Μὴ οὔσης λοιπὸν οὐδεμιᾶς ἀφορμῆς διχογνωμίας, ἂν πρὸς ἀλλήλους διενεχθῆτε δυστυχία εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ δυστυχία καὶ εἰς σᾶς! Ποῦ θέλετε ἀποφύγει τὴν φοβερὰν ὀργὴν τοῦ ἔθνους καὶ τὸν ἀμείλικτον κάλαμον τῆς δημοσιογραφίας; Καὶ αὐτὸς ἐγὼ, Κωλέττη, θέλω σὲ λυπήσει· θέλω σᾶς λυπήσει καὶ τοὺς τρεῖς Κομματάρχας, ἀναμιγνύων παλαιὰ μετὰ νέων, τὰ 1823 μετὰ τῶν 1832, τὰ 1825 μετὰ τῶν 1843.

— Ἴσως τινὲς μ' ἐρωτήσωσι: “ Ποῖον εἶναι τὸ σύστημά σου; Ῥίπτεις τὸ ἀνάθεμα ἐπὶ τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας, θέλεις ὡς οὐδεὶς ἄλλος τοὺς συνταγματικοὺς δεσμούς τῆς σφιγκτοτάτους καὶ ὕμνεις τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου· ἕως ἐδῶ σ' ἐννοοῦμεν. Ἀλλὰ συγχρόνως προσβάλλεις τοὺς Ὑπουργοὺς τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου, καὶ πλέον δὲν σ' ἐννοοῦμεν. » Ἀποκρίνομαι. Ἐπιθυμῶ τὸ ὑψηλὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐπεχειρήσαμεν, νὰ διαμεινῆ μέγα κατὰ τὴν ὀλοκληρίαν του καὶ τέλειον κατὰ πᾶσάν του λεπτομέρειαν. Ἐπιθυμῶ νὰ ὁμοιάζῃ τὰ πελώρια ἐκεῖνα τοῦ Φειδίου ἀγάλματα, τὰ ἐνοῦντα τὸ μέγεθος μετὰ τῆς ἐντελείας. Ἐπομένως ὅταν βλέπω τινὰς παρεκτρεπομένους εἰς δικτα-

τωρικός προγραπός, εἰς κάρικας φυγαδεύσεις, εἰς ἰδιοτελεῖς νεήλυδων διορισμοὺς, καὶ τείνοντας εἰς τὸ νὰ σπιλώσωσι τὸ ἱερόν τοῦτο ἔργον, ἐγείρομαι τότε καὶ μετὰ πατριωτικῆς ἀγανακτήσεως φωνάζω πρὸς αὐτοὺς· «Μὴ μολύνετε τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου! Ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου δὲν εἶναι ἰδιοκτησία σας· δὲν τὴν ἐκάμετε σεῖς· ἡμεῖς οἱ γράφοντες τὴν προετοιμάσαμεν· ὁ Μαυροκορδάτος τὴν ἐπετάχυνε, διασχίσας πρῶτος τὸ κάλυμμα τοῦ ἀπολυτισμοῦ· ὁ στρατὸς τῆς Πρωτευούσης τὴν ἐνήργησεν· ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν τὴν συνέδραμε· τὸ ἔθνος ὅλον τὴν ἠσπάσθη καὶ τὴν ἐστήριξε. Μὴ μολύνετε τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου! Ἴδου ὑπὸ ποίαν ἔποψιν τὴν θεωρεῖ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος. Ἡ Γαλλία, ἡ Νεάπολις, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Πορτογαλλία καὶ αὐτὴ ἡ Πολωνία, λέγει ἐφημερίς τις ἀγγλική, ὅταν ἐζήτησαν ν' ἀποκτήσωσι συνταγματικὴν Κυβέρνησιν, ἔδειξαν ὅτι δὲν δύνανται νὰ συγκριθῶσι μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὡς πρὸς τὴν καθαρότητα τοῦ κοινοῦ φρονήματος... Ἡ ἐπανάστασις τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου δύνатаι νὰ θεωρηθῆ ὡς τὸ ἀξιολογώτερον συμβάν τοῦ τελευταίου τετάρτου τῆς ἑκατονταετηρίδος μας... Ἡ σταθερότης ἐνταυτῶ καὶ ἀμνησικακία, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν ἡ Ἑλλάς, ἀνήγειρε τὸ ἑλληνικὸν Κράτος εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν μετὰ τῶν Ἐπικρατειῶν τῆς νέας Εὐρώπης... Οἱ Ἕλληνες, ἀνακτῆσαντες ἀναιμωτὶ τὰ ἔθνικὰ των δίκαια, ἔδωκαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον παράδειγμα γαληνίου ἀξιοπρεπείας οὐχ ἥττον ἔνδοξον ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἰς τοὺς λαμπροὺς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος ἔδωκαν κοινωνικῆς κομψότητος καὶ διανοητικῆς τελειοποιήσεως.»

— Πρὸς δόξαν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ ἐνσαρκωθέντος, οὕτως εἰπεῖν, τὸ Σύνταγμα ἐπέσθημεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, ὁ γενναῖος Ἰωάννης, ἀδίκως κατηγορήθη ὡς προδότης τῆς πατρίδος. Ὑπέπεσεν εἰς στρατιωτικὴν τινα παρατυπίαν μόνον, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Δημήτριος Καλλέργης δὲν ἐζήτησε κατ' αὐτοῦ, εἰμὴ πειθαρχικὴν ποινὴν. Ἀλλὰ Κύριοί τινες, ἐχθροὶ τοῦ ἀμειλικτοῦ, ἐνήργησαν καὶ κατώρθωσαν τὴν ἐξωσίν του. Λέγεται ὅτι προσβαλλόμενος εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπὸ τοῦ ἐξαπατηθέντος λαοῦ ἐδείκνυεν ἀνωφελῶς ὁ Ἰωάννης Κολοκοτρώνης τὸν πλησίον τόπον, ὅπου ἄλλοτε διεκινδύνευσε καὶ ἠρίστευσε μετὰ τοῦ Καραΐσκου, καθὼς διαβαλλόμενος εἰς τὴν Ῥώμην ἐδείκνυε ματαίως ὁ παλαιὸς Μάρκος Μάλλιος τὴν ἄκραν τοῦ Καπιτωλίου, ἐφ' ἧς ἐνυκτομάχησε καὶ εἰς φυγὴν ἔτρεψε τὸν Βρέννον, Στρατηγὸν τῶν Κελτῶν.

— Ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἔγινε σήμερον ἡ ἑστία τῶν πολιτικῶν συζητήσεων. Ἴδου ἡ Συνέλευσις ἐρχεται, καὶ παντοδαὰ γινῶμαι, ἀφορῶ-

σαι τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος, θέλουσι προτεθῆ ἐνώπιόν τῆς. Κάμμία πράξις βιαία, κάμμία ὀχλαγωγικὴ σκηνὴ δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ ταραξῆ τὰς διασκέψεις τῶν Πληρεξουσίων τοῦ ἔθνους. Ὅτε πρό τιμῶν ἡμερῶν εἶδα ἐπιθέσεις τοῦ λαοῦ κατὰ πολιτῶν ἀόπλων καὶ οἰκουρῶντων ἰδοῦ τί ἐκραξᾷ·

• Αἰ, ἀπόγε λαοῦ εἰς τὴν σφίαν πρώτου,
Βιάξεις μὲ ἀλαλαγμούς ἐστὶν ἰδιώτου
Καί, φέρων εἰς τὰ χεῖλη σου ὅλας ἐλευθερίας,
Μολύνεις τὰς παλάμους σου μὲ πράξεις τυραννίας ! ..
Μὲ λόγους δημαγωγικούς δὲν θέλω νὰ σ' ἀρέσω·
Εἰς τὴν εὐημερίαν σου ἀρεῖ νὰ συντελέσω·
Τὴ τῆς κυριαρχίας σου ζητεῖς, ἀλλ' νοήμων,
Νὰ ἐξακκήσης δίκαια διὰ ὁδῶν νομίμων
Καὶ τὴν ἀγίαν, πλὴν νεκρῶν Βουλὴν σου ν' ἀναστήσης ;
Προσπάθητε μὲ μάθησεν τὸν νοῦν σου νὰ κοσμήσης
Παιδείας ἀμειροσ λαός, κ' ἐλεύθερος, θεουῖται·
Λαὸς δὲ δούλος, παιδευθεῖς, ἀρ' ἐκυτοῦ λυτρουῖται·

— Πανταχοῦ προβαίνουσιν αἱ ἐκλογαί, καὶ τὴν 5 Νοεμβρίου ἐλπίζεται ἡ ἐναρξίς τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως. Εὐχαρίστως βλέπομεν ὅτι λόγιοι καὶ νέοι πλήρεις εὐγενῶν αἰσθημάτων διορίζονται Πληρεξούσιοι.

— Ἐξελέχθη Πληρεξούσιος τῆς Ἐπαρχίας Ζυγοῦ καὶ Αἰτωλικοῦ ὁ Στρατηγὸς Ρικάρδος Ἰζώρτζης, ὅστις καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας εἰς ὅλας τὰς ἐν τῷ Συμβουλίῳ τῆς Ἐπικρατείας συζητήσεις τῶν νομοσχεδίων μίαν φωνὴν ἄφινε μόνην « εἰμὶ ἐναντίος ». Οἱ Αἰτωλοὶ καὶ οἱ Ἀκαρνανεὶς ἐνθουμήθησαν ὅτι, ὅποτε ὀθωμανικὰ στρατεύματα ἐπλημμύρισαν τὴν γῆν των καὶ μόνος ὁ Δημοστῆλιος ἀνθίστατο κλεισθεὶς εἰς τὸ Νησιδίον τοῦ Λεσινίου μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν, αὐτὸς ὁ Ἰζώρτζης ὀρμήσας εἰς Δραγάμεστον συνεκρότησε στρατόπεδον τρισηχίλιων Ἑλλήνων ἐνθουμήθησαν ὅτι αὐτὸς τότε συνάψας καὶ κερδήσας ἐκεῖ δύο μάχας, διαλύσας τὴν πολιτορκίαν τοῦ Ἀνατολικοῦ, κυριεύσας ἐξ ἐρόδου τὴν πόλιν Βόνιτσαν καὶ πορθήσας τὸ φρούριόν τῆς, καταλαβὼν τὴν καλουμένην Μηνίδι ὀχυρὰν θέσιν τοῦ Μακρυπόρου καὶ ζωγρήσας ὑπὲρ τὰς πέντε χιλιάδας Ἀλβανῶν κατὰ τὸν Καρθασαράν, ὑπῆρξεν ὁ σωτὴρ ὅλης τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος.

— Εὐρετέ το· ποῖος ὁ Διοικητὴς τῆς Πρωτευούσης ἐν καιρῷ ἐθνικῆς Συνελεύσεως καὶ παρουσίας δύο στόλων ; . . "Ὁχι, ἀδύνατον νὰ τὸ μαντεύσετε καὶ ἂν εἴκοσι χρόνους σκέπτεσθε . . . "Ὁ ἐντιμὸς καὶ καλὸς ἀγωνιστὴς Ἀνδρέας Χατζῆ Ἀναργύρου ἐκ Σπετσῶν. Κάνεν ἐπὶ ζωῆς τοῦ Διάταγμα δὲν ἀνέγνωσεν ἴσως πρὸς εὐτυχίαν τοῦ ὀ ἀξίος ὑπολήφειως φίλος μου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ εἰς ὑπουργεῖον διορισμὸς ἐμφυσᾷ καὶ ἅγιον πνεῦμα μαθήσεως, ὑπηρεσίας, νεότητος, ὁ Κύριος Α. Χατζῆ Ἀναργύρου ἀνεβαπτίσθη καὶ ἐμυρώθη παρὰ τοῦ Κυρίου Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Διοικητῆς καταλλήλοτατος τῶν Ἀθηνῶν. Ἐχουν τινὲς μέσα των

τὸν διάβολον καὶ ὄχι ἄλλο τῶν θέσεων καὶ μεταθέσεων. Δύο χιλιάδας Ὑπαλλήλων ἔβαλαν εἰς κίνησιν οἱ Ὑπουργοί, καὶ ἐν ᾧ, χάρις εἰς τὴν φρόνησιν τοῦ στρατοῦ, τοῦ λαοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ἔθνους ὅλου, δὲν ἐγένεν ἐπανάστασις ἀληθῶς, ἀλλὰ διὰ πανηγύρεως, οὕτως εἶπεν, ἀλλαγὴ κυβερνητικοῦ συστήματος, οἱ Ὑπουργοὶ ἀνεστάτωσαν τὴν Κυβέρνησιν διὰ τῶν ἀλλοκότων, ἀδιακρίτων καὶ ἀκαίρων μεταθέσεων καὶ φυγαδεύσεων. Προλέγω εἰς τινὰς αὐτῶν ὅτι ἐγέναν ἤδη ἀπόμαχοι Πολιτικοὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον συνταγματικὸν σύστημα. Ὁ Θεὸς νὰ φέρῃ ἐν τάχει τὴν Βουλὴν καὶ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ Ὑπουργεῖον ἀνεύθυνον!

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

— Ἡ ἀπόκρισις εἰς τὰς παυσαρῆς ἐφημερίδας αἱ, ὅποιαί ὑβρίζουσι τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν συνταγματικὴν ἐπανάστασιν του, ἐκδοσάμεν τὸ ἀπολύθον εὐτελεστάτως καὶ ταπεινῶς ἀδεία τῶν Προέσταμένων (Con ordine dei Superiori).

Βίβλια ἦτον πειρασμὸς τοῦ διαβόλου, δάκτυλος τοῦ Σατανᾶ, καὶ ὄχι ἄλλο. Τώρα, ὅτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ἥλιος τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου διαλύει τὸν παγετὸν τῆς ἀπολύτου Μοναρχίας, τώρα μὲ ἤλθε νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τὰ τεμαχία τῆς καὶ ἀνοίξω τὰ Πρωτόκολλα τῶν 1832. Τί μὲ συνέθη; ἐν ᾧ εἶχα δόγμα πίστεως ὅτι ὅλοι τῆς γῆς οἱ βασιλεῖς, καθὼ ἐλέω Θεοῦ, εἶτα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια, ἡ θρησκευτικὴ μου αὐτὴ πεποιθῆσαι ἐκλονήθη καὶ ἤρχησα νὰ λέγω καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς ἄλλους: « καλὸν κακόν, ἃς εὐρίσκειται πάντοτε μεταξὺ ἔθνων καὶ βασιλέων κἀποῖον μικρὸν Συμβόλαιον, ὀνομαζόμενον κοινῶς Σύ ν ἔ α γ μ α. » Ἀδελφοὶ ἀναγνώσταί, χαριστέ με τὸ ἐν ᾧτίον σας διὰ μίαν στιγμὴν, καὶ θέλετε ἰδεῖ ὅτι ἔγω κἀποῖον δίκαιον.

Κατὰ τὰ 1832, αἱ τρεῖς μεγάλαὶ Δυνάμεις ἐξήτουν ἐπάνω κάτω ἡγεμόνα διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ ποῦ νύμφη καὶ ὄχι γαμβρός; Ποῦ εὐρίσκειται βασιλεῖον καὶ λείπει βασιλεῦς; Ὁ φιλελληνικώτατος λοιπὸν ἀναξ τῆς Παυσαρίας ἐπαρουσιάσθη τότε εἰς τὴν Ἀδωνόραν, τὴν μεγάλην τῶν Θεόνων ἀγορὰν, καὶ εἶπεν: « Εξιδελοὶ καὶ συναδελφοὶ βασιλεῖς, ἰδοὺ ἐγὼ πλειστηρεῖσθαι. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ τὴν συμφωνίαν μου. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς (μὲ τὸ ἔγραφεν ὁ Στρατηγὸς μου Ἐυδίκος) συνειθετισμένος τρεῖς αἰῶνας νὰ κυβερνᾶται ἀπὸ Σουλτάνους, ἐπιθυμεῖ σήμερον χριστιανὸν Σουλτάνον. Προσθέσατε ὅτι ἡ Ἑλλὰς τρέφει ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς ἡγεμόνας τινὰς πάσης ξηροκαμπίας, τοὺς ὅποιους τὸ αἱματηρὸν σάρωθρον τῆς Ὑψηλῆς Πόρτας ἄρρητε κρῖμασιν οἷς οἶδε Κύριος, καὶ ἀθλίους τινὰς προύχοντας, ὅτινες καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπολύουσιν εἰς τὸν τόπον οὐδὲ ἀγάπην, οὐδὲ ὑπόληψιν. Διὰ ταῦτα πρέπει ὁ μέλλων ἄρχηγὸς τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀνομασθῆ βασιλεῦς καὶ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὰ πρεγγυπιδία καὶ προκριτῖδια, τὰ μισούμενα καὶ κατατρονοούμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δι' τρεῖς Σύμμαχοι Ἀλλὰ! ἀπεκρίθησαν. « Παράδοξος τοῦ ἔθνους αὐταῖ ἡ ἐπιθυμία! Ἐχομεν ὄμως νὰ κάμωμεν « μὲ νήπιον ἃς εὐχαριστήσωμεν καὶ τὰς ἀλόγους ὀρέξεις του» καὶ αἱ τρεῖς Σύμμαχοι Ἀλλὰ! ἔδωκαν εἰς τὸν νέον ἄρχηγὸν τῆς Ἑλλάδος βαθμὸν βασιλείου.

Ἦλθε μετὰ τοῦτο πάλιν ἡ αὐτὴ Μεγαλειότης καὶ εἶπεν: « Ἄλλο ἰδίωμα παράξενον ἀνεκάλυφα εἰς τὸ ἔθνος αὐτό. Τὸ εἶδαμεν εἰς τὰς σκληραγωγίας τοῦ Μισολογίου καὶ τὸ ἰθαυμάσαμεν. Πλὴν ποῖος ποτὲ τὸ ἐραντάζετο τὸ ἔθνος αὐτὸ εὐρέθη σήμερον ἡδυπαθὲς ἡδυπαθέστατον. Τὸ εἶδαμεν ἕνεκα ἑτηγυμνῶν, ἐκτετραχηλισμένων, νὰ ἐμπαίξῃ τὰ σκήπτρα τῶν Βεζιρῶν καὶ Σατραπῶν. Πλὴν ποῖος ποτὲ τὸ ἐραντάζετο τὸ ἔθνος αὐτὸ εὐρέθη σήμερον νὰ τέρεται εἰς τὰς ἐπιθυξείας, εἰς τὰς πομπὰς, εἰς τὴν ἀσιατικὴν μεγαλοπρέπειαν, καὶ νὰ δοξάζῃ μόνους τοὺς βαθυπλοῦτους. Ἐπομένως, Ἐξάδελφοί καὶ συναδελφοὶ βασιλεῖς, νομίζω ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔστι νὰ λάθῃ ὁ βασιλεῦς τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους

« τὸ ἐν τρίτον τῆς ἔθνικῆς γῆς ἰδιοκτησίαν του, διὰ τὴν θαυμάσιον αὐτὸ τὸ ἡδυπαθὲς ἡδυπαθίστατον ἔθνος μὲ τὸν πλοῦτόν του, μὲ τὰς ἐπιδείξεις, μὲ τὰς πομπάς, μὲ τὴν ἀσιατικὴν μεγαλοπρέπειαν. — Τὸ τρίτημόριον ἐνὸς Βασιλείου προκοδοτήριον Στέμματος! Σταθῆτε μίχρως αὐτοῦ, ἐξιδεῖτε καὶ συναδελφεῖ, ἐκραζῶν οἱ τρεῖς τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας. Ἡμεῖς δὲ δὲν θέλομεν πάλιν τὴν εὐχρηστώσωμεν ὅλας συνόλας τὰ ἐπιθυμίας τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, καὶ μὴ πρὸς κακορρητισμὸν του. Δὲν θέλομεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τὴν ὅποιαν μᾶς ἐξίπρᾶσατε, ἐν θέλομεν τὸν τοῦ ἀραιρέσωμεν τὸ τρίτον τῆς γῆς του. Βλέπομεν ὅτι τὸ ἔθνος αὐτὸ ἔχει ἀλλοκότους ἰδιοτροπίας καὶ ὑπερευγυνωμονεῖ πρὸς ὄσους ἐπάροισι τὰ πράγματά του, καθὼς αὖς εἶναι ὑπόχρεον καὶ διὰ τὸ ἀρχαῖον θίατρον τῆς Μήλου. Πλὴν ἡμεῖς δὲν ἐξουσιάζομεν τὴν γῆν του, πράγμα ξένου δὲν ἠμποροῦμεν τὸ διαθεσωμεν, καὶ μὴ πρὸς κακορρητισμὸν του.»

Ἦλθεν ἀκόμη μετ' ὀλίγον ἡ παυκρικὴ Μεγαλειότης καὶ εἶπε: « Πραχωρῶ εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος πολλοὺς Ἀξιοματικούς μου ἐμπεύρους διὰ τὴν διδάξαστε τὴν ὑψηλὴν Πολιτικὴν ἡμῶν τὴν Ἑλλάδα, ἥτις δὲν ἔχει πλεον οὐτε συγγραφεῖς Ἀδικαίων καὶ Πολυμένων, οὐτε Στρατηγούς Ἐπαμεινώνδας καὶ Ξενοφώντας. Ἐγὼ θέλω μεταδοτέαι αὐτοὺς καθὼς καὶ τὴν μὲλιν τῆς Ἀντιβασιλείας, τὰ ὅποια, διὰ τὴν ἐλαφροῦσιν ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων οἱ τόσα ἔτη κοπιήσαντες εἰς τὸν ἄγωνα Ἑλλήνων, ἐπεφορτίσθησαν αὐτὰ μὲ ὀλίγους ἀκόμη νεήλοδας τὴν κυβερνήσαστε τὴν Ἑλλάδα., Αἱ τρεῖς προστάτιδες Δυνάμεις ἐδέχθησαν εὐχαρίστως τὴν γενναίαν αὐτῶν προτροπῶν. Ἀλλὰ τί ἀκολουθήσεται; Εἶναι γνωστὸν πόσον εἰς τὴν Γερμανίαν σπουδάζεται ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία. Ἡ Πευκρία, ἥτις τὴν ἐμελέτησε βαθύτερον καὶ φιλοσοφικότερον, παρετήρησεν ὅτι, ἅμα ἐπὶ Δυσάνδρου καὶ Ἀγησιλάου εἰσιέδυσαν εἰς τὴν Σπάρτην ὁ χρυσοῦς καὶ ὁ ἀργυρὸς, ἡ Πολιτεία τοῦ Δυσκούργου διεσπάρθη καὶ μετὰ μικρὸν κατεστράφη. Ἦλλαξε λοιπὸν γνώμη, καὶ οἱ Ἀξιοματικοὶ τῆς καθὼς καὶ οἱ τρεῖς Ἀντιβασιλεῖς ἀπεκρίσθησαν τὴν πληρόνουνται ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος: συγχρόνως δὲ διετάχθησαν νὰ μὴ ἀφῆσαν τὸν ἀνεῖμα τῶν δευτέρου ἐκείνων χρυσιῶν ἵπτιων τοῦ ἐν Λαονίῳ πρώτου θανείου, κἄνεκα τῶν διασπάρσων ἐκείνων ἀργυρῶν πενταδράχμων τοῦ δευτέρου θανείου ὅπου καὶ ἐγένετο: καλῶς ἢ κακῶς, περὶ τούτου θέλει ἀπορανεθῆ μετ' ὀλίγον ἡ ἔθνικὴ Συνέλευσις ὅταν καθαρῶς τὴν μικρὰν λειψύσοσιν τοῦ ἔθνους μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Πευκρίας.

Παρεστάθη τετάρτην καὶ τελευταίαν φοράν ἡ αὐτὴ φιλέλληνικὴ Μεγαλειότης εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λαονίου καὶ εἶπεν: « Ἐθέλωμεν εἰς τινὰ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος βασιλικὴ ἡμῶν Ἀρχαία ὁμοεικαταλήξεις: εἰνὴς ὀλίγον τι τραχέως κατὰ τὸν ξένον. Ἀλλ' αὐταί, κοινοὶ τόποι, δὲν εἶναι οὐδ' ἐπίτηδες. Ἐπειτα εἰ δύνανται ἡ ἑλληνικὴ Κυβερνητικὴ χωρὶς ξενικοῦ στρατοῦ καὶ οἰκιστῆ φιλελευθέρως καὶ δικαίως; Ἀποστῆλλον λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα τριχάτους ἀπλοφόρους μου μισθοδοτούμενους παρ' αὐτῆς, καὶ μὴ πρὸς βῆρος κἄνεός. Ἐατὸς τούτου πικρακλιῶ, ἐξιδεῖσθε καὶ συναδελφεοί, ἐπειδὴ ψιθυρίζεται κατὰ περὶ Συντάγματος εἰς τὴν ἐν Προνοίᾳ Συνέλευσιν, νὰ τὴν σταματήσαστε ἅμα. Τὸ Σύνταγμα ἡμεῖς οἱ βασιλεῖς τὸ ἀγαπῶμεν ὅλοι ὅμοιος. Πλὴν πρὶν ἢ ἐλεγχθεῖς ἀρχαῖος τῆς Ἑλλάδος βασιλεύσῃ, πρὶν ἰδῆ ἐκείρας ποῖον εἶδος Συντάγματος εἶναι κατάλληλον εἰς τὸν τόπον, πρέπει νὰ γενῆ κἄν λόγος περὶ τοιοῦτου πράγματος.» Οἱ βασιλεῖς τότε εἶπαν: « Αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς καλὴ ὁμιλεῖ., οἱ πόθοι τῆς Πευκρίας ἐξετελέσθησαν καὶ ἡ ἐν Προνοίᾳ Ἐθνοσυνέλευσις διελύθη, διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλ' αἱ τρεῖς Ἀλλοὶ παρέστησαν συγχρόνως εἰς τὴν Πευκρικὴν τὴν λαμπρότητα, ἥτις ἀνανεωλῆτο εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς εἰς τὸν ἑλληνικὸν Θρόνον ἀναβῆταις γόνου Βιταλοθακικοῦ παρέστησαν τὴν νέαν βαρύντητα, τὴν ὅποιαν ἡ Πευκρία ἐλάμβανε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν πλάστιγγα. Τότε ἡ Πευκρία, ἐλθούσα εἰς κατένυξιν, ἐγραψῆ πρὸς τοὺς ἐπισηματέρους πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς τῆς Ἑλλάδος ὅτι αὐτοὶ ἐμελλον νὰ περιποιηθῶσι τὸν Θρόνον. Ὅμως, καθὼς ἐπὶ Τουρκοκρατίας συνέβαινον λάθῃ τινὴ καὶ ἡ ἵπτιον τινὴ κεραλαῖ ἄθλαι, ἡ ἐμειράζοντο δύο τρεῖς ἑκατοντάδες βαδισιμῶν εἰς τοὺς πόδας τινῶν ἀπίστων, μόλις ἡ Πευκρία ἐλάθῃ ἀποικίαν τῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ Κολοκοτρώναι, Πλαπούται, Τζαβέλαι, Γριζῶται, Γρίβαι ἐβρόβθησαν εἰς τὰ δεσπυτάρια, εἰ Κωλλίτται καὶ Μαυροκορδάτοι ἐξωρίσθησαν καὶ ὁ Μεταξῆς ὑπῆγεν εἰς τὸ Κάϊρον καὶ κατὰ τὴν Τρίτην Σεπτεμβρίου εὐρέθησαν περιστασιάζοντες τὸν Θρόνον οἱ μονοσύλλαθοι Γράφ, Σπίτς, Χίτς, Χίτς, καὶ ἄλλα ἄλιτα ἐθραϊκὰ ὀνόματα ὅλα δὲ ταῦτα ἔγιναν δὲ ἐν λάθῃ μόνον.

Ἐν μικρὸν τοιοῦτον λάθος μένει τώρα νὰ κἄμη καὶ ἡ Ἐθνοσυνέλευσις, νὰ διαταρῆ μετὰ τοῦ βασιλείου τῆς Πευκρίας τῆς διαδοχῆς διὰ τὴν μὴν ἔχομεν μίαν ἡμέραν ἀλλὰ πάλιν ἐμπερθεύματα

καὶ βίσινα, καὶ, ἂν ἡ Ἑλλάς δεχθῆ ἐκ τοῦ Βιτελοβαχικικοῦ οἴκου διαδοχὸν τῆς βασιλείας, νὰ υποβάλῃ τοῦτον εἰς τὸ νὰ ἀρκεσθῆ ἐκ τῆς σημερινῆς εἰς τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ κοσμερωθῆ, καὶ εἰς τὸ νὰ ὑποσχεθῆ συγχρόνως ὅτι πρὸ τῆς στέφειώς του θέλει παραδοθῆ τὸ ἀνατολικὸν δόγμα.

— Εἰς τὸν ΑΓΙΘΑΣΣΟΝ ΠΟΛΙΤΗΝ, κωμωδίαν μου σοβαρὰν τυπωθεῖσαν ἐσχάτως εἰς Βρυξέλλας ἔγραψα·

« Ἡ Ἑλλάς γνωρίζει δύο ἀπαιεῖας τῆς ἡμέρας,
Καθ' ἃς ἔγινε τὸ θῦμα κατακτητικῆς μαχαίρας·

Εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Φιλίππου ἀπορράδα τῆς ἡμέραν

Ἐγραψε καὶ καταράσθη τὴν αἰσχρὰν τῆς Χαιρωνείας,

Κ' εἰς αὐτοὺς τὴν αἰσχροτέραν

Κατηράσθη τῆς Προνοίας·

Εἰς τὴν μίαν εἰ αἰῶνας ἔμεινεν ἐθροισμένη

Καὶ πικροῦντές την ὡς πέτραν τὴν διεύθησαν οἱ ξένοι·

Εἰς τὴν ἄλλην αὐτοῦμου Πολιτείας ἑστερήθη

Καὶ, ἀναστηθεῖσα μόλις, ὡς νεκρὰ ἔλησημονήθη »

Παραβαλὼν εἰς τὴν στροφὴν ταύτην τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ παλαιὰ μὲ τὰ ἐν Προνοίᾳ νέα παθήματα τῶν Ἑλλήνων, ἐνόμισα ὅτι ἐράνων πρωτότυπος ταύτης· ἀλλ' ἠπατήθην· ὁ ἑστερμένος αἰσθὸς τῆς Παναγρίας εἶχεν, ὡς φαίνεται, συλλάβει πρὸ ἐμοῦ τὴν αὐτὴν ποιητικὴν ἰδέαν· διότι, καθὼς πρὸς μνήμην τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης ἰδρῦθη ὁ μαρμαρίσιος ἑταῖρος λέων εἰς Χαιρῶν εἶαν, ὁμοίως καὶ ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος πρὸς μνήμην τῆς ἐν Προνοίᾳ κατακτῆσεως τῶν Πακρωῶν διετάξε νὰ λατομηθῆ λέων ἀνάγλυφος εἰς Προνοίαν. Προτρέπων τὸν Κύριον Σκυριόδωνα Παπακλεξόπουλον, Δήμαρχον τῶν Ναυπλιέων, καὶ δίους τοὺς Ναυπλιεῖς νὰ φροντίσωσι ὥστε νὰ ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τῶ ἀποτροπαίων αὐτῶ τρόπαιον ἢ παυκρικὴ ἐπιγραφή καὶ νὰ τιθῆ αὐτ' ἐκτῆς ἢ ἀκόλουθος ἑλληνικὴ· « Οἱ Ἕλληνας, τὴν ἰδίαν ἀνακτησάμενοι αὐτονομίαν καὶ τῆς προσφιλοῦς αὐτῶν χώρας, ἐξελάσαντες τοὺς Παυκρούς, τὸν λίθον τούτον γλύφαντες εἰς λέοντα διετύπωσαν. »

— Πῶς τὰ φέρει ὁ Θεός! Κατὰ τὰ 1833 εἰς τὸ Ναῦπλιον, Πρωτεύουσαν τότε τοῦ Κράτους, τὸ ἑλληνικὸν Βουλευτικὸν ἔγινε βασιλικὸν Χορευτήριον. Κατὰ τὰ 1843 εἰς τὰς Ἀθήνας, Πρωτεύουσαν σήμερον τοῦ Κράτους, τὸ βασιλικὸν Χορευτήριον γίνεται ἑλληνικὸν Βουλευτικόν.

— Λέγεται ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς Τρίτης Σεπτεμβρίου ὁ Προβιλέγιος διετάχθη νὰ γράψῃ ἐπ' αὐτῶν εἰς τὸ Σύνταγμα. Ὁ λαὸς ὅμως τὴν ἐπρόλαβεν καὶ τὸ ἔγραψεν ἐπ' αὐτῶν εἰς μάρμαρον, αἰς τὴν περιστύλιον τοῦ Ἀνακτορίου.

— Εἰς τὴν συνθετὴν παντὸς συγγράμματος συμβαίνουσι, ὡς γνωρίζετε, μικραὶ τιμαὶ παραλείψεις. Καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα τοῦ Προβιλεγίου λέγεται ὅτι παρελείφθησαν τὰ ἐξῆς· ἡ Σύνοδος τῶν Βουλευτῶν, ἡ εὐθύνη τῶν Ἐπιτηρῶν, ἡ δικαιοσύνη τῶν πικαιμάτων τοῦ τύπου ὑπὸ Ὀρκωτῶν καὶ τὰ δίκαια τοῦ πολίτου· ὅλα ἔμοις τ' ἄλλα τοῦ Συντάγματος ἔγραψαν ἐν πρὸς ἐν, μικρὰ κλεψία, εἰς ἑκατὸν ἑνὰ ἀρθρα.

— Οἱ Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας συνήθηον προχθὲς εἰς τὸ Ἀνακτορίον καὶ ὤρισαν τὸν ἀληθινὸν ὄρκον, τὸν ὄρκον τοῦ Συντάγματος.

— Ὁ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀδόκιμος παραμεληθεὶς Κύριος Νικόλαος Μαυρομαμάτης, ἄφ' οὗ ἐξελέχθη Πληρεξούσιος τῆς Ἀκαρνανίας, διορίσθη καὶ Πρόξενος τῆς Πρεβέζης. Συντείνει λοιπὸν εἰς κατὰ κατὰ ἡ Πληρεξουσιότης Δὶν ἔλαβεν τὸ προξενικὸν Δίπλωμα ὁ Κύριος Μαυρομαμάτης διὰ τὰ μαθρὰ του ἐμμάτια.

ΑΛΗΘΗΣ ΦΑΣΙΣ

ΤΟΥ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ,

Ἔκδο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Δ. Ζ. ΓΑΖΗ.

1855.

ΑΛΗΘΗΣ ΦΑΣΙΣ

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ.

ΟΤΕ κατὰ τὰ Ἴσθμια οἱ ἐπιφανέστεροι ἄνδρες ἀπὸ τῆς οἰκουμένης ἠθροίσθησαν εἰς τὸ στάδιον, ὁ κήρυξ δὲ τοῦ Τίτου Κουίντου, στρατηγοῦ ὑπάτου τῶν Ῥωμαίων, προελθὼν ἐκωπήσατο διὰ σαλπικτοῦ τὰ πλήθη καὶ εἶπεν, ἡ Σύγκλητος τῶν Ῥωμαίων ἐβίβησε τοὺς Ἕλληνας ἐλευθέρους, ἀφρορητοὺς καὶ ἀφρολογητοὺς, τότε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀνθρώπων διηπίσται καὶ ὡς καθ' ὕπνον ἤκουε τὰ λεγόμενα· ἅμα δὲ ὁ αὐτὸς κήρυξ ἐλθὼν εἰς τὸ μέσον ἀνήγόρευσε τὰ αὐτὰ, ἐξαίσιός τις κατεβράβη βόμβος λαοῦ καὶ μεγάλῃ ἀνήρθη κραυγῇ ἀγαλλιάσεως.

Τοιαύτη τις διακήρυξις καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὦ φίλοι Ἕλληνες, ἐγένετο ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπήχησεν ὁ πόλεμος τῶν Ῥώσιων καὶ τῶν Ὀθωμανῶν. Διατί ὅμως ἡμεῖς, καίτοι θίγοντες, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἐλευθερίαν τῶν κατὰ τὴν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίαν Ἑλλήνων, οὐδ' ἐπικροτοῦμεν, οὐδ' ἐπιχαίρομεν, ἀλλ' ἄφρωνι καὶ ἀκίνητοι μένομεν; διότι καὶ λειτουργοὶ τοῦ Θρόνου καὶ ὑπηρεταὶ τῆς Κυβερνήσεως στοιδάζουσι καθ' ἑκάστην εἰς τὰ στέρνα ἡμῶν πάγους ναρκώσεως· διότι καὶ διπλωμάται τῆς Δύσεως ἀπευθύνουσι πρὸς ἡμᾶς ἀπειλὰς ποτὲ μὲν κατοχῆς, ποτὲ δὲ καταστροφῆς· διότι καὶ δημοσιογράφοι λαλοῦντες μετ' ἐκείνων περιφοβοῦσιν ἡμᾶς.

Πολλάκις, ὦ Ἕλληνες, τὰ ἱερώτερα ἔργα καλύπτονται ὑπὸ σοφισμάτων· ἐπειδὴ δὲ οὐδεὶς τῶν πρὸ ἐμοῦ γραψάντων ἐξέφερε γνώμην ὁποῖον ἀληθῶς ἐστὶ τὸ συνταράττον τὸν κόσμον ζήτημα, διὰ τοῦτο μόνον λαμβάνω τὸν κάλαμον· ἄρχομαι δὲ ἀπὸ τῶν γεγονότων.

Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, μεριμνῶσα ὄθθεν περὶ τοῦ Παπισμοῦ, ἐζήτησε τὴν ἀπὸ τῶν ἐλληνικῶν χειρῶν ἀφαίρεσιν τοῦ Ἁγίου Τάρου· ἐπανέλαβε δὲ τὸ αὐτὸ ἔργον, ὅπερ ὁ πρέσβυς αὐτῆς Νοανιέλλης κατὰ τὸ 1671 ἔτος ἐπιχειρήσας ἀπέτυχε, τοῦ Ἑλλήνος Παναγιώτου Νικουσίου μεγάλου διερμηνεύου ἀντιστάντος γενναίως καὶ δραστηρικῶς.

Ἡ ῥωσικὴ ὁμως Κυβέρνησις, διὰ τῆς ἐν Καϊναρζικίῳ συνθήκης προστατοῦτα δικαιωματικῶς τοῦ ἑλληνικοῦ Κλήρου, ἀπέστειλε τὸν Μενσιόφην εἰς τὴν πόλιν τοῦ Κωνσταντινίου καὶ ἀπήτησε τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοχῆν τοῦ Ἁγίου Τάρου καὶ τὴν ἀπράλειαν τῶν ἀπὸ Μωάμεθ τοῦ δευτέρου ἐπιδοθέντων προνομίων τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ Ἕλληνες τότε τῆς δούλης Ἑλλάδος τὴν μὲν γαλλικὴν Κυβέρνησιν κατηράσθησαν ὡς ἀπὸ χειρῶν δεσμίῶν ἀναρπαζούσαν τὸ μόνον κειμήλιον τῆς ἀρχαίας αὐτῶν δόξης, τὴν δὲ Ῥωσσίαν ἠλόγησαν ὡς ἐλθοῦσαν εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ὑπὸ τοιοῦτων συνεκινήθημεν αἰσθημάτων καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος ἐπειδὴ δὲ, τῆς μὲν Ῥωσσίας ζητούσης ὑπερῆράνωσ, τῆς δὲ Γαλλίας μετὰ τῆς Ἀγγλίας παρορμώσης τὴν Τουρκίαν εἰς ἀντίστασιν, ἐπερῆν ἔν πρώτοις ὁ πόλεμος πιθανὸς καὶ κατέστη μετ' ὀλίγον ἀναπόφευκτος, οἱ πολυπαθεῖς ἡμεῖς Πανέλληνες ἐχάρημεν, καὶ πρὸς μὲν τὴν κατὰ τῶν Τούρκων ὀπλισθεῖσαν Ῥωσσίαν ἐπεδείξαμεν εὐγνώμονα στοργὴν, πρὸς δὲ τὰς σιτηρίζουσας τοὺς Τούρκους Κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας δικαιοτάτην δυσανασχέτησιν.

Ἄλλ' ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις σπορτεύουσα διεκδώνουσα διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἅπαντα ἡ Ἀνατολὴ, ἅπαντες οἱ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὧν οἱ πλείστοι καὶ νοσημονέστεροι Ἕλληνες, τρέφουσι μίτος ἀδιάλλακτον κατὰ τῆς Δύσεως καὶ κατὰ τῶν ἐν τῇ Δύσει παπιστῶν ὅτι πρόκειται πόλεμος τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Δύσεως, πόλεμος τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τοῦ Παπισμοῦ. Ἐκ τούτου, οἱ μὲν παῖδες τῆς δούλης Ἑλλάδος ὡς ῥωσίζοντες κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης εἰς ἀτελεύτητον ἀνδραποδισμόν, ἡ δ' ἐλευθέρως Ἑλλάς ὡς κειμένη μετὰ τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀσίαν, μετὰ τὴν Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς, κινδυνεύει, καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῆς, τυχὼν καθολικὸς τὸ δόγμα, εὐρίσκειται καὶ οὗτος ἐν παραδόξῳ θέσει.

Τὴν αὐτὴν καὶ ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἐπιτρέπει ἀπάτην ἐπιζητοῦσα τὴν στερέωσιν τῆς ὀθωμανικῆς τυραννίδος διὰ τρεῖς σαφροὺς λόγους, διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ναυτοφοβίαν αὐτῆς, διὰ τὸν ἐπὶ τῶν ἰδίων χειροτεχνημάτων ἐλαφρὸν τελωνισμόν τῆς τουρκικῆς Ἀρχῆς καὶ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ὑπόνοιαν μήπως, ἀνακτήσαντες

τὴν πατρῶν κληρονομίαν, κηρυχθῶμεν πόλεμοι τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὴν δόξαν τοῦ βουλευτοῦ αὐτῆς Λαγιάρδου.

Πλὴν ἀληθῶς αἴρεται σήμερον οὐχὶ πόλεμος τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τῆς Δύσεως, οὐχὶ πόλεμος τῆς Ὀρθοδοξίας κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, ἀλλὰ πόλεμος τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τοῦ Μωαμεθανισμοῦ ἐν γένει καὶ πόλεμος τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοῦ Τουρκισμοῦ ἰδίως.

Ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ πρῶτον καὶ κύριον πρόσωπον ὑπάρχει οὐχὶ, ὡς οἱ Εὐρωπαῖοι φρονοῦσιν, ἡ Ῥωσία, ἀλλ' ἡ ἐλευθέρα καὶ δούλη ἅμα Ἑλλάς· αὕτη δέ, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι τραχήλου μόνον ἀπηλλαγμένη σιδηρῶν ἀλύσεων, κεῖται χεῖρας καὶ πόδας δεδεμένη καὶ πρὸς ὑμᾶς τοὺς μονάρχας τῆς γῆς ὀρθοδόξους, παπιστὰς, καθυλιστὰς καὶ λουθηρανούς, ἀλλ' ἅπαντας χριστιανούς, γεγωνυῖα τῇ φωνῇ λέγει ταῦτα·

• Ἡ ἔρις ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς, κατὰ πρῶτον λόγον προήλθεν ἐκ τῶν κλειθρῶν τοῦ Ἁγίου Τάφου. Τὰ κλειθρα ταῦτα, θησαυρὸν ἐμοῦ καὶ οὐχὶ τῆς Ῥωσίας, ἰδοὺ ἐγὼ δωροῦμαι εἰς ὑμᾶς ἅπαντας τοὺς βασιλεῖς εἴτε ὀρθοδόξους, εἴτε παπιστὰς, εἴτε καθυλιστὰς, εἴτε λουθηρανούς, καὶ εἰς ἅπαντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀμερικῆς.

• Ἀλλὰ μετὰ Πέτρου τοῦ Ἐρημίτου λέγω πρὸς ὑμᾶς· αἷσχος εἰς ὑμᾶς τοὺς χριστιανούς βασιλεῖς, ἔχοντας ὑπὲρ τὰ τρία ἑκατομμύρια στρατοῦ καὶ ζητοῦντας τὴν ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰσοδὸν παρὰ τῶν ἀσπονδοτάτων ἐχθρῶν αὐτοῦ, τῶν αἰσχίστων καὶ ἀδυνάτων μωαμεθανῶν!

• Ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ῥώμης Οὐρβάνου λέγω ἔτι πρὸς ὑμᾶς· αἷσχος εἰς ὑμᾶς τοὺς χριστιανούς βασιλεῖς, παραιτοῦντας εἰς χεῖρας ἄλλοπίστων τὴν πιούσαν τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Ἁγίαν Χώραν! Κλειδούχους ἔτι καὶ φύλακας τοῦ Μνήματος τοῦ Ἐσταυρωμένου ἔχετε τοὺς μωαμεθανούς! αἷσχος καὶ τρίς αἷσχος εἰς ὑμᾶς τοὺς χριστιανούς βασιλεῖς!

• Δέχθητε λοιπὸν τὰς ἱεράς κλειδας παρ' ἐμοῦ τῆς ταλαίνης καὶ ἀνοίξατε τὰς πύλας τοῦ Ναοῦ πρὸς ἅπαντα τὰ χριστεπώνυμα ἔθνη. Ἀλλὰ καὶ τὴν μάχαιραν τῶν Μακκαβαίων λαβόντες, σώσατε τὴν ἄμπελον τοῦ Κυρίου καὶ ἀπελάσατε τῆς Ἰουδαίας τοὺς νομάδας Τουρκομάνοὺς τοῦ Κασπίου Πελάγους.

• Ἡ ἔρις ὑμῶν, ὦ βασιλεῖς, κατὰ δεύτερον προήλθεν ἐκ τούτου· ἐν ᾧ ἀπ' αἰώνιον τεσσάρων ὁ μὲν Προκρούστης Ὀθωμανὸς κρατεῖ ἐμὲ ὑπτιῶν ἐπάνω κλίνης καὶ βασανίζει με, μόλις δὲ ἡ Ῥωσσία ἠκούσθη λαλήσασά τι οὐχὶ ὑπὲρ τοῦ δεσμίου μου σώματος, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν πίστεώς μου, ὑμεῖς οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας φοβείσθε μήπως ἡ νεκρὰ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ κραββάτου εὐθύνω νεύμα εὐχαριστήριον πρὸς τὴν Ῥωσσίαν, καὶ δι' αὐτὸ προτιμᾶτε τῆς φρονουμένης ἐμοῦ τὸν ἀπηνῆ φονέα μου.

• Ἐπειδὴ δὲ τὴν κεφαλὴν μόνην ἔχουσα ἐλευθέραν ἐσκέφθη καὶ περὶ ἑμαυτῆς ἄμα ἤκουσα τὴν παραδουνάβιον κλαγγὴν τῶν Ῥωσσοικῶν ὀπλων καὶ εἶδον τὸν δῆμιόν μου Τοῦρκον τρέχοντα μακρὰν ἐμοῦ κατὰ τοῦ Ῥώτσου, ὑμεῖς οἱ Γάλλοι καὶ Ἀγγλοὶ, φοβηθέντες μὴ λύσω τὰ τετρωμένα μέλη μου, τὴν μὲν κεφαλὴν μου ἀπειλεῖτε ὅτι καὶ αὐτὴν δεσμεύσετε· εἰς πολυόλμους δὲ καὶ ποντοκράτορας στόλους ἐπιβάντες ἐδράμετε πρὸς ἐμέ καὶ, ἀναλαβόντες τὸ ἔργον τοῦ Τοῦρκου βασανιστοῦ μου, κατέστητε θαυροφόροι ἐκείνου. Φιλήσατε λοιπὸν τὸ Κοράνιον καὶ πύσατε τὸ Εὐαγγέλιον.

• Ἔθνη τῆς ἐσπερίας Εὐρώπης, λάβετε καὶ τὴν πνοὴν μου. Λησιμονήσατε τὸ γάλα τῆς ἱερᾶς πίστεως καὶ τὸ γάλα τῆς θείας μαθήτειας, δι' οὗ ἐξέθροψε ὑμᾶς νῆπια· Συντρέχετε, βοηθεῖτε τὸν Μωαμεθανισμόν, ἦτοι τὴν πολιτικὴν τυραννίαν, τὴν θρησκευτικὴν πλάνην καὶ τὴν ἠθικὴν διεφθοράν. Συντρέχετε, βοηθεῖτε τὸν Μωαμεθανισμόν, ἦτοι τὴν ἐπὶ γῆς λήττεισιν καὶ σφαγὴν παντὸς χριστιανοῦ καὶ τὴν ἐν παραδείσῳ διὰ γυναικῶν, βρωμάτων καὶ τρυφῶν ἀμοιβὴν τῆς ληττεύσεως καὶ σφαγῆς παντὸς χριστιανοῦ. Συντρέχετε, βοηθεῖτε τὸν Μωαμεθανισμόν, ἦτοι τὴν αἰσχροὴν πολυγαμίαν, τὴν ἀποζώωσιν τοῦ γυναικείου φύλου καὶ τὴν ἐν ταῖς ἀγοραῖς τῶν πόλεων ἀπεμπόλησιν τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀνδραπόδων.

• Φονεύσατε, παῖδες ἀχάριστοι, φονεύσατε τὴν τεκοῦσαν ἐμέ. Ἐγὼ οὕτε τὸ πάλαϊ ἀπήλλαξα ὑμᾶς τῶν βερθάρων, προμαχήσασα τῆς Εὐρώπης ἐν Μαραθῶνι, προμαχήσασα τῆς Εὐρώπης ἐν Σαλαμῖνι, προμαχήσασα τῆς Εὐρώπης ἐν Πλαταιαῖς· οὕτε διὰ τοῦ παιδός μου Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου κατατροπώσασα τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας, ἔτρωσα ὑμᾶς ἀπὸ τῆς τυραννίας ἐκείνων. Ἐγὼ οὕτε ὕστερον προέστην τῆς Εὐρώπης ἐπὶ ὀκτὼ

αΐωνας ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως, πολεμήτασα τοὺς νῦν φιλιότατους ὑμῖν Τούρκους· οὔτε διὰ τοῦ παιδός μου Γεωργίου τοῦ Καστριώτου σφάξατα διακοσίας πενήκοντα χιλιάδας Τούρκων, διεφύλαξα ἐκ τῶν χειρῶν Μωάμεθ τοῦ δευτέρου καὶ τὴν Βιέννην καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τοὺς Παρισίους.

• Παῖδες ἀγνώμονες, ἀλλ' ἐτι ἀγαπητοί! Ἐγὼ, ἐγὼ διὰ τοῦ Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνός μου συλλέξασα τοὺς ἐν τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Ἀσίᾳ σπινθῆρας τῆς μαθήσεως, ἐγὼ πρώτη ἀνήψα παγκόσμια φῶτα ἐκ τοῦ Ἄδριου μέχρι τοῦ Ἰτρου καὶ τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Νείλου. Ἐγὼ, ἐγὼ, ὅτε καὶ ἡ Γαλατία καὶ ἡ Βρετανία καὶ ἡ Εὐρώπη ἅπασα ὑπὸ τὸν Ῥωμαϊκὸν ζυγὸν ἀπέβαλον ἐλευθερίαν, ἤθη, γλῶσσαν καὶ νόμους, ἐγὼ μόνη τὴν πανδέσποιαν Ῥώμην ἀπὸ βαρβάρου σοφῆν μετεποίησα καὶ τιθασσοτέραν πρὸς ὑμᾶς κατέστησα. Ἐγὼ, ἐγὼ ἐτι παραλαβοῦσα τὴν ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ οὐρανόθεν καταβᾶσαν Ἀλήθειαν καὶ ἰδρύσασα τὰς πρώτας τῆς Κορίνθου, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σπάρτης, τῆς Σμύρνης, τῶν Θουατείρων καὶ τῆς Περγάμου Ἐκκλησίας, ἐγὼ διὰ Διονυσίου μου τοῦ Ἀρειοπαγίτου μετέφερον τὸ Εὐαγγέλιον πρὸς ὑμᾶς τοὺς τότε ἀνθρωποθύτας. Ἐγὼ, ἐγὼ τέλος, ὅτε ἡ ἄλωσις τῆς Θεσσαλονίκης ἐπῆλθε καὶ ἡ τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρηκολούθησεν, ἐγὼ τοὺς Βησσαρίωνας, τοὺς Λασκάρεις καὶ ἄλλους περὶ τοὺς ἑβδομήκοντα σοφοὺς παιδᾶς μου ἀπέστειλα εἰς τὴν Ἰταλίαν, τὴν Γαλατίαν καὶ Βρετανίαν καὶ δι' αὐτῶν ἐφωταγώγησα ὑμᾶς. . .

• Ἀλλὰ τὸ αἷμά μου ῥεῖ. . . αἰσθάνομαι πόνους ἀβασιτάκτους, καὶ οἱ λόγοι μου ἐξέρχονται τετραγμένοι. . .

• Γαλλία, εὐγενὴς κόρη μου! πῶς κατέστης ἀγνώριστος; ποῦ ὁ Σατωβριάνος σου ἐν τῇ Γερουσίᾳ; ποῦ ὁ Λαφαγέτης σου ἐν τῇ Βουλῇ; ποῦ οἱ μελοποιοὶ σου Βεραγγέροι, Δελαβίνοι, Λαμαρτινοὶ καὶ Βίκτωρες Οὐγγοὶ; ποῦ οἱ λογογράφοι σου Κορμενίνοι, Λαμεναῖοι, Βιλμένοι καὶ Θιέρσοι; ποῦ ἡ παγκόσμιος δόξα σου; ποῦ τὰ γενναῖα αἰσθήματά σου; Φεῦ ἐμοῦ καὶ σοῦ τῆς ταλαίνης! πάσχω, καὶ πάσχεις. . . κλαίω, καὶ κλαίεις. . . Ἐπέρχονται χρόνοι, καθ' οὓς τὸ βλέφαρον τοῦ Ὑψίστου κλείεται πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἡ γῆ παραδίδεται εἰς τὴν μάστιγά τῆς τυραννίας. Οἱ χρόνοι αὐτοὶ ἐπῆλθον, ἀρ' οὐ καὶ σὺ ἐδεδεμεύθης, ὦ Γαλλία μου. . .

• Ναπολέοντες! ἀπὸ τῶν σπλάγγων μου ἐξῆλθεν ἡ γενεὰ ὑμῶν. Ἡ Λακωνία ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς ὑμῶν. . . Ἀλλὰ σὺ ὁ μέγας, νικήσας ἄλλοτε

τὴν ὑψηλίον, οὔτε χεῖρα ἔπεινες βοηθείας, οὔτε βλέμμα ἔστρεψας στοργῆς πρὸς ἐμὲ τὴν γενέτειράν σου· ἀντι δὲ τῆς ἀπὸ τῶν Τούρκων διὰ τῶν σῶν ὄπλων λυτρώσεώς μου, πόλεμον ἤγειρες κατὰ τῶν Ῥώσων. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπέθανες ἐπὶ κλίνης προκρουστικῆς, ἐφ' οἷας κατάκειμαι ἡμιθανής· καὶ σὺ μὲν εἶχες δεσμώτην σου τὸν Ἄγγλον Καστελρίον, ἐγὼ δὲ δεσμώτην μου ἔχω τὸν Τούρκον Μεζίτην . . . Ἀλλὰ καὶ σὺ ὁ ἀνεψιὸς ἐκείνου, ἄπλαγχνος ἦδη ὢν καὶ σὺ πρὸς ἐμὲ, δυσσημεῖς ὡς σχισματικὴν ἐμὲ, ἥτις πρώτη διεκοίνωσα τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου κατὰ τὴν εἰδωλολατροῦσαν Ῥώμην, ἐμὲ, ἥτις αὐτοκρατορικὴν χλαμύδα ἐν τῷ Βυζαντίῳ περιβεβλημένη ἐδέχθη παρὰ τῆς Ῥωμαϊκῆς Γερουσίας ἀναφορὰν ὑποταγῆς· καὶ διαβάλλεις ὡς ἐχθρὰν τῶν φώτων ἐμὲ, ἥτις κρατοῦσα ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τὸν λύχνον τοῦ Πλάτωνος, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ τὸν λύχνον τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐφώτισα τὸν κόσμον ὅλον. Συκοφαντεῖς ἐτι ἐμὲ ὡς Ῥωσσίζουσαν· ἀλλ' ἐγὼ οὔτε καθ' ὃν χρόνον ὁ δορυκότητωρ συγγενῆς σου κατέπλεεν εἰς Αἴγυπτον καὶ ὁ Φεραῖος Ῥήγας μου ἐκίνηε τὴν Ἠπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν ἐγάλλιζον, οὔτε τῶν Ῥωσσικῶν στρατευμάτων εἰσβαλλόντων ἤδη ἐν Δακίᾳ Ῥωσσίζω, ἀλλὰ καὶ τότε τὴν ἐλευθερίαν μου ἐζήτητον καὶ σήμερον τὴν ἐλευθερίαν μου ζητῶ . . .

• Ἀλλὰ ποῦ ἀναπαύσω τὰ ὄμματά μου; . .

• Ἀγγλία! Ἀγγλία! ἐσιώπησας καὶ σὺ, καὶ οὐδὲ λόγον ὑπὲρ ἐμοῦ προφέρουσιν ὁ Γεώργιος σου Κάνιγκ καὶ ὁ μέγας σου Βύρων, καὶ εἰς μάτην ἐγὼ τοῦ μὲν εὐλογῶ τὴν μνήμην, τοῦ δὲ κατασιλῶ τὴν λάρνακα . . . Φεῦ! ἀπέθανον καὶ σοὺ οἱ μεγάλοι ἄνδρες· ἀπέθανον οἱ Βελεγχιτῶνές σου καὶ οἱ Ῥοβέρτοι Πηλοῖ σου· ὁ δὲ ῥήτωρ σου Παλμερστὼν καὶ τὴν τάλαιναν ἐμὲ φονεύει, καὶ τὴν πρῶν κρατιαῖν σέ κατὰ τὴν Εὐρώπην ἐξασθενίζει· ἀπέρριψε τὸν εὐρωπαϊκὸν αὐτοῦ πῖλον, καὶ τὴν τουρκικὴν ἐφόρεσε κίθαριν . . .

• Καὶ τί πρῶτον καὶ τί ἔσχατον εἶπω; . . Ἴδου περαίνω τὸν λόγον μου· Ἴδου προπένω εἰς ὑμᾶς σχέδιον εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης· ὦ Γάλλοι, ὦ Ἄγγλοι, ὦ Ῥῶσοι, ὦ Αὐστριακοὶ καὶ ὦ Πρωτσοὶ! ἄφετε τοὺς ἀνθρωποκτόνους στρατοὺς, ἄφετε τοὺς ἐμπρηστήρας τῶν πόλεων στόλους, καὶ συγκροτήσατε συνέδριον εὐρωπαϊκόν. Ἐν αὐτῷ διατάξατε τὴν ἀπ' Εὐρώπης πέραν τῆς Ἐλλάσσονος Ἀσίας μετὰδασιν τοῦ Μεζίτου, καὶ λύσατε τὰ δεσμά μου. Ἐγὼ, ἐγειρομένη

τότε, εἰς τὴν μίαν χεῖρα λαμβάνω τὰς κλεῖς τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου· λαμβάνω δὲ καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰς πλάστιγγας τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας, οὗσα φίλη τῶν μερῶν ἐκατέρων καὶ συνδεομένη μετὰ τῆς Ῥωσσίας μὲν διὰ τοῦ δόγματος, μεθ' ὑμῶν δὲ τῶν ἄλλων διὰ τῶν φῶτων καὶ τῶν θεσμῶν.»

Καὶ ταῦτα μὲν ἡ Ἑλλάς λέγει πρὸς ἀνοικτίρμονα ὧτα· τί δὲ ἡμεῖς οἱ παῖδες αὐτῆς ποιήσομεν;

Ἴδου τρεῖς εἰσὶν αἱ περιπτώσεις· ἢ πόλεμος γενικὸς ἔσεται, ἢ πόλεμος μόνον Ῥώσων καὶ Τούρκων, ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ πολέμου ἀναβολὴ διὰ τὸν χειμῶνα μέχρι τοῦ ἔαρος, δισμενόντων τῶν Ῥώσων ἐν τῇ Μολδοβλαχίᾳ καὶ τῶν Τούρκων ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ.

Καὶ κατὰ τὰς τρεῖς περιστάσεις ταύτας εἰς τὰ ὄπλα, ὧ Ἕλληνες τῆς ἐλευθέρως καὶ τῆς δούλης Ἑλλάδος, καὶ πάλιν εἰς τὰ ὄπλα!

Ἄν μὲν οἱ Γάλλοι καὶ οἱ Ἄγγλοι μετὰ στρατοῦ γῆς καὶ θαλάσσης δράμωσιν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὑπὲρ τῶν Τούρκων ἢ καὶ καταλάβωσιν ἐτι τὴν Ἄρταν καὶ τὸν Βῶλον, οἱ Ῥῶσοι δὲ διαβῶσι τὸν Δούναβιν καὶ συστή πόλεμος γενικὸς, εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἡμεῖς, ὧ Ἕλληνες, καὶ πάλιν εἰς τὰ ὄπλα! Διακηρύξωμεν ἐν τῷ ἅμα τὴν ἀδιαίρετον ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ γένους καὶ τὴν ἀδιάσπαστον μονάδα τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καλουμένης ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ περιμενούσης τὸν αὐτοκράτορα ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν λαῶν καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τῶν μεγάλων δυνάμεων. Ἀναπηθῆσωμεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὸν Αἴμον, εἰς τὴν Ῥοδόπην, καὶ κατὰσχωμεν τὰς ἑλληνικὰς χώρας διαμαρτυρόμενοι ἀπὸ στόματος πυροβόλων κατὰ τῶν ἐχθρῶν στρατῶν. Ἐξ ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ἡμεῖς, στηριζόμενοι ἐπὶ τοιούτων ὁρέων καὶ λαμβάνοντες συμμάχους ὁποῖους ἂν θέλωμεν, ἀρκοῦμεν εἰς σωτηρίαν ἡμῶν.

Ἄν δὲ μόνον οἱ Ῥῶσοι στρατεύσωσιν ἀμέσως κατὰ τῶν Τούρκων, εἰς τὰ ὄπλα καὶ ἡμεῖς, ὧ Ἕλληνες τῆς ἐλευθέρως καὶ τῆς δούλης Ἑλλάδος, καὶ πάλιν εἰς τὰ ὄπλα. Διακηρύξωμεν ἐν τῷ ἅμα τὴν ἀδιαίρετον ἐνότητα τοῦ ἑλληνικοῦ γένους καὶ τὴν ἀδιάσπαστον μονάδα τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, καλουμένης ἑλληνικῆς Αὐτοκρατορίας καὶ περιμενούσης τὸν αὐτοκράτορα ἐκ τῆς ἐκλογῆς τῶν

λαῶν καὶ τῆς ἐπικυρώσεως τῶν μεγάλων δυνάμεων. Οἱ μὲν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι διαμένοντες Ἠπειρώται, Θεσσαλοὶ, Μακεδόνες καὶ Θραῖκες τρέξατε τότε εἰς τὰς ὑμετέρας πατρίδας, οἱ δὲ Στεφάνου δῖται, Πελοποννήσιοι καὶ ἄλλοι ἐξέλθετε καὶ ὑμεῖς μετ' αὐτῶν ὡς ὁμόσπυτοι κατὰ τὰς ἐν Ἐπιδαύρῳ, Ἄστρει καὶ Τροιζῆνι ἐθνικὰς Συνελεύσεις ἀδιάλυτον ἔνωσιν τῆς ἐλευθέρου Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ἠπείρου, Θεσσαλίας, Μακεδονίας καὶ Θρακίας. Οὕτως, ἐμποδιζόμεν τὴν τῶν Ῥώσων μετὰ τῶν Τούρκων εἰρηνοποίησιν, εἰς ἣν ἀποβλέπουσι καὶ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Αὐστρία ἴσως.

Ἄν δὲ καὶ ἀνοβληθῶσιν ἐτι αἱ μεταξὺ Ῥώσων καὶ Τούρκων ἐχθροπραξίαι, καὶ τότε πάλιν εἰς τὰ ὅπλα, ὃ Ἕλληνας τῆς ἐλευθέρου καὶ τῆς δούλης Ἑλλάδος, εἰς τὰ ὅπλα! Διακηρύξωμεν τὰ αὐτὰ καὶ πράξωμεν τὰ αὐτὰ. Οὕτω, κόπτομεν διὰ τῆς ἐλληνικῆς μαχαίρας τὸν γόρδιον δεσμόν τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος καὶ ἀποπλύνομεν ἐκ τοῦ προσώπου ἡμῶν τὸν ῥύπον τῆς κατασχύνης. Πῶς! ἔξ ἤδη μῆνας ἅπαντες οἱ στρατοὶ καὶ στόλοι τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους ἴτανται πρὸς τὸν Ἰστρον καὶ πρὸς τὸν Εὐξείνιον, ἡμεῖς δέ, οὐδ' ἐχθρὸν ἀπέναντι ἔχοντες, ἰστάμεθα σκεπτόμενοι, ἰστάμεθα λαλοῦντες, ἰστάμεθα γράφοντες καὶ οὐδὲν πράττομεν! Ἴσως ὁ Πίνδος καὶ Ὀλυμπος λάβωσι κόδας καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐλθῶσι, καὶ διὰ τοῦτο φειδόμεθα τῆς πτέρνης ἡμῶν; Ἴσως οὐδεμιᾶς συμπράξεως χρεῖαν ἔχομεν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ συμμαχίαν κρυφίως μετὰ τῶν Ἀλβανῶν συνδέομεν, οὐδὲ πολιτικὴν ἰσότητα καὶ κτηματικὴν ἀσφάλειαν πρὸς τοὺς ἐγγχωρίους Ὀθωμανοὺς τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Θεσσαλίας προϋπισχνούμεθα;

Ποῦ τὰ Ταμίτα ἡμῶν; Τρισχίλιοι μεγαλέμποροι ὁμογενεῖς λέγουσι καὶ γράφουσι πρὸς ἡμᾶς: « ἐπιχειρεῖτε, καὶ ἡμεῖς δι' ἐράνου καταβάλλομεν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ πολέμου ». Ἡμεῖς ὁμῶς κωφεύομεν καὶ οὐδένα πρὸς αὐτοὺς ἀποστέλλομεν. Ἐχομεν τοὺς πρέσβεις ἡμῶν, τὸν μὲν ἓνα πολὺν καὶ πολὺπειρον εἰς Παρισίους ὅπως παρευρίσκηται κατὰ τὴν ναπολεόντιον ἐθιμοταξίαν μετὰ κνημιδῶν ἀσκεπάστων εἰς τὰ δεῖπνα καὶ εἰς τοὺς χορούς, τὸν δὲ ἄλλον καλὸν καὶ ἀνεκτικὸν εἰς Λονδίον ὅπως ἀκούῃ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Κλαρενδῶνος, τὰς λοιδορίας τοῦ Παλμερστῶνος καὶ τὰς φλυαρίας τοῦ Λαγιαρδου καὶ μεταρέγῃ ταύτας

πρὸς ἡμᾶς. Ἄλλ' οὐδένα πέμπομεν εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς γῆς, ἔνθα οἱ πολὺπλοῦτοι καὶ φιλογενεῖς Ἕλληνες.

Ποῦ τοῦ πολέμου τὸ σχέδιον; Τίς ἤνοιξε Χάρτην καὶ εἶδε τὰ Τέμπη, ἅτινα ὁ Θεὸς ἔθεσεν ὄρια διαχωρίζοντα τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τῆς Μακεδονίας; Τίς ἤνοιξε Χάρτην καὶ εἶδε τὸν Πίνδον, ὃν ὁ Θεὸς ἔθεσεν ὄριον διαχωρίζον τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου; Τίς ἤνοιξε Χάρτην καὶ εἶδε τοσαύτας πολεμικὰς ἄλλας θέσεις, ἐφ' ὧν οἱ προπάτορες ἡμῶν μετὰ χιλίων μόνων πολλάκις ἀντέστησαν πρὸς ἑκατοντακισχιλίους ἐχθρούς;

Ποῦ ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ προσεγγίζοντος πολέμου; ποῦ οἱ στρατηγοὶ αὐτοῦ; ποῦ οἱ στρατιῶται αὐτοῦ; ποῦ τὰ ὅπλα; ποῦ τὰ πρλεμεφόδια;

Οὐδὲν ἠτοιμάσατε, οὐδὲν ἐτοιμάζεσθε, οὐδὲν ἐσιμάσετε. Ἄλλὰ «σιωπή! σιωπή! κράζετε· ἢ φροντίς εἰς ἡμᾶς». Καὶ διατί, ὦ Ὑπουργοί, λέγετε τοῦτο; διότι ζητεῖτε ἀναβολὰς καὶ πάλιν ἀναβολὰς, μέχρις οὗ παρέλθῃ ὁ χρόνος. Ταῦτα δὲ γίνονται κατ' εἰρήγησιν τῆς γαλλικῆς καὶ τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως, ὑπισχνουμένων ὑμῖν μεγάλα ἐπὶ ὄρω ἀταραξίας. . . Αἱ! καὶ ἂν οἱ Γάλλοι, καὶ ἂν οἱ Ἄγγλοι δώσωσιν εἰς ἡμᾶς τοὺς προδίδοντας τὸ ἑλληνικὸν γένος τὸ χρυσίον ὅλον τοῦ κόσμου, δώσουσιν εἰς ἡμᾶς καὶ τὴν τιμὴν ἡμῶν; . .

Ἐπιπέθε, ὦ Γάλλε, ὅτι ὁ Ῥώσσοις κατὰ τὰ 1814 κατέκτα τὴν Γαλλίαν σου ὅλην, ἀλλ' ὅτι μικρὸν τι μέρος αὐτῆς τῆς Γαλλίας ἀπεδίωκεν ἔπειτα τὸν δουρακτικώτα καὶ ἀνελάμβανε τὴν αὐτονομίαν, παρελθόντος δὲ χρόνου καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Γαλλίας ἤλπιζον ἐκ περιστάσεως εὐτυχοῦς τὴν αὐτονομίαν αὐτῶν. ὦ Γάλλε αὐτόνομε, τί ἐπραίτες τότε; κατελίμπανες τὴν λοιπὴν Γαλλίαν σου δούλην, ἢ ἐβοήθεις αὐτήν;

Ἐπιπέθε, ὦ Ἄγγλε, ὅτι Λουδοβίκος ὁ Ναπολέων κατὰ τὰ 1850 ἀπέβαινε ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας σου καὶ κατέκτα τὰ ἐννέα δέκατα τῆς χώρας, ἀλλ' ὅτι τὸ δεκατημέριον αὐτῆς ἔμενε αὐτόνομον, γενομένης δ' αἴφνης ἀναστατώσεως εἰς Παρισίους ὁ Ναπολέων ἀπεχώρει καὶ παρήτει ἀδύνατον φρουρὰν ἐπὶ τῆς νήσου. ὦ Ἄγγλε αὐτόνομε, τί ἐπραίτες τότε; κατελίμπανες τὴν λοιπὴν Ἀγγλίαν σου δούλην, ἢ ἐβοήθεις αὐτήν;

• Ἐβοήθουν τὴν Γαλλίαν • ἀνακράξεις ὁ Γάλλος • Ἐβοήθουν τὴν Ἀγγλίαν • ἀνακράξεις ὁ Ἄγγλος • Βοηθοῦμεν λοιπὸν καὶ οἱ αὐτόνομοι Ἕλληνες τὴν δούλην Ἑλλάδα • ἀνακράζομεν οἱ Ἕλλη-

νες αναφανερόν πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τὸ Βῆμα τῆς εὐρωπαϊκῆς γνώμης ἐγκαλοῦμεν ὑμᾶς. . .

Ὅθων, βασιλεῦ τῆς Ἑλλάδος! ὅτε ὁ Βουρβῶνος Ἐρρίκος τέταρτος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ βουρβωνικοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, ἤλλαξε κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους τὸ διαμαρτυρούμενον ἑαυτοῦ δόγμα. Ἄλλ' ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες καὶ καθολικὸν ὄντα ἐλέχθημέν σε ἄνακτα τῆς Ἑλλάδος, δόντες οὕτω δαίγμα μέγιστον θρησκευτικῆς ἀνοχῆς εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης σοφά τε καὶ ἡμίσοφα, μὴ δεχόμενα ὅμως μονάρχην αὐτῶν οὐδένα Παλαιολόγον ἢ Κομνηνὸν ὀρθόδοξον, ἂν τοιοῦτός τις ὑπῆρχεν.

Οὐδὲν ἐπραξας, βασιλεῦ, ὑπὲρ ἐλευθερώσεως τῆς ἑλληνικῆς χώρας, διότι πρὸ σοῦ εἶχομεν ἡμεῖς τετελεσμένον τὸ ἔργον. Ἦλθε τὸ 1835 ἔτος, καθ' ὃ, ἐνεργούντων τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτου, τοῦ Δρόσου Μανσῶλα καὶ τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, ἡ Θεσσαλία ἠλευθεροῦτο καὶ ἤνοῦτο μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ τότε ἀπὸ τῆς Βυζαντίας ἐπανῆλθες, ὁ Ἀρμανσπεργης ἀτιδιώχθη, καὶ τὰ πάντα ἔμειναν οὕτως. Ἦλθε μετὰ ταῦτα τὸ 1840 ἔτος, ὅτε ὁ μὲν βυζαντινὸς στόλος ἐλειπτοτάκτησε πρὸς τὸν ἀντιβασιλέα τῆς Αἰγύπτου, ὁ δὲ θάνατος τοῦ σουλτάνου Μαχμούτου παρεῖχε μεγάλας ἐλπίδας εἰς ἡμᾶς. Ἀλλὰ καὶ τότε οὐδὲν διεπράχθη. Ἴδου ἦλθε καὶ ἄλλη ἐποχὴ· ἰδου ἐσήμανεν ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ προωρισμένη ὥρα· ἐνέργητον· σπεῦσον.

Ἡμεῖς οὐδὲ θυσιῶν τινὰ παρὰ σοῦ ζητοῦμεν, οὐδὲ τὸ δόγμα ὀρθόδοξον ἀπαιτοῦμέν σε, ἀλλ' Ἕλληνα θέλομέν σε τὴν καρδίαν. Ἀνάβηθι τὸν ἵππον σου. Πεντήκοντα χιλιάδες Ἑλλήνων σε συνοδεύομεν μέχρι τῆς Λαμίας. Διακόσιαι χιλιάδες Ἡπειρωτῶν, Θεσσαλῶν, Μακεδόνων καὶ Θρακῶν σε περιμένομεν ἐκεῖθεν τῆς Λαμίας. Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, κάυσας τὸν ἑαυτοῦ στόλον, κατέλιπεν ἑαυτὸν μετὰ μόνων τριάκοντα χιλιάδων Ἑλλήνων ἐν μέσῳ τριῶν ἑκατομμυρίων ἐχθρικοῦ στρατοῦ.

Ὁ κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν πόλεμος, ἰδου ἡ Ὀρθοδοξία . . .

Τὸ τῶν Ὀθωμανῶν αἷμα, ἰδου τὸ βάπτισμα . . .

Τοῦ χρόνου αὐτοῦ τὰ συμβάντα εἰσὶν ὑψηλὰ καὶ ἀπαιτοῦσιν ἔργα ὑψηλά. Ὁ θάνατος ἀπανταχοῦ ἐρχεται, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας αὐτὰς διὰ τοῦ πυρετοῦ προφθάνει. Ἄλλ' ὁ θάνατος βασιλέως Κόδρου, προκινδυνεύοντος καὶ θνήσκοντος ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ὁ τοιοῦτος θάνατος ἐστὶν ἀθανασία.

Ἰπεύσωμεν, ὦ βασιλεῦ, καὶ λησμονήσωμεν τὰς τοῦ Συντάγματος

Ξιόδας. Ἐγώ, τὴν σάλπιγγα τοῦ Τυρταίου ἔχων εἰς τὰ χεῖλη, ἀκολουθῶ καὶ ἀγγέλλω σε εἰς τοὺς λαοὺς ἐρχόμενον. Ἄν ὁ Λουδοβίκος Ναπολέων κατακρίνη τὸ ἔργον σου ὡς θρασὺ, ἐνθυμηθῆτω οὗτος ὅτι ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ ἰδιώτευεν, ἀλλ' ὅτι διὰ τῆς θρασύτητος ἐνεπῆδησεν εἰς τὴν Αὐτοκρατορίαν.

Πλὴν ἂν νικηθῶμεν;.. Ἄν νικηθῶμεν, ὦ βασιλεῦ, ἀνάκραξον τότε μετὰ Φραγγίσκου τοῦ πρώτου τῆς Γαλλίας, ἠττηθέντος ἐν τῇ Παβίᾳ, ἀνάκραξον. « ἀπώλεσαμεν τὰ πάντα ἐκτὸς τῆς τιμῆς » . . .

Ἄλλὰ γράφοντος ἐμοῦ, ἰδοὺ αἱ ἀγγλικάι, ἰδοὺ αἱ γαλλικάι τριήρεις πλησίτοι πλέουσιν ἀπὸ Τενέδου καὶ προσορμιζονται εἰς τὸν Βόσπορον· ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἄθωνος, ἔθεν ὡς φωλεὰ τις φαίνεται ἡ Κωνσταντινούπολις, οἱ Μοναχοὶ στέλλουσι μετὰ τῶν ἀνέμων ἀράς καὶ κατὰ τῶν ἑλλαδοκτόνων πλοίων τῶν χριστιανῶν καὶ κατὰ τῆς ἐπιθλασσίου Βαβυλωνος τῶν μωαμεθανῶν, προφέροντες καὶ κατ' ἐκείνων καὶ κατ' αὐτῆς, ὅσον οὐπὼ ὑπὸ τῶν Ῥώσων πολιτοκρηθησομένης, τὰς προφητικὰς ῥήσεις τῆς Ἀποκαλύψεως· « Ἐπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ παραθαλασσία καὶ κατεκρή ἐν πυρὶ, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς μακρόθεν ἰστάμενοι κλαίουσιν ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει ἔτι, γόμον βύσσου καὶ πορφύρας καὶ συρικῆς ».

Ἰδοὺ δὲ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Ῥώσων διατάττει ἐνκρῆξιν ἐχθροπραξιῶν, καὶ ἤδη αἱ ὄχθαι τοῦ Δουναβέως βλέπουσι διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας Ῥώσων, αἵτινες μετὰ μικρὸν θαινούσιν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ἀδριανουπόλεως καὶ μετὰ Σέρβων, Βουλγάρων καὶ Θρακῶν κομίζουσι πρὸς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος καὶ τὰ λείψανα τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γρηγορίου. ὦ τοῦ αἰσίου καιροῦ! ἐν ᾧ οἱ Ὀθωμανοὶ ἔχουσι τὰς πλευράς αὐτῶν γυμνάς πρὸς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, ἡμεῖς βυθίσωμεν ἐντεῦθεν τὴν μάχαιραν εἰς αὐτάς· ἡμεῖς, προτιμῶντες τοῦ ἐκ πενίας ἐν Ἀθήναις αἰσχίστου θανάτου τὴν ἐκ μολύβδου ἐν τῇ μάχῃ ἐνδοξὸν τελευτήν, ἀνοίξωμεν νέον στάδιον καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ Γένος . . . Μήπως ἐξ ἑκατομύρια Ἑλλήνων ὑπάρχομεν ὀλίγοι πρὸς καταστροφὴν ἐξ χιλιάδων Ὀθωμανῶν κατεχόντων τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἡπειρον; . .

Βλέπετε; βλέπετε; ἐπαιρόμενοι διὰ τοὺς βοηθοὺς αὐτῶν καὶ ὀργιζόμενοι διὰ τοὺς Ῥώσους καθ' ἡμῶν οἱ Ὀθωμανοὶ, κατασφάττουσι τοὺς

"Ελληνας εἰς τὰς πόλεις τῆς Μακεδονίας, καὶ Ἄλβανοί, καθ' ἕλας λύκων διασπειρόμενοι, ἀπερημοῦσι τὰς χώρας τῆς Θράκης . . .

Βλέπετε ; βλέπετε ; προσιτῶτες φυλακίζονται, γέροντες σφαγιάζονται, γυναῖκες ἀτιμάζονται κατὰ τὴν Ἡπειρον καὶ τὴν Θεσσαλίαν . . .

"Αν μὴ δείξωμεν οἱ Ἕλληνες ἔρωτα πατρίδος, καρτερίαν ψυχῆς καὶ κόθον ἀκαταμάχητον πρὸς τὴν ἀάττασιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν Αὐτοκρατορίας, ἢ διαρπάξουσιν καὶ διανέμουσιν τὴν χώραν ἡμῶν οἱ ξένοι, ἢ ἐξολοθρεύουσιν τοὺς ἑμογενεῖς ἡμῶν οἱ Τούρκοι . . .

Ἴδου οἱ Σέρβοι, Ἴδου οἱ Βούλγαροι περιμένουσιν ἡμᾶς. Ἴδου οἱ Θράκες, Ἴδου οἱ Μακεδόνες, Ἴδου οἱ Θεσσαλοὶ, Ἴδου οἱ Ἡπειρώται περιμένουσιν ἡμᾶς... Ἐν ὀνόματι τοῦ Σταυρωθέντος, ἐν ὀνόματι τῆς Πατρίδος, ἐπιχειρήσωμέν τι γενναῖον . . . Εἰς κόρακας αἰρέτωσαν τὰ μαλθακὰ τῶν θεατρικῶν μελοδραμάτων ἄτματα, καὶ ἀπασθῶμεν τὴν σύντονον Μοῦσαν τοῦ Φεραίου, τὴν Μοῦσαν τῶν μεγάλων πράξεων . . .

Α.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,

Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἀς χυθῆ!

Μᾶς φωνάζουν καὶ Σέρβοι, μᾶς φωνάζουν καὶ Δᾶκες,

Θεσσαλοὶ καὶ Ἡπειρώται, Μακεδόνες καὶ Θράκες,

Καὶ ὁ Ἄθως εἰς Αἴμον καὶ ὁ Πίνδος εἰς Ὀρσαν

Μεταφέρουν ἐκείνων τὴν βροντόφωνην γλῶσσαν.

Ἄντι οἴτου πυρίτις εἰς τὴν γῆν τῶν σπαρμένην

"Ἐνα μόνον σπινθῆρα, ἕνα μόνον προσμένει.

Τῆς Ἑλλάδος εἰ παῖδες σεῖς γυνῆτε σπινθῆρες,

Στρατηγοὶ τῶν γυνῆτε καὶ τοῦ Γένους σωτήρες.

Β.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,

Καὶ τὸ αἶμα ποτάμι καὶ τὸ αἶμ' ἀς χυθῆ!

Ἄστροι τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουναὶ σταρηνμένοι,

Στὸ κλουδί τῆς Ἑλλάδος τῆς στενῆς κλειδωμένοι,

Τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια μόλις πλέον βαστάτε

Σᾶς ἀνοίγω τὴν θύραν τοῦ κλουβιοῦ, καὶ πετᾶτε

Εἰς τὴν πόλιν πετᾶτε τοῦ ποτὲ Κωνσταντίνου

Καθεὶς δράξετε μέρος τῆς πορφύρας ἐκείνου,

Καὶ τὰ μέρη τῆς μίαν εἰ Πανέλληνας ὦραν

Θὰ ἐνώσωμεν ὅλα στὴν διθάλασσην χώραν.

Γ'.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἀς χυθῆ!
 Στὴν Ἀγίαν Σοφίαν τὸ θυμίαμα καίει,
 Καὶ τὸ πλῆθος σταῖς πέτραις γονατίζει καὶ κλαίει·
 Κωνσταντῖνος ὁ Μάρτυς πρὶν ὡς Μάρτυς πεθάνῃ
 Τὴν ἁγίαν στά χεῖλη Κοινωνίαν λαμβάνει,
 Καὶ χορδὸς τῶν Ἀγγέλων μελανὰ ἐνδυμένος
 Ἀπ' ἐπάνω του κλαίει καὶ αὐτὸν καὶ τὸ Γένος. . .
 Πλὴν τὸ Λάβδρον πάλιν αὐτὸς τώρα βραστάζει,
 Εὐλογοῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ στά ὄπλα μᾶς κράζει.

Δ' BENIAMIN

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθί τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμ' ἀς χυθῆ!
 Εἶ, τὰ τεῖχη ἐπάνω αὐτὸς ἔκραζε τότε·
 « Πολεμᾶτε τοὺς Τούρκους! πληγαῖς λάβετε θάνατον! »
 Ἀλλ' ἡ σπάθη του σπᾶται, κ' ἐμπροστὰ πάλιν τρέχει,
 Ἄετός, ὅστις ὄπλα τὰ ὀνόχια του ἔχει,
 Κι' αὐτὰ λέγουσα γύρω ἡ φωνὴ του ἐσπάρη·
 « Πάρετέ μου τὴν κάραν μὴν ὁ Τούρκος τὴν πάρη! »
 Ἀλλὰ τὴν ἀπ' τὴν δούλην τοῦ Μωάμεθ Κεθλιμάν,
 Ὁ νεκρὸς τὴν ἀρπάζει καὶ φορεῖ τὴν κορώναν (α).

(α) Κωνσταντῖνος ὁ ὕστατος Παλαιολόγος Δραγάσης, ἀπ' οὗ τὸν ἐσπέρην τῆς προτεραίας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας μετέλαβε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, ἀμα ὑπέφηνεν ἡ αὐγὴ τῆς 29 Μαΐου τοῦ 1453 ἔτους καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ἀλαλάξαντες ἐπέδραμον διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, ὡρθη τρίγων ἑπιππος ἀπανταχοῦ καὶ πολεμῶν στίων δὲ μάχαιραν αἰμοσταγῆ ἀνέκραζε « σρτατιῶται καὶ ἀδελφοί, στῶμεν ἀνδρείοι! ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν! » Ἀλλ' ὅτε, λειποτακτικῆταυτος τοῦ Ἰταλοῦ Ἰουστινιανου, εἰς ὃν ἐνεπιστεύθη τὴν Πύλιν τοῦ Ἀγίου Ῥωμανοῦ, εἰσίδυσαν διὰ ταύτης οἱ ἔγθροι ἄθροοι, « ἀποθάνωμεν βασιλικῶς! » ἀνακράζας ὁ αὐτοκράτωρ ἐνάπασεν ἔνθα τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων ἤρχετο· καὶ τοὺς μὲν πρῶτους ἐφορμήσαντας ἀπεκομήμισε τῶν τευχῶν τρωθέντος δὲ τοῦ ἵππου, κατέβη καὶ περὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν προεμάχησε τῆς πόλεως. Ἀλλ' ἡ σπάθη συντριβὴ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ τότε σκοπλος κατὰ τῶν πολεμίων ἐπιπεσὼν ἐγένετο ἀφαντος. Ὅτι δὲ μετὰ τὴν μάχην τὰ παραμορφωθέντα λείψανα τοῦ Μάρτυρος ἐν μέσῳ πλείστων νεκρῶν ἀπὸ τῶν πορφυρῶν καθόρωνων ἀνεγνωρίσθησαν, ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ κατὰ προσπαγῆν τοῦ Μωάμεθ

Ε΄.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμα ἄς χυθῆ !
 Ἐκεῖ τρέξετε ὄπου, ὄπου θέλει καθῆσαι
 Τὸν οὐράνιον θρόνον ὁ Θεὸς ἂν ἀφήτη,
 Ἐκεῖ ὄπου ὡς φόρον ἢ βασιλίσσα Χώρα
 Χωρῶν δύο λαμβάνει, πόντων δύο τὰ δῶρα.
 Νὰ ὁ Δούναβις, ὅστις μόνον ἔχουε θρόνον,
 Φωιῆς βέβρυγα χύνει καὶ στρατεύματα Ῥώσων
 Καταβαίνει ὁ Ῥώσος, τὴν Ἑλλάδα κυττάζει
 Καὶ « στὰ ὄπλα, ὦ γένος ὀμοβπίστον ! » κράζει.

ΒΕΝΙΣΤ΄.

Στὴν παλάμην καὶ πάλιν τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα ποτάμι καὶ τὸ αἷμα ἄς χυθῆ !
 Ὁ Ἄγων τῆς Ἑλλάδος ἱερὸς καὶ ὠραῖος,
 Καὶ κἀνεὶς Ἀγγλο-Γάλλος καὶ κἀνεὶς Εὐρωπαῖος
 Δὲν σηκώνει, Ἑλλάς μου, κατ' ἐπάνω σου δάρυ,
 Κι' ἂν σηκώσῃ τὸ θράβουν τὰ μεγάλα σου ὄρη.
 Πλὴν σὲ φέρει ὁ Φράγγγος ἀλυσίδαίς, ἀγχόνας,
 Κ' ἐλησμένησεν ὅσα ἐνθυμοῦντ' οἱ αἰῶνες ;
 Ἐνα κράτει Βιβλίον εἰς τὸ ἓνα σου χέρι,
 Τὸν Σταυρὸν εἰς τὸ ἄλλο, καὶ εἰπέτον « καρτέραι ! »
 Στὴν παλάμην καὶ τότε τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,
 Καὶ τὸ αἷμα τοῦ Φράγγγου καὶ αὐτὸ ἄς χυθῆ !

ἀποκοπεῖσα ἐπὶ μεγάλου κίονος τοῦ Ἱπποδρόμου ἀνηρτήθη καὶ περίοπτος ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἔμεινε.

- Τὴν ἐκδίκησιν φωνάζει
 - Τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς
- Ἡ Κολώνα, ἣτις στᾶζει
 - Αἷμα φλέβας ὑψηλῆς
- Κ' εἰς Μωάμεθ τοῦ δευτέρου
 - Κλίμασα τὴν ἐντολὴν
- Ἐφερὲ τὴν τοῦ ὕστερου
 - Κωνσταντίνου κεφαλῆν. *

Α'.

Τίνα γνήσια 'Ελλήνων, εἰς τὰ σύνορα παῖτα !
 Σῶμα ἓνα, φυγή μία, τὸν Ἀγαρινὸν κτυπάτε,
 Τὸ διαῖδημα νὰ πάσῃ τοῦ Μαζῆτου τρομασμένου !
 'Ἦ πατρίς καὶ ἡ θρησκεία
 Δίστερη βεργαία μία
 Εἰς τὴν δεξιὰν ἀς λάμψῃ Γένους ἀναστατωμένου !

Β'.

Εἰς τὴν Ἑπειρον, Ζιβέλλα, τοὺς γενναίους σου ὀδήγα !
 Γρίδα Θώδωρε, τοὺς Τούρκους εἰς τὴν Λάριτταν κυνήγα !
 Καὶ σὺ τραῦζε, Χαζῆ Πέιρε ! καὶ σὺ Ζίρδα, καὶ σὺ Στράτε,
 Καὶ σὺ Καραϊσκι νέε,
 Καὶ σὺ Βεΐκε γενναίε,
 Καὶ σὺ 'Ράγγε, καὶ σὺ Ζίκα, καὶ σὺ Βαλατσά, παῖτα !

Γ'.

Δὲν ἀκούετε, ἀνδρεῖοι, τὸν πολεμοκράτην κρότον ; . .
 Ἄστραψε τὸ τηλεῖδρον εἰς τὸν Δούναδιν τὸ πρῶτον . . .
 Ἐξω, ἔξω τῶν ὄριων ! εἰς τὴν Ἄρταν ! εἰς τὸν Βῶλον !
 Μὲ τὴν σπαθὴν εἰς τὸ χεῖρ
 Πολεμᾶτε, νέοι ! γέροι !
 Ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τοῦ Γένους, ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ὄλων.

Δ'.

Ἐξω, ἔξω τῶν ὄριων ! Ἡ μικρὴ μας Βασιλεία
 Ἔσωσε τοὺς θρησκουούς της, τοὺς βαθμούς της, τ' ἀριστεία·
 Τίποτε δὲν ἔχει πλέον, τίποτε αὐτὴ νὰ δώσει·
 'Ὁ Θεὸς τὴν εἶπε· * Στάσου !
 * Ὡς ἐδῶ τὸ βαδισμά σου !
 * Θείω ἄλλο νέον Κράτος διὰ σὲ ἀναζημῶται. *

Ε'.

Εἰς τοῦ Θεσσαλοῦ ὁ Πλάστιγς τὴν μεγάλην πεδιάδα
 Ἐβρίψῃς τὸ χῶμα ὄλον κτιζῶν πάλαι τὴν Ἑλλάδα
 Ὅσους ὅμως αὐτὸς εἶχε χάλικας, ἐκείνους ὄλους
 Ἐβρίψῃς τῆς Οἴτης πέραν,
 Καὶ πατρίδα ἐλευθέραν
 Ἡμεῖς ἔχομεν τοὺς βράχους, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς τριβόλους.

ΣΤ'.

Ἐμπροστὰ, Σημαισφόροι! Ἡ φωνὴ σας ἔστω μία:
 • Ἡ ἀνάστασις τοῦ Γένους καὶ ἡ Αὐτοκρατορία! •
 Φέρετε εἰς τὴν σημαίαν μέχρι μέχρι τοῦ Εὐξείνου
 Ἀνοικτὸν εἰς τοὺς ἀνέμους
 Καὶ φρικτὸν εἰς τοὺς πολέμους
 Τὸν δικέφαλον καὶ μέγαν Ἄετὸν τοῦ Κωνσταντίνου! . .

Ζ'.

Ὅθων! Ὅθων! ἔθνων τότεων σύγχυσις δὲν σὲ συγχίζει,
 Καὶ κλονούμενος ὁ νέος θρόνος σου δὲν σὲ κλονίζει; . .
 Εἰς τὸν ἔκπον ἀναπήδα! εἰσάτε εἰς τὰς Θερμοκύλας!
 Μακεδόνας κ' Ἑπειρώτας,
 Στρατηγεὺς καὶ στρατιώτας,
 Ὅλους εἰς τῆς Ἑπταλόφου φέρε τὰς ὠραίας Πύλας!

Η'.

Ὅταν Κράτος κινδυνεύῃ, τότε εἰς τὸν βασιλεῖα
 Μένει στέμμα του τὸ κράνος, μένει σκῆπτρον ἢ ῥομφαία,
 Κ' ἐν τῷ μέτῳ τοῦ πολέμου μεταξὺ τῶν προμαχώων,
 Ὅπου στέκεται βαρέως,
 Ὅπου μάχεται γενναίως,
 Πρέπει νὰ ζητᾷ ἐκεῖνος ἢ τὸν τάρον ἢ τὸν θρόνον.

Α'.

Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους ! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους !
 Ὅσους τρέφουν τὰ βουνά μας καὶ εἰς λόγγοι μας πλατάνους,
 Τόσοι τόσοι πολεμάρχαι συμπηθήσατε ὄρθοι,

Ὁ ἐχθρὸς νὰ νεκρωθῆ!

Αἶμα ! αἶμα ! εἰς τὴν Ὀρσαν, εἰς τὸν Ἄθωνα πεταῖτε !
 Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη, στρατιῶται, στρατηλάται !
 Ἄς βαρῶσιν αἱ μακραὶ σας σπάθαι μέχρι τῆς λαβῆς των
 Εἰς τὸ αἶμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἶμα τῶν ἀπίστων !

Β'.

Ψάλλετε τὰ ἄσματά μου, σεῖς τῶν στρατοπέδων νέοι,
 Ὡς τὰ ἔψαλλαν ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος εἰ γενναῖοι
 Ὅταν ἔσπειραν τὸν τρόμον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθορὰν

Εἰς θαλάσσας, εἰς ζηράν.

Τῶν πατέρων ἢ ἀνδρία σὰς τὰ τέκνα δὲν στολιζεῖ ;
 Ἄλλος ἥλιος τὴν γῆν μας, ἄλλος σήμερον φωτίζει,
 Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατασχύνῃ
 Ἐβρεγγεν εἰς τὴν Βαλτέζην, Ἄμπλανὴν καὶ Κερατοῖνην ;

Γ'.

Ἄθλιοι τοῦ Τακτικῦ μας λοχαγοὶ καὶ στρατιῶται !
 Εἰς τὴν ἀδοξην ἀργίαν ἢ ἀνδρία σας ὡς πότε ;
 Θὰ μαραίνεται ὡς πότε καὶ ματαίως θὰ ζητῆ

Δόξης στάδιον αὐτῆ ;

Ἄνω στήσατε τοῦ Πίνδου τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν·
 Ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,
 Καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν
 Ἄπ' τῆς μικροβασιλείας ἄς ἱατρευθῆ τὴν φθίσιν.

Δ'.

Τί ὥρατον εἰς ἱπέα νεανίαν νὰ ἐμβαίῃ
 Δαρνηφόρος εἰς τὰς πόλεις καὶ ῥοδόχειλαι παρθῆνοι
 Ν' ἀναθέτουσιν εἰς ἐκείνου τὴν νικητρίαν αἰχμὴν

Καὶ ζῶν των καὶ τιμὴν !

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἄφ' οὗ τρέξῃ
 Καὶ τὰ μέλη του ἢ νίκη μὲ θερμὸν ἰδρωτὰ βρέξῃ,
 Μετὰ πῆναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον
 Εἰς τὸ τέλος νὰ εὕρισκῃ καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον !

Ε.

'Αλλά σὰς διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σὰς μάλει
 'Ελευθέρωσιν πατριδος, ἔδξαν ἢ ψυχὴ σας θέλει,
 Καί εἰς πρόσκληριν σαλπιγγων καί εἰς, "Ἀρεως βοήν
 Τάινετε τὴν ἀκοήν. . .

'Αλλὰ γέροντες καὶ νέοι, ἔξω τῶν ἑρίων τώρα!
 'Ἐφθασεν ἢ ἀπ' αἰῶνων προαγγελομένη ὥρα . . .
 'Ἡμεῖς φεύγομεν . . . Σὺ φέγγε, "Πλιε! μὴν ὀργισόρρει . . .
 Αἷμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἷμα ὡς κορώναν φέρει . . .

ΣΤ.

Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βίθη ξίφη μας καὶ πυροδέλα
 Νὰ ταφῶσι καὶ σωρία νὰ τὰ καταφύγη ελα,
 'Όνομα ἐλευθερίας νὰ προφέρη ταπεινὴ
 Παντὸς "Ἑλληνας φωνή,
 'Αν τὰς Πύλας τῆς 'Ελλάδος ἀπὸ 'Ρώσσοις ἀνοιγμένας
 Δὲν περᾶσωμεν μὲ σπάθιας κοπτερὰς καὶ γυμνωμένας!
 'Όταν ἔθνος συνάρμοσθ τὸν ζυγὸν του νὰ συντρίψῃ,
 Ἐλόγει τὴν δυνάμιν του ο Θεὸς ἀπὸ τὰ ὕψη. . .

Ζ.

Τρέμα, βέρβερε Μεζιτη! Τρέμα, πόλις Βουλαντίου!
 'Ἡ 'Ἑλλάς μετὰ τοῦ 'Ρώσσοι ἐνωμένη τοῦ ἀνδρείου
 Φέρει μέχρι τῆς ἀπίστου ἑπταπλῆς σου κορυφῆς
 Ἐπόλεμον καταστροφῆς.

Ἐδύτοι: τοιοῦτου ἔργου καὶ ἂν πέσωμεν θυσία!
 'Ό ὑπὲρ 'Ελευθερίας θάνατος ἀθανασία . . .
 'Ρῶσσε, 'Ρῶσσε, μᾶς ἐνώνει σήμερον θρησκεία μία
 Πάντοτε ἀς μᾶς ἐνώσῃ καὶ ἀχώριστος φίλια.

Α'.

Πόλεμον εἰς τοὺς ἀπίστους ! πόλεμον εἰς τοὺς τυράννους !
 Ὅσοις τρέφουν τὰ βουνά μας καὶ εἰ λόγγοι μας πλατάνους,
 Τόσοι τόσοι πολεμάρχαι συμπηδήσατε ὄρθοι,

Ὁ ἔχθρὸς νὰ νεκρωθῆ!

Αἶμα ! αἶμα ! εἰς τὴν Ὀτσαν, εἰς τὸν Ἄθωνα πετάτε !
 Εἰς τὸν Πίνδον, εἰς τὰ Τέμπη, στρατιῶται, στρατηγᾶται !
 Ἄς βαρῶσιν αἱ μακραὶ σας σπάθαι μέχρι τῆς λαδῆς των
 Εἰς τὸ αἶμα τῶν τυράννων, εἰς τὸ αἶμα τῶν ἀπίστων !

Β'.

Ψάλλετε τὰ ἄσματά μου, σεῖς τῶν στρατοπέδων νέοι,
 Ὡς τὰ ἔψαλλαν ἐκεῖνοι τοῦ ἀγῶνος εἰ γενναῖοι
 Ὅταν ἐσπειραν τὸν τρέμον καὶ τῶν Τούρκων τὴν φθορὰν

Εἰς θαλάσσας, εἰς ζηράν.

Τῶν πατέρων ἡ ἀνδρία σᾶς τὰ τέκνα δὲν στολιζεῖ ;
 Ἄλλος ἥλιος τὴν γῆν μας, ἄλλος σήμερον φωτίζει,
 Ἄλλος παρ' ἐκεῖνον, ὅστις τοῦ ἔχθρου τὴν κατασχόνην
 Ἐφειγγεν εἰς τὴν Βαλτιζην, Ἄμπλανὴν καὶ Κερατοίνην ; . .

Γ'.

Ἄθλιοι τοῦ Τακτικοῦ μας λοχαγοὶ καὶ στρατιῶται !
 Εἰς τὴν ἀβοξην ἀργίαν ἡ ἀνδρία σας ὡς πότε ;
 Θὰ μαραινέται ὡς πότε καὶ ματαίως θὰ ζητῆ

Δόξης στάδιον αὐτῆ ;

Ἄνω στήσατε τοῦ Πίνδου τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν
 Ἡ Ἑλλὰς ἐκεῖ ἄς λάβῃ σῶμα νέον, ψυχὴν νέαν,
 Καὶ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα καὶ εἰς τὴν μεγάλην φύσιν
 Ἄπ' τῆς μικροβασίλειας ἄς ἰατρευθῆ τὴν φθίσιν.

Δ'.

Τί ὠραῖον εἰς ἑπέα νεανίαν νὰ ἐμβαίη
 Δαρνηφόρος εἰς τὰς πόλεις καὶ ῥοδόχειλαι παρθέναι
 Ν' ἀναθέτουσιν εἰς ἐκείνου τὴν νικήτριαν αἰχμὴν

Καὶ ζωὴν των καὶ τιμὴν !

Τί καλὸν καὶ εἰς πεζίτην στρατιώτην, ἄρ οὐ τρέξῃ
 Καὶ τὰ μέλη του ἡ νίκη μὲ θερμὸν ἰβρῶτα βρέξῃ,
 Μετὰ πῆναν, μετὰ δίψαν καὶ ἀγῶνά του τοσοῦτον
 Εἰς τὸ τέλος νὰ εὕρισκῃ καὶ ἀνάπαυσιν καὶ πλοῦτον ! . .

Ε.

'Αλλὰ σὰς διὰ παρθένους, διὰ πλοῦτον δὲν σὰς μάλει'

'Ελευθέρωσιν πατριδος, ἔβξαν ἢ ψυχὴ σας θέλει,

Καὶ εἰς πρόσκλησιν σαλπιγγων καὶ εἰς Ἄρσως βοῆν

Τείνετε τὴν ἀκοήν. . .

'Αλλὰ γέροντες καὶ νέοι, ἔξω τῶν ὀρίων τώρα!

'Ἐφθασεν ἢ ἀπ' αἰῶνων προαγγελλομένη ὥρα. . .

'Ἡμεῖς φεύγομεν. . . Σὺ φέγγε, Ἥλιε! μὴν ἀργοπέρε! . .

Αἶμα εἰς τὸ μέτωπόν σου, αἶμα ὡς κορώναν φέρει. . .

ΣΤ.

Εἰς τῆς γῆς τὰ μαῦρα βᾶθη ζῆρη μας καὶ πυροβόλα

Νὰ ταφῶσι καὶ σκωρία νὰ τὰ καταφάγη ἔλα,

'Όνομα ἐλευθερίας νὰ προσφέρει ταπεινὴ

Πεντὸς Ἑλλήνος φωνή.

'Αν τὰς Πύλας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Ῥώσους ἀνοιγμένας

Δὲν περάσωμεν μὲ σπάθας κοπιτερὰς καὶ γυμνωμένας!

'Όταν ἔθνος συνείδησιν τὸν ζυγόν του νὰ συντρίψῃ,

Εὐλογεῖ τὴν δυναμὴν του ο Θεὸς ἀπὸ τὰ ὄρη. . .

Ζ.

Τρέμε, βάρβαρε Μαζήτη! Τρέμε, πόλις Βοζαντίου!

'Ἡ Ἑλλάς μετὰ τοῦ Ῥώσους ἐνωμένη τοῦ ἀνδρείου

Φέρει μέχρι τῆς ἀπίστην ἑπταπλῆς σου κορυφῆς

Πολεμὸν καταστροφῆς.

Εὐτυχεῖς τοιοῦτου ἔργου καὶ ἂν πεσώμεν θυσία!

'Ο ὑπὲρ Ἑλευθερίας θάνατος ἀθανασία. . .

'Ῥώσσε, Ῥώσσε, μᾶ; ἐνόησε σήμερον θρησκεία μία'

Πάντοτε ἀς μᾶς ἐνώσῃ καὶ ἀχώριστος φίλια.

